

İKİ
BONUS
BÖLÜM

TUTKULU

KUSURSUZCA KUSURLU SERİSİ

kaoslar

NEVA ALTAJ

TARA

Hayalim şu anda olduğu gibi mükemmel,
Arturo DeVille olmadan.

Ve şimdi, o kibirlî, bencil züppeyle
evlenmem emredildi.

O, benim uysal bir eş olmamı bekliyor,
Her isteğine gülümseyip başını sallayan bir eş.
Ama bu, yapmayı planladığım son şey.

Evlilik yeminimizde kocamı seveceğim
ve ona itaat edeceğim yazıyor olabilir,
Oysa benim lek yeminim, onun hayalini
cehenneme çevirmek.

Ta ki "Evet" dediği güne pişman olana dek.

ARTURO

Bir eşlen beklediğim üç özellik vardır:
İlaatkâr. Uysal. Saygılı.
Cosa Nostra dünyasına uyum sağlayacak bir kadın.

Bir eşle aradığım lek bir özelliği bile bulamadım.
Bunun yerine, hiç bilmediğim bir şekilde
arzuladığım her şeyi buldum.
Hayalîma bir deprem gibi girdi,
Beni derinden sarsarak.

Güzel tehlike habercim.
Tutkulu kaosum.
Karım.

artemis yayinlari X artemiskitap @ artemisyayinlari

ARTEMIS

Çeviren: Tuba Özkut

Yetişkin okurlar içindir.

NEVA ALTAJ

TUTKULU *kaoslar*

Düzenleme
Ny.ozlem

İngilizceden Çeviren: Tuba Özkat

ARTEMİS YAYINLARI

KUSURSUZCA KUSURLU SERİSİ OKUMA SİRASI VE TEMALARI

1. Tuvaldeki Yaralar (Nina & Roman)

Temalar: Engelli erkek kahraman, sahte evlilik, yaş farkı, zıt kurtuplar birbirini çeker, sahiplenici/kıskanç erkek kahraman.

2. Kırgın Fısıltılar (Bianca & Mikhail)

Temalar: Yaralı/engelli erkek kahraman, konuşma engelli kadın kahraman, görücü usulü evlilik, yaş farkı, güzel ve çirkin, aşırı sahiplenici/kıskanç erkek kahraman.

3. Saklı Gerçekler (Angelina & Sergei)

Temalar: Yaş farkı, sorunlu erkek kahraman, onu sadece kadın kahraman sakinleştirebilir, bunu sana kim yaptı?

4. Harabe Sırlar (Isabella & Luca)

Temalar: Görücü usulü evlilik, yaş farkı, aşırı sahiplenici/kıskanç erkek kahraman, hafıza kaybı.

5. Çalıntı Dokunuşlar (Milene&Salvatore)

Temalar: Görücü usulü evlilik, engelli erkek kahraman, yaş farkı, duygusuz erkek kahraman, aşırı sahiplenici/kıskanç erkek kahraman

6. Parçalanmış Ruhlar (Asya &Pavel)

Temalar: Kızın iyileşmesine yardım eder, yaş farkı, bunu sana kim yaptı, sahiplenici/kıskanç erkek kahraman, adam onun için yeterince iyi olmadığını düşünür.

7. Yanmış Hayaller (Ravenna&Alessandro)

Temalar: Koruma, yasak aşk, intikam, düşmandan aşka, yaş farkı, bunu sana kim yaptı, sahiplenici/kıskanç erkek kahraman.

8. Sessiz Yalanlar (Sienna&Drago)

Temalar: İşitme engelli erkek kahraman, görücü usulü evlilik, yaş farkı, zıt kutuplar birbirini çeker, aşırı sahiplenici/kıskanç erkek kahraman.

9. Karanlık Günahlar (Nera&Kai)

Temalar: Huysuz/gün ışığı, zıt kutuplar birbirini çeker, yaş farkı, takipçi erkek karakter, sadece kadın kahraman onu sakinleştirebilir, adam ondan başka herkesten nefret eder, ona dokunursan ölürsün.

10. Tutsak Duygular (Zahara&Massimo)

Temalar: Yaş farkı, yasak aşk, sadece kadın onu sakinleştirebilir, zıt kutuplar birbirini çeker, adam ondan başka herkesten nefret eder, ona dokunursan ölürsün, aşırı sahiplenici/kıskanç erkek kahraman.

11. Tutkulu Kaoslar (Tara & Arturo)

Temalar: Görücü usulü evlilik, yaş farkı, düşmandan aşka, huysuz / günışığı, zıt kutuplar birbirini çeker, ona dokunursan ölürsün, aşırı sahiplenici/kıskanç erkek kahraman.

12. Donmuş Kalpler (Iris & Adriano)

Temalar: Zıt kutuplar birbirini çeker, yaş farkı, takipçi erkek kahraman, zorla/görücü usulü evlilik, sadece kadın onu sakinleştirebilir, zıt kutuplar çeker, ona dokunursan ölürsün, aşırı sahiplenici/kıskanç erkek kahraman.

SÖZLÜK

Putana: Orosu (İtalyanca)

Gattina: Küçük kedi/kedi yavrusu (İtalyanca)

Madonna Santa: Kutsal Meryem Ana. Ancak bir nida olarak bu ifade, “Yüce tanrım” anlamına gelir (İtalyanca).

Ma sei impazzita!: Sen delisin! (İtalyanca)

Svadba: Düğün kutlaması; sadece evlenme eylemini ifade etmez çünkü insanlar kilisede veya belediye binasında evlenebilir ancak *svadbalarını* aynı gün veya çok daha sonra yapabilirler (Sırpça).

Pasulj: Fasulye ile yapılan basit bir Sırp yemeği; eski zamanlardan kalma, evde pişirilen, en sevilen yemek.

Sljamu nalickani: Tam tercümesi olmayan bir hakaret, kabaca “görünüşüne çok fazla özen gösteren, abartan pislik” anlamına gelir (Sırpça).

Sunce ti jebem: Tam olarak tercümesi yok ancak kabaca “lanet olsun” anlamına gelir (Sırpça).

Isuse!: Tanrım! (Sırpça)

Slava: Sırp ailelerinin koruyucu azizlerini onurlandırmak için yaptıkları kutlama.

Sarma: Lahana sarması

Gattina nera: Kara kedi (İtalyanca)

Ma lasciarmi dormire: Bırak uyuyayım (İtalyanca).

l'Onore: Onur (İtalyanca)

Famiglia: Aile (İtalyanca)

Rispetto: Saygı (İtalyanca)

Gattina mia: Benim küçük kedim (İtalyanca).

Stronzo: Pislik (İtalyanca)

Çiçekler hakkında bir not: Sırlarda, çiçeklerin hediye olarak sunulduğu durumlarda (örneğin, doğum günleri veya romantik günler), buketin tek sayıda çiçek içermesi gelenekseldir (örneğin, 3, 5, 21 vb.). Çift sayıda çiçekten oluşan aranjmanlar sadece ölenlere göndermek için uygundur (yani cenazelere götürülür).

ÖN SÖZ

On beş yıl önce

(Arturo, 20 yaşında)

HER ŞEY GÖĞSÜMÜN DERİNLİKLERİNDE BİR KOR GİBİ yanmayla başladı. Sonra bir kıvılcım parladı ve yavaşça boşluğu dolduran ufak bir alev hâline geldi. Kurak, uçsuz bucaksız bir çöl gibi, kısa sürede ateş fırtınası tarafından yutuldum. Sadece bir kibrit çakılmasının böylesine bir öfkeye yol açabileceğini hayal etmek zordu. Çoğu zaman hafif bir esintiye bile dayanamayan narin bir alev gibiydi öfkem. Ancak işte buradaydım. Gazabımı besleyecek yakıtle, damarlarımda dolaşan alev yoluna çıkan her şeyi yok etmeye hazırdı.*

Çünkü karşımda oturan piç kurusu, kız kardeşlerimi istiyordu.

Onları benden koparmak istiyordu.

Don purosundan bir nefes çekti, söndürdüğü kibriti yanındaki küllüğe attı. Odanın ortasındaki devasa koltuğa oturmuş, yumru yumru, yaşlılık lekeleriyle kaplı elinde tuttuğu Küba purosuna odaklanmıştı. Kuru, sarkık derisi ve seyrekleşen saçlarıyla, bana hep çürü-

yen bir cesedi anımsatıyordu. Bu akşam, eğer kız kardeşlerimi benden alma konusunda ısrar ederse, onu dönüştüreceğim bir cesede.

“Kızların bir kadının rehberliğine ihtiyacı olacak, Arturo. Bunu mutlaka anlıyorsundur.” Katranla dolu ciğerlerine bir nefes daha çekti ve boğulmasını dilemekten kendimi alamadım. “Onlara annenin kız kardeşinden daha iyi kim bakabilir ki?”

O lanet olası sürtük! Tüm bu işlerin arkasında o *putana* vardı. Ve bunun, onun kaygılı bir teyze olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Cosa Nostra, Aile dışından bir adamla evlendiği için onu neredeyse aforoz ettiğinden beri, Don’un gözüne girmek için aklına gelen her şeyi deniyordu. Özellikle de iki yıl önce kocası öldüğünden beri. Ve şimdi, mükemmel bir yol bulmuştu.

Cesedimi çiğnemesi gerekiyordu!

Damarlarımda dolaşan öfke içimdeki harlı ateşi bir cehenneme dönüştürürken, “Kız kardeşlerime ben bakacağım,” diye hırladım. “Başkası değil.”

“Ah, hadi ama evlat... Daha yirmi yaşındasın. İki tane beş yaşında çocuğu yetiştirirken Aile’ye karşı yükümlülüklerini nasıl yerine getirebilirsin? Bana karşı sorumluluklarını?” Don bana küçümsemeyle sırtıttı.

Ellerimi yanlarımda yumruk yaptım, tırnaklarım avuçlarımdaki nasırlı deriye batıyordu. Parmaklarımdaki, bencil orospu çocuğun boynunu kıvrıp onu öldürme dürtüsü dayanılmazdı.

“Ben hallederim,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Vitoria kızları seviyor. Şimdiden evinde onlar için odalarını dekore etmeye başladı bile. Teyzen onlarla birlikte yaşamak için çok heyecanlı.”

Öyledir tabii. O kurnaz cadalozun ilgilendiği tek şey, kendi hayatını tekrar rayına sokmaktı. Eğer Sienna ve Asya’nın yasal vasisi olursa, kızların gelecekteki evliliklerinden büyük fayda sağlayacaktı. Kız kardeşlerimi en yüksek para verene satacaktı.

“Velayet için savaşıyorum.” Nasıl olduysa, boğazımda kocaman bir yumru oluşmasına rağmen kelimeleri çıkarmayı başardım. Umutsuzluk, göğsüme bir kaya gibi baskı yapıyordu.

“Hayır, Arturo. Böyle bir şey yapmayacaksın.”

Vücudumdaki her hücre kaynıyordu. Kanım erimiş lav hâline gelmişti, önümdeki sandalyesinde lanet olası bir tahtta oturuyormuş gibi gerinen pisliği yakmaya hazırdım. Don ile aramda üç metreden az mesafe vardı. Eğer yalnız olsaydık, çoktan canını almış olurdum.

Ama yalnız değildik.

Aile'nin tüm üst düzeyleri buradaydı. Üzerlerine güzelce oturmuş takım elbiseleri içindeki kaslı adamlar, bozuk oyuncaklar gibi duvara dizilmişlerdi. Don'un önünde haddimi aşmadığımdan emin olmak içindi herhâlde. Bana karşı asla benzer bir yakınlık göstermediği hâlde arkadaş olarak gördüğüm Salvatore Ajello da onların arasındaydı. Delici bakışları doğrudan bana çevrilmişti.

İş yerinde arkadaşça davranıyor olabilirdik ama şu anda New York Ailesi'ni yöneten o pisliği öldürmek için harekete geçersen, tereddüt etmeden beni öldüreceğinden hiç şüphem yoktu. Don olacak o zavallı yaratık, adamlarını korumak için hiçbir şey yapmıyordu. Şimdi de anne babalarının ölümlerinden sadece günler sonra, beş yaşındaki kızları evlerinden koparacak kadar alçalacaktı. Yani umurumda bile değildi... Sözde arkadaşım olsun ya da olmasın, eğer Ajello yoluma çıkacak olursa, kız kardeşlerimi çalmaya çalışan piçi öldürmek için onu geçmenin bir yolunu bulacaktım. Sienna ve Asya benim için her şey demekti. Onlar olmadan, kaybedecek hiçbir şeyim kalmazdı.

“Artık gidebilirsin.” Don purosunu kül tablasında söndürdü. “Kararımı verdim. Kızların eşyalarını topla, yarın sabah gitmeye hazır olsunlar.”

Kırmızı.

Tek görebildiğim kırmızıydı. Öfke gözlerimin önünü yoğun bir pus gibi kaplarken ellerimi sıkıp bir adım öne çıktım, benim için sonuçları ne olursa olsun umurumda değildi.

Don ölü bir adamdı.

Ona doğru bir adım attığımda, birdenbire çenemin sağ tarafında bir acı patladı ve başım yana doğru savruldu. Görüşümü bulanıklaştıran sarsıntıdan kurtulmam birkaç saniyemi aldı ve yolumu tıkayan Ajello'nun geniş silüetini fark ettim.

“Arkanı dön ve dışarı çık.” Gömleğimin önünü kavrayıp beni geriye doğru itti. “Hemen şimdi.”

Yok öyle yağma. Onu itip bana yaptığı gibi çenesine bir yumruk indirdim.

“Çekil,” dedim hırıltılı bir sesle.

Ajello, elinin tersiyle yaralı dudağındaki kanı sildi. Yüzü tamamen ifadesiz kalırken gömleğimi tekrar kavrayıp yüzüme eğildi.

“Bunu halledeceğim.” Sözleri zar zor duyulan cinstendi, benden başka kimsenin duyamayacağı kadar alçaktı. “Söz veriyorum.”

Ona güvenmemi isteyen ciddi ifadesi karşısında afalladım, Ajello dizini diyaframıma gömdüğünde hâlâ söylediklerini sindirmeye çalışıyordum. Darbesinin gücü beni geriye doğru sendeletti.

“Kaybol, DeVille,” diye kükredi. “Ve sana söyleneni yap.”

Ciğerlerime hava çekmeye çalışırken Ajello’ya şaşkınlıkla baktım. Bu pisliğin bir ya da iki kaburgamı kırdığına emindim. Don’un kişisel güvenliğinden sorumlu olduğu için, yaşlı adamı korumasına hiç şaşırmamıştım. Ama görevini yerine getiriyorsa, genelde soğukkanlı olan bakışlarında neden tuhaf bir ifade vardı? Neden gözleri bana öfkeyle değil de içlerinde ateşle bakıyordu? Normalde soğuk olan gözlerinde adeta saygı dolu bir yakarış vardı. Savaşa hazır duruşuyla tamamen zıttı.

Ağzının neredeyse hiç fark edilmeyen bir hareketi dikkatimi çekti ama karşı karşıya dururken hiçbir ses çıkarmadı. Hareketi tekrarladı. Bu sefer çok daha yavaşça hareket ederek okumama müsaade etti.

Bana güven.

Ajello’nun başkasına karşı ilgi gösterdiğini hiç görmemiştim ama yılanlarla dolu odaya sırtını dönüp bana baktığı sırada, gözlerindeki bakışın ne olduğunu anladım.

Endişe.

Benim için.

Ona güvenebilir miydim? Bu tuhaf, duygusuz adama? Benden sadece bir yaş büyük olmasına rağmen, bu tuhaflığı yüzünden iki katımız yaştaki adamları bile tedirgin ediyordu. Neden benimle ya da kız kardeşlerimle ilgilenecekti ki? Hiç mantıklı değildi.

Gözlerim odada toplanan adamların üzerinde dolaştı. Çoğunun elleri silahlarının üzerindeydi, tek bir yanlış hareketimde beni ânında öldürmeye hazırlardı. Ajello'yu geçsem bile, bunun bir anlamı olmazdı. Ben Don'a yaklaşmadan, itaatsizliğim yüzünden biri beni indirirdi. Derin bir nefes alıp Ajello ile tekrar göz göze geldim.

Ona güvenmekten başka seçeneğim yoktu.

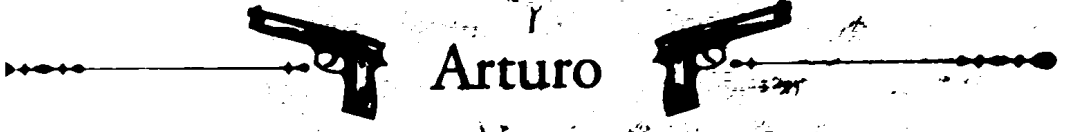
Başımı salladım.

“Git.” O da bana başım sallayarak karşılık verdi.

Kaburgalarım acı içinde çığlık atarken doğrulup odadan çıktım. Onun sözünü tutacağına dair zayıf bir umuda umutsuzca tutundum.

BÖLÜM

bir

Günümüz

Salvatore Ajello'nun ofisi, New York

(Arturo 36, Tara 24 yaşında)

“E” AJELLO KARŞIMDAKİ KOLTUĞUNA YAYILIRKEN sordu. “Söyleyeceğin bir şey var mı?” Elimdeki kadehe bakıp çevirerek içindeki kırmızı sıvının dönmesini ve sıçramasını izledim. Kadehin kenarında hafif şarap izleri bana kanı hatırlattı.

Davamız için sayabileceğimden fazla kez kan dökmüştüm. Uyuşturucu anlaşmaları ters gittiğinde. Çete çatışmalarında. Rakip çetelerle yüzleşmelerde. Tek bir damlası için bile pişman değildim. Neye bulaştığımı hep biliyordum. Cosa Nostra için dökrüğüm kan boşa değildi. Ancak bugün, sırf inatçılığım yüzünden kan kaybedebilirdim.

“Var.” Kadehimden bir yudum aldım. “Tara Popov’la evlenmiyorum, patron.”

Ajello’nun sağ kaşı hafifçe yükseldi. Bu, yıllardır gösterdiğini gördüğüm en belirgin duygu ifadesiydi. Karısı ve kızının yanındaki davranışları haricinde elbette. Onu yirmi yıldan fazla süredir tanı-

dıktan sonra bile, hâlâ onun gerçek bir insan olduğundan tam olarak emin değildim.

İnsanlar Salvatore Ajello'nun psikopat olduğunu düşünüyordu ama değildi. O, orta yolu kabul etmeyen bir adamdı. Onun için ya hep ya hiç vardı. Belki beni arkadaşı olarak görüyor olabilirdi. Ajello söz konusu olunca kim bilebilirdi ki? Ama benim için kurşun yiyebileceğini biliyordum. Hem de hiç düşünmeden.

Ancak bunların hiçbirinin, benim şu anki durumumla ilgili kararında bir etkisi yoktu. O New York Don'uydu ve ben az önce onun doğrudan bir emrini yerine getirmeyi reddetmiştim. İtaatsizliğimden dolayı beni öldürmesi tamamen haklı olurdu.

"Neden olmasın?" Kaşlarını çatınca alnı kırıştı. "Drago'nun kız kardeşi biraz enerjik olabilir ama ikinizin mükemmel bir çift olacağınıza eminim."

"Biraz enerjik mi? Kadın meze tepsisiyle kafamı uçurmaya çalıştı. Kardeşi onu omzuna atıp götürmeseydi, o psikopatı durduğu yerde boğazlardım."

"Ben de tam olarak bunu demek istiyorum. Senin bu tür zorluklara ihtiyacın var, Arturo."

"İlgin beni çok duygulandırdı patron ama bence hayatımda yeterince zorluk yaşadım. Özellikle de şu anda Boston ile ortaklaşa yürüttüğümüz bu iş varken. İlgilenmem gereken onca şeyin arasına bir de deli bir kadın eklememe gerek yok."

Ayağa kalkıp sehpadan içkisini alan Ajello, şehrin silüetine bakan yerden tavana kadar pencerelere doğru yürüdü. Bu, özellikle hassas bir konuyu düşündüğünde ya da birinin sonunu planladığında yaptığı alışılmış bir hareketti.

"Ben insanlarla yakınlaşmam, Arturo," dedi en sonunda. "Bu benim kişiliğime uygun bir şey değil. Tanıdığım herkes arasında, dostum olmaya en yakın kişi sensin. Bu sıfatı kullanmayı aklımdan geçirebileceğim tek kişisin."

"Peki..." Tartışmamızın aldığı yeni yön ve hâlâ nefes alıyor olmam beni biraz şaşırtmış olsa da başımı salladım.

“On yıldan fazla bir süredir sağkolumsun,” diye devam etti Ajello bana dönerek. “Sağkolum olarak, sana diğerlerinden daha çok güveniyorum ve birçok iş kararında sana neredeyse tam yetki verdim. Konu ne kadar karmaşık veya hassas olursa olsun, Aile için doğru olanı yapacağına tam güvenim var. Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın.”

“Peki sorun ne?”

“Sorun şu ki, çok fazla ayrıntıya giriyorsun, Arturo. Her anlamada hazır bulunmakta ısrar ediyorsun. İster büyük bir uyuşturucu sevkiyatını içeren önemli bir sözleşmenin ayrıntılarını görmek olsun, ister adamlarından birinin kolayca halledebileceği rutin bir işi denetlemek olsun. Dahası, inşaat hakkında hiçbir sikimi bilmediğin hâlde, sen planlara bizzat onay verip çizimleri incelemeden hiçbir inşaat projemiz başlayamıyor. Ve bir hafta önce Nino, depolardaki güvenlik görevlilerinin vardiya programları hakkında sana danışılmasını istediğini söyledi.”

“Titiz olmayı seviyorum. Bunda yanlış bir şey görmüyorum.”

“Görmediğini biliyorum.” Şarabından bir yudum aldı. “En son ne zaman seks yaptın?”

Neredeyse içtiğim yudumla boğuluyordum. “Saygısızlık etmek istemem patron ama bu seni ilgilendirmez.”

“Performansını etkiliyorsa ilgilendirir. Kendini işe gömüyorsun. Bazen uyumak için eve bile gitmiyorsun, ofisindeki kanepede yatıyorsun. Bugünlerde ne yapacağını bilmediğin için durmadan çalışıyorsun. Asya ve şimdi de Sienna evlenip gittikten sonra göz kulak olacağın kimse kalmadı. Koruyacağın kimse. Artık kimse senin kurtarmana ihtiyaç duymuyor. Sen doğan gereği ilgilisin, Arturo. Ve bu yeni gerçekliği nasıl başa çıkacağımı bilmiyorsun.”

Dişlerimi sıkıduğunda çenem kasıldı. Nasıl beceriyorsa, kurnaz piç çoğu insanın gizli kalmasını tercih edeceği içsel endişelerini ortaya çıkarmayı hep başarıyordu. Hazır ol ya da olma, seni onlarla yüzleşmeye zorluyordu. Çoğu zaman duygusal olarak kendini mesafeli tutuyor olabilirdi ama başka insanlarda bir sürü duygu uyandırmak gibi bir yeteneği vardı. Ajello hedefini asla ıskalamazdı. Bu becerisini

izlemek, hele de rakiplerimizi huzursuz etmek için yaptığında, güzel bir şeydi. *Benim* ruh hâlimi kurcalamasını izlemek? O kadar da güzel değildi.

“O yüzden de üstüme eş yükünü yıkmaya mı karar verdin?”

“Cosa Nostra aile değerlerine çok önem verir. Benim ikinci adamım olarak, diğerlerine örnek olman beklenen bir şey. Geleneklere bağlı bir adam olarak bunu anlıyorsun, değil mi?”

“Neden o?” dedim dişlerimi sıkarak. “Eğer evlenmem bu kadar önemliyse, Aile’den bir kızı seve seve kabul ederim. Nazik ve uysal birini. İtalyan kadınlar dururken neden onların yerine Popov cada-lozunu seçtin?”

“Drago’ya olan düşmanlığın zirveye ulaştı ve bu bizim iş birliğimizi tehlikeye atıyor. İkinizin anlaşmazlıklarınızı çözüp iyi geçinmenizi istiyorum.”

“O herif, bir şekilde kız kardeşimin beynini yıkayarak kendisiyle evlenmeye ikna eden küstah, kaba bir puşt!” diye bağırdım. “Şu anda araları nasıl olursa olsun umurumda değil, bunu asla unutmayacağım. Ve o pislikle asla anlaşmayacağım!”

“Kesinlikle. En azından ikiniz eşit şartlarda olana kadar. Sana bu şansı sunuyorum.” Ajello’nun bakışları üzerimde ağırlaştı. “O senin kız kardeşini aldı. Sen de onunkini al. Sorun çözülsün.”

Patronuma bakakaldım, dilim tutuldu. En çılgın ama bir yandan da mantıklı gelen çözümü sadece Ajello bulabilirdi zaten.

“Ve iyi İtalyan kızları konusuna gelecek olursak,” diye devam etti, “O seçeneğin senin yararına olacağını düşünmüyorum. Zaten birçoğu bastığın toprağa tapıyor, bunda meydan okunacak ne var ki? Öte yandan Tara Popov, senin için kusursuz bir kadın. Onu etkilemen o kadar kolay olmayacak.”

Kahkahalara boğuldum. “Ben de mizah anlayışın yok sanıyordum, patron.”

“Evet. Karım da seninle aynı fikirde.” Pencerenin ötesindeki şehrin parlak ışıklarına doğru geri döndü. “Uygun bir düğün mekânı ayırttım bile. Tüm masrafları ben karşılayacağım tabii ki. Mutlu çiftte hediyem olarak.”

“Popov’un kız kardeşiyle *evlenmeyeceğim*,” diye tekrar homurdandım.

“Elbette evleneceksin. Aksi takdirde emrimi yerine getirmediğin için seni infaz ederim. Kız kardeşlerin ölümünü pek kabullenemezler. Hayatları boyunca yeterince trajedi yaşadıkları düşünülürse...” Şarabından bir yudum aldıktan sonra, tamamen rahat ve duygusuz bir ses tonuyla devam etti. “Asya şüphesiz ağlayacak ama zamanla bununla başa çıkmanın bir yolunu bulacaktır. Dışarıdan öyle görünmese de güçlü olan hep o oldu. Ama Sienna... Zavallı Sienna,” diye iç geçirdi. “Seni kaybetmenin acısını atlatabileceğinden emin değilim. Sevdiği insanları kaybetmek her zaman en büyük korkusu olmuştur. O yönden aynı olduğunuzu eklemeliyim.” Tekrar dönerek bana baktı. Bakışları delici olsa da kendisi sakin, rahat ve kendinden emindi. “Drago ile evlenmeyi neden kabul ettiğini biliyor musun?”

İçimde öfke alevlendi, o kadar şiddetli hâle geldi ki kelimeleri zar zor telaffuz edebildim. “Hayır.”

“Evlilik anlaşmasına karşı çıkarsa seni öldüreceğimi söyledim. Tabii ki sonunda her şey yolunda gitti ama bu, onun senin için kendini feda etmeye hazır olduğu gerçeğini değiştirmez. Nasıl bir ağabey aynı şeyi yapmaz ki?”

Koltuğun kollarını o kadar sıkı kavradım ki her an parçalara ayrılmasını bekliyordum. Orospu çocuğu! Sienna’nın o Sırp’la evlenmeye karar vermesinde onun alçakça taktiklerinin rol oynadığını *biliyordum*. Odanın diğer ucuna koşup şerefsiz herifin suratına yumruk atmak yerine hâlâ koltuğumda oturmamın tek nedeni, yıllar önce benim için yaptıklarıydı.

Ajello olmasaydı, Sienna ve Asya’ya ne olacağını ancak Tanrı bilirdi. Benim gözetimimde de ikisinin hasar almadığı söylenemezdi ama kız kardeşlerim beş yaşındayken benden alınmış olsalardı neler olabileceğini düşünmek bile rüylerimi diken diken ediyordu.

Ajello’nun o zamanki eylemlerini şimdi bana karşı koz olarak kullanmaması garipti.

“Sana karşı borçlu olduğum için ısrar etmeyecek misin?” dedim sertçe. “Ailem için yaptıklarından dolayı sana sadakat ve itaat borçlu olduğumu?”

“Hem itaat hem de sadakat saygıdan kaynaklanmalıdır, Arturo. Arkadaşı olarak gördüğü birisine yaptığı yardımın karşılığı olarak emirlerini yerine getirmesini isteyen bir adam, bu saygıyı hak etmez. Yaptığım şeyi doğru olduğu için yaptım. Onun için bana hiçbir şekilde borçlu değilsin.”

Bakışlarım, az önce yan masaya koyduğum şarap kadehine kaydı. Ajello’nun sakın bir şekilde söylediği sözler beni derinden sarsmıştı.

Salvatore Ajello gibi liderler bizim dünyamızda nadir olurdu ve bu dünyayı meşru toplumun karanlık yüzü olarak düşünürsek, neredeyse hiç duyulmamış bir şey olduğunu söyleyebilirdim. O, adamlarını geride bırakmak anlamına gelse bile savaş alanından asla çekilmeyen türden bir adamdı. Her zaman adamlarının, Aile’nin refahını her şeyin üstünde tutan bir adamdı. Bunun için neredeyse ölüyordu. Çılgın herif.

Ona saygı duymamın, her zaman sadık kalmamın nedeni buydu. Ajello’nun emirlerine uymadığım bir an bile olmamıştı. Drago Popov’un kız kardeşiyle evlenmeyi reddetmek, bu adama sırtımı dönmeye değer miydi? Liderime? Arkadaşıma?

“Eğer yapmazsam gerçekten kafama kurşun sıkacak mısın?”

Bardağının kenarından bana baktı. “Hayır ama kabul edersen çok minnettar olurum.”

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Onur.

Sadakât.

Bağlılık.

Gelenekler ile bunlar, on sekiz yaşında Cosa Nostra’ya bağlılık yemini etmeden önce bile hayatım boyunca izlediğim ilkelerdi. On yıl önce, Ajello’nun sağkolu olma ayrıcalığını kabul ettiğimde, Aile’nin liderine sadakat ve bağlılık yemini etmiştim. Bunu yapmaktan da büyük bir gurur duymuştum.

Ama Ajello'ya olan sadakatim, ona patronum olarak adanmanın ötesine geçiyordu. Yardımları için ona bir şey borçlu olmadığımı açıkça dile getirmiş olsa da ona ebediyen minnettar olacaktım. Onun bu konuda ne hissettiği mühim değildi, sarsılmaz desteğini kazanmıştı.

“Bir şey anlatabilir miyim?” diye sordum. “Popov’un korkunç düğün karnavalının olduğu gün—”

“*Svadbayı* mı diyorsun?”

“Evet, o. Arabamı park edip onun devasa evine doğru yürürken tam önümden siyah bir kedi geçti.”

“Sakin bana aptalca batıl inançlara inandığını söyleme.”

“İnanmıyordum. O güne kadar yani ama on dakika sonra Drago’nun kız kardeşiyle tanıştım.” Kafamı iki yana salladım. “Kuduz köpek sürüsü bile onun kadar tehlikeli değil. Yani bana bu kötü alametin bir önemi olmadığımı mı söylüyorsun?”

“Bazı kültürlerde kara kedilerin uğur getirdiğine inanılır.”

“Sanırım yakında öğreneceğim.”

“Bu, onunla evleneceksin demek mi oluyor?”

“Evet.” İç çektim. “Ama Tara Popov asla kabul etmeyecek. Benden nefret ediyor. Muhtemelen benim ondan nefret ettiğimden daha fazla.”

“Hmm. Belki de ağabeyini öldürmeye çalışmamalıydın. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalısın. Çiçekler yardımcı olabilir. İltifatlar da. Önce onu kahve içmeye davet etmeyi dene.”

Şakaklarıma bastırıp içimden inledim. Salvatore Ajello bana bir kadını nasıl tavlayacağını mı öğretiyordu? “Bu senin için çok iyi sonuç verdiği için mi, patron?”

“Şey, her zaman, onun için değerli olan herkesi yok etmekle tehdit edebilirsin. Çiçekler işe yaramadığında, Milene’yi bu şekilde ikna ettim. Kadınlar söz konusu olduğunda, önemli olan onlara karşı asla yumuşamamaktır.”

Ajello’nun telefonu çalmaya başladı ve telefonunu çıkarırken omzunu silkti. “*Cara mia*, hâlâ uyanık mısın? Hayır, henüz kedi maması almaya vaktim olmadı. Arturo ile işim biter bitmez alaca-

ğım... Evet, Kurt'ün dünden beri kustuğunu biliyorum. Lanet olası haşere muhtemelen yine iğrenç bir böcek yemiştir ve— Seni tırmaladı da ne demek?” Ajello hızla dönüp ofis kapısına doğru koştu. “Olduğun yerde kal. Hemen geliyorum. Yolda Ilaria'yı ararım... Sadece bir çizik olması umurumda değil! Hayır, aşırı tepki vermiyorum! Ya enfeksiyon kaparsa?”

Ajello'nun kapıyı açışının hızıyla odaya bir esinti doldu. Telefonu kulağına yapışık hâlde eşikte durup bana bir bakış attı. “Müstakbel gelinini seninle evlenmeye ikna etmek için iki ayın var.”

Kapı arkasından çarparak kapandı ama karısının lanet çizici hakkında yaygara koparmaya devam edişini hâlâ duyabiliyordum. Tanrım. Birkaç yıl önce biri bana Salvatore Ajello'nun bir kadın için bu kadar deli olacağını söyleseydi yüzüne gülerdim. Bu gerçekten bir trajedi idi. En azından kimse beni böyle aklımı kaçıırken yakalayamayacaktı. Özellikle de *istenmeyen* bir eş uğruna.

Bu saçmalığa gerçekten katlanacak mıydım?

Evet, yapacaktım. Söz vermiştim ve kimse beni sözümünden döndüremezdi. Hele ki Tara Popov gibi birisi.

Cebimden telefonu çıkarıp Nino Gambini'yi aradım. Güvenlik şefimiz olarak, Aile üzerinde etkisi olabilecek herkesi yakından takip ediyordu. Sırp örgütüyle iş birliğimizin önemini düşünürsek, Popov'un kız kardeşinin yerini biliyor olmalıydı. Ajello işleri çoktan harekete geçirip bu saçma sapan kısa süreyi belirlediğinden, düğünden önce hemen işe koyulmam gerekiyordu. Müstakbel karımın bugünlerde ne yaptığını öğrenmek, işleri yoluna koymak için atmam gereken ilk adımdı.

“Tara Popov'u nerede bulabileceğimi öğrenmem lazım,” dedim hat bağlandığı anda.

“Bekle. Dosyasındaki kayıtları kontrol edeyim.” Hattın öbür ucundan hızlı klavye sesleri geldi.

“Onunla ilgili *dosyan* mı var?”

“Son on yılda iletişim kurduğumuz ve *özel* olarak değerlendirilen herkesin dosyası var.” Tuş sesleri ve tıklamalar devam ederken Nino,

“İşte buldum. Geçen hafta boyunca Bayan Popov, kardeşinin kulübünde garson olarak çalışmış. Bugün günlerden ne?” diye sordu.

“Çarşamba.”

“Vardiyası gece yarısı bitiyor.”

Kolumu sıyırıp saatime baktım. Naos’a gitmek için iki saatten az vaktim vardı. “Teşekkürler, Nino.”

Uzun adımlarla Ajello’nun ofisini geçtim. Kanepenin arkasından ceketimi almak için kısa bir süre duraksadım ve sonra kapıdan çıktım.

Müstakbel karımla buluşmaya gidiyordum.

O ise lanet olası bir gece kulübünde garsonluk yapıyordu.

Harika.

New York trafiği bok gibiydi.

“Kıpırdayacak mısın seni embesil?” Avucumun içiyle direksiyona vurdum.

Önümdeki araba hareket etmiyordu. Elbette etmezdi. Şeridi tı-kayan en az on araba daha vardı. Yan şerittekilerin de arta kalır yanı yoktu. Önümüzdeki beş dakika içinde Naos’a gidemezsem *nişanlımı* kaçıracaktım.

“Sikerler böyle işi.” Direksiyonu sağa kırıp gaza bastım, birkaç apartmanın arasındaki ara sokağa girdim.

Aslında bu gece Tara Popov’u görmek zorunda değildim ama bu evlilik meselesini olabildiğince çabuk halletmek istiyordum. Eğer yapmazsam bu saçmalık kafamı didikleyp duracak, uykumda bana dadanacaktı. Buna izin veremezdim, zaten son zamanlarda düzgün uyku uyumama engel olan tonla saçmalık vardı.

En son uyuşturucu sevkiyatımız geciktiği için alıcılarımız ensem-deydi. Ama bununla uğraşmak yerine, Çin Mahallesi’ndeki binaları-mızdan birinde yapılan aptalca gürültü şikâyetleriyle uğraşıyordum. İşçilerimiz bodrum katını yıkıyordu ve Triad piçi Wang, yıkımı gün-de üç saatle sınırlamamızı istiyordu. Üç saat neydi lan? O hızla özel

depo alanını bitirmemiz aylar sürerdi ve bana kalırsa dün bitmesi gerekiyordu.

Bunlar, şafak sökmeden beni yataktan çıkmaya zorlayan gerçek sorunlardı. O kadın yüzünden uyumun bir dakikasını bile kaçıırırsam yazıklar olsun bana.

Ayağımı gaz pedalına bastırarak, Land Rover SUV’umla dar sokaklardan uçar gibi geçtim. Normalde, dikkatleri üzerime çekmemek için güvenli bir şekilde araba sürerdim. Ama son zamanlarda olan biten her şey yüzünden sabrım pamuk ipliğine bağlıydı. Trafik sıkışıklığı da ruh hâlime yardımcı olmuyordu. Zaten geçtiğimiz ay birkaç hız cezası yemiştım; bir tane daha alırsam ehliyetim askıya alınacaktı. Nedense bugün bunu umursamıyordum.

Drago’nun kulübüne yaklaştığım sırada, önümdeki çöp konteynırından sıska bir kara kedi atlayıp yolun ortasına indi.

“Siktir!” Frene asılıp kornaya bastım.

Lanet şey kıpırdamadı bile. Sırtı kavislenmiş ve kuyruğu kabarmış bir hâlde olduğu yerde donakaldı, farlarım kocaman gözlerinden yansyordu. Arabayı geri vitese alıp gaza bastığımda lastiklerim ciyakladı, direksiyonu sağa kırıp sokaktan ana caddeye çıktım. Bir kedi, lanet olası bir *kara* kedi yüzünden Tara’yı kaçıırırsam, ben—*Siktir!* Tara’nın mesaisinin bitmesine sadece birkaç dakika kalmıştı, bu yüzden gazı kökledim ve bir sokak ötede bulunan Naos’un ana girişine gözlerimi diktım.

Arkamdan siren sesi duyuldu, ardından da dikiz aynamda kırmızı ve mavi ışıklar yanıp söndü. Yan aynaya hızlıca bakınca arkamda bir polis arabası olduğunu gördüm.

İnledim. “Benimle dalga geçiyor olmalısın.”

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM

iki

Ertesi gün

Kulüp Naos, New York

PERŞEMBE GÜNLERİ GENELDE HAREKETSİZ GEÇERDİ. BU, Naos'un hayalet şehre dönüştüğü anlamına gelmiyordu elbette. Öyle bir şey mümkün değildi ama ağabeyimin lüks kulübüne sık sık gelen kaymak tabaka müşteriler, eğlenmek için cuma ve cumartesi gecelerini tercih ederlerdi. Tabii bendeki şansla, bu akşam kulübün tamamı özel bir etkinlik için rezerve edilmişti. Ancak her zamanki özel takım elbiseli ve tasarımcı işi elbiseler yerine mekân, deri ve yırtık kot pantolon içindeki bedenlerle dolup taşıyordu.

Lideri Drago'nun arkadaşı olan yerel motosikletçiler, kulübümüzde üyelerinden biri için bir doğum günü partisi yapmaya karar vermişti.

Yaşasın.

"Göğüslerime bakmaya devam edersen, hayalarına tekme atacağım, Johnson." Sakallı adamın göğsüne not defterimle vurup bara doğru yöneldim. Bunu söylemesi yapmaktan kolaydı çünkü bara ulaşmak için önce terli erkeklerden oluşan bir duvarın arasından geçmem gerekiyordu. Tavana monte edilmiş hoparlörlerden çalan

şarkıya eşlik eden sakallı adamlarla dolu iki uzun masanın arasından geçmek için tepsiyi başımın üzerine kaldırdığımda boş bira şişeleri ve bardaklar sallanarak tıkırdadı.

“Tara!” Barmen gürültüye rağmen bağırdı. “Bu kokteyl bardakları burada heba oluyor!”

“Siktir git,” diye mırıldandım ve tepsiyi tezgâha çarptım.

Görünüşe göre bu adamlar bir nehri kurutacak kadar içebiliyorlardı. Ayaklarımın ağrısı beni öldürüyordu ve ucuz esprilere yeterince katlanmıştım. Şu anda her zamanki kendini beğenmiş sersem kızlarla ve aşırı baskıcı erkeklerle uğraşmak için neler vermezdim. Çoğu zaman müşteri sayısı seksen civarında olurdu, her biri karanlık gizli işlerinden elde ettikleri paralarla ceplerini doldurmuş hâlde gelirlerdi. Bu geceki iki yüz kişilik kalabalıksa bundan çok uzaktı. Tabii yasa dışı kısmı haricinde.

Bana bu saçmalığı yaptırdığı için eve gittiğimde ağabeyimi seve seve öldürürdüm ama şu anda Sienna ile birlikte Şikago’daydı, Sienna’nın kız kardeşini ziyaret ediyordu. İntikamımın beklemesi gerekecekti.

Biliyorum, biliyorum... Drago ile Sienna’nın ertelenen düğün davetinde olay çıkardığım için, Drago’nun elmas kaçakçılığı işindeki genel müdürlük görevimden “disiplin cezası” diye ayrılmaya zorlanmam gayet adil bir cezaydı. Tüm olanlar liseye geri dönmüşüm de yine okuldan uzaklaştırılmışım gibi hissettiriyordu. Ama anlıyordum. Onu utandırmıştım. Ağabeyimin eşinin mükemmel gününü lekelemiştim. Evet, batırmıştım. *Yine*. Ama beni Naos’ta çalıştırmak? Bu boktandı.

Daha da kötüsü, “cezamı çekerken” başka bir yerde daha normal bir iş bulamamıştım. İstemediğimden ya da denemediğimden değildi, “güvenlik riski” oluşturduğu içindi. Görünüşe göre büyük biraderim başka bir cesur iş hamlesi yapmaya karar vermişti ve New York’taki birilerini kızdırmış olabilirdi, yani şu anda tek başıma olmam yasaktı. Bunun Yunan çetesiyle bir alakası olup olmadığını merak ediyordum çünkü Stavros’la çıktığımı duyduğunda Drago tam anlamıyla çıldırmıştı.

İnatçı, aşırı korumacı domuz!

Yirmi dakika süren, şimdiye kadar kendimi toparlamam gerektiği konusunda bir nutuk attıktan sonra, Drago kararını vermişti. Kulübünde hasta olan kim varsa yerine ben bakacaktım. Garson, barmen, temizlikçi... Fark etmezdi. O noktaya yedek oyuncu olarak görevlendiriliyordum. Her işe koşan kadın! Görünüşe göre ustası olduğum bir şey yoktu.

Şu âna kadar depodaki her şeyi saymıştım. Beklenmedik şekilde biten limonlarımız için gece yarısı "av gezisine" çıkmak zorunda bile kalmıştım. Hatta birkaç gece önce, barın arkasında çalışırken Tom Cruise'un *Kokteyl* filmindeki gibi bir ânı tecrübe etme fırsatı elde etmiştim. Eğlenceliydi, ta ki karışımlardan birini mahvedene ve müşterilerden biri acil servise kaldırılana kadar.

Hayatımı. Sikeyim.

Şu anda garsondum ve bu işten, envanter çıkarmaktan daha çok nefret ediyordum. Galip geleceğime dair kendime söz vermiştim. Bunu batırmayacaktım! Tanrı biliyordu ya şimdiye kadar hemen hemen her şeyi mahvetmiştim.

"Bu, rezerve kabindeki beyefendi için." Barmen, bir şişe Dom Perignon ve iki flüt kadeh bulunan gümüş bir tepsiyi bana doğru itti.

"Bu Neandertallerin arasında bir beyefendi mi var?"

"VIP. On iki numarada."

Tepsiyi geri ittim. "Kabinlerde oturanlara Jelena ve Maja servis yapıyor."

"Bu adam özellikle seni istedi." Ahşap tezgâhın üzerine eğilerek pis pis sırıttı. "İtalyanlardan hoşlandığını bilmiyordum, Tara."

"Hah! Önce cehennemin buz kesmesi lazım." Tepsiyi alıp dans pistini geçerek yarı özel kabinlerin bulunduğu uzak uca doğru ilerledim.

Kulübün ortası tıklım tıklımdı. Bedenler ritme göre sallanıyor, birbirine sürtünüyordu. Zeminde yankılanan bas sesleri göğsümün ortasına aralıksız nabız atışı gönderiyordu. VIP kabinlere ulaşmam neredeyse imkânsızdı. En azından yüzlerin çoğunu tanıyordum.

Drago ile birlikte bu motosiklet çetesinin düzenlediği birkaç buluşmaya gitmiştim. Gürültücü bir gruptular ama etrafımda bu kadar çok motorcunun olması beni rahatsız etmiyordu. Fazla etmiyordu yani. Genelde, tanımadığım insanların olduğu kalabalık ortamlarda pek rahat edemezdim. Hepsi bana bakıyormuş, bir şeyi batırmamı bekliyormuş gibi hissederdim. Buna dayanamıyordum.

Tepsiyi olabildiğince sabit tutarak, diğer garsonlardan birine bön bön bakan iki adamın arasından geçtim. İhtiyacım olan son şey, bu lanet olası *vintage* şampanya şişesini düşürmektir. Bahse varım fiyatı arabamdan pahalıydı.

Tabii ki öyleydi, ben hâlâ üniversite yıllarımdan kalma eski hurda arabamı kullanıyordum. Başkalarının parasını değerlendirme konusunda iyiydim ama kendi paramı idare etmekte berbatım. Kendime daha iyi bir şey almak için yeterince para biriktiremiyordum. O yüzden yaşlı Betsy'ye mahkûm kalmıştım çünkü Drago, okuldayken bana yeni bir araba almayı reddedip bunu hak etmem gerektiğini söylemişti. Bu, onun başlı başına Balkan kimliğinin bir parçasıydı. Amerika'ya yirmi sene önce taşınmış olsak da eski ülkesinden öğrendiği değerleri hiç unutmamıştı.

Eğer ağabeyimi bu kadar sevmeseydim, vurulmasından sonra tamamen iyileştiğinde *siktir et* der ve daireme geri taşınırdım. Kirayı ödemeyi unuttuğum için evden atılmasaydım, bunu yapabilirdim de. Kendimi savunmam gerekirse, o sırada faturalarımdan çok ağabeyimin hayatı için endişeleniyordum. Tekrar bir hata yapmış olsam da, Drago'ya ve güvenlik endişelerine saygı duyuyordum. Yine de, sırf ona ulaşmak için birinin *bana* zarar vermeye çalışacağına ikna olmuş değildim. Açıkçası, beni kim takardı ki? Ama tamam, kalmayı kabul etmiştim.

Normal bir gecede on beş bin dolara mal olan lüks kabinler, dans pistini geniş bir yay şeklinde çevreliyordu. Buzlu cam duvarlar, her oturma alanını birbirinden ayırıyor ve iç mekânda takılan varlıklı konuklara bir tür mahremiyet sağlıyordu. O gün görevlendirilen garsonlar genellikle giriş noktasında bekliyor ve bu VIP'lere her türlü hizmeti sunmaya el pençe hazır hâlde duruyorlardı. On ikinci

kabin, Drago'nun şahsi alanıydı. Normalde ondan başka kimse burayı kullanamazdı. Ama bu gece *normal* bir gece değildi. Ve şu anda orada oturan piç kurusu, gecemi daha da mahvetmeye karar vermiş gibi görünüyordu.

Beyaz deri kanepenin iki ucundaki iki lambadan yayılan ışık loştu, bu da bu alanı kulübün geri kalanından daha karanlık hâle getiriyordu. Dans pistinin kenarında dans eden bir çiftin etrafından dolandım, kabinin içine bakmadan yürüyüp tepsiyi alçak cam masanın ortasına koydum. "Şampanyanız, efendim."

"Vay vay... Görünüşe göre birileri biraz terbiye sahibiymiş." Tok bariton sesi tenimde yankılanıp beklenmedik bir titremeye neden oldu.

Başımı hızla kaldırdım ve gözlerim, kollarını rahatça koltuğun arkasına atmış oturan adama odaklandı. Beyaz deri, baştan ayağa simsiyah olan kıyafetiyle tezat oluşturunuyordu. Dar kesim gömleğinin üstten üç düğmesi açıktı, kaslı göğsünün bir kısmını gözler önüne seriyordu. Boynunda asılı olan kalın zincirden ve ucundaki haçtan ışık yansıyor. Gözlerimin daha yukarı, bir daha asla görmemeyi umduğum, acı verici derecede güzel yüze kaymasına izin verdim. Yüzünün alt kısmı, sanki sürekli mükemmel bir sakal bırakmış gibi görünen kısa, kirli sakallarla kaplıydı. Düzgün kesimi, güçlü çenesini ya da harika, köşeli çene hattını gizlemiyordu. Burnu düzdü, koyu kahverengi gözleri gür, kara kirpiklerle çevrelenmişti. Tabii bir de kusursuz şekilde şekillendirilmiş, âdeta etrafındaki ışığı emen siyah, hafif dalgalı saçları vardı.

Lanet olası Arturo DeVille.

Sienna'nın ağabeyi.

Onun kusursuz hatlarını incelerken içimi bir öfke kapladı. Keşke onları birazcık bozabilseydim. Ya da çok. Ağabeyimle ikisi birbirlerini öldürmeye çalışırken ağabeyimin yanına bir yara izi bıraktığı için ödeşlik derdim. DeVille'in de yara aldığını biliyordum ama yeterli değildi. Eğer Ajello ortaya çıkıp küçük atışmalarını sonlandırmıyorsa, Drago'nun o piçi öldürebileceğinden emindim aslında. Kader bazen gerçekten acımasız olabiliyordu.

DeVille'in yanı sıra kaderin de kışını tekmelemek istiyordum. Ağabeyim, bana kalan tek ailemdi ve herhangi birinin onu inciteceği düşüncesi beni çıldırtıyordu.

Ah, doğru... Şu anda bulunduğum yere gelme sebebim de tam orada oturuyordu.

Şeytanın vücut bulmuş hâli.

Dişlerimin arasından, "Burada ne halt ediyorsun?" diye sordum.

"Bu, gerçek seni daha çok gösteriyor gibi." Arturo'nun dudakları küçümseyen bir gülümsemeye kıvrıldı. "Otursana, Tara."

Elimden geldiğince geniş bir gülümsemeye karşılık verdim. "Sanırım nerede olduğunu unutuyorsun, DeVille. Burada bana emir veremezsin. Ve senin için ben, Bayan Popov'um."

Gülümsemesi kayboldu, yerini somurtkan bir ifade aldı. "Şu lanet olası yere oturur musun kızım? Seninle önemli bir konu hakkında konuşmam lazım."

"Bizim konuşacak hiçbir şeyimiz yok. Söyleyeceğin hiçbir şey beni ilgilendirmiyor."

DeVille burnunun kemerini sıkı ve bezgin bir nefes verdi. "Ajello haklıydı herhâlde. Çiçek getirmeliydim. Ama sen çiçeklerden de nefret ediyorsundur, değil mi?"

"Ajello mu?" Tek kaşımı kaldırdım. "Neden patronunun benim tercihlerim hakkında bir fikri olsun ki? Beni tanımıyor bile."

Ayrıca neden çiçekleri sevmeyecektim? Çiçeklere bayılırdım. Yatağımın yanındaki kocaman bir saksıda barış zambağı vardı. Drago, sorumluluklarımı ciddiye almadığım konusunda nutuk attıktan sonra bana onu almıştı. Bu, üniversiten ayrıldığım zamandı. Üçüncü üniversitemdi. Ama bitkim hâlâ gayet iyi ve hayattaydı. Tamam... "iyi" kısmı biraz tartışmaya açık olabilirdi ama son kontrol ettiğimde çok sayıda kurumuş yaprağın arasında birkaç yeşil yaprak vardı.

"Lütfen oturur musun?"

"Hayır. Böyle gayet iyiyim, teşekkür ederim."

"Viski söylemeliydim." DeVille şampanya şişesine uzanırken başını iki yana salladı. "Pekâlâ. Durum şu. Cosa Nostra Don'u, ikimi-

zin kutsal evlilik bağıyla birleşmemizi istediğini ilettili. Bu gece buraya gelme sebebim, şartlar üzerinde anlaşp ayrıntuları kesinleştirmek. Örneğin, senin *tercihlerin*."

Ağzından çıkan saçmalıkları sindirmeye çalışarak aval aval baktım. Evlilik. Onunla? Göğsümden kontrol edilemeyen bir kahkaha yükseldi. Üzerimize çok fazla dikkat çekmek istemediğim için sesi boğmaya çalıştım ama bu çok komikti.

"Bir an için beni gerçekten kandırdın," dedim alayla. "Bunu sana Sienna mı yaptırdı? En sevdiği ayakkabı mağazasının kapandığını söyleyerek şaka yaptığım için benden intikam mı almak istedi? Ona ödeşlik diyebilirsiniz. Hoşça kal!"

Kahkahalarla gülmeye devam edip işimin başına geri dönmek için arkamı döndüm ama DeVille'in sinir bozucu derecede seksi sesi beni yine sarmaladı.

"Tara." O gırtlaktan gelen boğuk ses yasaklanmalıydı ya da en azından üzerine bir uyarı etiketi asılmalıydı. Hazırlıksız yakalananlar için tehlikeliydi.

Omzumun üzerinden bir bakış attım. Dışarıdan bakıldığında, Sienna'nın ağabeyi hâlâ koltuğa yaslanmış hâldeyken kadehinden şampanya yudumluyordu. Ancak yüzündeki ifadede ne bir rahatlık ne de yumuşaklık vardı. Çenesi sert bir çizgi hâlindeydi ve bardağının kenarından beni izlerken alnı kırışmıştı. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum ama bu adamın patlamaya hazır bir barut fıçısı gibi olduğundan emindim. Havaya uçmaya hazır, tıkanmış bir magma bölmesi gibiydi. Gözlerindeki şu bakış var ya? Orada zorlukla bastırılan bir hiddet vardı. Beni durduğum yerde yakıp kül edebilirdi.

"Ben çok ciddiylim. Ajello salonu bile tuttu."

Ne?

Yakındaki bir koltuğun kolunu kavrayıp deri koltuğa kendimi bıraktım.

Salvatore Ajello, Doğu Kıyısı'nın en korkulan adamıydı. Ajello'nun adı geçtiğinde, yetişkin erkeklerin, gangsterlerin ve serse-rilerin neredeyse altlarına sıçacak hâle geldiklerini görmüştüm. Nasıl olmuştu da onun radarına girmiştım?

“Anlamadım?” dedim boğuk bir sesle.

“Karar verildi bile. Don, örgütlerimiz arasındaki bağları güçlendirmek istiyor, yani bu tartışmaya açık bir konu değil. Bize düşen, bu durumu nasıl halledeceğimize karar vermek.”

“Ya? Karar verildi, öyle mi?” Sesim sabitti ve ses tonumu sakın tutmayı başardım. Ancak yüzümü DeVille’in yüzüne yaklaştırmak için masaya doğru eğildiğimde öfkeyle dolup taşıyordum. Kan basıncımı yükselten bu öfke, kendimi müstakbel kocam ilan eden adamın öfkesine rakip olabiliirdi.

Lanet olsun, bu olamazdı.

“Peki, bu durumu nasıl halledeceğimizi sana söyleyeyim, DeVille,” dedim dişlerimi sıkarak. “Gidip kendime bir duble teki-la alacağım, sonra da boktan geceme devam edeceğim. Ve sen...” Parmağımı göğsüne doğrulttum. “Sen de dengesiz patronuna geri dönüp senin gibi küçük uşaklarına emir vermeye devam edebileceğini söyle. İsteddiği gibi evlilik ve diğer saçmalıkları ayarlayabilir. Ama ben onun uşaklarından biri değilim. O yüzden, ikiniz de siktirip giderseniz çok mesut olurum.”

Gözlerimi DeVille’in gözlerinden ayırmadan, elimden geldiğince zarif bir şekilde koltuktan kalktım ve ayağa kalkarken önlüğümü de düzelttim. Akıllı olan birisi, Ajello’nun radarına girmemek için her şeyi yapardı çünkü Don’u kızdırdığı için sonunun ceset torbası olmasından korkardı. Şansa bakın ki ben hiç akıllı olmakla suçlanmamıştım.

“Tara...” DeVille’in sesi değişmiş gibiydi. Birkaç desibel düşmüş ve bir şekilde daha derinleşmiş, neredeyse mırıldanma gibi bir nite-lik kazanmıştı. Boğuk alt tonu, çıldırmasına ramak kaldığı izlenimini veriyordu. Bu bir uyarıdan çok, ölümümün vaadi gibiydi.

“İçkin benden, DeVille.” Masadaki şişeye doğru başımı salladım, sonra topuklarımın üzerinde dönüp uzaklaştım.

Kalabalık dans pistini boydan boya geçerken bakışlarının ağırlığını üstümde hissettim. Aramızda o kadar çok insan vardı ki bu mümkün olamazdı elbette ama bara ulaştıktan sonra tezgâhın altından geçip arkaya doğru ilerlerken onun tarafından izlendiğimi

hissetmeye devam ettim. Tekila şişesine uzanıp kendime bir duble doldururken dik bakışları beni delip geçiyormuş gibi hissettim. İçkimi tek dikişte içtiğimde de o yakıcı his sürdü.

Onu görmeye çalışarak kıpırdandım. Mutlu ve sarhoş motorcu kalabalığı hareket ettikçe ara sıra onu görebiliyordum. Mekânın ve içindeki herkesin sahibiymiş gibi hâlâ kanepede arkasına yaslanmış oturuyordu. Lanet olsun, neden gitmiyordu ki. Ateşli bakışlarının yolunu takip edercesine açık kalan tenimdeki rüylerim diken diken oldu. Hayal kurduğumu biliyordum ama yemin ederim ki bakışları fiziksel bir okşama gibi tenimi okşuyordu.

Bu beni sarstı.

Hassiktir, hayatımda hiç bu kadar sinir bozucu bir adamla karşılaşmamıştım. Ortamdaki en önemli kişiymiş gibi davranıyordu. Ses tonu her zaman otoriterdi, sanki söylediği her cümle itaat edilmesini beklediği bir emirmiş gibi hareket ediyordu. Ve onun sevgili Cosa Nostra'sının bir parçası değilseniz, sizi kendisinden daha aşağıda görürdü. Bu adamın yaptığı her şey, her lanet şey beni çıldırtıyordu.

Patronunun bu saçma sapan evlilik fikri için beni düşünmesine, DeVille'in yanında bir dakikadan fazla vakit geçirmeyi düşünmemi beklemesine neden olan şey neyse, bu benim sorunum değildi. Bu Drago'nun sorunuydu. Kendini İtalyanlarla bu işe sokan oydu, o yüzden bu karışıklığı halleden de o olmalıydı. Keşke Drago'yu hemen arayıp bu konuyu onunla konuşabilseydim ama ağabeyim telefonla konuşmazdı. Bu da o Şikago'dan dönene kadar beklemek zorundaydı. Ama hiç şüphem yoktu. Drago bu sorunu çözecekti. Her zaman çözerdi.

Romenlerin evimize saldırısında vurulduğunda onu neredeyse kaybediyordum... Kalbim neredeyse durmuştu. Ağabeyim, dayanağım, beni bir arada tutan yapıştırıcı, bu dünyada benim için en önemli kişiydi. Neredeyse tüm hayatım boyunca bana bakmıştı. Kaç kez batırduğım önemli değildi, o hep yanımdaydı.

Ama bu... Siktir. Bu benim sorumluluğum değildi. Bu yüzden onun bunu düzelterceğini biliyordum. Sadece eve gidip tüm bunları geride bırakmak istiyordum. Bu gecenin daha uzun olması ne kö-

tüydü. İşe geri dönmem gerekiyordu ama Arturo DeVille'nin kavu-
ran bakışlarının ağırlığı altında donup kalmış hâldeydim.

Hareket etmek, vardiyamın geri kalanında kendimi işe odakla-
mak benim için gerçek bir fiziksel çaba gerektiriyordu.

Sonraki üç buçuk saat boyunca kulüpte koşturdum. VIP kabi-
nine doğru bakmamak için kendimi meşgul tutarak elimden geleni
yapmaya çalıştım ve herkesin siparişlerini götürmek için iki kat çaba
harcadım. Sienna'nın ağabeyi gitti mi diye bakmam için hiçbir se-
bebim yoktu. Her adımında beni takip eden yakıcı his, hâlâ orada
olduğunun kanıtıydı.

"Tara!" Jelena, ergen bir oyunun parçası olarak birayı kafaları-
na diken dört motorcunun oturduğu masanın üzerinden bağırdı.
"Stavros arkada, seni soruyor."

Harika ya. Umarım kimse Drago'ya bundan bahsetmezdi.
İhtiyacım olan son şey, eski sevgilimin bu gece buraya geldiğini öğ-
renmesiydi.

"Kapı görevlilerine o pisliği dışarı atmalarını ve bir daha içeri al-
mamalarını söyle," diye homurdanırken tepsime bir boş bardak daha
sığdırmaya çalıştım.

"Ah, tamam. Yeniden bir araya geldiğinizden korkmuştum."

"Hayır. Aynı hatayı iki kez yapmam." Küçük bir yalan. Genelde
dersimi almam için üç kez sıçıp batırmam gerekirdi. Ama bu kulağa
hoş gelmişti.

Kahkaha attı. "Evet, tamam. *Sana söylemişim* demekten nefret
ediyorum ama o ilişkiden iyi bir şey çıkmayacağını biliyordum.
Erkekler konusunda berbat bir zevkin var."

Sanki ben bilmiyordum da.

Yine de, çıktığım her erkekle bu gerçeği daha da üst kademeye
çıkarmaya çalışıyordum.

Stavros ile tanıştığım anda onun malın teki olduğunu biliyordum
ama yine de onunla çıkmayı kabul etmiştim. Pahalı spor arabası ve
havalı takım elbiseleri gerçeği gizleyemiyordu. Herif gerzeğin tekiy-
di. Beyninde çalışan iki tane hücre olduğundan bile emin değildim.
Durmadan işaret parmağındaki çirkin mühür yüzüğünü gösteriyor

ve parasıyla satın aldığı ıvır zıvırlarla övünüyordu. Babası için çalışarak kazandığı parayla. Stavros'un asıl ilgilendiği şey, hiç çenesini kapatmadan bana anlatıp durduğu spor programıydı. Her. Seferinde. Yani konuştuğu tek şey para ve spordu. Gerçek bir nedeni olmadan kendini bu kadar beğenen başka birini daha tanımamıştım. Son iki aydır çıkıyorduk ve neredeyse bir buçuk aydır ayrılmak istiyordum. Ama ayrılmamıştım. Belki de mazoşisttim. Ya da düpedüz aptaldım.

Ancak dün Stavros beni lüks bir restoranda yemeğe çıkarmıştı. Daha aperatifler gelmeden hayatındaki en büyük hayali hakkında konuşmaya başlamıştı: Her yönüyle kendisine mükemmel şekilde uyan, onun muhteşem genlerini miras alacak mükemmel, küçük bebekler taşıyabilecek kusursuz bir kadın bulmaktı. Pardon ama dünyada zaten yeterince aptal vardı. Tuvalete gitmem gerektiğini söyleyerek yalan söylemiştim, sonra da o embesilden olabildiğince uzaklaşmıştım.

Tamam, yani *teknik olarak* ondan "ayrılmamıştım" ama mesajımın gayet açık ve net olduğunu düşünüyordum.

Ayrıca bu benim tarzımdı. Fazla kaçardım.

Çoğunlukla kendimden.

Ne yazık ki Arturo DeVille'in bakışlarından kaçamıyordum.

Çünkü gözleri HÂLÂ SIRTIMI DELİP GEÇİYORDU!

Yarım saat sonra, kapanış saati hızla yaklaşırken ve kalabalık dağılmaya başlarken Jelena'ya çıkacağımı söyleyip personel odasından tüydüm. Dolabımdan çantamı ve ceketimi aldıktan sonra mutfak kapısından çıktım, adamın birinden ve onun yakıcı bakışlarından bir an önce kaçmak istiyordum.

Binanın yan tarafına yaslandım, çöp konteynerini kendime siper edip peşimden sokağa çıkabilecek birisinden saklandım ve saatlerdir ilk kez omuzlarımı gevşettim. "Sonunda."

Gecenin körüydü ama dedikleri gibi, New York asla uyumazdı. Serin hava yorgun duyularımı canlandırdı ve üzerimde bir sürü gözün daimî baskısı olmadan nefes almak çok daha kolaydı.

Özellikle de bu gece sinirimi son zerresine kadar tüketen o koyu kahverengi irisler.

Arabaya gitmeye hazırlanarak doğruldum, kısacık bir an için yoğun bir kayıp hissi beni ele geçirdi ve o yakıcı sıcaklığı özledim.

“Kesinlikle aptalca,” diye mırıldandım, sonra otoparka doğru yöneldim. Bugün anahtarımı evde unutup Naos’un yer altı otoparkına girememiş olmak da benim ayıbımdı.

Arka koltuğa geçip kapıyı çarparak kapattım. Lanet olası kadın!

“Bay DeVille?” Riggo, Land Rover’ımı süremeyeceğim için kullanmaya karar verdiğim, tam donanımlı uzun sedan BMW’nin sürücü koltuğundan bana baktı. “Eğlendiniz mi? İçeride güzel kızlar var mıydı?”

“Pek sayılmaz.”

“Ne? Ama ben beklerken en az bir, hatta iki düzine kızın içeri girdiğini fark ettim. Aralarında şimdiye kadar gördüğüm en kısa elbiseyi giymiş ve çok tatlı gülüşü olan bir sarışın da vardı. Onu gördünüz mü?”

İmkânı yoktu. Bütün gece dikkatimi sevimli önlüğüyle dolaşıp insanlara not defteriyle vuran minyon esmerden ayıramamıştım ki. En kötü kısmı ne miydi? İnanılmaz şekilde büyülenmiştim.

“Arabayı çalıştır.”

“Tabii ki, Bay DeVille. Hemen. Nino aradı. Size ulaşmaya çalışıyormuş ama telefonunuz kapalıymış sanırım?”

Cep telefonumu cebimden çıkardım. Şarjım bitmişti. Harika. “Ne istedi?”

“Brooklyn şantiyesinde bir sorun olduğunu söyledi. Orada sizi bekliyor.”

“Hay sikeyim ya, saat sabahın ikisi,” diye iç geçirdim ve burun kemerimi sıktım. “Tamam. Gazla.”

En yeni inşaat projemiz yarım saat uzaklıktaydı ve tüm yolculuğu, Tara Popov’un Naos’ta nasıl gözümün önünden kaybolduğunu merak ederek geçirdim.

Drago ile aramızdaki gerginlik düşünülünce, kız kardeşi yanımdan kaçtıktan sonra adamlarının önünde onu köşeye sıkıştırmak söz konusu bile olamazdı, bu yüzden mesafemi koruyarak doğru zamanı bekledim. Ancak o gecenin kalanında Drago'nun lüks kulübünde görmeyi hayal bile etmediğim gürültücü bir grup motorcuya hizmet etmek için koşuştururken gözlerimi bir an için bile onun üzerinden ayırmamıştım. Tüm bunlar da neyin nesiydi? Drago, son zamanlarda bazı iş kararlarında kız kardeşi kadar dengesiz davranıyordu.

Bu seçimlerinden biri, göğsüne bir kurşun saplanmasıyla sonuçlanmıştı. Eğer Cosa Nostra olmasaydı, bu adam hayatımdaki daimi bir rahatsızlık kaynağı olmak yerine, yerin altında olurdu. Ama belki de onun hayatta kalmasını kendi yararına kullanabilirdim, Ajello'nun planladığı gibi kız kardeşi ile aramdaki evliliğin gerçekleşmesine izin vermesini sağlayabilirdim. Belki. Bu Sırp çetesiyle uğraşırken ne bekleyeceğimi gerçekten hiç bilmiyordum.

Mesela... Kız kardeşi. Akli başında herhangi bir kadın, bu evliliğin örgütlerimiz arasındaki bağları güçlendireceğini anlardı. Ve akli başında bir kadın, Cosa Nostra Don'unun talimatını reddetmeyi aklından bile geçirmezdi. Böyle bir eylemin sonuçları, kendisi ve ailesi için felaket anlamına gelirdi. Popov'un çetesi yeterince büyük olsa da, New York Ailesi'ne rakip olamazdı. Doğrudan bir çatışmada, onları ezip geçerdik. Tara Popov bunu kesinlikle biliyor olmalıydı. Böyle bir tehdidi görmezden gelmesi, zaten bildiğim şeyi doğrulardı. Onun açıkça deli olduğunu.

Nino'nun bana verdiği dosyada pek bir şey yoktu. Ajello onu gözetim altında tutmaya değer bulduğundan, son dört yıldır sadece "orta düzeyde önemli" biri olarak değerlendirilmişti. Nino, Tara'nın gittiği okullar, iş geçmişi ve biraz da kişisel hayatıyla ilgili temel bilgileri toplayabilmişti.

Görünüşe göre, lise birinci sınıftayken ilk gittiği okuldan atılmış olsa da başka bir okuldan sadece uzaklaştırma cezası alarak mezun olmayı başarmıştı. Bundan sonra "parlak" eğitim hayatı başlamıştı. Tara'nın yüksek öğrenim yolculuğu onu üç farklı üniversiteye yönlendirmiş olsa da sonunda okulu bırakmış, sosyal bilimler eğitimini

bile tamamlamamıştı. Sonrasında hiçbir yere varmayan, kısa süreli işler yapmıştı, herhâlde bu noktada ağabeyi devreye girmişti. O andan itibaren ağabeyi için çalışmıştı, birkaç yıldır mücevher işini yürütüyor olsa da onun için iyi gitmemiş gibiydi çünkü şu anda kardeşinin kulübünde garsonluk yapıyordu. Bu da şunu kanıtlıyordu... Tara Popov sorumsuz, yaptığı işe bağlılık göstermeyen ve açık şekilde aptal biriydi. Benim bir ömür geçirmem beklenen kişiydi. Tanrı aşkına.

Profesyonel kariyeri pek etkileyici olmasa da aşk hayatı yeterince hareketliydi. Nino'nun dosyasında ayrıntılar bulunmasa da Tara'nın romantik ilişki yaşadığı adamların isimlerden ve mesleklerinden oluşan bir liste yer alıyordu. Liste çift haneliydi ama ilişkileri asla iki aydan uzun sürmemişti. Sadece bu bile onun kötü hayat seçimlerini açıklamak için yeterli değilse, son erkek arkadaşının Yunan Örgütü'nü yöneten adamın aptal oğlu Stavros Katrakis olduğu gerçeği, bunun üstüne tüy dikiyordu.

Yarın yıkmaya başlayacağımız harap binadan yirmi metre uzaklığa gelince, "Geldik, Bay DeVille," dedi Riggo. Siktir. Yarın değil, bugün ilerleyen saatlerde.

Aynı yapının çatısının köşesine yerleştirilen endüstriyel LED spot ışığıyla aydınlanan üç adam hararetli bir tartışma içinde görüşüyordu, yükselen sesleri bana kadar geliyordu. Yakında tanımadığım bir araba park edilmişti.

Kendimi neyin içine soktuğumu bilmediğimden, ceketimin arkasındaki kılıfından silahımı çıkardım ve belime taktım. Daha kolay ulaşırdım.

"Silahını hazır tut, ne olur ne olmaz," dedim Riggo'ya, sonra arabadan çıkıp gruba doğru yürüdüm.

Nino sağdaydı ve diğer iki adam onun karşısında duruyordu. Ortadaki kısa olan tiradına devam ediyor, kızdığı konu her neyse ellerini sallayarak o konuda üstelemeye devam ediyordu. Arkası bana dönüktü, o yüzden oraya yaklaşırken izinsizce gelen kişinin kim olduğunu anlayamadım.

“...ve bu sorun çözülene kadar tüm çalışmalarını durdurmanızı talep ediyorum!” Adam hafif aksanlı bir sesle bağırdı.

Nino yaklaştığını fark etti ve bıkkın yüzünde kısa süreli bir rahatlama belirdi. Güvenliği sağlama konusunda Nino’nun becerileri üst düzeydi. Ancak insanların saçmalıklarıyla uğraşma konusunda sabrı yok denecek kadar azdı. Bu yüzden, dışarıdan görünüşüne rağmen Nino’nun sabrının yittiğini anlayabiliyordum. Bizim iş anlaşmalarımıza kolay kolay katılmazdı çünkü her durumu çözmek için tetik parmağı seğirirdi.

“Bunu Arturo ile çözmek lazım.” Nino başıyla beni işaret etti. Sakin tavrı, durumun kötüye gitmesini beklemediğini gösteriyordu. Tabii bu konuşmaya kendisi devam etmek zorunda kalmadığı sürece.

Kızgın adamlar bana doğru döndü. Herifi tanıdığım anda kaşlarım çatıldı. Tesadüfe bak! Tobias Katrakis. Yunanların en önemli adamı bizim mülkümüzde ne bok yiyordu? Altı ay önce aramızda yapılan küçük bir uyuşturucu anlaşması dışında, Cosa Nostra onlarla hiç anlaşma yapmamıştı. Onların olayı çoğunlukla tefecilik ve üç eyalet bölgesinde, şüpheli depo kompleksleri işletmekti. Onlar için kazanç getiren bir işti ama bizim yaptığımız işlere kıyasla devede kulaktı. Genelde çıkarlarımız kesişmezdi.

“Katrakis.” Gidip Nino’nun yanında durdum. “Problem ne?”

“Bu.” Elini etrafımızdaki her şeyi gösterircesine salladı. “Bu arazi benim ve yaptığınız şeyi derhâl durdurmalısınız. Büyük bir hata var ve bunun çözülmesi gerekiyor.”

“Çözülecek hiçbir şey yok. Burayı aylar önce satın aldık. Satış sözleşmesini bizzat imzaladım. Evraklar temiz; mülk üzerinde başka hak iddia eden yoktu. Ayrıca satın alma sözleşmesinde Katrakis adını hiçbir yerde görmedim.”

“Evet, şey... Mülkiyet, size açıklamak istemediğim nedenlerden dolayı *geçici olarak* bizden başka bir şirkete devredildi. Bu nedenle, bu mülk daha baştan hiç satışa çıkarılmamalıydı. Onu geri satın almak istiyorum.”

“Tabii, bu olmayacak.” Başımı çıkış kapısına doğru salladım. “Şimdi git.”

“Bu şehirde çok bağlantım var, DeVille. Birçok önemli kişi finansmana ihtiyaç duyduklarında bana gelirler ve bazen karşılığında para yerine bir iyilik yapmalarını kabul ederim. Borçlularımın birçoğu Cosa Nostra ile iş yapıyor.”

İğrenç küçük pislige gözlerimi kısıp ona doğru agresif bir adım attım. Sözlerinin tepemi ne kadar attırdığını görmemesi imkânsızdı. “Beni tehdit mi ediyorsun? Lütfen, ettiğini söyle de senin o sefil boynunu kırarak boktan günümü biraz olsun iyi hâle getireyim.”

Katrakis’in koruması silahını çekti ama Nino puştun bileğini kavrayıp kolunu kıvırdı. Bir el silah sesi havayı delip geçti ve kurşun karanlıkta bir yerlere uçtu. Hemen ardından, Nino korumayı yere fırlatıp dizini işe yaramaz piç kurusunun kürek kemiklerinin arasına bastırduğunda acı dolu bir homurtu sesi geldi. Adam daha neler olduğunun farkına bile varamadan Nino silahının namlusunu adamın başının arkasına dayadı.

Katrakis’in dikkati, etkisiz hâle getirilen adamla benim aramda gidip geliyordu. Kendi silahımı çekmeye tenezzül bile etmedim. Çirkin suratına tek bir yumruk bile onu rüyalar âlemine gönderirdi.

“Arazimden siktir git, Katrakis!” diye kükredim.

Piç kuruşu başıyla kısa bir selam verdi, sonra da arabasına doğru yöneldi. Nino beş para etmez korumasını saldı, adam ağır adımlarla patronunun peşinden giderken Nino onu gözden kaçırmadı. Sonra ikimiz de farlarının ışıltısı kaybolana kadar bekledik.

“Soğukkanlı olan sen değil miydin?” Nino, kendi araçlarımıza doğru yürürken homurdandı. “Yunanların şehir yönetimine pençelerini geçirdiğini biliyorsun.”

“Saat neredeyse sabahın üçü, Nino. Çok yorgunum, açım ve biraz da sinirliyim.”

“Hmm. Drago’nun kız kardeşiyle görüşmen planlandığı gibi gitmedi yani?”

“Hayır, gitmedi.”

“Sen de bu yüzden bizi Yunanlarla sidik yarışına sürükleyerek öfkeni boşaltmaya mı karar verdin?”

“Bizi hiçbir şeye sürüklemedim. Katrakis ve yordakçısı *bizim* arazimize izinsiz girdiler. Ama evet, sanırım haklısın. Bunu daha iyi idare edebilirdim,” diye itiraf ettim. “Bize bu arsayı satan yurt dışı şirketinin arkasında kimin olduğunu bulmaya çalış.”

“Denerim.”

“Hazır onu yaparken benim için Katrakis’in aptal oğlunu da bul. Babası, satmaya niyetinin olmadığı bir arazinin nasıl açık artırmaya çıktığını paylaşmak istemeyebilir ama o gerzek oğlunun aptal numaralarından birinde araziye teminat olarak gösterdiğinden eminim. Bu da demek oluyor ki tapuyu satan kişi bizi bu boktan duruma soktu ve onlarla ilgilenilmesi gerekecek.”

“Tabii. Stavros’un senin müstakbel karınla görüşüğünü biliyor musun?”

Ofladım. “Evet, dosyayı okudum. Tara’nın bunu derhâl sonlandırması gerekecek. Yoksa ben onun yerine sonlandıracağım.”

“Dikkatli ol. Katrakis ufak balık olabilir ama dişleri var. Örgütleri becerikli. Onlarla herhangi bir ilişki kurmak istemiyoruz. En azından hâlihazırda kurduklarımızın dışında.” Dirseğiyle beni hafifçe itti. “Ee, o nasıl bu arada? Popov’un kız kardeşi?”

“İnatçı, pervasız ve kesinlikle mantıksız.”

“Ama güzel, değil mi? Onu sadece uzaktan gördüm, ama,” ısıklık çaldı. “Tam bir bebek. İkinci yürütemezseniz onunla yatmaya hayır demem—”

Yumruğum sanki kendi kendine hareket ediyormuş gibi Nino’nun yüzüne çarptı.

“Ne oluyor lan?” diye inledi ve elini patlamış dudağına bastırdı.

“Ağızından çıkanı kulağın duysun,” diye hırladım, sonra da sinirli adımlarla arabama doğru yürüdüm.

Gerçekten de... *Ne oluyordu lan?*

BÖLÜM

43

VARDIYAMA GEÇ KALACAKTIM. YİNE. VE CUMARTESİLERİ Naos'taki en yoğun geceler oluyordu. Antredeki askıdan paltomu kaptığım gibi dışarı fırladım.

“Drago talimatları konusunda çok netti, Tara,” dedi ağabeyimin adamlarından birisi olan Iliya. Garaj yolunda hızla onun yanından geçtim. “Gece vardiyasında çalıştığında yanına birini almalısın. Özellikle de patron yokken.”

“O zaman beni ispiyonlamayacak olman ne hoş.” Göz kırptım, çantamı ve paltomu eski arabamın arka koltuğuna atıp direksiyonun başına geçtim.

Evden Naos'a gitmek genelde bir saatten fazla sürerdi ama ben sürerken öyle değildi. Yoğun trafikten kaçmak için ana yollardan ziyade ara sokakları kullanıyordum. Ama bu akşam öyle değildi. Zaten on beş dakika gecikmiştim, o yüzden otobana çıktım.

O yoğunluktan geçmeyi ve hatta çıkışımı bile kaçırmamayı başardım ama işte şimdi asıl eğlence başlıyordu. Kulübe yaklaştıkça sokaklar daha da kalabalıklaşıyordu ve daha çok dikkatimi vermem gerekiyordu, yoksa canlarının istediği yerden karşıya geçen aptal yayaları ezebilirdim ya da arabaların arasından tehlikeli bir şekilde

giden motorlu kuryelere çarpabilirdim. Trafik ışığı yeşile döndüğünde sola dönmek üzereydim ki karşıdan gelen bir kamyonet kırmızı ışıktaki geçti. Kavşağın ortasında frene asılmak zorunda kaldım. Arkamdan öfkeli korna sesleri patlak verdi.

“Tamam be tamam.” Götüme kadar giren pisliğe el salladım ve gaza bastım. Yaşlı Betsy biraz tekleli ve motor durdu.

Siktir!

Anahtarı tekrar tekrar çevirdim ama takırdama sesinden başka hiçbir şey olmadı. Her yanımdan korna sesleri gelmeye devam ediyordu, arkamdaki pislik de camdan kafasını çıkarmış öfkeyle bağırıyordu. New York'ta sıklıkla görülen bir manzaraydı ve canımı sıkmamalıydı ama her kornayla, bana yöneltilen her küfürle omuzlarım daha da kasılıyordu. Her korna bana ne kadar beceriksiz olduğumu haykırıyordu.

Anksiyetem tavan yaptı. Diğer sürücülerin araçlarından çıktığını ya da benimkine doğru gelip bana dünya üzerindeki tüm küfürleri haykırdıklarını hayal ettim. Arabam en sonunda hareket ettiğinde saç çizgimde ter damlaları belirmişti ve ellerim titriyordu.

Genelde derin nefesler almak sakinleşmeme yardım ederdi ama caddede ilerlerken sinirlerim çok bozuktı. Adrenalin damarlarımda hızla akıyordu. Naos'tan hâlâ on dakika uzaktaydım ama dikkatimi yolda tutamıyordum.

Parmaklarımı direksiyonun döşemesine geçirdim ve en yakın ara sokağa saptım ama yolun ilerisinin inşaat nedeniyle kapalı olduğunu çok geç fark ettim. Neyse. Bu saatte tamamen terk edilmiş gibi görüldüğü için işime gelirdi. Görür görmez, çıkmaz gibi görünen dar bir sokağa girdim. Sağımda, tadilattan geçen bir bina vardı. Binanın yarısı büyük brandalarla kaplıydı. Solumda üç katlı bir otopark vardı ama o da kapalı ve tamamen boştu. Uzaktan gelen trafiğin uğultusunu, şehrin her zaman var olan gürültüsünü hâlâ duyabiliyordum. Ancak etrafım huzurlu, sakin geceyle kaplıydı.

Kendimi kontrol altına almak için tam da ihtiyaç duyduğum şeydi.

Park edip dışarı çıktım, dengemi sağlamak için arabanın kapısına yaslandım. Uzuvarım güçsüz ve dengesiz hissettirirken göğsüm sı-

kışıkta, ciğerlerimdeki hava hızlı hızlı çıkıyordu. Serin hava yardımcı oluyordu gerçi. Derin, ağır bir soluk alıp dingin bir ortam hayal etmeye çalıştım. Yeşil bir alan. Kır çiçekleri. Kuşların neşeli şakımaları.

Titrek bir nefes verdim. Hayır. İşe yaramıyordu. Başka bir şeye ihtiyacım vardı.

Zihnim sakinleştirici görüntüler yerine, iki gece önceden Arturo DeVille'in şampanya kadehinin üzerinden bana dik dik bakan öfkeli gözlerini hayal etti. O gece ona ne kadar kızgın olsam da genelde gergin duran pislik herifin soğukkanlılığını kaybettiğini görmek hoşuma gitmişti. O üstünlük hissinin, ona uymayan bir maske gibi üstünden kayıp gidişini görmüştüm. Şeytanın pullarını karıştırmak bana sapkın bir tatmin hissi vermişti.

Jelena bana DeVille'in son iki akşamdır Naos'ta olduğunu söylemişti. Muhtemelen aptalca evlilik anlaşmasını tekrar söylemek için geri gelip duruyordu. Adam "siktir git" demenin anlamını bilmiyor gibiydi. Jelena ile vardiyaları değiştirip öğleden sonraları çalışmayı kabul ettiğim için neredeyse pişman olmuştum. Ajello'nun bu parlak fikrini kendi kucına sokabileceğini bir kez daha söylerken DeVille'in sinir bozacak kadar yakışıklı yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtışı silmeyi nasıl da isterdim. Bu, onun güzel yüz hatlarını bozulmamış olarak görebileceğim son sefer olabilirdi çünkü ağabeyim geri döndüğünde, bu aptalca planı sadece önerdiği için bile onun ağzını burnunu dağıtacaktı.

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. Arturo DeVille'in sonunun geldiğini hayal etmek, kuşların cıvıltılarını hayal etmekten daha sakinleştiriciydi. Birdenbire, nefes almak daha kolaylaştı.

Kendimi daha iyi hissederek arabama binmek için döndüm ama bir el kolumu kavrayıp beni çekti.

"Seni orospu!" Öfkeli bir erkek sesi gecede yankılandı.

"Stavros?" diye haykırdım. "Ne oluyor be? Bırak beni!"

"Benden kaçabileceğini mi sandın? Ha?" Eski sevgilim beni sarstı, parmakları ve çirkin mühür yüzüğü tenime batıyordu. "Beni aptal yerine koydun, öyle mi? Kapıdaki fedailere beni bir çöp torbası

gibi dışarı atmalarını mı söyledin? Sonra da bugün aptalca bir ayrılık mesajı yolladın ha?”

“Stavros! Canımı acıtıyorsun!” Tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama diğer elini arabamın yanına dayayarak beni vücuduyla sıkıştırdı.

“Neredeyse bir saat tuvaletten dönmeni bekledim,” diye bağırdı. İrkilmeme sebep olacak kadar sertçe kolumun üstünü sıkıyordu. Artık yüzü kıpkırmızıydı ve gözlerindeki bakış katil gibiydi. “O lanet olası yerdeki tüm garsonlar arkamdan kıs kıs gülüyordu! Hayatımda hiç bu kadar aşağılanmamıştım!”

Panik yapmamaya çalışarak göğsünden ittim. Piç kurusu beni buraya kadar takip etmiş olmalıydı. Mideme bir korku çöreklendi. Bir dakika önce, bu sessiz yerin kurtuluşum olduğunu sanmıştım; şimdiyse en son ve belki de en büyük hatamın yaşandığı yer hâline gelmişti. Etrafta kimse yoktu. Birinin bu tarafa gelip de bana yardım etmesine imkân yoktu.

Lanet olsun, Drago’yu dinlemeliydim! Bu malla çıkışımı öğrendiği anda ondan ayrılmamı emretmişti ama ben ağabeyime işine bakmasını ve benim özel hayatıma burnunu sokmayı bırakmasını söylemiştim.

Başka bir hata daha.

Büyük bir hata!

“Üzgünüm!” diye bağırarak karşımda hızla tepesi atan adamı yatırtmaya çalıştım.

“Üzgün de olmalısın, seni sikik sürtük! Babam o restoranın sahibiyle arkadaş ve şimdi herkes aptal bir orospunun beni tek kelime etmeden terk ettiğini biliyor.”

Elini yanağıma indirdiğinde kafamda bir acı patladı. Yüzümün bir tarafı alev alev yanıyormuş gibi hissettim. Yumruklarımı kaldırıp Stavros’un göğsüne vurdum, sımsıkı kapattığım gözlerim sıcak yaşlarla doldu.

“Kendini özel mi sanıyorsun?” diye hırladı. “Benden daha mı iyisin? Yoksa aklından geçen—”

Havada sessiz bir patlama olurken yüzüme bir şey sıçradı.

Vücudum tamamen hareketsizleşti. Bir saniye sonra, artık arabama yapıştırılmadığımı fark ettim. Gözlerimi silmek için elimi kaldırdığım sırada kolum bir ton ağırlığındaymış gibi geldi. Göz kapaklarımı yavaşça aralayarak titrek parmaklarıma odaklandım.

Kanla kaplıydılar.

“Stavros?” dedim boğulur gibi. Az önce hemen karşımda duruyordu, aşağı baktığımda ayaklarımın dibinde yere yığılmış adamı gördüm.

Aman tanrım.

Geri çekilirken gözlerimi Stavros'un bedeninden ayıramadım. Başının yan tarafı kan içindeydi ve nefes alıyor gibi görünmüyordu. Ciğerlerimi oksijenle doldurmak bile sorun hâline geldi. Boğazıma takılan büyük yumruyu yutamıyordum.

Ne olmuştu lan böyle?

Sırtım arabamın kapısına yapışmış hâldeyken gözüne far tutulmuş tavşan gibi donakaldım.

Ayak sesleri.

Çıkmaz sokağın karanlık köşesinden bana doğru geliyordu. Titrek sokak lambalarının ulaşamadığı gölgelerin içinden.

Yaklaşıyordu.

Arabama dönüp kapılarımı kilitlemeli ve yaşlı Betsy'yi gidebileceği en yüksek hızla sürerek uzaklaşmalıydım. *Arkanı dön, Tara!* İçgüdülerim bana haykırıyor, beni güvenli bir yere doğru itiyordu. Ama çalışmayabilecek bir arabada kapana kısılmak en güvenli seçenek miydi? Belki de öyleydi. Öte yandan, son zamanlarda yaşadığım bahtsızlıklara bakılırsa, muhtemelen arabam *çalışmayacaktı*.

Bana kaçmamı söyleyen her dürtüyü bastırarak dikkatimi cesede verdim ve hızla çarpan kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalıştım. New York'ta güçlü bir suç örgütünü yöneten bir adamın kardeşi olmak bana düşünmeden hareket etmemeyi öğretmişti.

Stavros babası için çalışıyordu ve bir sürü düşmanı olduğundan emindim. Onlardan birinin onu ortadan kaldırmaya karar vermiş olma ihtimali vardı. Kimin vurduğunu öğrenmek ya da talihsiz bir şahit olmak gibi arzularım yoktu.

O zaman ortadan kaldırılması gereken kişi olurdum.

Ama eğer ateş eden kişiyi görmezsem, o zaman buradan çıkma şansım yükselirdi. Sağ olarak.

Tak. Tak.

Tak. Tak.

Adım sesleri daha da yaklaşıyordu. Ağır bir ayakkabının altında ezilen bir cam kırılma sesi. Sağımdan geliyordu.

“Hiçbir şey görmedim,” dedim ateş edenin duyacağı kadar yüksek sesle. “Lütfen. Daha fazla yaklaşma. Bilmediğim bir şeyi ortaya seremem.”

Tak. Tak.

Tak. Tak.

Yavaş, ölçülü adımlar. Sanki gece yürüyüşüne çıkmış gibi rahatı. Yaklaştı. Yaklaştı.

“Kim olduğunu bilmiyorum ve umurumda değil.” Sesim tizleşti. Boğazım tıkanmaya başladı ve nefes almakta zorlandım. “Hiçbir şey görmedim ya da duymadım!”

Adımları tam önümde durdu. Anında hafif baharatlı, yoğun bir odunsu koku burun deliklerimi doldurdu. Sonra çenemde hafif bir dokunuş hissettim. Parmakları başımı kaldırıp yüzümü yana çevirdi.

Başka umudum kalmadığı için gözlerimi daha da sıkı kapattım. “Lütfen, sadece eve gitmek istiyorum. Çenemi kapalı tutacağıma yemin ederim.”

“Nedense bu sözüne güvenmekte zorlanıyorum, Tara.” Zengin, kadifemsi bir bariton sesi kulaklarıma ulaştı.

Gözlerimi hızla açtım.

“Sen!”

Tara'nın öfkeli bakışlarını görmezden geldim ve sol yanağına yayılan ize odaklandım. Orospu çocuğu ona sertçe vurmuştu. “Acıyor mu?”

“Evet!” Elimi itti. “Ne halt ediyorsun, DeVille? Senin, eski sevgilimin tehdit ettiği ya da kavga ettiği biri olduğunu sandım. Aldığı borcu ödemeyen ve bunun yerine haberciyi öldürmeye karar veren serserinin teki olduğunu. Sıradaki benim sandım!”

Ölü adama baktım. Stavros Katrakis. Nino’nun adamlarının, küçük bokun arabasına takip cihazı yerleştirmesinden sonra takip ettiğim aptal piç. Bu bamyı sikli bana bazı cevaplar borçluydu. Artık alamayacağım cevaplar. Harika. Yunan örgütüyle olan mevcut sorunlarımız yetmezmiş gibi artık o sorunları çok daha kötü hâle getirmiştim.

İşin aslı, tetiği çekerken kime sıkıttığım sikimde bile değildi. O şerefsizin Tara’ya tokat attığını gördükten sonra, daha önce hiç bilmediğim bir öfke damarlarımı doldurmuştu.

“Ya ıskalasaydın? Bunu hiç düşündün mü?” diye gevezelik etmeye devam etti. “Delice davranışın beni öldürebilirdi, DeVille! Hem sen burada ne halt ediyorsun ki?”

Dikenlerini çıkarması çok uzun sürmemişti. Sadece birkaç dakika önce yaprak gibi titriyordu. Bu düşünceyi bir kenara ittim. Onu korkmuş ve incinmiş hâlde görmenin neden bana aklımı yitirttiğini düşünmenin sırası değildi. Katrakis veledini öldürmek tam olarak akıllıca bir karar değildi, tabii pişman da değildim. Ama eğer biraz daha net düşünebilseydim, ona bedelini ödetmek için başka bir yol seçerdim.

“Ben ıskalamam, Tara.” Ceketimin cebine uzanıp telefonumu çıkardım ve şoförümü aradım. “Arabayı sokağın sonuna çek.”

“Burası karanlık. Stavros’un başı... Benimkinden birkaç santim ötedeydi. Ve bak şimdi ne hâlde! Kafatasında epey büyük bir delik var. Ne demeye onu vurdun?”

O piç kurusunu ona el kaldırdığı için geberttiğimi itiraf etmeme imkân yoktu. “Hep böyle histerik misin?”

“Ben öyle—”

Motorun homurtusu ve lastiklerin ciyaklaması, Tara’nın eleştirisini yarıda kesti. Arabam köşeden döndü ve Stavros’un sağ elini kıl payı ıskalayarak cesedin yanında durdu. Nasıl bir salak, babasının

kendisine verdiği yetkiyi göstermek için mühür yüzüğü takmak zorunda kalırdı ki?

“Bay DeVille!” Riggo direksiyonun arkasından fırladı ve uzun, lüks sedanın ön tarafına koşarken neredeyse Katrakis’in cansız bedenine takılıp düşüyordu. “Ben sadece... Ne... Kahretsin! Bu adam ölmüş!”

“Dedektiflik yeteneğin beni her zaman şaşırtıyor, Riggo,” diye iç geçirdim. Onun sadece heyecanlı, on dokuz yaşında bir genç olduğunu kendime hatırlattım. “Cesedi bagaja koy. Bayan Popov’u evine bırakacağız, sonra sen cesedi ortadan kaldıracaksın.”

“Beni hiçbir yere bırakmayacaksın,” diye bağırdı Tara. “Arabam burada. Ayrıca işe geç kaldım.”

Sol gözümün seğirdiğini hissettim. Ne zaman sabrım pamuk ipliğine bağlı olsa lanet şey seğirmeye başlıyordu. Derin bir nefes alıp ses tonumu sakın ve sabit tutmaya çalıştım. “Bu akşam direksiyon başına falan geçmiyorsun.”

Durumdan etkilenmemiş gibi davranabilirdi ama insanlar benden bir şeyi saklayamazlardı. Aptal kadın kendini zor zapt ediyordu. Naos’a, evine ya da gitmeye karar verdiği başka bir yer varsa oraya giderken kaza yapma ihtimali çok yüksekti. Belki de kendi sonunu getirsin diye araba sürmesine izin vermeliydim. Bu benim “evlilik sorunumu” etkili bir şekilde çözerdi.

“Sen kendini ne sanıyorsun da bana emir veriyorsun?”

“Şoktasın,” diye patladım. “Ellerin durmadan titriyor. Beni iyi yürekli bir vatandaş olarak düşün ve bin şu lanet arabaya. Hemen, Tara!”

“Ben iyiyim. Uber çağıracağım.” Arkasını dönüp cesedin üstünden atladı, arka koltuktan çantasını aldı. Sokağın girişine doğru hızlı adımlarla koştururken adımlarında neredeyse hiç sendeleme yoktu.

“Kanla kaplısın!” diye bağırdım.

“Siktir git, DeVille!”

Birkaç saniye onu izledim, yamuk kaldırım üzerinde platform topuklu ayakkabılarıyla çevik bir şekilde yürüyüşünü hayranlıkla seyrettikten sonra Riggo’ya döndüm. “Cesedi bagaja tıkmak için on

dakikan var,” diye bağırdım ve istemediğim müstakbel karımın peşinden gittim.

Epey hızlı olsa da bacakları benimkilerden çok daha kısıydı. Daha köşeye varamadan ona yetiştim. Ağabeyinin yaptığını taklit ederek onu belinden yakalayıp omzuma attım. Dolgun kıcı gece göğünü selamladı, ben de kolumu çırpınan bacaklarına dolayarak arabama geri döndüm.

“Ne oluyor be— Beni yere bırak!”

“Sesini alçalt.”

“Sesimi alçaltmayacağım! Beni hemen bırakmazsan çığlık atacağım!”

“Ölü bir adam olduğunu ve senin de onun kanıyla kaplı olduğunu hatırlatmam mı gerekiyor?”

“Benim onunla hiçbir ilgim yok! Onu sen öldürdün.”

“Aynen öyle. Ve susmazsan seni de öldüreceğim.”

“Ha! Cesaret edemezsin.”

Durup omzumun üzerinden onunla göz göze geldim. “Bunu denemek ister misin?”

Burnunu kırıştırıp homurdandı.

“Evet, ben de öyle düşünmüştüm.”

Aracıma vardığımda, Riggo Katrakis’in cesedini bagaja tıktırmayı başarmıştı ve arka yolcu kapısını açık tutuyordu. Homurdanan kadını yere indirip koltuğa doğru başımı salladım. “Bin.”

Sert bir şey karnımı dürttü. Aşağı baktığımda kendi silahımın karnıma doğrultulduğunu gördüm.

“Seninle birlikte o arabaya girmiyorum, DeVille.”

Baş aşağı dururken belimden silahımı çıkarıp aldığını fark etmediysem, gerçekten aklım başımda değil demekti. Ya da belki de kıcının yüzümden sadece birkaç santim ötede oluşuyla dikkatim dağılmıştı.

“Silah kullanmayı biliyor musun ki?” diye sordum.

“Öğrenmek ister misin?”

İç çektim. Emniyeti hâlâ açıktı. Bu çatışmadan bıktım. Namluyu kavrayıp yavaşça yukarı çektim ve göğsüme dayadım. “Ya ateş et ya da şu lanet arabaya bin.”

Sanki beni sadece bakışlarıyla yok edebilecekmiş gibi dik dik bakan Tara silahı isteksizce bıraktı. Sonra da mucizeler mucizesi, gerçekten de söyleneni yaparak arabaya bindi.

Riggo'ya Popov'un malikânesinin adresini ve yol tarifini verdikten sonra bagajı açtım. Stavros'un cesedi sıkış tepişti, kolları garip açılarda sarkmıştı. Piç kurusu hayatta olmadığı için şanslıydı, yoksa sabaha acayip ağrıları olurdu. Silahı içeri attım, Stavros'un kafasına çarptıktan sonra sekip arkasında bir yerlere düştü.

Ben yanına geçerken Tara, "Düzgün bir araba ve şoför," diye mırıldandı. "Tahmin etmem gerekirdi. Araba kullanınca incilerin mi dökülüyor, DeVille?"

"Hayır. Birkaç ay içinde ehliyetimi geri alacağım."

"Pardon? Senin gibi kurallarla yaşayan birisi ehliyetini nasıl kapırdı?"

"Hızdan."

Şoförle aramızdaki paneli kaldırmak için tuşa bastım. Bariyer tamamen kalkınca cep boy baş belasına döndüm.

Benden olabildiğince uzaklaşıp başım camın kenarına yaslayarak kıvrılmıştı. Aydınlık yollardan geçtikçe aralıklı sokak lambalarının ışığı Tara'nın yüzüne düşüyordu. Aslında oldukça sevimli bir şeydi. Ama sadece dış görünüş olarak.

Tepeden atkuyruğu şeklinde toplanmış uzun, koyu kahverengi saçları narin yüz hatlarını daha da vurguluyordu. En çarpıcı kısmı, uzun, siyah kirpiklerle çevrilmiş iri, yuvarlak gözleriydi. Gözlerinin rengi, yeşilin en canlı tonuydu. İlkbahar ormanı gibi. Ya da zümrüt. Bana geçen gün arabamın önüne atlayan kedinin gözlerini hatırlıyordu. Kedinin gözleri karanlıkta parlıyordu. Cadı gözleri. Ancak Tara'nın gözleri inatçı kararlılığından parlıyordu. Sonra bir de alt dudağı vardı... Üsttekinden biraz daha dolgun olduğu için ona kalıcı bir somurtma ifadesi katıyordu. Burnu ufak ve hafif kalkıktı, üzerinde çok sayıda ufak çil vardı. Kişiliğini bildiğim için çilleri değil, boynuzları olmasını beklerdim. Masum görünüşüne rağmen, boynuzları olmadığına hâlâ ikna olmuş değildim.

"Geçen geceki konuşmamızı bitirmemiz gerekiyor, Tara."

“Evlilik saçmalığı mı? Kendimi gayet açık ifade ettiğimi sanıyordum.”

“Evet. Ama öyle görünüyor ki ben yeterince açık olmamışım. Evleneceğiz. Karar verildi ve ikimizin de bu konuda yapabileceği bir şey yok. Ancak, dekorasyon ve yemek servisi konusunda tercihlerini paylaşmanı rica ediyorum.”

Koltuğunda dönerek, neredeyse yüzüme birkaç santim uzaklıkta durdu. “Hayatta olmaz—”

Parmağımı dudaklarına bastırarak onu susturdum. “Katrakis varisini öldürmemeliydin, Tara.”

“Ne? Stavros’u sen vurdun, ben değil!”

“Gerçekten mi? O zaman onu öldürmek için kullanılan silahın üzerinde neden *senin* parmak izlerin var?”

O çekici yeşil gözler kocaman oldu, beni kafa karışıklığı ve endişe dolu bir ifadeyle izledi. Ve bir an için, o gizemli derinliklerinde kendimi kaybettim.

Çok güzeldi.

Şafağın ilk ışıklarının körpe yeşillik örtüsünü kaplayan çiylere düşmesi gibiydi.

Kendimi oradan çıkarıp şu âna ve buraya geri getirmek zordu.

“Ben çok dikkatli biriyim, *gattina*. Her akşam silahlarımı temizler ve silerim. Kullandığım hiçbir silahta parmak izlerimi bulamazsın. Bir aksilik olmadığı sürece tabii. Ne de olsa, hangisinin cinayet silahı olarak ortaya çıkacağını asla bilemezsin.”

Deri eldivenlerimi çıkarıp yan konsola attığımı görünce yüzü dehşetle doldu.

“Bir seçim yapman gerekiyor, Tara. Yanlış seçimi yaparsan, üç olası sonuçtan biriyle karşı karşıya kalırsın. Birinci seçenek: Stavros’un cesedi, üzerinde parmak izlerin bulunan cinayet silahıyla birlikte New York polisi tarafından bulunur.” Çenesini tutup başparmağımın ucuyla alt dudağını okşadım.

Çok yumuşaktı. Hayal ettiğimden çok daha yumuşaktı.

“İkincisi... *Seni* öldürürüm. Cesedini iz bırakmadan ortadan kaldırıyorum. Bu, *benim* sorunlarımdan birden fazlasını çözecektir.” Ölüm tehdidi blöfrü ama sonraki sözlerimin gerçekliğini görmesine

izin verdim. “Sadakatimin ve bağlılığımın sorgulanmasına izin vermeyeceğim. Don’uma itaat edeceğim ve seçtiği kadınla evleneceğim. Ama evlenmem istenen gelin artık hayatta değilse böyle bir şeye gerek kalmayacak elbette.”

Başparmağımın altındaki o dolgun dudak titremeye başladı. Tara gözlerini kırptı ve iki damla yaş yanaklarından aşağı aktı. Gözlerim kussursuz, pembe teninden inen yaşları takip etti. Sonuç olarak o kadar da sert değildi. Öyle olmayacağını biliyordum. Gerçi, ona vuran o orospu çocuğunu vurmamdan sonra, beni şaşırtmıştı. Hareketsiz kalmıştı. Çıglık atmamıştı. Diğer kadınların çoğunun yapacağı gibi kaçmamıştı.

Tara sessiz kalsa da yanaklarında izler bırakarak inen parlak damlalar yalan söylemiyordu.

“O yüzden sana tavsiyem, üçüncü seçeneği seçmen olacak,” diye devam ettim. “İki aydan kısa bir süre içinde mihraba yürüyeceksin. Gülümseyecek ve sana sorulduğunda ‘kabul ediyorum’ diyeceksin. Anlıyor musun?”

Bir damla yaş sınırlarından kurtulup aktı ve tenime dağılayan asit gibi düştü. Her an o sert kız tavırları ortadan kalkacak ve tamamen sinir krizi geçirecekti. Evliliğe razı olacak ve silahtan kurtulmam için bana yalvaracaktı.

Dudakları hafifçe aralandı, sanki kelimeleri söylemeye hazırды. Kısacık bir an için dilinin ucu parmağıma değdi. O minicik dokunuş doğruca sikime doğru elektrik akımı gönderdi.

Acıyı algılamam birkaç saniyemi aldı. Sikimde değil, parmağımın ucunda. Tara keskin, beyaz dişlerini parmağıma geçirmişti. Deli kadın beni ısırmıştı! Elimi geri çekip ona doğru atıldım, diğer elimi boğazına doladım. Yüzüne doğru eğilerek hırladım, “Vahşinin teki-sin. Tıpkı örgütündekilerin kalanı gibi.”

“Siktir git!” diye bağırırken ellerini yüzüme doğru kaldırdı ve başparmaklarıyla gözlerimi kafamın arkasına saplamaya çalıştı. “Beni ruzağa düşürdün, piç kurusu!”

“*Ma sei impazzita!*” Bileklerini tutup ellerini kendimden uzaklaştırdım. Hareketim dengesini kaybetmesine sebep oldu ve öne doğru düşüp alnını benimkine çarptı.

“Off!” diye haykırdı ve ellerini kurtarmaya çalıştı.

Onu incitmeyecek ama kaçamayacağı kadar sıkı olacak şekilde ince bileklerini kavradım. Onu göğsüme doğru çektiğimde kolları vücutlarımızın arasında sıkıştı.

Benim açımdan büyük bir hataydı.

Alınlarımız hâlâ birbirine dayalıydı ve minik burnunun ucu benimkine sürtünüyordu. Sadece bir milim ötedeki o mistik yeşil gözlerine doğrudan bakmaktan başka seçim şansım yoktu. O da bana bakıyordu.

Çilekli şampuanının tatlı kokusu beni sarmaladı, zihnimi daha da sikip attı. Onun gibi bir cadıdan kesinlikle ağız sulandıran yaz meyvelerinin kokularını almayı değil, kükürt ve yanmış adaçayı kokuları almayı beklerdim.

Sıcak, hızlı nefesleri yüzüme vuruyor, dudaklarımda karıncalanma hissi uyandırıyor. Bu hissi yayılmadan önce yok etmeye çalışarak dilimi ve dişlerimi alt dudağımda gezdirdim. Sadece tadının nasıl olduğunu öğrenmek istememe sebep oldu. Tatlı mıydı, buruk muydu? Muhtemelen ikisinin karışımıydı.

Sonra başka türden bir arzu ortaya çıktı. Bu cehennem kedisinin yatağımda olmasının nasıl olduğunu bilmek istedim. Mırıldanır mıydı? Tatlı tatlı miyavlar mıydı? Yoksa tıslayıp sırtımı mı tırmalardı?

Tara'yı çok az tanıdığım için bu konuda da *ikisine* birden bahsimi koyardım.

“Bırak beni Şeytan,” diye hırladı dişlerinin arasından.

Tek kaşımı kaldırdım. “Şeytan mı?”

“DeVille. *Devil*. Şeytan. Sana cuk oturdu.”

Ağzımın kenarı seğirdi. Bunu bu kadar eğlenceli bulmamalıyım. O vahşiydi, kabaydı ve çocuk gibi davranıyordu. Çekici bulduğum kadınların tam tersiydi. Öyleyse neden onu altımda hayal ediyordum? Onu susturmak için o küstah ağzını harap etmek istiyordum?

İsteksizce de olsa onu serbest bıraktım. Özgür kaldığı anda ben-den olabildiği kadar uzağa gitti. Kısa kollu beyaz tişörtüne kan sıçramıştı ve yüzünde de lekeler vardı. Kapı cebinden bir kutu mendil ve bir şişe su alıp koltukta aramıza koydum.

“Kendini temizlemek için bunları kullan.”

Bana bakmadan kutudan bir peçete çıkardı ve dikkatlice sol yanağını silmeye koyuldu. Katrakis’in eli yüzünden kızarmış ama kanla lekelenmemiş yanağını.

Dişlerimi sıkıp bir peçete daha çektim, üzerine biraz su dökrüm. “Bana bak.”

“Hayır.”

“Tara.”

“Ne?” Bana döndü.

Bir kez daha çenesini kavradım, pürüzsüz tenindeki kanı silerken başını sabit tuttum.

Ben ıslak mendille yüzünün sağ tarafını ve parlak yeşil gözlerinin etrafını dikkatle silerken o bana dik dik baktı. İşimi yavaşça sürdürdüm, çenesini, burnunu, kulağının kenarını nazikçe silerken oyalandım... Her yeri temizlendikten sonra bile.

Tara hiçbir şey söylemedi, sadece bana bakmaya devam etti. Hareketsiz kaldı ama etrafındaki hava sürekli değişiyordu. Sanki ürkek, vahşi bir kedi önümde donup kalmış gibiydi. Kollarındaki küçük tüyler diken diken olmuş, her yeri ürpermişti. Tıpkı bir kedinin saldırmadan önce tüylerinin havaya kalkması gibiydi.

“Üşüdün mü?”

“Evet.”

Kirlenen peçeteyi attım ve ceketimi üstümden çıkardım. “Al. Bunu giy. Kaloriferi açacağım.”

Elimdeki cekete bakarken yüzünden bir parça tiksinti bir parça özlem dolu bir ifade geçti. Dudaklarını sımsıkı sıktuktan sonra kıyafeti elimden alıp giydi.

“Daha iyi mi?”

“Biraz,” deyip arkasını döndü. “Neden üşüyüp üşümediğimi umursuyorsun?”

“Umursamıyorum ama hasta olup yatağa düşmen planlarıma bozar.”

Tara mırıldanıp cekete daha çok sokuldu.

Yolculuğumuzun kalanı sessizlik içinde geçti. Popov’un evi şehrin dışında, hiçliğin ortasındaydı. Aramızdaki hava elektrikle dolu gibiydi.

“Önümüzdeki birkaç gün halletmem gereken birkaç işim var,” dedim Sırp yerleşkesine yaklaşıırken. “Ama salı günü boşum. Seni yedide alırım.”

“Ne için?”

Araba yerleşkeye girişi engelleyen kocaman kapının önünde durdu. Şoförle aramızdaki paneli indirdim ve Riggo’ya girişimizle benim ilgileneceğimi söyledim.

Bir güvenlik yaklaştı ama adam şoför camını tıklatamadan kendi camımı indirdim ve adamın dikkatini üzerime çektim.

“Bayan Popov bu akşam küçük bir araç sıkıntısı yaşadı, o yüzden onu bırakıyorum.”

Adam Tara’ya göz attı, sonra bana başını salladı ve omzunun üzerinden Sırpça bir şeyler bağırdı.

Araba güvenlik kulübesini geçip ilerlerken Tara tekrar, “Neden beni alacaktıydın, Şeytan?” diye sordu.

“Akşam yemeği için.”

“Seninle yemek falan yemeyeceğim.”

“Elbette yiyeceksin. Aksi hâlde bir ay sonra Drago’ya evlenmek istediğimizi söylediğimizde şüphelenebilir. Şu andaki hâliyle, ikinci karşılaşmamız aramızda inkâr edilemez bir çekim yarattı ve bunun nereye varacağını görmek istiyoruz.”

“Ağabeyimin bu saçmalığı yutacağına gerçekten inanıyor musun?”

“Tabii ki yutacak. Çünkü, dürüst olalım, sen düşünüp taşınarak karar vermenle tanınan biri değilsin, Tara. Güven bana. Seninle ilgili topladığımız bilgiler oldukça detaylı.”

Araba yavaşladı ve dört katlı malikânenin önündeki dairesel yolda durdu. Dışarı çıktım ve Tara’nın kapısını açmak için arabanın etrafından dolandım. Uzattığım elimi görmezden geldi ve dudaklarını birbirine basturarak arabadan resmen fırlayıp eve doğru koştu. Didişmemiz esnasında saçları açılmış olmalıydı. Ya da kendisi çekip açmıştı. Nasıl olduysa olmuştu, koyu renkli saçları şiddetli bir rüzgârla arkasından savruluyordu.

Ön kapıya ulaşmadan hemen önce durup arkasına baktı. Bana yönelttiği bakışlarının soğukluğu, gecenin esintisiyle rekabet edebi-

lirdi. Orada kocaman ceketin içinde yüzerken, dış kapının iki yanındaki pencerelerden gelen sıcak ışıqla yıkanırken, somurtkan ifadesi biraz bozuluyordu. Gerçi yine de görüntü hayalarımı sızlattı.

Güzeldi.

İntikamcı bir dişi kedi, sivri dişlerini ve keskin pençelerini gösteriyordu.

“Bu lafımı unutma, Arturo DeVille.” Parmağını bana doğrulturken, sert sesi rüzgârla yayıldı. En azından ben öyle yapığını hayal ettim. Ceketimin kolu bütün elini yutarken ne yapığını söylemek zordu. “Hayatını cehenneme çevireceğim.”

“Bundan zerre şüphem yok, gattina.”

Sokak lambaları sönükle, tek bir pencerede bile ışık yok. Yalnızca bulusların ardında gizlenmiş aydan gelen incecik bir ışık zerresi adımlarımı yönlendirecek kadar ışık sağlıyor. Hava serin, yaklaşan kârın habercisi. Buz gibi.

“Asya!” Boş, zifiri karanlık sokakta koşarken bağıcıyorum.

Zemin sert ve soğuk. Saatlerdir koşturma rağmen uyuşmuş durumda. Arayış içindeyim.

“Asya!”

Ayak parmağım betonda bir şeye takılıyor, tökezleyip dengemi kaybediyorum ama toparlanıp koşturaya devam ediyorum. Kız kardeşimin adını haykıcıyorum.

Haftalar. Ardında iz bırakmadan ortadan kaybolalı haftalar oldu. Günler ve geceler birbirine karıştı, kaçamayacağım sonsuz, korkunç bir gaipliğe dönüştü. Bu lanet şehirde, onun yerini biliyor olabilecek her sışanı sorguladım, rüşvet verdim ya da dövdüm. Hepsi başarısızlıkla sonuçlandı. Kimse onu görmemiş. Kimsenin bir fikri yok. Öylece ortadan kaybolup gitti.

“Asya!” diye avazım çıktığı kadar bağıcıyorum.

Cevap yok. Sadece rüzgâr, boş soda kutularını ve kâğıt parçalarını, körü körüne koşturduğum ıssız yol boyunca sürüklüyor.

Bu benim hatam. Kız kardeşlerimi daha iyi korumalıydım. Onlara daha fazla, yedi yirmi dört korumalar vermeliydim. Öyle yapsaydım kızlar asla gizlice dışarı çıkamazdı. Onlar benim sorumluluğumdu. Göz kulak olmak benim işimdi. Güvende tutmak da öyle.

Başarısız oldum.

O yüzden koşuyorum. Karanlığı arıyorum. Bir şey bulana kadar araştırıyorum.

Onu geri getirene kadar.

Duramam. Bulmam lazım—

Yatakta hızla doğrulup oturdum, terle kaplıydım. Kalbim deli gibi göğüs kafesime çarpıyordu. Dışarısı hâlâ karanlıktı, karanlığı deecek en ufak bir ay ışığı bile yoktu. Komodine uzanıp saate bakmak için telefonumu aldım. Sabahın dördüydü.

“Harika.”

Telefonu yanıma atıp kendimi yastığıma bıraktım. Ofise gitmem için beş saatim daha vardı. Bu zamanı e-postalarımı kontrol etmek veya dün mesaj kutuma düşen yeni sözleşmeyi incelemek için kullanabilirdim. Artık uykuya dalmam imkânsızdı. O rüyadan sonra yapamazdım.

Asya'nın kaybolduğu günden beri kâbuslar yapışıp kalmıştı. Sienna kederinden yarım kutu uyku hâpı yutup ölümden döndüğünde, bu on kat artmıştı. Asya sağ salim bulunduktan sonra bile aylarca devam etmişti. Bu geceye kadar, bir yıldan fazla süredir kâbus görmemiştim. Bir şey tetiklemiş olmalıydı.

Sadece ne olduğunu bilmiyordum.

BÖLÜM

dört

YATAK ODAMIN KAPISI HIZLA AÇILDI.
“Bir tane daha geldi!” Sienna eşikten ciyaklayıp mudulukla sıçradı. Elindeki buketten birkaç kırmızı yaprak koparak parke zemine düştü.

Kollarındaki kocaman kırmızı gül buketini aldım ve gözlerimi devirdim. Demet o kadar büyüktü ki Sienna’nın tek görebildiğim kısmı başının üstündeki büyük neon yeşili fiyonktu.

“Yaşasm.” Gülümsemeye çalıştım ama muhtemelen yüzüm buruşmuştu, o yüzden çabucak başımı eğip kitabıma odaklandım.

“Biliyor musun, ağabeyimin bu kadar romantik olduğunu hiç bilmiyordum,” diye cıvıldayarak çiçekleri odanın diğer ucuna taşıdı. “Vay canına. Yüz kırmızı gül! Arturo sana gerçekten kapılmış olmalı. Onun başka kimseye çiçek aldığını hatırlamıyorum. Ve—” Aniden durdu. “Orkideler nerede?”

“Orkideler mi?” Dalgınca mırıldandım. Kahraman tam da kızı kaçıranlardan kurtarmak üzereydi. Kitabın en iyi kısmıydı.

“Dün gelenler. Beyaz ve pembe olanlar, daha sonra bana vermeye söz verdiği güzel, altın rengi vazoda olanlar.”

Ah lanet olsun. Hızla kitabı kapatıp uygun bir açıklama bulmak için kafa patlattım. “Şey... Onları işe götürdüm.”

“Naos’a mı?” Sienna bana bakarak burnunu kırıştırdı, sonra bugünün buketini makyaj masasının üzerine yerleştirdi. Önceden orkidelerin durduğu yere. “Ama neden? Odanda, tam burada çok güzel görünüyorlardı.”

“Şey, ben... Çalışırken onlara bakmak istedim?”

Kahretsin. Bu ağzımdan bir ~~soru~~ gibi çıkmamalıydı ama ben berbat bir yalancıydım.

Aslında çiçekleri bahçeye, ~~köpek~~ kulübelerinin hemen arkasına gömmüştüm. Onları çöpe atmam imkânsızdı. Fazla riskliydi. Birisi onları bulup sorular sormaya başlayabilirdi. Fakat bu küçük rahatsızlığım ve biraz da harcadığım çabalarım iyi bir şeye dönüşmüştü. Drago’nun köpeklerinin, Şeytan’ın hediyesinin üstüne işeyip sıçtıklarını hayal etmek hoşuma gidiyordu.

“Ah, bu çok tatlı!” diye şakıdı Sienna. Güllere bir kez daha baktı ve sonra yumuşak bir iç çekişle yatakta yanıma atladı. “Birlikte olduğunuz için öyle mutluyum ki. Drago’dan Arturo’yu akşam yemeğine davet etmesini istedim, böylece dördümüz aile bağlarımızı güçlendirebilirdik ama reddetti. Ağabeyimle senin aslında çıkmadığınıza, onu kızdırmak için sana çiçek yolladığına inanıyor. Belki Drago ile konuşabilirsin? Bu iş ciddiye tabii. Yani... Öyle mi? Ciddi mi?”

“Ben epey ciddi derim.” Ne yazık ki.

“İtiraf etmeliyim ki, bunu hiç beklemiyordum. Özellikle de düğünümdeki fiyaskodan sonra. Ah ve... Şey... Sen tam olarak onun tipi değilsin.”

“Ne?”

“Evet. Arturo çok muhafazakâr. Eskiden ona gülüp fırsatı kaçırdığını söylerdim. Eğer otuz, kırk yıl önce doğmuş olsaydı, kendine bir Stepford eşi* bulabilirdi. Ağabeyim o tür kadınlarla çıkardı.”

“Ya?” Kaşlarımı kaldırdım. “Peki onlar... Çok muydu?”

Neden bunu sormuştum ki? DeVille ya da seks kaçamakları umurumda bile değildi.

Yani çıktığı kişiler demek istedim.

* “Stepford eşi” dışarıdan kusursuz, itaatkâr, her zaman bakımlı, eşinin ve evinin ihtiyaçlarını kendi isteklerinin önüne koyan kadın. -çn.

“Pek sayılmaz. En azından benim bildiğim kadınyla.” Sienna omzunu silkti. “Ciddi düşündüğü kimse olmadı, yoksa Asya ve benimle tanıştırmak için eve getirirdi. Ama ne zaman bir Aile toplantısında veya etkinliğinde ona eşlik eden birisi olsa, hep kibar ve düzgün kişiler olurdu. Sanki kızlarına bir sopa sokulmuş gibi dik duran kadınlardı. Aklımda canlandı, oturduklarında ellerini kucaklarında hanım hanımcık birleştirirler. Doğrudan bir soru sorulmadıkça asla tek kelime etmezler,” diye söylendi ve parmağını ağzına götürüp öğürüyormuş gibi yaptı. “O kadınları nereden buluyordu hiç bilmiyorum. Öyle kadınların hâlâ var olduklarını bile bilmiyordum! Ama sanırım Arturo kontrolü elinde tutmaya, bütün gün emirler yağdırmaya ve bunların yerine getirilmesini beklemeye alışık. Adamlarından bunu talep ediyor, belki görüştüğü kadınlara da aynısını yapması o kadar garip değildir? Bu kulağa çılgınca mı geliyor?”

“Hmm. Onu şovenist biri olarak değerlendirmemiştım. Öyle değil, değil mi?”

“Hayır. Ama biraz gelenekçi ve en saçma şeyler bile sınırını bozuyor.”

Gülümsememi saklamak için yanağımın içini ısırdım. “Ne tür şeyler?”

“Tanrım, nereden başlasam ki?” Kıkırdayıp yanımda yatağa daha da yerleşti. “Fazla baharatlı yemekler. Günün yansıını uyuyarak geçiren insanlar. Hımm... Küfür etmek, çoğunlukla dışarıdayken. Aslında Arturo *kadınların* küfretmemesi gerektiğini söyler. Görünüşe göre küfür etmeme kuralı kendi ağzını kapsamıyor... Ah! Havanın çok sıcak olması.” Ağabeyinin saçma takıntularına içinden gülüyormuş gibi gözleri komik şekilde kocaman oldu. “Fast food’a tahammül edemez. Islak havlular...”

Tik. Tik. Tik. “*Şeytan’ın benden nefret etmesini sağlama*” planıma neşeyle fikirler ekleyerek zihnimde bir liste tutuyordum. Belki de fikrini değiştirmesini sağlayabilirdim.

“Ya da demode ve özensiz kıyafetler,” diye devam etti Sienna. “Kıyafetleri mükemmel bir şekilde ütülenmedikçe asla dışarı çık-

maz. *Özel* kuru temizlemecisine olan takıntısından bahsetmiyorum bile. Anlaşılan, başka kimse bu işi doğru düzgün yapamıyor. Takım elbisesinde tek bir kırışıklık bile insanlığa karşı işlenmiş bir suç sayılır!" Sonra bana baktı. "Çıktığı kişiler konusunda da böyle hissediyor. Aman bir kız mini bir etek ya da biraz açık bir şey giymesin. Ağabeyimin kolundaki hanımefendi için mekân ya da etkinliğe uygun, son derece zarif kıyafetler dışında hiçbir şey kabul edilemez."

"Elbette." Hevesle başımı salladım. "Devam et."

"Sosyal medya. Gerçekten nefret ediyor. Arturo'ya kalsa, LinkedIn dışında her şeyi ortadan kaldırırdı."

Instagram hesabı oluştur. En kısa zamanda. Tik.

"O çok huysuz bir herif," diye homurdanıp sonra hemen ekledim, "Bu çok tatlı."

"Öyle!" diye haykırdı Sienna. Odada yalnız olmamıza rağmen yaklaşarak kulağıma fısıldadı, "Bunu kimse bilmiyor ama huysuzluğu, homurdanması ve sürekli somurtkanlığının altında Arturo aslında kocaman, tatlı bir ayıcık."

Kaşlarım havaya fırladı. Objektiflik, yengemin güçlü olduğu bir konu değildi. "Drago'yu öldürmeye çalıştı, Sienna. Yoksa bu küçük detayı unuttun mu?"

"Aman ya. Arturo bunu asla yapmazdı. Aralarında sadece bir yanlış anlaşılma oldu. Drago da onun Don'a olan sadakatiyle alay ederek onu kızdırdı. Bu, kardeşim için çok hassas bir konu."

"Peki... 'büyük, tatlı ayıcık' gerçekten o kadar sadık mı? Ajello'nun verdiği emir her ne olursa olsun, yerine getirir mi?" diye sordum.

Sienna iç çekti, gözleri pencereye doğru kaydı. Artık o neşeli hâli yoktu. Aramızdaki sessizlik o kadar uzadı ki cevap vermeyeceğini düşündüm.

"Cosa Nostra'nın bir üyesi değilsin, Tara, bu yüzden anlamam mümkün değil," dedi en sonunda. "Onur, her şeydir. Bu, toplumumuzda her şeyin üstünde tutulan bir değerdir. Üyeler, Aile'ye sadakat yemini ederken Don'un liderliğine saygı göstereceklerine ve ona

her zaman sadık kalacaklarına dair yemin ederler. Don'un emirlerine itaat etmemek, kendi onuruna küfretmek gibi bir şeydir."

Harika.

"Ve... Arturo'nun durumuna gelecek olursak," diye devam ederken sesi daha da sessizleşti. "Ajello'ya olan bağlılığı Cosa Nostra kanunlarının ötesinde." Gözleri yaşlarla dolup dökülmeye hazır hâlde kenarda kaldı. "Anne babamızın çalıştıkları kumarhaneye yapılan bir baskında nasıl öldürüldüklerini biliyor musun?"

Başımı sallayarak onayladım. Drago, Sienna'nın ailesine neler olduğunu bana anlatmıştı. Sienna ve kız kardeşi o zaman beş yaşındaydı. Trajedinin ardından ağabeyleri tarafından büyütülmüşlerdi. Sözde tek başınaydı. Ama şimdi hayatımı mahveden pisliği düşününce buna inanmakta zorlanıyordum.

"Arturo, yasal vasimiz olmak için dilekçe verdi. Ama eski Don, Asya ve benim velayetimizi uzaklaştırılan teyzemize vermeye karar verdi. Don'un sözü kanundur. En yüksek otorite odur. Biz... Bizim... Ailemizden geriye kalan küçük ailemiz de dağılıyordu. Ağabeyimizden ayrılmaya zorlanacak ve hiç tanımadığımız bir kadınla yaşamaya gönderilecektik, Tara. Ve Arturo'nun bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu."

Elini tutup hafifçe sıktım. O kadar ufak yaşta sevdiklerini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordum. Ne yazık ki Sienna ile hikâyelerimiz çok benzerdi. Muhtemelen bu yüzden ikimiz bu kadar hızlı bağlanmıştık. İkimiz de çocukken anne babamızı kaybetmiştik. İkimiz de o hayal edilemez acıyı atlatmıştık. Benim acım, anne ve babamla aynı anda ölen ikiz kız kardeşimin ölümüyle daha da artmıştı. Drago, bana kalan tek aile üyemdi. Keva gelene kadar. İkisi o karanlık günleri atlatmamı sağlamıştı. Onlardan ayrılırsaydım, bu zorlu dönemi atlatabilir miydim, emin değildim. Bu olasılığı düşünmek bile beni fiziksel olarak hasta ediyordu.

"Ama ayrılmadınız, değil mi?" diye sordum boğuk bir sesle. "Ağabeyinizden ayrılmadınız, değil mi?"

"Ajello olmasaydı, kesinlikle ayrılırdık."

"Salvatore Ajello mu?"

“Evet. Ajello geldiğinde bizi götürmek üzerelerdi. Arturo’ya eşyalarımızı geri boşaltmasını, yaşlı Don’un fikrini değiştirdiğini söyledi. Hepsi bu kadardı. Bir dakika olmadan arkasını dönüp gitti. Bugün bile tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Duyduğuma göre yaşlı Don kararlarından dönen biri değildi, yani Ajello’nun işi olmalı. Fakat bu konuyu asla açmaz. Hiçbir zaman.”

“Şey... Ajello’nun yaptıklarını neden yaptığını gerçekten bilen biri olduğunu sanmıyorum.”

“Evet. O adam ödümü koparıyor,” diye güldü. “Yani, gördüğün üzere, Arturo’nun Ajello’ya bu kadar sadık olmasının gerçek nedeni bu. Cosa Nostra’ya itaatini sağlayan şeyi sadece prensipleri değil. Arturo için, bunun nedeni kendini borçlu hissetmesi. Ajello’ya şahsi bir borcu var ve ne olursa olsun, ağabeyim Don’a karşı gelmez.”

Midemde bir ağırlık hissettim. Bu kötüydü.

“Ah! Neredeyse unutuyordum!” Sienna dizlerinin üzerine kalkıp neşeyle ellerini çırpı. Bu tam da ona göre bir hareketti. Bir an üzgün, sonraki ansa heyecanlı olmak yani. “Hokey romantizm romanımın ilk taslağı bitti. Okuyup bana geri bildirimde bulunmak için zamanın var mı?”

“Şey... Tabii. Yine uzuvları saymamı ister misin?”

Sienna, hikâyenin genel konusu, iyi geliştirilmiş karakterler ve ortamlar yaratma konusunda harikaydı ama can sıkıcı küçük detaylarda berbattı. Gerçekler. Tutarlılık. Bu tür şeylerde. Bu da demek oluyordu ki, yazdığı her seks sahnesinde, nasıl beceriyorsa fazladan iki el ile bitiriyor gibi görünüyordu.

“Lütfen! Hemen sana e-posta ile göndereceğim.”

Onun odamdan parlak, turkuaz terliklerinin ucunda dans ederek çıkmasını izledikten sonra yatağa uzanıp tavana bakakaldım. Çok geçmeden dizüstü bilgisayarım gelen bir e-posta ile çınladı. Bilgisayarı komodinden alıp karnımın üzerine koydum ve Sienna’nın gönderdiği eki açtım. Birkaç seferden sonra okumayı denemeyi bıraktım. Kafam başka yerdeydi; metne odaklanamıyordum.

Ne yapacaktım ben? Son üç günü, o kibirli şeytanın aklını başına toplayıp bu aptalca evlilik planından vazgeçmesini umarak geçirmiş-

tim. Aslında evlenmeye zorlandığım gerçeğini hâlâ tam algılayamamıştım, o yüzden şimdilik akışına bırakıyordum. Neler olduğunu ağabeyime anlatıp beni bu karmaşadan kurtarsın diye ona bel bağlama isteğim çok güçlüydü. Muhtemelen benim için DeVille'i öldürdü. Belki. Sienna'yı o şekilde üzeceğini hayal bile edemiyordum. Bunu yapmaya razı olsaydı bile, ondan böyle bir şeyi isteyebileceğimi hiç sanmıyordum. Ayrıca bir cinayet silahının her yerine parmak izlerimin nasıl bulaştığım açıklamam gerekirdi ve Drago benim yarattığım başka bir karışıklığı daha temizlemek zorunda kalırdı. Yine.

Arkadaşlarımla birlikte huzuru bozduğumuz için polisler tarafından götürüldüğümüzde beni karakoldan almaya geldiği zamanki gibi. Bir grup arkadaşla birlikte bir butiğin önüne dışkı yığını bırakmıştık. Kendimi savunmam gerekirse, kürk manto satıyorlardı. Nesli tükenmekte olan hayvanların derilerinden yapılmış *gerçek* kürk mantolar! Lider olarak görüldüğüm ve bu küçük "protestoyu" organize etmek için okul arazisini kullandığım için, o okuldan birinci sınıftayken kovulmuştum.

Gittiğim ikinci lisede de hayat daha iyi değildi. Komşu biyoloji sınıfından kaçan bir kobay fareyi kurtarmaya çalışırken yanlışlıkla tehlikeli bir maddeyi döktüğüm için, Drago bütün kimya laboratuvarını temizletmek ve yenilemek için para ödemek zorunda kalmıştı. Drago'nun cebinin derinliği sayesinde bu olaydan sadece uzaklaştırma cezasıyla paçayı sıyırmıştım. Beni kurtarmak için okul yetkililerine rüşvet de verdiğinden emindim.

Yaşım ilerledikçe aklımın başıma geldiği düşünülebilirdi. Ama hayır. Geçen yıl ağabeyim beni bir kez daha "kurtarmak" zorunda kalmıştı. Zil zurna sarhoş olup yanlış trene binmiş, uyuyakalmış ve hiç de iyi olmayan bir yerde kendimi bulmuştum. Tam da beklenildiği üzere, cüzdanım ve telefonum benimle birlikte oraya kadar gelmemişti. Neyse ki olanların en kötüsü bu kadardı. Bir yabancıya telefonunu kullanmama izin versin diye yalvardıktan sonra Drago'ya mesaj atmıştım. Beni almaya geldiğinde çok kızgındı, sözünü dinlemediğim için resmen beni boğmaya hazır. Bardan çıkıp eve gitmeye hazır olduğumda ona haber vermemi söylemişti. Ama çok

yorgun olduğunu biliyordum ve saat de geç olunca onu uyandırmak istememiştim.

Tanrım! Bu döngüye kapılıp durmaktan çok yorulmuştum. Her şeyi batırıp durmaktan ne kadar bıkmış olsam da, Drago da sabrının sınırına gelmiş olmalıydı. Artık bir karısı vardı. Dikkatini benim arkamı temizlemeye değil, karısıyla ilgilenmeye vermeliydi.

Bu da beni aklımdaki diğer büyük endişeye yöneltti. Gerçeği öğrenirse Drago'nun vereceği tepkiden korkuyordum. Ya Ajello'ya meydan okursa? En son istediğim şey, ben başımı başka bir belaya soktuğum için ağabeyimi tehlikeye atmak.

Seçeneklerimi düşünerek boş boş tavana bakarken aniden araç yolunda bir curcuna çıktı. Önemli bir şey olmalıydı çünkü birkaç yüksek sesin ardından hızla kapatılan araba kapılarının sesleri geldi. Dışarı bakmak için hızla koşturup Drago'nun motosikletine binip sanki arkası yanıyormuş gibi hızla uzaklaştığını gördüm.

"Adam!" Penceremi açıp seslendim. "Neler oluyor?"

Ağabeyimin çocukluk arkadaşı ve şimdi de baş koruması olan adam bana bakmak için iri cüssesini çevirdi. "Vergi Dairesi'nden özel ajanlar Naos'a geldi," derken kaskını başına taktı.

"Siktir."

"Aynen." Vizörünü indirdi ve bir saniye sonra o da motosikletiyle uzaklaştı.

Yatağa geri dönüp dizüstü bilgisayarımı tekrar kucağıma aldım, bilmediğim bir şey olması ihtimaline karşı Naos'un yönetici dosyalarına bakacaktım. Drago, her neyi araştırıyorlarsa o konuda yardımına ihtiyaç duyabilirdi. Telefonum çalmaya başladı ve arayanı kontrol etmeden açtım, birbiri ardına klasörleri açmakla meşguldüm.

"Umarım bu akşamki planlarımızı unutmamışsındır, Tara." Derin, havalı ses hattın diğer ucundan homurdandı ve uzaktan bile omurgamda hafif bir titremeye neden oldu.

"Şu an iyi bir zaman değil, DeVille." Ekrandaki kırmızı daireye basıp telefonu komodinin üzerine attım. Ahşap yüzeye değer değmez tekrar çalmaya başladı.

“Tanrım.” Lanet şeyi kapıp kulağıma dayadım. “Sana dedim ki—”

“Bir daha asla yüzüme kapatma.”

“Anlaşıldı.” Aramayı sonlandırdıktan sonra telefonu tamamen kapattım. Şu anda bu pislikle uğraşamazdım, kulüpte bir felaketle karşı karşıya olabilirdik.

Yıllar içinde Drago’dan birkaç kez Naos’un muhasebesini denetlememe izin vermesini istemiştım ama görünüşe göre yeterince sorumluluk sahibi değildim. Geçmişimi düşününce, bu konudaki isteksizliği yüzünden onu suçlayamazdım. Neredeyse çalıştığım her işte bir şekilde işleri batırmıştım. İnsanlarla uğraşmak gerçekten benim alanım değildi. Öte yandan, kelimeler ve rakamlar benim için çocuk oyuncağıydı. Ve tutarsızlıkları tespit etmekte çok iyiydim.

İlk baktığım klasörde tedarikçilerimizin faturalarının kopyaları vardı. Alkol distribütörleri. Toptan gıda satıcıları. Liste uzayıp gidiyordu. Bunların çoğu, fiyatlarını şişirerek kâr ve zarar tablolarında daha fazla gider göstermemizi sağlayan ortaklarımızdı. İlk bakışta her şey yolunda görünüyordu. Yine de, bu yılın rûm faturalarını çıkarıp ana veri tabanımızla karşılaştırdım. Mutfak ve bar kayıtlarını bitirdikten sonra, misafir hizmetlerine geçip kabin rezervasyonlarını ve gecelik giriş ücretlerini titizlikle inceledim.

Vergi Dairesi ajanlarını kapımıza getiren şey muhtemelen vergi kaçakçılığı veya kara para aklama meseleleriydi. Keva, para aklamayı kulüp aracılığıyla yapıyordu ve bu işi yıllardır yürütüyordu. İşinde harika olsa da son aylarda çok fazla iş yükünün altında kalmıştı. Ya bir şeyi gözden kaçırmışsa? Drago ciddi bir sorunla karşı karşıya kalabilirdi.

Şubat ayı makbuzlarının yarısına geldiğimde kapım çalındı.

“Tara.” Jelena kafasını içeri sokup telefonunu kaldırdı.

“Şimdi olmaz.”

“Şey... Arturo DeVille seni arıyor.”

Başımı kaldırdım. “Senin numaranı nasıl buldu be?”

“Hiç bilmiyorum, bebeğim. Ama sesi pek mutlu gelmiyor.” Telefonu bana fırlattı ve ben telefonu yakalamaya çalışırken yataktan düşecektim.

“Şey... Biraz mahremiyet, lütfen?”

“Tabii ki.” Bana göz kırptı. “Âşıkların kavgaları çok sevimli oluyor.”

İnledim. Ağabeyimin ekibinin yarısından fazlası bu evde yaşıyordu. Yani aynı çatı altında elliden fazla insan vardı. Bu da, Şeytan’ın yolladığı ilk buketin gelmesinden yaklaşık yirmi saniye sonra, herkesin onunla “çıkmakta” olduğunu bildiği anlamına geliyordu.

“Ne var?” Telefona bağırdım.

Hattın diğer ucundan kalın, boğuk bir ses geldi.

“Sen az önce bana kükredin mi, DeVille?”

“Üç dakikan var.” Bir duraklama. “Kıcını aşağıya indirmen için.” Bir duraklama daha. “Yoksa Vergi Dairesi Ceza Soruşturma Bölümü’nden arkadaşım, Naos’ta kimsenin duymak istemeyeceği rürden sorular sormaya başlayacak.”

“Seni piç! Onları sen mi gönderdin?”

“Teşvik edilmeye ihtiyacın olacağını düşündüm,” diye patladı. “Üç dakikan var, Tara.”

Bu pek de gizli olmayan tehdidin ardından sadece sessizlik oldu. Telefona bakarak zaten bildiğim şeyi teyit ettim. Ekranda, *arama sona erdi*, yazıyordu. Tek yapabildiğim, hüsrarla haykırmamak için dişlerimi sıkmaktı.

Senden nefret ediyorum, Arturo DeVille!

“Her şey yolunda mı, Bay DeVille?” Riggo şoför koltuğundan sordu.

“Evet. Harika.”

Telefonu yumuşak, deri koltuğa atıp burnumun kemerini sıktım. Otuz altı yıllık hayatımda, beni bu çekilmez kadın kadar çileden çıkaran başka kimse olmamıştı.

“Emin misiniz? Yüzünüzde tuhaf bir bakış var. Belki de kan bağışından sonra yan etkileri hissediyorsunuzdur. Kız kardeşim, özellikle çok fazla kan alınırsa bunun olabileceğini söyledi...”

İçimden inledim. Ehliyetim askıya alındığı için Riggo'yu şoförüm yapmamın tek nedeni, bu aptal işi başkasına yıkmak istemememdi. Çocuk yardım etmeye hevesliydi ama durmadan konuşan tam bir baş belasıydı. Ablası, Milene Ajello ile klinikte çalışıyordu ve bu da patronun benden bu çocuğa bir iş bulmamı istemesine sebep olmuştu.

“...ne asil bir davranış. Dünyayı bir damla damla kurtarmak, değil mi? Dr. Ilaria'nın bunu düzenli olarak yaptığınızı söylediğini duydum. Sizin 0 negatif kanınızın birçok adamımızı kurtardığını söylüyor. Özellikle de bazıları sık sık vurulduğu için. Hey, bir sonraki kanınızı kim alacak biliyor musun?”

“Sen. Konuşmayı kesmezsen tabii.”

“Ah. Tamam,” diye boğuk bir sesle cevap verdi. “Şey... Peki, buradan nereye gidiyoruz?”

“Del Vecchio's Et Restoranı.” Brooklyn'de gizli kalmış bir İtalyan lokantasıydı. Orta pişmiş bifteğimin mahvolmadığı tek yer.

Son birkaç gündür uğraşmak zorunda kaldığım beladan sonra, doğru düzgün yemek yediğim son seferi hatırlamıyordum bile. Wang'ın sürekli attığı pisliğe dizlerime batmışken, Drago'nun sinir bozucu kız kardeşiyle uğraşmak zorunda kalmak, yapmak istediğim son şeydi. Ancak tetik kullanmaya meraklı insanların iyiliği için bu numarayı sürdürmek, yapılması gereken bir fedakârlıktı.

Ceketimin kolunu sıyırıp saatime baktım. Yirmi saniye. Eğer

Arabanın kapısı açıldı ve baş belam içeri girdi. Onu baştan aşağı süzdüm. Pejmürde, gri eşofman altından, karnını açıkta bırakan ve göbeğindeki piercingi gösteren kısa tişörtüne kadar. En sonunda da başının tepesinde durdum.

“Benimle dalga mı geçiyorsun sen?”

“Üç dakikan var dedin,” dedi kayıtsızca saçındaki turuncu, ısısız bigudileri düzeltirken. “Tuvalet gidip çantamı almak ve ayakkabılarımı giymek için vaktim oldu. Yani—”

“Yemeğe gidiyorduk.”

“Ah, biliyorum. Merak etme, oraya vardığımızda bigudileri çıkarmış olurum.”

Gözlerimi kapatıp ona kadar saymaya başladım, onu öldürme isteğimi bastırmasını umuyordum. “Riggo. Planlar değişti. Eve dönüyoruz.”

“Ne? Ev dediğin o cehennem çukuruna gelmiyorum.”

Madonna Santa, bugünü kan dökülmeden bitirmem için bana güç ve sabır ver. Sakinleştirici bir nefes alıp ona bakışlarımla olduğu yere sabitledim.

“Sana nereye gitmeni söylersem oraya gideceksin. Çocukça davranışlarından bıktım, o yüzden kendine gelip benimle iş birliği yapmaya başlasan iyi olur. Yoksa bu durumu senin için çok daha kötü hâle getiririm. Anladın mı?”

“Hâlihazırda olduğundan daha kötüye gidebileceğini sanmıyorum. Lanet olası Şeytan.”

“Bana öyle deme!”

Tara kollarını göğsünde kavuşturdu ve başka yere baktı. Dikkatini pencerenin ötesindeki manzaraya çevirdi ve kendi kendine anlamsız şeyler mırıldanmaya başladı. Ne dediğini tam olarak anlamadım, sadece “pofuduk” ve “ayıcık” gibi kelimeler, ardından bir iki küfür geldi.

Neyse. Dizüstü bilgisayarımı çıkarıp e-postalarımı açtım ve işe daldım. Yanımdaki öfkeli kadını tamamen görmezden geldim.

“Aç mısın?” diye sordum ceketimi kanepenin arkasına atarken.

“Düşmanımla, hele de onun evinde, aynı masada oturmam.”

Mutfağa giderken durup omzumun üzerinden bir bakış attım. Tara oturma odasının ortasında kaldı. Elleri belinde, sinirli bir bakışla bana bakıyordu.

Omzumu silkip buzdolabına yöneldim. “O zaman aç kal.”

Birkaç gündür dışarıdan yemek yiyip durduğum için evde pişirebileceğim düzgün yemek seçeneklerim sınırlıydı. Bir paket tavuk göğsü ve biraz cremi mantarı alıp kesme tahtasının yanına

koydum, klasik bir İtalyan-Amerikan yemeği hazırlamak için diğer malzemeleri hazırlamakla kendimi oyaladım.

Tavuğu şeritler hâlinde kesip, baharatlayıp, una bulayıp, eritilmiş tereyağı ve sıvı yağla dolu sıcak tavaya atarken Tara'ya hızlıca bir bakış attım. Oturma odasında volta atıyor, Sienna'nın kitap raflarına serpiştirilmiş biblolarım inceliyordu. Birini incelemek için eline aldıktan sonra geri koyuyordu ama kendi yerine değil.

“Deniz kızlarını seveceğini hiç tahmin etmezdim.”

Tavada tavuğu çevirirken başımı kaldırıncı Tara'nın elinde bir kar küresiyle televizyon ünitesinin yanında durduğunu gördüm.

“O Sienna'nın. Parlak şeylerini evin etrafına dağıtmayı çok seviyor,” dedim. Kelimeler ağzımdan çıktığı anda düzeltmem gerektiğini hissettim. “Eskiden severdi yani.” Bazen, kız kardeşlerimin ikisinin de burada yaşamadıklarını unutuyordum.

“Sen de oldukları yerde mi bıraktın?”

“Evet.”

Tara süslemeyi sehpa geri koydu ama eski yerinin tam tersine ve incelemeye devam etti. Eşyalarımı utanmadan karıştırırken yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi vardı. Sanırım benim minimalist tercihleri olan tipik bir bekâr olacağımı düşünüyordu. İşin aslı, Sienna'nın eskiden ortalıkta bıraktığı dergilerde gösterilen ultra modern tarz bana hiç cazip gelmiyordu. Dergilerde gösterilen o odalar her zaman steril görünüyordu, sadece görülsün diye düzenlenmiş gibiydi, fazlası yoktu. Bir ev, yaşanmış gibi görünmeli ve hissettirmeliydi, lanet bir iç tasarım reklamı gibi görünmemeliydi.

Odayı geçip mutfak ile oturma odasını birbirinden ayıran kahvaltı barına doğru giderken duvara asılmış fotoğrafların yanında duraksadı.

“Bu kırılmış.” On iki yaşındaki Asya'nın fotoğrafının bulunduğu çerçeveyi işaret etti.

“Biliyorum. Ağabeyin kafamı ona çarptı. Henüz değiştirme fırsatım olmadı.”

“Hımm. Umarım canın yanmıştır.”

Tavuk marsala tavada pişerken ve kremalı sos koyulaşırken, yemeği bitirmek için biraz maydanoz doğramaya başladım. “Muhtemelen ona attığım kesikten daha az acımıştır. Kaç dikiş attılar?”

“Birkaç tane. Neyse ki iyileşmesi haftalar değil de günler sürdü. Bu arada, bileğin nasıl? Düzgünce iyileşti mi?” Yüzündeki endişe, sesindeki şefkat kadar sahteydi. Buzdolabına doğru gidip bir şişe su aldı, sonra kahvaltı barına geri dönüp bana bakarak oturdu. “Duyduğuma göre bilek çatlağının iyileşmesi zor ve uzun süren bir dönem oluyormuş. Ondan sonra bile iyileşmiş kemik asla eskisi kadar güçlü olmuyormuş. Yazık.”

Yeni iyileşen bileğime bağlı elim, kesme tahtası üzerinde donup kaldı. Beni kasten kızdırdığım biliyordum ama sinirlerimi neden bu kadar oynattığını anlamıyordum. *Onu dikkate alma*, dedim kendime. Onun seviyesine inip de istediği tepkiyi vererek ona bu tatmini yaşatmayacaktım.

Suyunu yudumlarken bal gibi bir sesle cıvıdayarak, “Senin iş kolundaki birisi için, tam hareket kabiliyetine ve birinci sınıf reflekslere sahip olmak önemli olmalı,” diye devam etti. “Ağabeyimin, bileğine verdiği hasarla seni sakat bıraktığını duymak hiç hoşuma gitmezdi.”

Dişlerimi sıkıp agresif doğramam yüzünden ezilmiş bir hâl alan maydanoza odaklandım.

“Dürüst olmak gerekirse, ince motor becerilerin biraz zayıflamış görünüyor. Zavallı maydanoz neredeyse öğütülmüş gibi görünüyor.”

Hay ben senin...

Kendimi kontrol edemedim. Bıçağı havaya attım, havada dönerken ucundan yakalayıp fırlattım. Bıçak, Tara'nın kulağının sadece birkaç santim uzaklığından geçip oturma odasının diğer ucuna kadar fırladı ve ön kapının masif ahşabına saplandı.

“Hım.” Başımı eğdim. “Haklı olabilirsin. Hedefimin yarım santim soluna gitti.”

Gözlerim tekrar Tara'ya döndüğünde, çarpıcı yüz hatlarına yerleşen şokla, ağzı açık hâlde bana bakıyordu.

Bir suçluluk duygusuyla doldum. *Onu korkutmak istemedim, lanet olsun!* Ben sadece... Biliyorsam ne olayım. Daha önce kimse canımı bu kadar sıkımadı. Ajello'nun özel hayatına sinsi bir şekilde karışmasına henüz alışamadığım için mi böyleydi? Tara, sadece hüsranıma dışa vurmam için uygun bir hedef mi olmuştu? Yoksa gerçekten bu kadar berbat bir durumda mıydım?

Bir anlığına gözlerimi kapatıp parmaklarımla şakaklarımı sıkarak iç çektim. "Dinle, Tara, özür dilerim. Ben—"

Yüzüme soğuk bir sıvı çarptı.

"Sakın bana bir metre bile yaklaşma, seni hasta pislik," diye hırladı. Sonra boş şişeyi göğsüme fırlattı ve ön kapıya doğru fırladı.

Lanet olsun.

"Tara!"

Peşinden koştum, tam kapı koluna uzandığı sırada ona yetiştim.

"Benden uzak dur!" diye bağırdı. Onu durdurmaya yeltendiğimde elimi kolundan itti. Tekrar kapı kolunu tutup kapıyı açmaya çalıştı.

Kolumu omzunun üstünden ittim, avucum ahşap yüzeyle temas etti ve kapı çarparak kapandı. Göğsümü sırtına yaslayıp hırçın kızı etkili şekilde kapıyla arama sıkıştırmış oldum. Kaçacak yeri yoktu.

"Tara. Özür dilemeye çalışıyorum."

"Senin özrüne ihtiyacım yok." Kapı kolunu o kadar sert çekiyordu ki ağır nefes seslerine gıcırdayan ses de eklendi. "Gitmem lazım!"

Kıvranişıyla diri kalçasını doğruca kasığıma sürtüyordu, bu da aletimi çelik gibi sertleştirdi.

"Tara. Beni dinlemen gerek."

"Hayır! Hiçbir şeyi doğru yapamayan bir beceriksiz olabilirim ama öfke sorunları olan, yetişkin bir delinin yaydığı dehşete boyun eğmeyeceğim!"

Tamam.

Taktik değişikliği.

Kollarımı dirseklerine ve sırtına dolayarak onu kaldırıp oturma odasına doğru yürüdüm.

Şeytanın pençesinden kurtulmak için boş yere çırpınırken kalbim göğüs kafesimi dövüyordu. Tekmelememe ve bağırmama rağmen, rahatça kanepeye doğru yürüdü. Oturup arkasına yaslanırken bile, mengene gibi sıkı tutuşu hiç gevşemedi. Beni kucağına yerleştirme şekli, uzuvlarımı vücuduyla hızla yerine sabitlemesi, yüzüne yumruk atmayı denemem için bile bana hiç hareket alanı bırakmıyordu.

“Alexa,” dedi. “Atmosfer çalma listesini aç.”

Bir saniye sonra, odanın için klasik bir piyano melodisi ve sakinleştirici yağmur sesinin birleşimiyle doldu.

“Ciddi misin sen?” Ona ağızım açık baktım. Yüzlerimiz öyle yakındı ki kaşlarına ve sakalına tutunan su damlacıklarını görebiliyordum.

“Sana söyledim. Ama tekrar söyleyeceğim.” Daha da yaklaştı. “Üzgünüm. Az önce olanlar için. Seni o şekilde korkutmak istemedim. Sadece... Biraz... Kendimi kaybettim.”

“Erkeklik gururunu incittiğim için mi?”

“Belki?”

“Bu çok acınası bir durum.”

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Dudakları hoş görünüyordu. Aşırı dolgun değildi ama belirgin bir yay görünümü vardı, bu da çarpıcı görünüşüne katkıda bulunuyordu.

“Biliyorum. Şimdi lütfen medeni bir şekilde konuşabilir miyiz?”

“Beni bırakırsan bunu düşünürüm.”

Beni tutuşu gevşedi. Anında kucağından kalkıp birkaç adım uzaklaştım.

“Kazanamayacağın bir savaşa devam etmenin anlamı yok, Tara. Sen bu konuda nasıl hissedersen hisset, evleneceğiz. Neden durumu olduğu şekliyle kabul etmiyorsun?”

Çünkü yapamazdım! Hayatım, kendi yarattığım felaketlerin bitmek bilmeyen döngüsü olmuştu. Durmadan batırmalar ve büyük hatalar. Doğru şeyi yapmaya çalıştığımda bile beceremiyordum.

İlişkilerim de daha iyiye gitmemişti çünkü birbiri ardına ezikleri seçip durmuştum. Civardaki tüm aptal ve aldatan erkekler için mık-natıs gibiydim. Eğer şanslılarsa, sadece kalbimi çiğneyip giderlerdi. Eğer değillerse ölüp giderlerdi. Benimle çıkmak, erkeklerin sağlığı için tehlikeliydi. Kanıt A: Stavros. Kanıt B: Yaklaşık üç yıl önce Cosa Nostra ile çatışmada ölen Petar.

Bu tür bir geçmiş, hayatımın aşkını bulmam için pek de umut verici değildi. Hatalarıma rağmen beni sevecek tek erkek. Bana olan sevgisi, şimdiye kadar anlatılmış en büyük aşk hikâyelerine rakip olacaktı. Günlerimizi ve gecelerimizi mutlu geçirecektik.

Benim istediğim buydu. Hayalim buydu. Ama şimdi, bu hayalim New York Cosa Nostra Don'unun uydurduğu aptalca bir fikir yüzünden paramparça olmak üzereydi. Sonra da bu güzel bedene saklanan inatçı Şeytan tarafından daha da dibe sokulmuştu. Her ne olursa olsun, hayatıma dikte etme hakkına sahip olduklarını düşünen iki figürdü. Sırf kendi kalpsiz kaprisleri uğruna, kendi mutluluğunu bulmam için her olasılığı yok ediyorlardı.

Bunun olmasına izin veremezdim! Mücadele etmeden pes edemezdim. "Sonsuza kadar mutlu" hikâyemi istiyordum. Ve Arturo DeVille kesinlikle o hikâye değildi!

"Durma, parmak izlerimin olduğu silahı polise teslim et," diye fısıldadım. "Seninle evlenmektense hapislerde çürümeyi tercih ederim."

"Emin misin? Çünkü parmaklıkların arasında geçireceğin zaman, sorunlarının en kötüsü olmaz. Söylentilere göre yaşlı Katrakis çılgına dönmüş, üç eyaletlik bölgede oğlunu anyor. Belki de eski sevgilinin yerini ihbar etmeliyim?"

"Keyfin bilir."

DeVille öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve çenesini birleştirdiği ellerine dayadı. Çattığı kaşlarının altından bakan karanlık gözleri beni yakıyordu.

"Bir yıl," dedi bir süre sonra.

"Bir yıl ne?"

"Bir yıl evli kalacağız. Sonra boşanma belgesini sana vereceğim."

Kaşlarım havaya kalktı. “Peki çok sevgili Don’un buna ne der?”

“Ajello aramızdaki evliliğin kardeşinle ilişkimi düzelterek in-
nıyor. Ve... Başka şeyleri de. Oynadığı kumar işe yaramadığında ve
seninle birbirimizi öldürmek üzere olduğumuzu anladığında, buna
karşı çıkmayacaktır.”

“Gerçekten mi? Don’unun bu kadar anlayışlı bir adam olduğunu
hiç bilmiyordum.”

“Değil zaten ama pragmatik. Kazanacak bir şeyi olmadığını gö-
rünce vazgeçecektir.”

Yanağımın içini ısırdım. “İki ay,” diye karşı teklif sundum.

“Bir yıl. Bir gün eksik olmaz.”

“Neden?”

“Ajello yanıldığını kolay kolay kabul edecek birisi değildir. En az
bir yıl sürer.”

Aklımdan binlerce düşünce geçerken parmağımla dudakları-
ma vurdum. “Peki ya düğün gecemizde gırtlığını kesmeye çalı-
şırsam? Evli olmamızın kötü bir fikir olduğuna daha hızlı ne ikna
edebilir ki?”

“Hayır. Sadece yeterince çaba göstermediğimizi söyler.” Başını
eğip yerdeki boş bir noktayı izledi.

Onun da bu evliliğin gerçekleşmesini en az benim kadar isteme-
diği açıktı ama yine de bunu gerçekleştirmek için fazlasıyla karar-
lıydı. Don’a olan bağlılığını onurlandırmak için hayatta istediği her
şeyi tamamen feda etmeye hazırdı. Bir adamın sadakatine ve çelik
gibi kararlılığına hayran olurdum, tabii *benim hayatımı* mahvediyor
olmasaydı.

Kendimi bininci kez tekmelemek istedim. Ne halt etmeye sila-
hını almıştım ki? Eğer o silahı elime almamış olsaydım, bana şantaj
yapmak için elinde hiçbir şey olmazdı. Ne parmak izlerim. Ne ba-
şıma kakacağı bir tehdit. Onu vuracak değildim ya. Sonuçta adam
Sienna’nın ağabeyiydi. Sienna’ya olan sevgim, ağabeyine duyduğum
nefretten daha büyüktü. Siktir!

“Tamam. Bir yıl. Ve sadece belediye töreni olursa. Seninle bir
kilisede evlenmeyeceğim.” Çenemi havaya kaldırdım. “Boşanma du-

rumunda da sadece evlilikte olan malvarlığının değil, tüm malvarlığının yarısını istiyorum. Bunu evlilik sözleşmesine ekleyebilirsin.”

Kahkahalara boğuldu. “Öyle bir şey olmayacak.”

“Eğer senin karın olmak zorunda kalırsam, bir tazminat beklerim. Kayda değer bir tazminat. Sahip olduğun her şeyin yarısı adil görünüyor.”

“Sana beş yüz milyon vermeyeceğim, Tara.”

Vay canına. Gözlerimi kırpıtm. Sienna’nın ağabeyinin *bu kadar* zengin olduğunu bilmiyordum. “Peki. On iki alacağım. Evli kaldığımız her ay için bir milyon.”

Bunu kabul etmesi imkânsızdı. Cosa Nostra erkeklerinin çok sevgili Aile’si dışında değer verdiği tek şey, paraydı. Artuları ve eksileri tartacak, değmediğini görecekti. Gururu için çok yüksek bir bedeldi.

Hayır. Hadi, söyle de duyayım. H-A-Y-I-R.

DeVille dişlerini sıktı. Kanepenin minderlerine yaslanırken baskıları beni yakıp geçti, kollarını kanepenin arkasına doğru açtı. Aynı Naos’ta oturduğu gibi oturuyordu. Kibirli puşt. Bu duruş resmen, *Ben kralım ve sen bana boyun eğmelisin*, diyordu. Ancak yüzündeki somurtkan ifade ve karanlık bezginlik ile bu pek işe yaramıyordu.

Neyi bekliyor? Bunu gerçekten düşünüyor mu?

Hayır ya, DeVille uzlaşmaya gitmek için fazla inatçı.

Başından beri baskın özellikleri bariz olsa da bir şeyle beni şaşırtmayı başarmıştı. Arturo DeVille’in dövmelere meraklı bir adam olduğunu asla tahmin etmezdim. Yemek yapmaya başladığında gömleğinin kollarını sıvamıştı ve şu anda, kaslı sağ kolu boyunca ilerleyen kara dövmelerle büyülenmişim.

“Pekâlâ.” Derin sesi odanın sessizliğinde patladı. “Şartları kabul ediyorum.”

“Ne?” Şaşkınlıkla geri çekildim.

“Bir yıl. On iki milyon dolar. Anlaştık, *gattina*.”

Safrı boğazıma doğru çıktı. Hayır. Hayır. Hayır. Onun lanet parasını istemiyordum! Hayatımdan yok olması dışında hiçbir şey istemiyordum. “Ben... Ben ciddi değildim. Ben sadece—”

Kanepeden fırlayıp aramızdaki mesafeyi o kadar hızlı kapattı ki cümlemi bitirmeye fırsat bile bulamadım.

“Sen ne? Yine benimle dalga mı geçiyorsun?” Gözleri karardı. “Kimse benimle alay edemez, Tara. Teklifini sundun. Ben de kabul ettim. O yüzden sözünden caymayı aklından bile geçirme. Çünkü eğer dönersen, seni mahvederim. Parça parça. Sevdiğin herkesi de. Beni anladın mı?”

Ağzımı ekşi bir tat doldururken yutkundum. Midem bulanıyordu. Gözlerinde öyle çok düşmanlık ve inanç vardı ki sözlerinin tek kelimesinden şüphe etmedim. Ciddiydi. Gözlerimin ardındaki baskı öyle yoğundu ki kendimi kaybetmeme saniyeler vardı. Ama bu piçin önünde tek bir damla yaş daha dökersem kendimi affetmezdim.

Çenemi kaldırıp onun acımasız bakışlarına karşılık verdim. “Evlilik sözleşmesini hazırlattığın anda görmek istiyorum. On iki milyon, boşanmamız gerçekleştiği gün hesabıma yatırılacak.”

“Peki. Mekân çoktan ayarlandı ama dekorasyon ya da diğer düğün işlerini seçmekle ilgilenir misin?”

“Hiç istemem.”

Hiç sesini telaffuz ettiğimde gözleri dudaklarıma indi.

“Mükemmel,” diye bağırdı. “Bu, Cosa Nostra’nın seçkinlerinin katılacağı, yüksek profilli bir etkinlik olacak. Bu gece yaptığın gibi beni utandırmana izin vermeyeceğim. Gelinliğinin güzel ve zarif olmasına dikkat et. Kıçına kadar yırtmaçlı ya da göğüslerin dışarı çıkacak kadar dekolteli olan şeyler yok. Her Tom, Dick ve Harry seni iç çamaşırlarınla hayal etsin diye jartiyerini gösterme. Anladın mı?”

Tek kaşımı kaldırdım. Drago ve Sienna’nın *svadbası*ndaki kıyafetimi fark etmiş miydi? Ona fırlattığım ordövrlerden sıyrılmakla meşgul olabileceğini düşünmüştüm. Ancak o gün giydiğim kıyafeti her detayıyla tarif ettiğini düşünürsek, hatırladığını düşünmeden edemedim. “Beni baştan ayağa kapattığından emin olacağım. Senin narin hislerini incitmek istemeyiz.”

“Aynı frekansta olmamıza sevindim. Perşembe günü öğlen yemeği için seni alacağım. İnsan içinde görüleceğimiz için düzgün giyin ve,” İmalı bir şekilde başımın tepesine baktı. “Tercihen saçında daha az... *Aksesuar* olsun.”

“Tabii. Hepsi bu kadarsa ben gideceğim. Merak etme, taksi çağırırım.”

“Hepsi. Bu. Kadar,” diye hırladı. “Ama seni ben bırakacağım.”

BÖLÜM

beş

1 hafta sonra

“**B**U YÜZYIL İÇİNDE BİR ARA, TARA, LÜTFEN.”
Başımı kaldırıp Keva’nın somurtkan yüzüne baktım. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, ocağın kenarına yaslanmış duruyordu. Arkasında duran tencereden yükselen buhar yüzünden, sanki Keva’nın tepesinden öfkeyle buhar çıkıyormuş gibi görünüyordu.

“Ne?”

“Patatesler.” Uzun tahta kaşığı önümdeki kâseye doğru uzattı. Kitabımı okumak için destek olarak kullandığım kâseye. Sanırım hikâyeye biraz kapılmıştım.

“Ah. Üzgünüm.” Kitabı kaldırıp patatesleri soymaya devam ettim.

Okumamı kesintiye uğratan Keva dışında biri olsaydı ona siktir olup gitmesini söyledim. Ama Keva’ya bunu yapamazdım. O benim için resmen bir anne gibiydi.

Anne babamız ve kız kardeşim öldükten sonra Keva, Drago ve beni Sırbistan’dan kaçırarak hayatımızı korumak için ABD’ye getirmişti. Bizi kaçırmasaydı biz de ölebilirdik. Birden fazla işte çalışarak

başımızın üstüne bir çatı koymuş ve masamızda yemek olduğundan emin olmuştu. Drago'nun işleri büyüüp de bu evi satın almasına olanak sağladığında, Keva en sonunda diğer işlerinden ayrılmıştı. Ama ayaklarını uzatıp hak ettiği emekliliğin tadını çıkarmak yerine, Drago'nun adamlarının neredeyse yarısının yaşadığı bu evin yönetimini üstlenmişti. Her gün elli boğazı besliyor, herkesin yaralarını sarıyor ve tüm bunların yanında, Drago'nun operasyonları için para aklıyordu. Bunu yıllardır yapıyordu, aynı zamanda saçlarını beyazlatan evlatlık kızını da büyütüyordu.

Gülümsedim. Keva beni hatalarımdan dolayı eleştirdiğinde, onun ne kadar inanılmaz bir insan olduğunu takdir ediyordum. Onu hâlihazırda sevdiğimden daha fazla sevmem mümkün değildi.

“Drago'nun sana ısrar edip durduğu şu tatile hiç çıkacak mısın?” diye sordum bir patates daha alırken. Ağabeyim, Keva'yı tüm masrafları karşılanmış bir seyahate göndermeye çalışıyordu. Birkaç ayda bir, birinci sınıf uçak bileti alıyor ve onun için en lüks konaklama yerlerini ayırtıyordu ama Keva her şeyi iptal ediyordu.

“Ha! Geçen ay beni nereye göndermeye çalıştığını biliyor musun? Maldivler!” Güveci karıştırırken güldü. “Maldivler’de ne halt edeceğim ben? O havalı su üstü tatil köyleri bana göre değil. Zaten ben olmadan hepiniz açlıktan ölür ya da birbirinizi öldürürsünüz.”

“Kızlar idare ederler. Ben de yardım ederim.”

Keva omzunun üzerinden bana baktı. “Tara, *pasulj* yapmayı bile bilmiyorsun.”

“Tabii ki biliyorum!”

“Eminim. Ama tadı bulaşık suyu gibi oluyor, canım.”

“Bu benim suçum değil! Ne zaman bana öğretmeni istesem, beni başından savdın.”

“Çünkü burnun hep aşk romanlarından birine gömülü oluyordu! Kitaplarının kapaklarındaki yarı çıplak adamlara aval aval bakmakla öyle meşgul oluyordun, benim talimatlarımı dinlemiyordun. Ayrıca onlardan biri eline yapışmış hâldeyken yemek pişirmek zordur. Kitabını neredeyse hiç elinden bırakmıyorsun.”

“Bu doğru değil.”

Kaşları saç çizgisine doğru yükseldi ve bakışları imalı bir şekilde rezgâhtaki kitaba yöneldi. Kitabı tekrar açtığımı fark etmemiştim bile. Sadece... Sienna bunu bana dün vermişti. Şu âna kadar okuduğu en iyi düşmandan aşka olduğunu söylemişti. Ve hikâyenin en can alıcı yerindeydim!

“Kafanı oradan çıkar ve gerçek dünyaya dön, kızım. Böyle bir rakıntı sağlıklı değil.”

“Biliyorum.” Omzumu silktim. “Ama karakterlerin her zaman, bir şekilde doğru seçimleri yapmayı başardığı bir fantezide kendimi kaybetmek çok kolay. Özellikle de sevimli ama utangaç kadın kahraman. Hiçbir şeyin onu yıkmasına izin vermiyor, başını dik tutarak sakın bir şekilde sorunlarıyla başa çıkıyor. Ve herkes onu sevmekten kendini alamıyor çünkü o son derece mükemmel. Ve sonra kızın süper seksi, karamsar erkeği var. Adam sert sınırları olan ve tamamen inatçı biri. Ama bu sadece dışarıdan görünen. Gizliden gizliye, o tatlı, mükemmel kadına deli oluyor ve kızın ayaklarına serebilmek adına gökyüzündeki yıldızları çalmak için sabırsızlanıyor. Yani, sevmeyecek ne var ki?”

“Buralarda pek çok iyi, gerçek erkek var, Tara.”

“Evet, tabii. Ve hepsi de beni bekliyor.”

“İtalyan huysuzdan ayrılırsan bunu öğrenebilirsin.”

Alayla burun kıvırdım. Keva, Şeytan'ın hayran grubunun üyelerinden değildi.

“Evdeki diğer tüm kadınlar gibi onun cazibesine kapılmaman şaşırtıcı. Her gün bana çiçek gönderdiği için ne kadar centilmen olduğunu övüp duruyorlar.”

“Ha! Dün gece sana beyaz zambaklar gönderdi. Onlar cenaze çiçekleri. Ve önceki gün... Sarı sümbül. Onlar kıskançlığı simgeler. Bir *beyefendi* bunları bilmeli. Yüz gül konusuna hiç girmeyelim bile! Bir tane daha ekleyemez miydi? Ayıp ayıp!”

“Birazdan beni almaya gelecek, o yüzden ona Balkan kültürlerinde çiçeklerin anlamı hakkında kapsamlı bir araştırma yapmasını tavsiye edeceğim, böylece gelecekte daha bilgili olur,” diye güldüm.

Bu sabah uyandığımda tanımadığım bir numaradan mesaj almıştım. Sadece şu yazıyordu: *13:00. Hazır ol.* İsim yoktu. Pislik herif herhâlde dünyadaki herkesin onu kraliyettenmiş gibi tanıdığını sanıyordu, kendini tanıtmasına gerek yoktu. Bugün başka planlarım olup olmadığını sorma zahmetine bile girmemişti. Ah hayır, *Pislik Hazretleri* onun emriyle hareket edip zıpla dediğinde zıplamak için oturup beklediğimi varsayıyordu.

“O adamla ne halt ediyorsun ki sen?” Keva, güveci puding kıvamına getirecek bir güçle karıştırmaya devam etti. “Onunla gerçekten çıkıyor musun, yoksa Drago’yu kızdırmak için denediğin yeni bir yol mu bu? Çünkü işe yarıyor.”

Alt dudağımı ısırdım. İtiraf etmeyi öyle çok istiyordum ki. Keva’ya, bu sahte ilişkiyi sürdürüp Arturo DeVille’in karısı olmazsam, kendi işlediği bir cinayeti benim üstüme yıkmakla tehdit ettiğini söylemek istiyordum. Eğer ona gerçeği anlatsam Keva’nın bana sarılacağını, başımı okşayacağını ve omzunda ağlamama izin vereceğini biliyordum. Ama sonra doğruca Drago’ya gider ve ona her şeyi anlatırdı.

Üf! Bu bir felaket olurdu. Oradan sonrasının nasıl gelişeceğini kolayca tahmin edebiliyordum. Ağabeyim öfkeden delirip DeVille’i öldürmeye çalışırdı. Fakat Şeytan’ın Sienna’nın ağabeyi olduğunu hatırlayıp kendine hâkim olmayı başarırsa, gözünü Ajello’ya dikerdi.

Ve sonra da ölürdü.

Hayır. Bu riski alamazdım. Drago’nun benim yüzümden bir kez daha incinmesine izin vermeyecektim. Beni kurtardığı yangında neredeyse öleceğini hatırlatmak için vücudunda yeterince yara izi vardı.

Bir daha asla.

“Drago bana kiminle çıkacağımı söyleyemez.” Onu ikna etmeyi umarak çenemi havaya diktim. “Erkek arkadaşım için onun onayına ihtiyacım yok. Bu benim hayatım.”

“O sadece senin için endişeleniyor.”

Evet. Herkes benim için endişeleniyordu. Sanki ben birine bağlı olmadan yaşayamıyormuşum gibi. “Büyüyen bir kız” gibi davra-

nırken batırmayayım diye sürekli elimin birisi tarafından tutulması gerekiyormuş gibi.

Tanrı aşkına. Drago'nun beni malikâneye geri taşınmaya zorladığında attığı "dünya tehlikeli bir yer ve benim birçok düşmanım var" tiradı hâlâ kafamda yankılanıyordu. Adamlarının bazılarında daha iyi silah kullanabildiğimi takan yoktu. Aslında, bu benim gerçekten iyi olduğum çok az şeyden biriydi. Ama ağabeyim hâlâ kendime bakamayacağımı düşünüyordu.

"Endişelenmesine gerek yok. Ben iyiyim. Aslında, kendimi harika hissediyorum." Soyduğum patateslerin sonuncusunu kâseye atıp mutfaktan kaçtım.

Girişten koşarak geçerken biri arkamdan seslendi ama onu duymazdan geldim. Aklımı kaçırmadan önce biraz temiz hava almam gerekiyordu. Ön kapıyı açıp dışarı fırladım ama anında yumuşak, kırmızı yaprakların içine yüzüstü daldım. Güllerin balımsı, çiçeksi kokusu duyularımı ele geçirdi.

"Ne oluyor—" Önümdekini iterek burnuma gelen çiçek kokusunu uzaklaştırmaya çalışırken bir yandan da hapsirdim.

"Bunu beklemeliydim." Sinir bozucu derecede seksi bir ses başımın hemen üstünden geldi. "Çiçekleri de normal bir şekilde kabul edemiyorsun."

Lanet buketi itip davetsiz misafire öfkeyle baktım. Öğle güneşi, hafif dalgalı siyah saçlarında mavimsi bir ton ortaya çıkarıyordu. Saçlarını yüzünden geriye doğru atarak biraz dağınık bir görünüm kazandırmıştı. Gri, üç parçalı takım elbisesi ona giydiği diğer kıyafetler gibi tam oturmuştu. Onun kadar yakışıklı bir adamın bu kadar pislik olması gerçekten çok yazıktı. Ne kadar boşa harcanmış bir potansiyeldi.

"Henüz öğlen bile olmadı," diye mırıldandım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sana kur yapıyorum. Bu belli değil mi?"

"Kur mu? *Regency* döneminden falan mı kaçtın?"

Arturo'nun gözleri karardı. "İnan bana, ben de bundan en az senin kadar hoşlanmıyorum. Dışarıdan düzgün görüntü vermek için çaba sarf ediyorum. Sen de öyle yapmalısın. Gülleri al."

Çiçekleri vermeye çalıştı ama geri ittim. “Yapamam. Gömecek yerim kalmadı. Sende kalsınlar.”

“Tara?” Ağabeyimin sesi arkamdan yankılandı. “Neler oluyor?”
Lanet olsun.

Yüzümdeki somurtkan ifadeyi parlak bir gülümsemeyle değiştirip DeVille’in ellerindeki buketi aldım ve benim için dünyalara bedelmış gibi göğsüme basturdım.

“Ne kadar da güzel güller!” Sesim sanki şeker taneleriyle kaplanmış gibiydi. Drago’nun beni net biçimde duymayacağını bildiğimden dudaklarımı okuyabilsin diye arkamı döndüm. “Bana bu kadar güzel çiçekler getiren erkeğim harika değil mi?”

“Hıı.” Ağabeyimin güllere yönelttiği tiksinti dolu bakışa bakan birisi, onların gül değil de bağırsak olduğunu düşünürdü. Ama sonra, dikkati kayınbiraderine kaydı ve Drago’nun bakışları soğuk, taş gibi bir ifade aldı. “Peki bu güzel çocuk neden sana yine çiçek aldı?”

“Bu seni şaşırtabilir,” diye yanıtladı Şeytan küçümseyen bir tonla. “Ama görgü kuralları olan bir adam sevgilisini randevuya çıkarmak için gelirken bunu yapar.”

“Sevgili mi?” Drago gözlerini kıstı.

“Şimdilik. Umuyorum ki yakında bundan daha fazlası olacak.”

Ağabeyim bir anda aramızdaki mesafeyi kapattı. Beni geçip boğazından tehditkâr bir ses çıkarırken DeVille’in gömleğinin önünü kavradı.

“*Sljamu nalickani!*” Drago hırladı.

“Tanrım!” Çiçekleri yana atıp kollarımı Drago’nun kollarından birine doladım ve DeVille’in üstünden almaya çalıştım.

Ancak Şeytan bunu kendi lehine kullandı, kolunu uzatıp Drago’nun boğazını kavradı. “Lanet patilerini üstümden çek,” diye ukladı.

Birbirlerini kol mesafesinde tutarak bir çıkmaza girdiler. Başım ağabeyim ile “erkek arkadaşım” arasında gidip geliyordu. Arturo, Sienna ile Drago’nun evliliğine karışmaya çalıştığından beri ikisinin arasında sessiz bir soğuk savaş sürüyordu. İkisinin de yüzlerindeki ölümcül ifadelerden anlaşıldığı üzere, bu soğuk karşılaşma birkaç saniye içinde gerçekten çok sıcak bir hâl alacaktı.

“Bunu sırf beni daha fazla kızdırmak için yapıyorsun, değil mi seni puşt?” diye kükredi Drago.

“İnandığının aksine, dünya senin etrafında dönmüyor, Popov!” diyerek aynı şekilde bağırarak karşılık verdi DeVille.

“Ah, tanrı aşkına!” Drago’nun kolunu bırakıp ikisinin dev gibi vücutlarının arasına girdim, ağabeyime doğru dönerek kollarımı onların sabitlenmiş uzuvlarına sardım. En sonunda ayaklarım yerden kesilmiş bir hâlde, gergin kollarında bir bez bebek gibi sallandım. “Kesin şunu! Bırakın, ikinize de söylüyorum!” diye bağırdım. Ağırlığımın ikisinin tutuşunu gevşetmesini umuyordum.

“Hayır!” İki ses aynı anda patlayıp girişi holündeki kirisleri sarstı.

Siktir. Söylemektense boğulmayı tercih edeceğim kelimeleri dile getirmekten başka seçim şansım yoktu.

“Drago!” diye bağırdım. Bana baktığında devam ettim. “Lütfen, dur. Ben... Şey... Ona âşığım.”

Ağzım resmen asitle doldu.

Ağabeyim gözlerini kırptırdı. Bakışları Arturo’ya çevrildi, sonra bana geri döndü. “Sana inanmıyorum.”

“Ne? Neden?”

“Sen bugüne kadar gördüğüm en kötü yalancısın, Tara. Bu saçmalığa hemen bir son ver!”

“Ama doğruyu söylüyorum!”

“Ya öyle mi? Daha birkaç hafta öncesine kadar bu heriften ‘kendini beğenmiş İtalyan götü’ diye bahsediyordun. Şimdi ne oldu da ona âşık oluverdin?”

Tamam, kahretsin.

Ağzımı açtım. Kapattım. Beynim aşırı hızda çalışmaya başladı, Drago’yu ikna etmenin bir yolunu arıyordu. Bu arada, Drago bana dik dik bakmaya devam ediyordu.

Bu saçmalığa inanması gerekiyordu. Her şey, ağabeyimin benim Şeytan’la bir ilişkiye başlamaya zorlandığımdan şüphelenmemesine bağlıydı. Çok fazla şey buna bağlıydı. En son hatamın ailemi tehlikeye atmasına izin vermeyecektim. *Kendi pisliğini kendin temizle, Tara.* Bu cümleyi kafamda tekrarlayıp durdum.

“Evet, âşığım.” Erkeklerin kollarındaki gereksiz tutuşumdan vaz-geçip onları saldı. Ayaklarım yere değdiğinde aralarında sıkışıp ikisini de ittim. İtmemin bir şeye yaramasını beklemiyordum ama ikisi de kollarını indirip bir adım geri çekilince şaşırdım.

Boğazımda oluşan yumruyu yutarak düşmanıma döndüm. Benimle göz göze geldiğinde seksi dudaklarında ahlaksız bir gülümseme oynadı. Ona doğru yaklaşıp parmaklarımın üzerinde kalkarken bacaklarım ağırlaştı. Ellerimi göğsünden yukarı doğru kaydurdım ve ensesinde birleştirdim.

“Senden nefret ediyorum,” diye fısıldadım. Sonra başını aşağı doğru çekip ağzımı onunkine yapıştırdım.

Sadece dudakların sertçe birbirine bastırılması gerekiyordu. Drago’yu doğruyu söylediğime ikna etmeye yetecek kadar uzun süreliğine olması gerekiyordu, sonrasında kusmak istememe sebep olacak kadar uzun değil. Şeytan’la bu kadar samimi olduktan sonra öngörebildiğim tek sonuç buydu.

Ama her zamanki gibi, içgüdülerimin ve niyet ettiğim şeylerin boktan olduğu ortaya çıktı.

Dudaklarımız birleştiği anda, sanki dokunuşumuzla birlikte yüz on voltluk bir akım geçmiş gibi beynim kısa devre yaptı. Sinir uçlarımdan başka hiçbir şey kalmadı. Ben... Her şeyi hissettim.

Sersemledim.

Parfümünün baharatlı kokusu beni kendine çekiyordu. Hafif, topraksı notaları beni çıldırtıyordu. Ağgözlü. Şehvetli. Belki de onun gibi otoriter bir erkeğin bu kadar yumuşak dudakları olmasını beklemediğim içindi. Ya da belki de tam o anda dilini ağzıma soktuğu içindi. Güçlü elleriyle kucumı kavrayıp beni sert, erkeksi vücuduna yapıştırdığı için olmadığı kesindi.

Parmaklarımı mükemmel şekilde geriye doğru taranmış saçlarının arasından geçirip ipeksi tutamları karıştırdım. Nefes almama müsaade etmeden ağzımı talan ediyordu. Alt dudağımı dişlerinin arasına alıp çekti, ısırtışı acı ve haz vericiydi. Eğer doğru düzgün düşünebilseydim, ağzımdan kaçan muhtaç iniltiyle dehşete düşerdim.

Öpücüğü vahşi ve bereleyiciydi ve... Yüce Tanrım... Şimdiye kadar ki en iyi—

“*Sunce ti jebem.*”

Ağabeyimin bağırarak ettiği küfür bana bir kova soğuk su gibi çarptı.

Donup kaldım, sonra yavaşça yüzümü kaldırarak kendimi var olan en leziz dudaklardan ayırdım. İsteksizce ve görebileceğim şeyden korkarak gözlerimi açtım. Espresso rengi gözler bana bakıyordu, içlerinde ahlaksız bir parıltı vardı.

“Tara,” Drago’nun huzursuz sesi arkamdan kükredi. “Üstünden in. Hemen. Şimdi.”

Dişlerimi sıkıttım. “Beni indir.”

“Üstüme çıkan sensin, *gattina*.” Pis pis gülümseyen DeVille, kulağıma fısıldamak için eğildi. “Seni tanımasam bundan zevk aldığına inanabilirdim.”

Zihnimdeki perdeyi kaldırmak için gözlerimi kırıştıtırıp bacaklarımı hızla belinden ayırdım, başına ve boynuna boa yılanı gibi doladığım kollarımı çektim. Şeytanın elleri popomda kaldı, ben vücudundan aşağı kayarken beni göğsüne yapışık tutmak ister gibiydi.

Ayaklarım cilalı karolara değdiğinde, “Riskleri düşünürsek, yaptığımız anlaşılmaya oldukça sadığım,” diye fısıldadım.

Kendimi DeVille’in göğsüne yaslanmaya zorlayarak, ağabeyimle yüzleşmek için arkamı döndüm. “Drago, gerçekten kişisel hayatıma karışmayı bırakmalısın. Erkek arkadaşına olan hislerim hakkında sana bir açıklama borçlu değilim. Ama madem ısrar ediyorsun, aramızdaki tüm o nefretin sonunda oldukça tahrik edici hâle geldiğini bilmeni isterim. Bir gösteri ister misin? Eğer kanıt istiyorsan, o ve ben burada, herkesin önünde sevişebiliriz—”

“Yeter!” diye hırladı Drago.

“Aynı fikirde olduğumuza sevindim. Şimdi, gitmemiz gereken bir randevumuz var, sakıncası yoksa...”

“Git... *Erkek arkadaşını*... Arabada bekle. Onunla konuşmam lazım. Hemen, Tara.”

“Hey! Sakın—” İtiraz etmeye yeltendim ama Drago’nun gözlerindeki endişe tereddüt etmeme sebep oldu.

O bakışı tanıyordum. Bana patronluk taslamaya çalışmasıyla alakası yoktu. Daha çok, ağabeyimin hayatını sıklıkla işgal eden bir gerginlik belirtisiydi. Geçen yıl, fırtına esnasında yoldan çıkıp bir ağaca çarptım diye günlerce bu bakışla gezmişti. Başta hasardan dolayı kızgın olduğunu sanmıştım ama kısa sürede bunu hiç umursamadığım fark etmiştim. Bana olabilecekler için endişelenmişti.

Arabamı tamirciden almama *izin vermeden* önce, araba sürmenin tehlikeleri hakkında beş dakika boyunca kesintisiz bir nutuk dinlemek zorunda kalmıştım. Aklını kaçırmış gibiydi ve tekrar direksiyonun başına geçmeme izin vermekten korkuyordu. En sonunda pes etmeden önce, kendisiyle verdiği mücadeleyi izlemiştim. Ve her ne olursa olsun, ağabeyimin korkularının arasında daima beni kaybetmenin de olacağını anlamıştım. Bazen fazla korumacı ve katlanılmaz olabiliyordu ama bunun nedenini çok iyi biliyordum. Gözlerinde o korku parıltısını her gördüğümde, onun için yapabileceğim en iyi şey, söylemek istediklerini söylemesine izin vermektir.

“Peki.” Omzumu silkip ziyadesiyle dağılmış kırmızı gül buketini yerden aldım. Uzun, derin bir nefesle kokularını içime çektikten sonra dışarı çıktım.

Gözlerim koridorda ilerleyen Tara’dan ayrılmadı. Kapıya doğru ilerlerken, sırtından aşağıya parıldayan bir şelale gibi dökülen, kalçalarının bir yandan bir yana hafifçe salınışıyla sallanan koyu renkli, gür buklelerini izledim. Zorlukla yutkunurken kendime hâkim olmayıp kucına baktım, dar kotunun içini dolduruşunu hayranlıkla süzdüm. Tanrım. Bakışlarımı sütun gibi bacaklarından aşağı indirip giydiği uzun Converse’lere baktım. Artığı her adım onu daha uzağa götürüyordu, ardında mermerin üzerine düşen ezilmiş gül yaprakla-

rından izler bırakıyordu. Kılıcından düşmanlarının kanı damlayarak savaş alanından ayrılan bir savaşçı gibiydi.

Acayip seksiydi.

Daha iki dakika öncesine kadar her şeyin kontrolüm altında olduğundan emindim. Durumu ustaca yönetiyordum. Tara berbat bir oyuncuydu. Ensemi kavrayıp beni ağzına doğru çekmesinden önce niyetini okuyabiliyordum. Dudaklarımız birleşmeden önce yüzünde beliren tiksintiyi gizleyememişti. Bunun bana yararı da yoktu aslında.

Ama yumuşak dudaklarını bastırıldığı anda, içimden bir yıldırım geçiyormuş gibi hissetmiştim. Vücudumdaki her hücre garip bir enerjiyle canlanmıştı. Akım damarlarımdan geçerek her kasımı germişti. Her şey... Her şey karıncalanmıştı, sanki yıllarca hissiz kalmışım da birdenbire hayat içime dolmuş gibi. Ve doğruca aletime doğru akıyordu. Tek istediğim, bu sinir bozucu kadını kollarımda tutmaktı. O yüzden onu kendime çekip göğsüme bastırmıştım. Ve onu öpmüştüm. Bir an için bunun sahte olduğunu unutmuştum.

Derdim neydi benim lan? Daha önce bir kadın için hiç böyle yoğun bir tepki vermemiştim. Özellikle de tek bir öpücükten sonra. İkimizin seks yaptığını ima etmesinden sonra o görüntüyü kafamdan atamamıştım ve neredeyse yanıp kül olacaktım. Bunu yapamazdım. Bu istenmeyen arzusun gitmesi lazımdı. Tara Popov'dan hoşlanmam söz konusu bile olamazdı.

Büyük bir çaba sarf ederek, en sonunda bakışlarımı onun geçip gittiği kapıdan ayırdım.

Drago suratıma yaklaşıp, "Kız kardeşimden uzak durmanı istiyorum, DeVille," diye böğürdü.

"Senin ne istediğinin umurumda olmaması iyi bir şey o zaman," diye homurdandım. "Daha birkaç ay önce benzer bir durumda olduğumuzu sana hatırlatmam mı gerekiyor? Ama o zaman, *benim* kız kardeşim kaçık bir pislikle evlenmek üzereydi. Seninle!"

"Ben de onu söylüyorum. Ve sen," Drago tek parmağıyla göğsümü dürtüp hırladı, "onu korumakla yükümlü olan sevgili ağabeyi, hiçbir şey yapmadın."

Kız kardeşimi onun kadar önemsemediğimi ima ederek yüzsüzlüğün âlâsını yapıyordu. Sanki Sienna ya da Asya için canımı veremeyecekmişim gibi. Gözümü kırpmadan verirdim.

Ellerimi yumruk yaptım ama kendimi odaklı kalmaya zorladım. Bu götveren lanet yalanımıza inanmasına ihtiyacım vardı. Romantizm. Aşk. Düğün. Bir maç gibiydi bu. Kurallar belirsiz olsa da ofsayt yapamazdım.

“Sienna kendi kararlarını verebilecek durumda, yetişkin bir kadındır. Tıpkı Tara gibi. Şimdiye kadar gördüğüm kadıyla, kendi başının çaresine bakabilir,” dedim.

“Gerçekten mi? O zaman sana onun hakkında fark etmemiş olabileceğin birkaç şey söyleyeyim. Kız kardeşim bu dünyadaki en inatçı yaratık. İnatçı, geveze ve kafasına koyduğu her şeyi başarabileceğine inanıyor.”

“Evet, fark ettim.”

“Elbette fark ettin. Ama sorun şu ki, kendi başına giriştiği çoğu şey lanet bir felaketle sonuçlanıyor.” Çenesinde bir kas seğirdi ve devam etmeden önce derin bir nefes aldı. “Tara güzel bir kaos. Ama sevdiği biri için yapmayacağı şey yok. Eğer sevdiği biri için akciğer nakli gerekiyorsa, uygun bir donör bulmak için dünyanın yansını altüst etmekten çekinmez. Gerekirse sakatlar, parçalar ya da hiç pişmanlık duymadan öldürür. Çıplak ellerini kullanarak o organı çıkarır ve kanlı elleriyle bir cerraha sunar. Tabii tuttuğu şey bir akciğer değil, lanet bir karaciğer olurdu.”

Kahkahayı patlattım. Evet, işte buna inanabiliyordum. Bunu yaptığını gözümde canlandırabiliyordum.

“Hımm. İşte. Şu küçümseyici kahkahan tam da söylemek istediğim şey,” dedi Drago. “Bu hikâyeden aldığın tek şey, Tara’nın her şeyi mahvedeceği. Kalanını algılamadın bile. Sevdiği kişi için güpegündüz cinayet işlemeye hazır olduğu gerçeğini. Buna kafan basıyor mu?” Bana dik dik bakarken dudakları sinirle kıvrıldı. “Kız kardeşim onu olduğu hâliyle sevecek ve ona değer verecek bir adamı hak ediyor. Yol üstünde birkaç hata yaptı diye onun başarılı olduğu şeyleri küçümsemeyecek bir erkeği. Ve sen... Sen o erkek değilsin, DeVille.”

Sözlerinin anlamı kafama dank edince yüzümdeki gülümseme kayboldu.

“Yani buyur git o randevuna,” diye devam etti. “Tanrı biliyor ya Tara emir almaya pek gelemes, o yüzden senin acınası kışını terk etmesi için onu ikna etmeye çalışmayacağım. Çok geçmeden kendisi de fark edecek. Senin ona layık ~~olmadığını~~ görecek.”

Popov uzun adımlarla giriş ~~holünden~~ evin içine doğru ilerledi, yumruğum onun kendinden ~~emin~~ suratına yapışmak için kaşınıyordu. Peşinden koşup suçlamalarını o çirkin suratına vurma dürtümü bastırmaya çalıştığım esnada, üst kattan neşeli bir kıkırtı geldi. Yukarıya bakınca Sienna'nın ahşap merdivenden kayarak indiğini gördüm. Parlak güneş ışığı altında ışıldayan, göz alıcı kırmızı ve sarı renkli tulumunu giymişti. İkinci basamaktan Popov'un açık kollarına atlarken, payetlerin parıltısı gözlerindeki ışıltıyla yarışlıyordu. Sanki nefes almak için oksijene ihtiyacı yokmuş gibi, köpekler için uyumlu yağmurluklar hakkında nefes almadan konuşmaya başladı. İşte benim Sienna'm.

Kız kardeşimin kocasıyla hâline bakarken göğsüm sıkıştı. Onlar çok... Mutluydu. Kaygısız. Âşık. İnkâr edemezdin. Bu pislik kız kardeşimi gerçekten seviyordu. Onlarda... Benim kaderimde mümkün olmayan bir şey vardı. Her şeyi tüketen bir arzu ve bağlılık. Tutku ve sevgiyle dolu bir evlilik.

Kendi kendime bile itiraf etmekten nefret ediyordum ama Ajello haklıydı. Evdeki ani boşluğu doldurmak için kendimi meşgul tutuyordum. Ama sosyal hayatımın olmamasının asıl nedeni bu değildi. Seks yapıyordum. Orada burada. Kanı kırmızı akan her erkek gibi, benim de arada rahatlamaya ihtiyacım oluyordu. Seks seksti ama bunun duygusal bir bağ kurmak için bir bahane olmasına asla izin vermeyecektim. Partnerlerimden herhangi birine bir şeyler hissetmemek için büyük çaba sarf etmişim. Artık kendimde başkalarını önemsemeye izin verecek kapasite yoktu.

On beş yıl boyunca kız kardeşlerimin tek ebeveyni olduktan, benim yüzümden, benim iş kolum yüzünden zarar görebilecekleri her türlü olasılığı endişe ve takıntı konusu hâline getirdikten sonra... Bir şekil-

de her şeyi baturacağıma dair daimî bir korkuyla yaşadıkdan sonra... Yapamazdım. Kendime o kadar çok hissetme izni veremezdim. Hele de Asya kaçırıldığından ve aylarca kayıp kaldığından beri. Sonra da Sienna kendini öldürmeye çalışmıştı. O zamanlar aklımı yitirmiştim.

Bir daha asla.

Tanrıya şükürler olsun ki Asya ve Sienna artık onlar için canlarını feda etmeye hazır erkeklerle mutlulardı. Güvendeydiler. Onları daima sevecektim, bana ihtiyaçları olursa her zaman yanlarında olacaktım ama kız kardeşlerime verdiğim ilgiyi başka birine yönlendirmek istemiyordum. Özellikle de bir eşe. O felç edici korkuyu yeniden yaşatacak bir ilişkiye ihtiyacım yoktu.

Ama Aile'nin gelenekleri koruma konusunda ne kadar kararlı olduğunu bildiğim için, görücü usulü bir evliliğin hep olasılık dahilinde olduğunu biliyordum. Mesele o noktaya gelirse, kendisinden neyin beklendiğini bilecek bir kadınla olacağını düşünmüştüm. Uysal ve itaatkâr, Cosa Nostra'nın ikinci adamının eşi olmaya uygun biriyle. Kendimden uzak tutmayı becerebileceğim biriyle.

Dışarıdan görünenlere rağmen, Cosa Nostra'daki görücü usulü evliliklerin çoğu sevgisiz evliliklerdi. Tabii ki çiftler herkesi bunun aksine inandırmak için iyi bir şov ortaya koyardı ama birliktelikleri iş anlaşmalarından başka bir şey değildi. Böyle bir düzenleme tam da bana göreydi çünkü aşk bana göre değildi. Asla da olmayacaktı. Ama bunu bilmek... Boğazımı yakan acı hissi azaltmıyordu.

Ağızımdaki asit tadını yutarak arkamı döndüm ve Popov'un evinden çıktım.

Arabamı araç yolunun diğer tarafına park etmiştim, yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle direksiyonun başında oturan Riggo doğruca karşıya bakıyordu. Tam da tahmin ettiğim gibi, Tara içeride değildi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, hâlâ hırpalanmış gül buketini tutmakta olan Tara, arabanın kaputuna tünemişti ve bana doğru somurtarak bakıyordu. Bu kadın kendisine söylenileni yapmama konusunda takıntılı gibiydi. Onu seçtiğim gelin olarak Aile'ye sunmadan önce bunu halletmemiz gerekecekti. Evliliğe zorlanmış olsun

ya da olmasın fark etmezdi, Bayan DeVille olmanın getirdiği kolumdan beklendiği şekilde davranmalıydı.

Yaklaştığımda, “Yaralanmamış görünüyorsun,” diye mırıldandı.

“Sen de bu durumdan memnun değil gibisin.”

“Sanırım. Drago’nun seni biraz olsun sarsmasını umuyordum.”

“Oldukça ukala bir tavrın var. Ağabeyinin daha kötü hâle gelebileceği hiç aklına gelmedi mi?” Onun için kapıyı açıp başımla işaret ettim. “Bin.”

Bir ceylan kadar zarif bir şekilde yere atladı. Sonra şov yaparcasına gözlerini başımın üstünden ayaklarıma doğru kaydırıp ve bakışlarımız buluşana kadar tekrar yukarı doğru çıkardı.

“Hadi ama. Ne yapabiliirdin ki? Onu *Yılın En Kasıntı Adamı* ödülünle dövmekle mi tehdit ederdin? Ya da belki de yüzüne jöle bulaştırmakla?”

“Ben jöle falan kullanmıyorum,” diye patladım.

Dudaklarının kenarı alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. “Hımm, beni kandırabiliirdin.”

Kapı kolunu o kadar sıkı tuttum ki neredeyse sökecektim. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. *Madonna Santa, lütfen merhamet et ve bu kadını düğün günümüzden önce boğarak öldürmemem için bana güç ver.*

BÖLÜM

III

Bir hafta sonra

“**V**AY CANINAI BANLIYÖDE ŞİRİN BİR AİLE RESTORANI,” DEDİ Tara. Ben onu köşedeki her zamanki masama doğru götürürken etrafına bakınıyordu. Masam meraklı gözlerden uzak, تنها bir yerdeydi, böylece huzur içinde yemeğimi yiyebiliyordum. En azından çoğu zaman.

“Ben de beni yine saçma sapan lüks restoranlardan birine götürmeni bekliyordum, seçeneklerimin sadece ‘Beluga hayvarlı şu’ ya da ‘trüf mantarlı bu’ olduğu yerlerden birine. Tanrım, sanırım geçen hafta bana bir ömür yetecek kadar gurme yemek tattım.”

“Mükemmel lezzet ve aroma sadece lüks restoranlara özgü değildir. Ayrıca herkes bilir ki öyle yerlerden sadece tek şekilde ayrılırsın.” Sandalyesini çekerken ona bir bakış attım. “Aç karna.” Başımı sallayarak boğazımı temizledim. “Ayrıca belirli kıyafet kuralları vardır.”

“Ah evet. Onu unutmuşum.”

Sandalyeye oturup bacak bacak üstüne atışını izledim. Rengi solmuş dar kot pantolonu narin kıvrımlarını ikinci bir deri gibi sarıyordu. Sade, lacivert-yeşil yakalı gömleği göbeğinde bağlanıp düğüm-

lenmişti. Üstten iki düğmesi açıktı, altındaki dantelli sütyeninin bir kısmı görünüyordu. Onun rengi de dışındaki gömlekle uyumluydu. Bana panayırda bir falcıyı hatırlatan halka küpeleri dışında başka bir takı görmedim.

Bu sefer saç aksesuarları da yoktu. Uzun, koyu renkli saçları sırtının yarısından fazlasını kapatacak kadar aşağı ipeksi bir örtü gibi dökülüyordu. O muhteşem, dalgalı saçlar öylesine çoktu ki mantığa aykırıydı. Bu kadının kafasında hayal edebileceğimden daha çok saç vardı, herhâlde beş kişiye yetecek kadardı. Bütün o saçları görmek parmak uçlarımı kaşındırıyordu. Uzanıp saçlarına tekrar dokunma isteği çok güçlüydü. O gür saçları bileğime dolayıp avuçlarımda tuttuktan sonra başını geriye doğru çekip içine dalma—

“Neden bana bakıyorsun, DeVille?”

“Saçını toplamalısın,” diye homurdanıp hızlıca karşısına oturdum. “Dağınık görünüyor.”

Mükemmel kavisli kaşlarından birini kaldırdı. “Senin beni nasıl gördüğünü götüme takıyormuşum gibi mi görünüyorum?”

Hayır. Öte yandan kocaman halka küpeleri, makyajsız yüzü ve tamamen gündelik kıyafetleriyle bile güzel görünüyordu. Hay sikeyim!

“Birkaç saat sonra ofise dönmem gerekiyor. Hadi sipariş verelim.” Masanın ortasından bizim için bıraktıkları menüyü aldım. “İtalyanca okuyamadığımı varsayıyorum, o yüzden sana tercüme edeyim.”

“Gerek yok. Çizburger, patates kızartması ve ketçap istiyorum.” Sırıttı.

Menünün üzerinden ona dik dik baktım. “Burası otantik bir İtalyan restoranı. Sahipleri burayı tıpkı Toskana’da yaptıkları gibi işletiyorlar. Çizburger servisleri yok. Patates kızartması da. Ve kesinlikle ketçap da yok.”

Gülümsemesi genişledi. “Biliyorum. İtalyanların yemekle ilgili en büyük hata olarak gördükleri şeyleri araştırdım.” Gözleri yaramaz bir parıltıyla ışıldadı. “Büyük boy cappuccino da istiyorum.”

İç çektim. “Saat öğleni geçti. Saat on birden sonra cappuccino servis etmezler. Başka bir şey seç.”

“Hayır. Ben *gerçek* cappuccino istiyorum.”

“Eh, alamayacaksın. Öğle yemeğinden sonra sütlü içeceklerin sindirim sistemin için kötü olduğu düşünülür. Sipariş etmek medeniyetsizce görülür.”

Tara dirseklerini masaya dayadı ve öne doğru eğilip çenesini ellerine yerleştirdi. “Sakin bana, her şeye gücü yeten Arturo DeVille’in sosyal ve kültürel kuralları bir kenara itip istediği şeyi istediği anda sipariş edemeyeceğini söyleme.”

Menüyü sıkıca kavrayıp derin bir nefes aldım.

Ben sakın kalmak için çabalarken restoranın sahibi yaklaştı. Ürülü beyaz gömleği ve siyah, kumaş pantolonunun üstüne siyah bir önlük bağlamış yaşlıca bir adamdı. Masamızın yanında beklentiyle dururken elleri kıpır kıpırdı.

“Sinyor DeVille.” Başını eğerek hızlıca İtalyanca konuştu. “Sizi tekrar misafir etmekten onur duyuyoruz. Günün spesiyallerini sunabilir miyim? Ya da belki siz—”

“Ben *Bistecca alla Fiorentina* alayım,” diye sözünü kestim. “Ve hanımefendi için bir çizburger.”

“Elbette. Şefe söyleyeyim— Özür dilerim. Sanırım yanlış duydum. Hanımefendi ne almak istiyor?”

“Çizburger,” dedim dişlerimin arasından. “Yanında da ketçap ve patates kızartması.”

Restoranın sahibi bana gözlerini kırparak baktı, yüzü hafifçe buruşmaya başladı. “Ben... Şey... Çok üzgünüm ama ketçabımız yok, Sinyor DeVille.”

“O zaman birini gönder alsın.” Menünün kalın kâğıdı elimde buruştu. “Ayrıca hanımefendi... Lanet bir cappuccino istiyor.”

“Elbette.” Adam başını salladı. “Kesinlikle.”

Afallayan restoran sahibi geri çekildiğinde, gelecekteki karıma göz attım. Son birkaç haftadır çıktığımız her “randevuda” yaptığımız gibi, uzattığı elindeki telefona dudaklarını büzerek bakıyordu. Önceden ne yaptığına aldırış etmiyormuşum gibi davranıyordum.

Tıpkı yemeğine her seferinde tuz ve karabiber boca ettiğinde yorum yapmaktan kaçındığım gibi. Bir keresinde yemeğinde o kadar karabiber eklemişti ki eklediği baharat yüzünden öksürmeye başlamıştı. Ama umursamadım. Ne o zaman ne de şimdi. Numaraları beni hiç ilgilendirmiyordu.

Saçını omzunun üzerinden atıp çenesini yukarı kaldırdı ve yine kameraya somurttu. Fotoğraf çekiyordu. Ne için? Birine göndermek için mi? Belki Sienna'ya? Ya belki... Başka bir adama? Herhâlde benimle yemek yerken adamın birine fotoğraf göndermezdi? Her neyse. UMURUMDA DE—

Somurttu. Gülümsedi. Öpücük attı.

“Ne yapıyorsun?” diye patladım.

“Selfie çekiyorum.” Boştaki eliyle gömleğinin yakasını daha da açtı. “Hâlâ takipçi sayımı artırıyorum. İçeriklerimin daha ilgi çekici olması lazım.” Saçlarını savurduğunda bana doğru hafif bir çilek kokusu geldi.

“Takipçi mi?”

“Instagram'da. Dudak bükerek çekilmiş fotoğraflarımın gülümsediğim fotoğraflara göre on kat daha fazla beğeni ve yorum aldığını biliyor muydun? Bak,” Telefonunu bana doğru çevirdi.

Tara'nın daracık, siyah mini elbisesiyle çekilmiş fotoğrafına baktım. Elinde şampanya kadehi ile korkuluğa yaslanmıştı. Çenesi kameraya doğru çevrilmişti ve günahkâr, kan kırmızısı dudakları sanki öpücük gönderiyormuş gibi büzülmüştü.

Aletime doğru bir elektrik akımı giderken, “Onu sil,” diye hırladım. “Hemen.”

“Sakın bana yabani ağabeyim gibi olduğunu söyleme. Drago'nun Sienna'ya yaptığı gibi senin de benim sosyal medyada olmamla bir sorunun mu var? Ağabeyimin Sienna'nın hesabını kapattırdığını biliyor muydun? Sen kendini asla o barbarca seviyeye indirmezsın, değil mi?”

Sol gözüm seğirmeye başladı.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Yemeklerimizi getirdiklerinde hemen yemeye başlama. Birkaç fotoğraf çekmek istiyorum.

Yemek fotoğrafları, dudaklarımı büzdüğüm fotoğraflarım kadar popüler.”

“Tanımadığın insanlar yorum yapsın diye yediklerinin fotoğraflarını atmak bana çok aptalca geliyor,” diye homurdandım. Yine de bu seksi fotoğraflar atmasından ve sayısız azgın erkeğin bana ait olana bön bön bakıp salya akıtmasından bin kat daha iyiydi.

Kız kardeşimin kocasının yaptıklarına katılmaktan nefret ediyordum ama Sienna’nın sosyal medya hesabını nasıl kapattığını öğrenmem gerekiyordu. Çünkü yakında eşim olacak kadına aynısını yapmam gerekiyordu. Benim karıştığımı fark ettirmeden elbette. Benim kıskandığımı falan düşünmesi isteyeceğim son şeydi. Bu sadece genel ahlaktı. Cosa Nostra’nın ikinci adamının eşinin, her bakımdan, interneti kendi kışkırtıcı fotoğraflarıyla doldurmasına izin veremedim, değil mi? Neyse ki uygun şekilde giyinmişti. En azından bana gösterdiği fotoğrafta.

Bekle.

Ya çıplak fotoğraflar atmışsa?

Tansiyonum fırladı.

“Gazeteniz, Sinyor DeVille.” Garson, katlanmış bir *New York Times*’ı masama koydu. Yıllardır buraya düzenli olarak geldiğim için, sahibi yemek yerken haberleri okumayı sevdiğimi çok iyi biliyordu.

Gazeteyi alıp finans bölümünü açtım, piyasalardaki son gelişmelerin dikkatimi şu anki düşüncelerimden uzaklaştırmasını umuyordum.

“Tanrım, DeVille. Sen ciddi misin?” Beynimde kira vermeden yaşayan kadın kahkaha attı. Bu sinir bozucu derecede seksi bir sestti.

Dişlerimi sıktım. “Ne?”

“Cidden lanet bir gazete mi? Kaç yaşındasın, doksan mı? Bugünlerde her şeyin internette olduğunu kimse sana söylemedi mi?”

“Tıklama tuzaklarıyla yapılan gazetecilikle ilgilenmiyorum. Dünyamız dijital içeriğe bağımlı hâle geldi. Bazıları buna ‘haber’ diyor ama çoğu çer çöp. Yanlış bilgilerin yaygınlaşması muhtemelen toplumumuzun çöküşüne yol açacak. Ayrıca toplum içinde terbiyesizce konuşmaktan kaçınırsan sevinirim.”

Yine sessizce güldü. Sesi bir kedi mırıltısı gibi çıktı. Baştan çıkarıcı. Pürüzsüz. Sanki dilini benimkine sürtüyormuş gibiydi.

“Tamam. Bir şey daha bilmem gerekiyor.”

Sayfayı hisse senedi fiyatlarının özetine çevirdim. “Dinliyorum.”

“Pantolonunun altına içlik giyiyor musun? Hani böbreklerini sıcak tutmak için giyilen termal iç çamaşırlarından. Senin yaşadığını sandığın dönemde, bunları giymeden evden çıkmak skandal sayılırdı.”

Gazete ortadan yırtıldı ve ellerimde iki parçası kaldı. Cüretkârlığına sinirlenerek ona öfkeyle baktım. Bu arada o deli gibi kıkırdıyor, ellerini ağzına bastırıyor ve doğru düzgün nefes almakta zorlanıyordu.

Lanet olsun ona.

Saçmalıyordu. Ve çok sevimliydi.

Ağzımın kenarı seğirdi. Sonra tamamen iradem dışında dudağım yukarı doğru kıvrıldı.

“Kıyafetlerimden bahsetmişken, ceketimi geri vermedin,” diye konuyu değiştirdim. Bunu hatırlatmanın onun gülmesini durduracağını umuyordum çünkü kahkahası sinir bozucu bir şekilde bulaşıcıydı. “Onu geri istiyorum.”

“Evet, üzgünüm. Başta sürekli unuttum ama sonra yıkamaya karar verdim. Ödünç aldığım her şeyi temizleyip geri vermem öğretil-di. Ve şey, onu kurutucuda unuttum.”

Ona gözlerimi diktim. “Yıkadın mı?”

“Merak etme. Hassas programda yıkadım.”

Ermenegildo Zegna ceketimi *çamaşır makinesine* koymuş. Harika.

“Şimdi keşke getirmeyi hatırlasaydım diyorum.” Titreyip kollarını kendine doladı. “Şimdi işime yarayabilirdi. Siz İtalyanlar serin yerleri seviyor gibisiniz.”

“Burası o kadar soğuk değil.”

“Ben sıcak olmayı severim.”

Sıcağı seviyordu. Harika. İçten içe inleyerek ayağa kalkıp ceketimi çıkardım. Tara, birkaç adım atıp ceketimi omuzlarına bırakmamı

hayranlıkla izledi. Eğilip yüzümü ona yaklaştırdığımda gözleri parladı. “Bunu yıkamak yok. Anlaştık mı?”

“Evet.”

“Güzel.” Oturup gazete okumaya devam ettim. Yani, gazetenin sol yarısını.

BÖLÜM

yedi

“**P**EKÂLÂ. BUNA NE DERSİN?” ASKIDAN KAHVERENGİ EL-bisemin olduğu askıyı aldım. “Eteği dizlerimin hemen altında bitiyor.”

Sienna burnunu kıristırdı. “Kesinlikle olmaz. Züppelerin olduğu bir bağış yemeğine gideceksin. Yere kadar uzanan bir elbiseden başkası olmaz.”

Omuzlarım çöktü. “Bu en muhafazakâr elbisem, Sienna.”

“Elimizde neler var bir bakalım.” Beni kenara itip gardırobumun önüne geçti ve askıları birer birer itmeye başladı.

“Çok kısa.”

Hışirt.

“Sıkıcı.”

Hışirt.

“Çok kısa. Berbat renk. Dekoltesi çok fazla.”

Hışirt. Hışirt. Hışirt.

Popom yatağın kenarına çarptı ve kendimi yatağa bırakıp gözle-rimi kapattım.

Giymeyi planladığım, uyluklarımı güçbela kapatan o sevimli pembe elbise ve on santimlik seksi topuklu ayakkabılar, Şeytan'ın

muhafazakâr kıcını krizlere sokardı. Ama Sienna odama dalıp da bugünkü etkinlik için kıyafet seçmeme yardım etmesi gerektiği konusunda ısrar ettiğinde, sinsi planım suya düşmüştü.

“Tara? Neden dolabında beş erkek ceket var?”

Gözlerim birden açıldı. Siktir. Gizli zulamı tamamen unutmuşum. “Onlar ağabeyinin. Dışarı çıktığımızda paltomu almayı unut-
tum, o yüzden ceketini ödünç verdi.”

“Beş defa mı unuttun?”

“Hı hı.”

Yüzünde oyuncu bir gülümseme belirdi. “Siz ikiniz birbirinizden gerçekten hoşlanıyorsunuz.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Ah, neden... O şekilde söylüyorsun?”

“Şey, dürüst olacağım. İlk başta biraz şüpheliydim. Sen ve Arturo çok farklısınız. Bırak herhangi bir ilişki yaşamayı, aynı ortamı paylaşmak için bile yaratılmamış, farklı iki tür gibisiniz.”

“Sana daha fazla katılamazdım,” diye mırıldandım.

“Ama haftalardır çıkıyorsunuz. Seni evine götürdü ve daha önce oraya hiç kadın götürmemişti. Sen de onunla bu bağış etkinliğine gitmeyi kabul ettin ve bu tür etkinliklerden ne kadar nefret ettiğini çok iyi biliyorum.”

Tabii ki kabul etmiştim. İlk başta gitmeyi reddettiğimde, DeVille Vergi Dairesi’ndeki arkadaşlarım Naos’a geri göndermekle tehdit etmişti!

“Ayrıca ne zaman seni arasa yüzünde bir bakış beliriyor,” diye devam ederken keyifle gülümsedi. “Sanki heyecan verici bir haberle dolup taşıyorsun da bunu saklamaya çalışıyorsun gibi. Sanki heyecanını göstermeye utanıyorsun, bu yüzden saklamaya çalışıyorsun. Ama gözlerindeki o parıltıları bastıramazsın ya da saklayamazsın.”

Ben aslında ızdırabımı saklamaya çalışırken o benim heyecanlandığımı mı düşünüyordu? Eğer gözlerim bir şeyle parlıyorsa, o da adamın bende uyandırdığı öfkeyle ilgili muhtemelen. Gerçi itiraf etmeliydim ki dışarı çıktığımızda hangi noktalarına basacağımı bilmek bana sapkın bir zevk veriyordu. Herkesin karşısında bana âşıkmiş

gibi davranırken aslında içten içe köpürmesini izlemek eğlenceliydi. Sol gözünün seğirmeye başladığını görmeyi çok seviyordum.

Yine de kötü bir oyuncu değildi. Neredeyse herkesi benim mükemmel erkek arkadaşım olduğuna ikna etmişti. Ben hariç. Şeytan De Ville ile gerçekten çıkmaktansa sonsuz bir mide ekşimesine katlanmayı tercih ederdim. Tek iyi yanı, iyi öpüşmesiydi. Harika öpüşüyordu. Ama bunu asla yüksek sesle dile getirmezdim. Öpüşmemizin zihnimde tekrar tekrar oynatılması ve bu kanalı kapatamamam yeter de artardı. Ya da o gün beni göğsüne bastırduğunda klitorisimde hissettiğim ağırlı zonklamayı unutamıyordum, o ise...

“Ama bence ceketler onu ele veriyor.” Sienna’nın sesi beni gerçekliğe geri getirdi. “Takım elbiseleri konusunda takıntılı olduğunu zaten biliyorsundur. Bence Arturo’nun sınırlarını test ediyorsun. Ve o da sana izin veriyor! İşte... Animal Planet’e layık bir çiftleşme dansı gibi. *Çoook* tatlı.”

Sienna hayal görüyordu. *Çiftleşme dansı mı?* Ne?! Belki de ona, o piç kurusuyla evlenmek zorunda kalmamak için ağabeyinin boğazım kesmek istediğimi söylemeliydim. Ama yapamazdım. Sienna’ya bu durum hakkında ne söylersem söyleyeyim, her şeyi Drago’ya iletceğinden emindim.

Ceketlere gelince... Sürekli üşümem suç değildi ya? Ya da biraz unutkan olmam. Ceketlerini kasten çalıyor değildim. Evet, ceketleri çok zarıftı. İnanılmaz kaliteliydiler. Ayrıca çok güzel kokuyorlardı. De Ville ceketini bana sardığında üzerinde her zaman biraz vücut ısı olması seviyordum. Beni arabaya geri gönderip kendi palto-mu almamı söylemek yerine, kendi ceketini ödünç vermeyi kabul etmesini de seviyordum. Son beş seferde böyle olduysa ne olmuştu yani? Bu sadece biraz dalgın olduğumu kanıtlardı. Yeni bir şey değildi ki bu.

Tamam. Bunu kasten yapıyordum. Ama sadece Şeytan’ı kızdırmak için.

“Kesinlikle bunu giymelisin.” Sienna askudan sade, gri bir ipek elbise alıp bana attı. “Sana aldığım tasarım işi kaşmir paltoyla giy. Tabii Arturo’nun ceketini giymeyi tercih etmezsen?”

“Paltomu mutlaka yanıma alacağım,” diye mırıldandım.

“İtiraf et işte. Bunu kasten yapıyorsun, değil mi?”

“Buraya on dakika erken geldin!” Tara kollarını Armani ceke-
timin kollarına geçirirken tersledi. “Bırak paltomu hatırlamayı,
makyajımı bitirmeyi ve çılgın bir korsan gibi sadece sol gözümde
sürmeyle çıkmamayı becerecek zamanı zor buldum.”

Telefonum tiz zil sesiyle çaldı. Cebimden çıkarıp kulağıma da-
yarken Tara’nın elbisesinin önünü düzeltmesini izledim. Hattan
Tito’nun sesi geliyordu ama söylediklerini anlamıyordum çünkü gri
ipek kumaşın Tara’nın muhteşem göğüslerini sarmalayışına dalmış
durumdaydım.

“Tekrar söyle,” diye homurdandım telefona.

“İşi durduruyorlar. Adamın teki YDD’den olduğunu söylüyor
ama bana başka bir detay vermiyor.”

Harika. Yapı Denetim Dairesi’nin kucuna bu sefer ne kaçmıştı?

“Orada kalmasını sağla. Yirmi dakikaya oradayım.” Telefonu ka-
patıp dikiz aynasından Riggo’yla göz göze geldim. “Rotamızı deği-
ştirmeliyiz Riggo. Brooklyn’deki şantiyeye git. Ve gaza bas.”

“Hımm. Bağış etkinliğinin şantiyede yapıldığını bilmiyordum.”
Tara kendini öyle bir salmıştı ki resmen arabanın yağ kadar yumuşak
derisine karışmış hâldeydi. Gözlerini elindeki cep boy kitaba dik-
mişti. Onu da nereden çıkarmıştı?

“Halletmem gereken acil bir durum var.”

“Bana uyar.”

Parmağının ucunu yalayıp sayfayı çevirdi. Bu halka açık bir yerde
hoş olmayan bir hareket olsa da oldukça sıradan bir hareketti. Böyle
şehvetli hissettirmemeliydi. Çıkık dudaklarının arasından çıkan dilinin
ucu zihnimi karıştırdı ve aklımı anında “sahte” öpücüğümüze çevirdi.

Bir anda bir duygu dalgasıyla sarsıldım.

“İş meselesi sanırım?” diye devam etti. Dikkati hâlâ kitabının sayfalarında idi.

“Evet. Birisiyle konuşurken kitap okumanın kabalık olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Tabii. Ama Barbara’nın sorunlarının seninkilerden çok daha ciddi olduğuna eminim, yani onun benim ilgime senden daha çok ihtiyacı var.”

“Barbara mı?”

“Hı hı. Şeytani ve son derece kibirli bir marki tarafından hizmetçi olarak işe alınmış ve adam onu bir çıkar evliliğine zorlamak için şantaj yapmaya çalışıyor. Bu, ağabeyinden mirası ile dük unvanını ele geçirebilmesinin tek yolu.”

Parmağını tekrar yaladığında gözlerim ağzında takılı kaldı.

“Koşulları göz önüne alınca zavallı Barbara’yı tamamen anlayabiliyorum,” diye ekledi pis pis gülümseyerek.

O sayfayı daha saniyeler önce çevirmişti. O kadar hızlı okuyabilmesine imkân yoktu. Bilerek mi yapıyordu? Benimle mi oynuyordu? Büyüleyici dudaklarının arasında dilini oynatıp durmasının sebebi bu muydu?

“Atlıyor musun?” diye sordum.

“Evet. Bu dördüncü okuyuşum. İyi kısma geçmek için atlayarak gidiyorum.”

“Hangi kısım?”

“Marki onunla zorla birlikte olmaya çalışıyor. Ama Barbara, savaştan yeni dönen, içine kapanık bir bahçıvan tarafından kurtarılıyor. Daha sonra, onun aslında dükün uzun süredir kayıp olan oğlu olduğunu öğreniyor. Dükün mal varlığının ve unvanının meşru varisi.” Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Gerçek kahraman, kötü markiyi öldürüyor ve sonra Barbara ile evleniyor.”

Gözlerimi Tara’nın dudaklarından ayrılmaya zorlayıp elindeki kitaba çevirdim. Renkli kapağında Regency döneminden, süslü elbiseli bir kadın, çıplak göğüslü bir adama sarılıyordu. Adamın kıvrışık, beyaz gömleği nedense belinde toplanmıştı. Sienna’nın okumayı sevdiği türden kitaplara benziyordu. Eskiden evin her yerine

kitaplarını bırakırdı. Onun kadar zeki bir kadının, bu tür değersiz edebiyattan ne tür bir tatmin elde ettiğini en az yüz kez merak etmiştim herhâlde.

Başımı iki yana sallayarak saatime göz attım, inşaat sahasındaki bu yeni saçmalığı bir an önce bitirmek istiyordum. Ama adeta bir mıknatıs gibi, gözlerim Tara'nın ağzına kaydı. O... Yumuşak. Kadife. Göz. Alıcı. Dudaklara.

Hâlâ sırttan dudaklara.

"Hayalini bozduğum için üzgünüm Tara ama seni benimle evlenmekten kurtaracak parlak zırlı bir dük yok."

"Biliyorum." Umursamıyormuş gibi omuz silkti ama gülümsemesinin bir anlığına solduğunu fark ettim. "Sorun değil çünkü sonunda buna degeceğini garanti altına aldım. Değil mi?"

Aynen öyle yapmıştı. İçime ne girmişti de boşanınca ona on iki milyon dolar vermeyi kabul etmiştim?

O yanımdaki koltukta kaykılırken telefonum yine ısrarla çalmaya başladı ve Ajello'nun adı ekranda belirdi. Telefonu açıp son uyuşturucu sevkiyatımızla ilgili raporumu vermeye koyuldum ama gözlerim Tara'nın dudaklarından ayrılmadı. Ben patrona bilgi vermeyi bitirdiğim sırada, Riggo eski binanın yıkım ve temizlik işlerinin neredeyse tamamlandığı, kordonla çevrilmiş alanın yanına çekiyordu. Önümüzdeki hafta yeni binanın temelleri için kazı çalışmalarına başlamaya hazırdık.

Araba daha tam durmadan dışarı çıktım ve işaretli alanın yanında duran iki adama doğru yürüdüm.

"Burada ne sikim oluyor?" diye bağırdım.

Ucuz lacivert takım elbiseli bir adam Tito'ya, "Sahibi mi?" diye sordu.

"Evet," diye onayladı ustabaşım. "Sizi tanıştırayım. Bu, Gateway Şirketler Grubu'nun CEO'su Bay Arturo DeVille." Belediye görevlisine döndü. "Samuel Daniels. Yapı Denetim Birimi'nden."

"Tüm uygunluk belgelerimiz ve izinlerimiz aylar önce onaylandı. Bana para kaybettiriyorsunuz, Bay Daniels. Arazimden defolursanız çok sevinirim." Başımı inşaat sahasının kapısına doğru çevirdim.

Daniels duruşunu dikleştirip kollarını göğsünde bağladı. “Öyle olabilir ama daha ayrıntılı incelenmesi gereken bir bilgi aldık. Bu konu halledilene kadar buradaki tüm çalışmaların derhal durdurulması gerektiğini size bildirmek için buradayım.”

“Ne bilgisi?”

“Şu anda ilgili ayrıntıları paylaşma yetkim yok. Ancak sizden özellikle rica—”

Arkamda neşeli bir ses şakıdı. “Lacivert sana çok yakışmış, Sammy.”

Yapı Denetim’deki adamdan bir salise daha hızlı dönerek yüzünde kocaman bir gülümsemeyle duran Tara’ya baktım.

“Tara?” diye haykırdı Daniels. Soğuk, katı tavırları bir anda dostane ve çekici bir hâle dönüştü, resmen Tara’ya doğru atılıp onu kucakladı. “Tanrım! Ne kadar zaman oldu? Burada ne işin var balkabağım?”

Sammy mi? Balkabağım mı?

Ne oluyor lan? O pislik, bir sonraki nefesini almadan onu bıraktığı için şanslıydı. Aksi takdirde, bu onun son nefesi olabilirdi.

“Yaklaşık yedi yıl. Çok şık görünüyorsun, Sammy. Annen nasıl?”

Müstakbel karımın, parmak uçlarına yükselip bu pisliğin yanağına bir öpücük kondurmasını izledim. Herifin boynunu kırma dürtümle mücadele ederek ellerimi yumruk yaptım.

“Gayet iyi. Sen nasılsın küçük düzenbaz?”

“Beni bilirsin. Her zamanki gibiyim. Ee! Arkadaşımı böyle telaşa düşüren ne? Onu kızdırmak için mi buradasın?”

“Onunla mısın?”

“Evet, benimle.” Aramızdaki mesafeyi kapatıp kolumu Tara’nın beline doladım.

Tara öyle ya da böyle kayıtsızmış gibi omzunu silkti. “Yakın zamanda bir anlaşma yaptık diyelim ama hâlâ bazı pürüzleri gidermeye çalışıyoruz.”

Sammy beni süzdükten sonra tüm dikkatini geri Tara’ya çevirdi. “Bu bölgede tarihi öneme sahip bir bina olduğu yönünde bir şikâyet

aldık. Büyük patronlar kimin kim ve neyin ne olduğunu anlayana kadar, tepeden biri işleri durdurmam için beni buraya yolladı.”

“Burası lanet New York,” diye bağırdım. “Taş atsan, birisinin hibe ya da vergi indirimi almaya hak kazanmak için tarihsel veya mimari açıdan önemli olduğunu iddia ettiği bir yere çarpar. Ama bu çöp yığını öyle değil. Kayıtlarını kontrol et. Tehlikeli bir yapı olarak değerlendirildi ve zaten bu yüzden en başta yıkım izni aldık.”

“Eğer durum öyleyse endişe edeceğiniz bir şey yok, Bay DeVille,” dedi Daniels gözlerini Tara’dan ayırmadan. “Biz gerekli onayı alır almaz çalışmaya devam edebilirsiniz.”

Bu herifi yere yığıp gözlerini oyma isteğiyle dolup taşım. Neden benim kadınıma o şekilde bakıyordu? Kesinlikle birbirlerini tanıyorlardı ve rahatları. Arkadaşlar mıydı, yoksa daha fazlası mıydı?

Ne olmuş yani? Ya daha fazlasıysa? Ne sikime umursuyordum peki? Sadece kâğıt üzerinde karım olacak. Bunu hatırlamam gerekiyordu.

Dişlerimi sıkarak sersemi yumruklama isteğimi bastırdım.

“Bu ne kadar sürer?” diye sordum.

“Bir aydan fazla sürmez. Belki iki ay çünkü bu biraz sıra dışı bir durum.”

“Ne?”

“Hadi ama Sammy.” Tara gülerek adamın göğsüne hafifçe vurdu. “Biraz acele edemez misin? Sende o sihirli gücün olduğunu biliyorum. Hafta sonuna kadar olmaz mı? Eski günlerin hatırına. Yoksa korkarım DeVille kalp krizi geçirebilir.”

Daniels bana hızlıca bir bakış attı, sonra dikkati bir kez daha Tara’ya çevrildi. Onu gözleriyle yiyip yutuyor gibiydi. Sadece eski arkadaş olamazlardı. Eski sevgiliydiler. Bundan emindim.

Bu farkındalık, hiçbir uyarı olmadan nefesimi kesen bir yumruk yemişim gibi hissettirdi.

“Tabii, balkabağım.” Başını salladı. “Ne yapabileceğime baka-cağım.”

“Teşekkürler, Sammy. Gerçekten minnettarım. Annene selam söyle, olur mu?”

Sammy ve Tara vedalaşıp iletişimde kalmaya söz verirken, o pisliği sakatlayabileceğim çeşitli yollar tek tek aklımdan geçip gidiyordu. Ne gerçek ne de mecazi anlamda temas falan olmayacaktı. İşte bunu garanti edebilirdim. Daniels arabasının direksiyonuna geçmeden önce arkasına bakıp Tara'ya göz kırptı. Düşüncelerimin yönü uzun süreli işkenceye ve cinayete doğru gidiyordu, o yüzden Tara'nın önüne geçip adamın görüşünü engelledim.

"O adam neyin oluyordu?" Nasıl becerdiysem hırlayan bir boğadan ziyade bir insan gibi konuşmayı başarabildim.

"Eski bir arkadaş." Saçını omzunun üzerine doğru attığında çilek kokusu bana çarptı. "Bu arada, rica ederim."

Son yorumunu görmezden gelmeyi seçerek, "Sadece arkadaş mı?" diye sordum.

Tek kaşını kaldırdı ve etrafımdan dolanıp BMW'ye doğru yöneldi. Belli ki birbirimize karşılık veriyorduk.

"Bay DeVille?" Tito yanıma gelerek sordu. "Bu zaman çizelgemizi önemli ölçüde etkileyecek. Belki de bizim—"

"Tito, şu anda lanet zaman çizelgelerini tartışmak istemiyorum," diye tersledim ve Tara'nın peşinden gittim.

Geniş arabanın içinde Tara koltuğuna yerleşmiş, burnunu yine kadın pornosuna gömmüştü. Yanına geçip Riggo'ya tekrar yola çıkmamızı işaret ettim.

"Eskiden sevgili miydiniz?" diye sordum.

"Kimle?"

"Sen ve *Sammy*."

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Benim için bir iyilik yapmasını istediğinden beni ilgilendirir. İyilikler karşılık gerektirir ve kime borçlu olduğumu bilmem gerekiyor," diye ısrar ettim. Sorumun asıl sebebinin bu olduğuna inanmak için elimden geleni deniyordum.

"Sam'e hiçbir şey borçlu değilsin. Ben sadece yıllar önce onun için yaptığım bir iyiliğin karşılığını vermesine izin verdim. O bunu hallederse, ödeşmiş oluruz."

"Ne yaptın?"

Lanet olası kitabı yüzünün çoğunu gizliyordu ama yine de bana gözlerini devirdiğini fark ettim. “Aynı liseye gittik. Sammy’nin babası ölümcül bir hastalığa yakalanmıştı ve mevcut ilaçların hiçbirisi ağrısını dindirmiyordu. Ben de... Şey... Hollanda’ya yaptığım seyahatten ona bir şey getirdim.”

Elindeki kitabı kapıp aldım. “Herifin teki için sınırdan uyuşturucu mu soktun? Sen deli misin?”

“İlaçtı, kokain değildi!” Kitabı elimden alıp göğsüne yapıştırdı. Ben doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım, bir arkadaşına yardım ettim. Sen ise, ülkenin bu bölgesindeki en büyük uyuşturucu kaçakçılığını yürüttüğünü düşünürsek, büyük bir ikiyüzlülük sergiliyorsun!”

“Ya yakalansaydın?”

“O ilaçlar sayesinde, Bay Daniels aylar sonra ilk kez acı çekmedi ve uykusunda huzurla hayata gözlerini yumdu. Ailesiyle çevrelenmişti, hiçbirisi çaresizce onun acı çekmesini izlemek zorunda kalmadı. Benim için, buna değdi. Ayrıca daha reşit değildim ve hiç sabıkam yoktu. Belki para cezasıyla paçayı sıyrabilirdim. Artıları eksilerinden ağır bastı.”

“Reşit de değildin. Harika.” Ellerimin ayalarını şakaklarıma basturdum. Popov’un anlatırken kullandığı organ nakli örneği şimdi çok daha mantıklı geliyordu.

“Sakın bana patronluk taslamaya kalkışma, DeVille. İyi niyetin ne olduğunu tasavvur dahi edemeyecek birisi tarafından yargılanmayacağım.” Kitabını aramızda kaldırarak görüş alanımı engelledi.

Yolculuğun geri kalanını tam bir sessizlik içinde geçirdik. Aracın gürültüsü ve dışarıdaki dünyanın her zamanki gibi dönmeye devam etmesi dışında, bu sükûnet sadece ara sıra çevrilen sayfa sesleriyle bozuluyordu. Tara hafifçe eğik durarak kitabının arkasına saklanmıştı. Ancak boy avantajım sayesinde, aptal aşk romanını okurken gözlerinin satırların üzerinde hızla kayışını görebiliyordum. Ta ki sayfanın sonuna gelene kadar. Sonra kitabı indirdi ve bana o büyüleyici dudakların hepsini gösterdi. Parmağını yalayan kadifemsi dilinin ucunu da. Her. Bir. Seferinde.

Lanet aletim gittikçe sertleşti.

Sikeyim.

Biriyle yatmam gerekiyordu. Hem de acilen. Ne kadar olmuştu? Aylar mı? Ve aletim bu sinir bozucu kadından hoşlanmadığımı anlamıyordu. Tam telefonuma davranıp arada yattığım kadınlardan birine mesaj atacaktım ki Tara tekrar yaptı.

Başparmağını alt dudağına götürmeden hemen önce dudakları hafifçe büzülüyordu. Bir anlığına orada tutuyor, ortadaki küçük çukurun üzerinde duruyordu. Ve sonra... O dil. Pembe. Parlak. Acayip baştan çıkarıcı.

Telefon ve yazmak istediğim mesaj aklımdan uçup gitti, dikkatim, bağış toplama etkinliğinin yapıldığı Williamsburg salonuna varana kadar o ağza yapışmış durumda kaldı. Tüm bu süre boyunca, kendimi Pavlov'un köpeklerinden biri gibi hissettim, bir sonraki sayfayı çevirmesini bekliyordum. Onun çaldığı mecazi zili duyunca ağzım sulanıyordu. Her tekrarla daha da hüsrana kapılıyordum.

Her yalamayla daha da tahrik oluyordum.

BÖLÜM

sekiz

1 7.11 ŞEYTAN: ON BEŞ DAKİKAYA ORADAYIM.
Telefon ekranına bakarken omurgamda aşağı bir ürperti indi. Dün, Şeytan beni başka bir “akşam yemeği randevusundan” sonra eve getirirken, bir dahaki gelişinde ağabeyimden beni resmen isteyeceğini söylemişti. Yani, bugün olacak demekti.

“Aman Tanrım, sanırım siyah benekli olan hamile,” diye bağırdı Sienna. Burnunu akvaryumun kenarına dayamıştı, gözleri de akvaryumdaki çeşitli bitki ve yapıların arasında dolaşan balığı takip ediyordu. Akvaryumu yatak odasına taşıması için Drago’yu ikna etmeyi nasıl başardığımı hiç bilmiyordum.

“Bak? Karnı şişmiş gibi görünüyor. Küçük balık bebeklerimiz olacak!”

“Önce yumurtaların çıkacağından eminim,” diye mırıldandım. “Ve büyük balık muhtemelen yavruları yiyecek.”

“Ya, hayır! Anneyi diğer balıklardan ayırmamız gerek—”

“Ağabeyin ve ben evleniyoruz,” deyiverdim.

“...Böylece onlar—” Sienna gözleri fal taşı gibi açık hâlde döndü. “Siz ne?”

“Şu anda buraya geliyor. Bugün Drago’ya haber vereceğiz.”

“Ama... Ama ikinizin sadece, bilirsin, görüştüğünüzü sanıyordum.” Gözleri, sanki *Kandırdım!* ya da *Sadece şaka yapıyordum, kızım!* diye bağırmamı bekler gibi benimkilerle buluştu. “Vay canına, Tara. Emin misin? Sadece birkaç hafta oldu. Bir ay. Belki biraz daha fazla? Şey... Sakın yanlış anlama... İkinizin birlikte olmasını çok isterim ama... Evlilik? Bu kadar çabuk mu?”

Yanağımın içini kendimi irkiltecek kadar sert ısırđım. Bu maskaralığı haftalarca sürdürmek, kimseye tek kelime bile söyleyememek, dayanılmaz bir şeydi. Konuşacak kimsem yoktu. Tavsiye isteyecek kimsem yoktu. Hayatımın ne kadar sinir bozucu hâle geldiğinden şikâyet edecek kimsem yoktu. Her şeyi dökmek istiyordum ama Sienna’ya hiçbir şey söyleyemeyeceğimi biliyordum. Söylememeliydim.

“Belki de bunu bir süre düşünmelisin, Tara. En azından birkaç ay daha çık ve—”

“Zaman yok,” diye patladım. “Gelecek ayın sonuna kadar evlenmemiz gerekiyor. Ajello’nun emri bu.”

“Anlamadım?”

Kahretsin. Yatağın kenarına çöküp yüzümü ellerimle kapattım. “Evet. Görünüşe göre Don, New York Cosa Nostra’sı ile Drago’nun grubu arasındaki bağların daha da güçlenmesini istiyor. Ve bunun için en iyi yolun, ağabeyinle benim evlenmemiz olduğunu düşünüyor.”

“Sen... Arturo’ya âşık değil misin?” Sienna, sanki tüm dünyası başına yıkılmış gibi, üzgün bir köpek yavrusu gibi bana bakıyordu. “Ama... Ama... Ya çiçekler? Tüm randevularınız? Ceketlerle yaptığın şu sevimli çiftleşme dansı? Neredeyse her gün görüşüyordunuz.”

“Onların hepsi Drago için bir numaraydı. İsteyeceğim son şey, onun benim yüzümden Ajello ile çatışmaya girmesi.”

“Siktir et Ajello’yu! O entrikacı, kendini beğenmiş bir pislik! Bu boku tekrar yapmaya nasıl cüret eder? Drago’ya gidelim, ona her şeyi anlatabilirsin.”

“Gerçekten mi?” Kafamı kaldırıp Sienna’nın çılgın bakışlarına karşılık verdim. “Sonra ne olacak? Drago sinirlenecek. Ağabeyini öl-

dürecek. Cosa Nostra ile savaşa girecek. Belki Ajello'yu da ortadan kaldırmaya çalışacak?"

"Evet. Yani, hayır. Kahretsin. Arturo'yu arayıp bu saçmalığa bir son vermesini söyleyeceğim."

"Boşuna uğraşma. Don'un emirlerine asla karşı gelmeyeceğini çok açık bir şekilde belirtti. Bunun geri dönüşü yok."

Sienna'nın omuzları çöktü. Yanımdaki yatağa oturup iç çekti. "Peki, bu durumda sen ne yapacaksın? İkinci iyi anlaşıyor gibiydiniz. En azından Arturo'dan hoşlanıyor musun?" Tek yapabildiğim başımı iki yana sallamak olunca, devam etti. "Birazcık bile mi? Yani... Zor bir adam olduğunu biliyorum ama..." Sorarken gözleri zayıf bir umutla parladı.

Sienna için her zaman bardağın yarısı doluydu. En yıkıcı durumlarda bile, bir umut ışığı arardı. Ancak bu defa öyle bir şey yoktu.

"Ağabeyine tahammül edemiyorum, Sienna. Ve o da bana karşı kesinlikle sevgi duymuyor."

Elimi tutup sıkıttı. "Hayatının kalanını sevmediğin bir adama bağlı olarak geçiremezsin."

"Aslında bir uzlaşmaya vardık. Sadece bir yıl sürecek. Bugün, evlilik anlaşmasını imzalayacağız. On iki aylık evlilikten sonra, bana hızlı ve anlaşmalı bir boşanma verecek," Dudaklarıma zoraki bir gülümseme kondurdum. "Ve on iki milyon dolar." Duraklayıp tepkisini ölçtükten sonra devam ettim. "Takvimini işaretle, kızım. Gelecek yıl bu zamanlar, muhteşem bir alışveriş turuna çıkacağız."

"Ciddi misin?"

"Son derece ciddiylim. Ama Drago'ya tek kelime bile söyleyemezsin, Sienna."

Sienna yataktan fırlayıp odada volta atmaya başladı. Zeminini aşındırırken parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Soldan sağa. Sağdan sola. Birkaç dakika sessiz kaldı, sadece hızla alıp verdiği nefesler ve yapay kürklü turuncu terliklerinin zeminde bıraktığı boğuk sesler aramızdaki boşluğu dolduruyordu. Arada bir duruyor ve bana doğru bir bakış atıyordu. Gözleri sorularla, endişelerle ve saklayamadığı bir acıyla dolup taşıyordu. Sonra deli gibi yürümeye devam edi-

yordu. En sonunda durdu ve kollarını kendine sıkıca sardı. Yüzünün her yanında bariz bir yıkım ifadesi vardı.

“Yapamam. Drago’ya yalan söyleyemem, Tara,” dedi boğuk bir sesle. “Ona bir daha asla yapmayacağıma söz verdim. Ben... Benden bunu isteyemezsin.”

Suçluluk duygusu göğsüme çarptı. Kendi sorunlarımla bir yetişkin gibi başa çıkmak yerine, lanet olası ağzımı açıp gerçeği söylemiştim. Ve bakın bu beni nereye getirmişti? Öncekinden daha büyük bir karmaşanın göbeğine.

“Drago’yu biliyorsun,” diye fısıldadım. “Sence bu işi kan dökmeden bırakır mı? Senin ya da benim ağabeyim bir zarar görmeden ya da daha kötüsü olmadan?”

Sienna yatakta yanıma çöktü, morali tamamen bozulmuş görünüyordu. İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık, sanki cevaplar orada yazıyormuş gibi karşımızdaki duvara bakıyorduk. Görüşüm bulanıklaştı ve burnum karıncalanmaya başladı. Derin bir nefes alıp avuçlarımı gözlerime bastırdım, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum.

“Seni bu pozisyona soktuğum için çok üzgünüm, Sienna,” dedim burnumu çekerek. “Kendimi çok kaybolmuş hissediyordum ve birine anlatmam gerekti.”

“Önemli değil.” Ondan da hafif bir hıçkırık kaçtı. “Eminim açıkladığımda Drago beni anlayacak ve affedecektir.”

“İnsan ırkının yarısını yok etsen ya da aynı derecede felaket bir şey yapsan bile, ağabeyim yine de senin yanında olur. Seni o kadar çok seviyor ki bu korkutucu seviyede.”

Sienna başını omzuma yasladı. “Bir gün, seni aynı derecede sevecek biriyle tanışacaksın. Tabii ki başlangıçta inatçı ve huysuz biri olacak çünkü sen kolayca pes eden erkekleri sevmezsin. Belki huysuz bir marki olacak. Ya da alfa kurt adam. Ya da daha da iyisi, marki olan acımasız bir kurt adam olacak ve seni o kadar çok sevecek ki seni kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atacak.”

Gülümsemeden edemedim. “Bakıyorum da yine şekil değiştirenler dönemine dönmüşsün.”

“Evet.” Utangaç bir şekilde omzunu silkti. “Tanrım, Arturo bugün seninle evlenmek istediğinde Drago çıldıracak.”

“Evet.” Bakışlarım, tombul küçük balığın arkadaşları arasında mutlu bir şekilde zikzaklar çizdiği akvaryuma kaydı. “Drago’ya, ağabeyinin beni hamile bıraktığını söylersem ne olur?”

“Sence *bu*, durumu daha iyi hâle getirir mi?”

Ağabeyimin, tahammül edemediği bir adamın beni hamile bıraktığını duyduğunda vereceği tepkiyi hayal etmeye çalıştım. “Hayır. Kesinlikle hayır.”

Dışarıdan motorun gürültülü sesi geldi. Sienna ile bakiştuk, sonra pencereye doğru koşturduk. Kocaman bir arabanın durup garaj yoluna park etmesini izledik. İkimiz de perdelerin arkasına yarı gizlenmiş hâlde, yakında nişanlım olacak adamın araçtan inip evin ön kapısına doğru yürümesini izledik.

“Sence silahlı mı geldi?” diye fısıldadım.

Sienna zorlukla duyulan bir sesle, “Arturo her zaman silahlıdır,” diye cevap verdi. “Aşağı inelim mi? Yoksa mobilyaların kırıldığını duyana kadar bekleyelim mi?”

“Kesinlikle aşağı inmeliyiz.”

Peşimde Sienna’yla odayı geçtim.

Ağabeyimin köpekleri, alışkanlık hâline getirdikleri üzere, Sienna ve Drago’nun yatak odasının kapısının önünde uyuyorlardı ama odadan çıktığımız anda, üçü birden ayağa fırlayıp üç kat aşağı indiler. Tam zemin kata vardığımız sırada Drago’nun ofis kapısının kapandığını gördük. Lanet olsun. Geç kalmıştık.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordum. “İçeri girmeli miyim?”

“Bu iyi bir strateji. Sen yanlarında olursan birbirlerini öldürme ihtimalleri azalır.”

“Tamam.” Derin bir nefes alıp koridordan geçtim.

Bugüne kadar, tüm bu karmaşanın gerçekten yaşanmadığım varsaymak kolaydı. *Zaten bir yıl ne ki? On iki ay. Çabuk geçer, değil mi? Ayaklarımı mermer zeminde sürükleyerek ağabeyimin ofisine yaklaştım. Üç yüz altmış beş gün Lanet Olası Arturo DeVill’e bağlı kalacağım. Tanrım.*

Kapı kolunu çevirip içeri adım attım, Drago ile cehennemden gelen bela odanın ortasında birbirlerine silah doğrultmuş bir şekilde karşı karşıya duruyorlardı.

“Kız kardeşimle evlenmiyorsun, DeVille.” Drago’nun öfkeli sesi odada yankılandı.

Harika. Belli ki mutlu haber paylaşılmıştı.

Benzer öfkeli tonla, “Aslında senden izin istemiyorum, Drago. Sordum çünkü bazılarımız bu çağda bile eski geleneklere saygı duyuyor. Ama sen bu konuda ne düşünürsen düşün fark etmez, Tara ile evleneceğim,” diye cevap verdi Şeytan.

“Tamam beyler.” Onlara doğru bir adım attım, sanki hırslayan iki yırtıcıya yaklaşıyormuşum gibi ellerimi uzattım. Yavaşça hareket ederek DeVille’in yanında durana kadar etraflarından dolandım. Erkeğimi destekliyormuşum gibi görünüyor olabilirdi ama aslında, ağabeyimin beni görebilmesi ve dudaklarımı okuyabilmesi için bunu yapmam gerekiyordu. “Lütfen silahlarınızı kaldırır mısınız? Bunu medeni bir şekilde konuşabiliriz.”

“Hayır,” diye hırladı Drago. “Çık buradan, Tara. Kapıdan da uzak dur.”

“Ağabeyini dinle, Tara,” diye ekledi. “Çık.”

Tabii, iki alfa göt konuşuyordu.

Kıpırdandım, silahlarını birbirlerine doğrultmaya devam etseler de dikkatlerini bana çevirdiler. Kalbim boğazımda, gözlerim çılgın gibi bir ağabeyime bir müstakbel kocama dönüyordu. *Siktir. Siktir! SİKTİR!!* Şimdi ne yapacağım? Düşün, lanet olası, düşün!

“Ben hamileyim!”

İki adam aynı anda, “NE?!” diye kükredi.

Drago’nun burun delikleri genişledi ve ölümcül bakışlarını DeVille’e dikti. “Kız kardeşimi hamile mi bıraktın, seni orospu çocuğu?”

Siktir ya! *Yanlış hamle, Tara.* Çok, çok kötü karar.

Aralarına girip Drago’ya döndüm. “Bırakmadı,” deyiverdim ve *bunun* kulağa nasıl geldiğini biraz geç fark ettiğim için çabucak ekledim, “Yani... *Belki.* Ama... Hamile de olabilirim. Seks yaptık.

Bir sürü seks yaptık. Öyle çok seviştik ki ikiz bile taşıyor olabilirim. Hatta üçüz.”

Omzumun üzerinden DeVille’e baktım. Kaşlarını havaya kaldırmış beni izliyordu. Gözleri parlıyor gibi görünüyordu ama güldüğü için mi, yoksa beni vurmaya hazırlandığı için mi öyle olduğundan emin olamadım. Silahını hâlâ Drago’nun başına doğru tutuyordu ama hedefini değiştirmesi onun için çok zor olmazdı.

Tamam, sikerler böylesini! Yetmişti artık.

“İndir silahını,” diye patladım DeVille’e. Sonra ağabeyime döndüm. “Sen de Drago, silahını indir. İkinizin arasındaki bu maço saçmalıktan bıktım usandım. Ben yetişkinim ve kendi kararımı verebilirim.”

“Ve bu adamla evlenmeye mi karar verdin?”

“Evet.”

“Kendi özgür iradenle?” Bana gözlerini kısarak baktı. “Sana bunu yaptıran kimse yok? Bu, ikinizin sırf benimle taşak geçmek için yaptığınız bir tür oyun değil?”

“Tabii ki hayır!”

“Bu pisliğe gerçekten âşıksın ve hayatını onunla geçirmek istiyorsun?”

Geriye doğru bir adım atıp Şeytan’ın göğsüne yaslandım ve boştaki elini tutup kolunu kendime sardım. Anında vücut ısını ve gergin kaslarının sertliğini sırtımda hissettim. Sıcak nefesi boynumdaydı ve parmaklarını karnımda genişçe açıp beni sıkıca kavradı. Baharatlı parfümü duyularımı işgal etti, tatlı dumansı kokusu omurgam boyunca titremeye neden oldu. Nabzım hızlandı. “Bu pisliğe baştan aşağı ve tamamen âşığım,” derken gülümsememin samimi olduğunu umdum.

Drago gürültülü bir şekilde nefesini vererek silahını indirdi ve kılıfına geri koydu. Yüzünde tuhaf bir ifadeyle elini bana uzattı. Gözlerinde endişe ve kabullenmenin bir karışımı vardı. Ağabeyime doğru bir adım attım ama belimdeki kol daha sıkı tuttu. Omzumun üzerinden baktığımda bakışlarım kara, için için yanan gözlerle buluştu.

Ben bir şey demeden DeVille elini çekti. Temasın kaybolması içimi titretti.

İçimi saran duygu karmaşasıyla kafam karıştı, Drago'ya döndüm. Ağabeyim beni kollarına çekti, her zaman güvenlikle ve yuvayla bağdaştırdığım, her şeyiyle saran bir sıcaklıkla beni sardı.

"Tamam kardeşim," diye fısıldayıp başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

Geri çekilip gözlerini araştırdım. Ne arıyordum?

"Tamam mı?" dedim boğuk sesle. Sadece bunu mu söyleyecekti?

"Haklısın. Kendi kararlarını verebilirsin, Tara. İstedğin bu, değil mi?"

"Şey... Evet?" Neden bir soru gibi çıkmıştı ki?

Bu sefer sıcak dudakları alnıma değdi. "Umarım kararından pişman olmazsın."

Yaptığım şey yüzünden hissettiğim panik ve dehşet midemi bulandırdı, ağabeyim bir adım geri çekildi. Beni bırakıyordu. DeVille ile evlenmeme izin veriyordu. Söylediğim her şeye rağmen, sanırım yine de beni bir şekilde bu karmaşadan "kurtaracağını" düşünmüştüm. Her zaman yaptığı gibi.

Drago sonunda beni kurtarmanın imkânsız olduğuna mı karar vermişti?

Yirmi dört saat önce

Naos

"İyi görünüyorsun Ajello," dedim ve gülümsememi saklamak için viski kadehimi dudaklarıma doğru kaldırdım.

Çenesinde üç tane uzun, yeni yapılmış çizik vardı. İnce kırmızı çizgilerin şekline ve aralıklarına bakılırsa, ufak bir hayvan tarafından yapılmış olmalıydı. Tahminimce Don ile karısının şeytani kedisi arasındaki durmak bilmeyen savaş yeni bir boyut kazanmıştı. Bu mücadele artık bir şehir efsanesine dönüşmüştü ve kimin galip

geleceğini hepimiz merakla bekliyorduk. Hatta bazı çevrelerde bahisler bile dönüyordu.

“Hayat sana iyi davranıyor sanırım?”

“Aslında mükemmel,” diye cevap verdi, bakışları yoğun bir şekilde alnıma odaklandı. “Kaşına yaptığın şeyi çok beğendim. Herhâlde motorcular arasında yeni bir trend?”

Elimi kaşımnda gezdirdim ve avucumda küçük altın parıltılarla ışıldayan pembe, yapışkan bir madde kaldı. Sienna’nın yaptığı son alışverişten: Süper Işıltılı, Uzun Ömürlü Dudak Parlaticısı. Sloganlarında haklıydılar.

Harika.

“Evet. Son moda.” Gülümsedim.

Bu boş muhabbet beni bir an için bile kandıramadı, İtalyan mafya babasının bu seferki planının ne olduğunu merak etmeden edemedim. Ve neden benim kulübümde oturduğunu da.

Hafızam beni yanıltmıyorsa, Salvatore Ajello Naos’a sadece bir kez ayak basmıştı. Bir yıl önce. İşbirliğimizin yenilenmesini görüşmek için. O zaman anlaşmayı tatlandırmak için bana Sienna DeVille’i eş olarak teklif etmişti. Onu yine karşımda, aynı masada otururken görmek, onun şimdi nasıl sinsi bir plan peşinde olduğunu merak etmeme sebep oldu. Özellikle yüz yüze görüşmek istemişti. Sadece ikimiz.

“Seni buraya hangi rüzgâr attı Ajello?”

“Hassas bir aile meselesi. Benden duymanı istediğim bir mesele. Sakın kendini kaybedip de ilgili tarafları öldürmeye yeltenme çünkü bunu yapmak isteyebileceğini tahmin ediyorum. Sana anlatmak üzere olduğum nedenleri dinle, iki taraf için de faydaları olduğunu anlayacağından eminim.”

Gözlerimi kısıtım. “Beni ikna etmeye çalışmayı bırak ve ağzındaki baklayı çıkar, Ajello.”

“Bir arkadaşım için endişe ediyordum, o yüzden evlenmesini önerdim.”

Başımı iki yana salladım. Ajello’nun son zamanlarda çevresindeki herkesi evlendirmekle ilgili takıntısı da neydi? Evlilik ayarlamak yeni

hobisi miydi, yoksa sadece canı mı sıkılıyordu? Yapacak hiçbir şeyi olmayan Salvatore Ajello gibi bir adam, toplum için ciddi bir tehdit demektir. Aklına ne türden çılgın fikirler gelebileceğini ancak Tanrı bilirdi. Ama eğer birdenbire çöpçatanlığa ilgi duymaya başladıysa, yerel bir radyo istasyonunu işleten bir arkadaşıyla iletişime geçmesi için Adam'la konuşabilirdim. Belki Ajello kendi programını sunabilirdi? Hımm. Cosa Nostra Don'undan her gece flört tavsiyeleri. Canlı yayında. Bunu hayal ederek içimden kıkırdadım.

“Perşembe akşamları boş musun?” diye sordum.

“Hayır. Neden soruyorsun?”

“Sebebi yok.” Omzumu silktim. “Peki neden bana geldin? Naos'ta kutlama yapmak için rezervasyon mu yaptırmak istiyorsun? Mutlulukla evlenen bu zavallı ruhlar için arkadaş ve aile indirimi mi bekliyorsun? Bu arada, kim onlar?”

“Arturo ve senin kız kardeşin.”

Alnım kırıştı. Dudaklarını yanlış okumuş olmalıydım. “Bir daha söylesene.”

“İkisinin çıktığını fark etmişsindir herhâlde.”

“Saçmalık. DeVille'in Tara'yı bir şekilde kandırdığı aptalca bir safsata bu. Henüz onun amacını çözemedim ama ikisi arasındaki ilişkinin gerçek olduğuna bir an bile inanmıyorum.”

“Bu çok yazık.” Ajello kollarını kanepenin arkasına uzatarak açtı. “Çünkü bu ciddi. Aslında, Arturo yarın seni görmeye gelecek ve kız kardeşin ile evlenmeyi resmen isteyecek. Kendisi geleneklere çok değer verir.”

“İsteyebilir.” Gülümsedim. “Ve ben de onu sakat bırakırım.”

“Yapman gereken şey, Drago, kız kardeşinin Arturo ile neden evlenmeyi kabul ettiğini kendine sormak.”

Öfkeden gözümün önü bulanıklaştı. Ayağa kalkıp masaya doğru eğilerek Ajello'nun yüzüne yaklaştım. “Ne yaptın sen, pislik herif? Onu da Sienna'yı tehdit ettiğin gibi tehdit mi ettin? Çünkü eğer yaptıysan ben seni—”

“Ben gelinin adını vermekten başka bir şey yapmadım,” diye araya girdi. “Tara'nın evlilik fikrini kabul etmesine neden olan şey, Arturo

ile onun arasındaki bir mesele. Kız kardeşin bu duruma herhangi bir şekilde müdahil olmanı isteseydi, sana gelirdi.”

Kafamdaki öfke, kafa karışıklığına dönüştü. Bir saniye sonra, şok edici bir gerçekle sarsıldım. Tara’nın Arturo’ya âşık olmasına imkân yoktu. Bu da demek oluyordu ki beni kandırmak için o piç kurusuyla numara yapıyordu. Peki neden? Kendini bu defa neye bulaştırmıştı? Ve neden benden yardım istememişti?

“Kayınbiraderim nerede? Bu çılgınlığa hemen bir son vereceğim,” diye bağırdım. “Tara ne yapmış olursa olsun, ben hallederim.”

“Her zaman yaptığın gibi mi?”

“Evet!”

“Kardeşini tekrar tekrar kurtarmaya devam mı edeceksin? Kendi sorunlarını çözme fırsatını elinden mi alacaksın? Yaptığı hataları kabul edip, sonunda onları aşma şansı bulduğunda gurur duymasını mı engelleyeceksin?” Başını yana eğip gözlerimi delici bir bakışla süzdü. “Gerçekten bu kadar bencil misin? Ya da belki... Sadece korkuyorsun.”

Midemden yükselen asit nedeniyle boğazım yandı ve bu orospu çocuğunu yumruklamaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Çünkü haklıydı. Ve bunun için ondan nefret ediyordum.

“Öylece oturup Tara’nın kendi mutluluğunu mahvetmesine izin vermemi bekleyemezsin. Nasıl davranırlarsa davransınlar, Tara’nın ondan nefret ettiğini biliyorum. Kız kardeşimin hayatının kalanında mutsuz olmasını engellemeye çalışmam,” diye hırladım, “senin kitabında bencillik mi oluyor?”

“Aslında sadece bir yıl sürecek.”

“Ne?”

Ajello’nun dudaklarında gülümsemeye benzer bir şey belirdi. Işık oyunu olmalıydı çünkü bu adam asla gülümsemezdi.

“Küçük bir kuş bana bir anlaşma yaptıklarını söyledi. Arturo ve Tara’nın. Bir yılı doldurduklarında Arturo ona boşanma belgesini verecek.” Ağzının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. “Birlikte oldukları her ay için kardeşin bir milyon dolar alacak. Bu kardeşinin ta-

lebiydi ve Arturo'nun kabul etmekten başka şansı yoktu. Kardeşin çok akıllı."

"*Isuse.*" Masadan viski kadehini kapıp içindekileri tek yudumda içtim.

"Tara'yı sevdiğini biliyorum. O senin kanından kalan tek kişi. Ama eylemlerinin sonuçlarıyla ~~nasıl~~ başa çıkacağını öğrenmesi gerekiyor. Tek başına. Bu ders de ~~en~~ iyi, yaşayarak öğrenilir. Arturo ile aranızdaki bu gereksiz düşmanlığa rağmen, kız kardeşine zarar verecek bir şeyi asla yapmayacağını bilmelisin. Neden bu evliliğin gerçekleşmesine izin verip neler olacağını görmüyoruz?" Omzunu silkti. "Ayrıca Romenlerle yaşadığın çatışmadan sonra hayatını kurtaran Cosa Nostra'ya borçlu olduğun gerçeği de var. Bu birleşmenin karşısında durmayarak bana bir iyilik yapman karşılığında borcunun silinmesi makul olmaz mı?"

"Senin bundan kazancın ne?" diye sordum sertçe. "Bu... Bu aptalca evlilik deneyi ya da sen ne diyorsan ondan. DeVille'in bundan çıkarı ne?"

"Arturo'nun mutlu olmasını istiyorum. Ve sen de şüphesiz kız kardeşin için aynı şeyi istiyorsun. Onun ve Tara'nın aslında mükemmel bir çift olacaklarından eminim. İkisi de öyle düşünmüyor ama bu küçük sınavın bunu kanıtlayacağından eminim. Ancak bunun başarılı olması için senin de üzerine düşeni yapman gerekiyor."

"Yani arkana yaslan, izle ve bu numarayı yemiş gibi davran mı diyorsun?"

"Aynen öyle." Ajello ayağa kalkıp ceketini düzeltti. "Bana güven. Bu konuda içimde iyi bir his var."

Ellerini pantolonunun ceplerine sokan İtalyan Don, boş dans pistinden uzun adımlarla geçip gitti. Biraz dengesiz yürüyüşüne rağmen, sanki rahatça geziyormuş gibi görünüyordu. Üzerinde bir gram bile endişe taşımıyordu.

"Beyninde ciddi sorun var," diye homurdandım. "Senin sorunun bu, seni entrikacı manyak."

Masadaki boş kadehimin yanında duran telefonum gelen mesajla titredi. Kafam hâlâ o konuşmayla meşgul olduğu için görmezden

geldim. Adamın kafayı sıyırdığı barizdi. Ama haklıydı da. Tara'yı güvende tutmaya çalışarak çok fazla sıkıyordum. Her  eyden. Kendi seçimlerinden bile.

Belki... Belki de kendisini kurtarması için ona izin vermemin zamanı gelmişti.

Ama i ler kötüye giderse... Eğer o kendini be enmi , güzel o lan bozuntusu karde imi incitirse... Boynuna taktığı o altın ha , taktığı tek ha  olmazdı. Ve benim yaptığım damgadan kurtuluşu olmazdı.

BÖLÜM

dokuz

“**K**ESİNLİKLE OLMAZ.” MASANIN ÜZERİNDEKİ SON DERECE ayrıntılı evlilik anlaşmasını bulunduran kâğıt yığını-
nı öyle kuvvetli bir şekilde ittim ki içinde bulunduğu
klasör cilalı yüzeyde kayarak DeVille’in kucağına düştü.

“Bu şartların müzakere edilebilir olduğu izlenimine kapılmış gibisin,” diye hırladı. “Değiller.”

“Yaptığımız anlaşma, seninle evlenmem üzerineydi. Naos’ta çalışmamam gerektiği konusunda hiçbir şey konuşmadık. Her bir lüks İtalyan etkinliğinde sana eşlik etmem ya da Cosa Nostra’daki arkadaşlarına düzenlenen akşam yemeklerinde ev sahipliği yapmam gerektiği konusunda da konuşmadık. Ve kesinlikle senin evinde yaşamam gerektiği konusunda da hiçbir şey konuşulmadı!”

Şeytan, koltuğundan yavaşça kalkarken gözlerini gözlerime dikti. Elindeki dosyayı sıkıca tutarak masanın etrafından dolaştı ve yanıma geldi.

“Senin geldiğin yerde evlilikler nasıl oluyor bilmiyorum ve umurunda da değil.” Anlaşmayı tekrar önüme koydu. “Sana ayda bir milyon dolar ödeyeceğim ve her kuruşunu *hak ettiğini* görecekmiş, Tara. Yani evet, önümüzdeki bir yıl boyunca, senden bekleneni ya-

pan, itaatkâr, uysal ve mütevazı bir eş olacaksın. Pozisyonundan beklendiği gibi... New York Ailesi'nin en yüksek rütbeli ikinci adamının eşinden beklendiği gibi."

"Ah, yani hepiniz eşlerinize iyi eğitilmiş evcil hayvanlarınız gibi muamele ediyorsunuz?" Dosyayı açıp bu piçin rûm taleplerini listeleyen sayfaları karıştırdım. *"Aile üyeleri veya diğer etkili tanıkların önünde kocasına karşı çıkmayacak,"* diye yüksek sesle okudum.

"Destekleyici bir eş özelliğine fazlasıyla önem veriyoruz."

"Körü körüne itaat bekliyorsunuz demek istedin herhâlde! Peki ya bu? Bütün İtalyanlar eşlerinin nasıl giyinmesi gerektiğini dikte ediyor mu?" İzin verilmeyen eşyaların listesini işaret ettim. *"Kor pantolon veya diğer gündelik ya da uygunsuz şekilde vücudu ortaya çıkaran giysiler (özellikle spor giysiler ve bornozlu pijamalar); üst sınıf etkinliklerde uygunsuz görülecek transparan gömlekler ve mini etekler. Sosyal etkinliklerde spor ayakkabı ve parmak arası terlik gibi uygun olmayan ayakkabılar. Uygunsuz saç aksesuarları (özellikle bigudiler ve havlular)."*

"Özel hayatında nasıl giyindiğin umurumda değil ama halka açık yerlerde nasıl giyindiğin önemli. Görünüşüne özen göstermeni bekliyorum. Şimdiye kadar dışarı çıktığımızda, en saçma sapan kıyafetleri giydin. Bunu sırf beni kızdırmak için yaptığını düşünüyorum." Sandalyemin arkasını tutup beni kendine doğru çevirdi. Yüzümüz aynı hizaya gelene kadar eğildiğinde, gözlerinin içleri öfkeyle parlıyordu. "Bu hemen şimdi sona eriyor, Tara."

"Her gece yatağını ısıtmamı da bekliyor musun?" diye hırladım. "Bu senin karın olmanın bir şartı mı? Bana para ödediğin için fahişen olmamı mı istiyorsun?"

Arturo'nun burun delikleri genişledi. Yüzlerimizin arasında neredeyse bir santim kalana kadar yaklaştı, adeta aynı havayı paylaşıyorduk. "Yatağımı ısıtmak mı? Hiç şüphem yok ki yatağımı Kuzey Kutbu kadar soğuk hâle getirirsin."

Adi herif! Çenemi kaldırdım. "O zaman başka bir erkeğin yatağında bulunmayı seçsem sorun olmaz?"

"Gizli tuttuğun sürece, sikimde değil."

Gözlerimi onun gözlerine dikip, masadan dosyayı aldım ve göğsüne çarptım. “Kendi odamı istiyorum, Sienna’nın eski yatak odası olabilir çünkü o odayı sevdiğini söylemişti. Ve ödeme bölümünün revize edilmesini istiyorum. Ödenecek tutarın tamamı banka hesabıma yatırılacak. Nakit yok.”

Bana bakmaya devam ederken yüzündeki ifade kayıtsızlık maskesine dönüştü ama sol gözündeki hafif seğirmeyi yakaladım. Çok kızgındı herhâlde, kendini kaybetmemeye çalışıyor olmalıydı. Eh, çok yazık! Bana kirli parasıyla ödeme yapmayı mı umuyordu? O kadar aptal değildim.

Cebinden telefonunu çıkarıp birini aradı. Sanırım avukatıydı. DeVille konuşurken gözlerini asla benden ayırmadı ve evlilik sözleşmesinin revize edilmesini istedi.

“Tamam. Güncellenmiş versiyonunu hemen alacağım.” Telefonunu cebine koyarken dudaklarının köşesinde hafif bir gülümseme belirdi. “Bu kurallara harfiyen uymazsan hiçbir şey alamayacağını belirten maddeyi fark ettin, değil mi?”

“Evet,” diye homurdandım. Göt.

“Güzel. O hâlde, belge geldiğinde imzalayabiliriz.”

Dudaklarındaki hafif kıvrılma, tam anlamıyla gülümsemeye dönüştü. Savaşlarını kazanmaya alışmış bir adamın kendini beğenmiş sırıtişiydi.

Herhâlde Şeytan, evliliğimiz sona erince ödeme alabilmem için nasıl davranmam ve nasıl görünmem gerektiğini özetleyen, neredeyse on sayfalık ekiyle birlikte bu belgenin, New York Cosa Nostra’sı içinde özenle oluşturduğu imajını korumasını sağlayacağını düşünüyor olmalıydı. Bu belgeyle, sevgili arkadaşlarının onun gelin seçiminden asla şüphe duymamasını sağlayacağını. Benim, onların aptalca standartlarına sorgusuz sualsiz uyacağımı. Her açıdan mükemmel görüneceğimi.

Bu kadar ego odaklı birinin sorunu, bir süre sonra kendi kafalarında kurduklarına kapılması olurdu. Kendileri hakkında sahip oldukları “ben her zaman haklıyım” bakış açısı, onları gerçeklere karşı

körleştirirdi. Sosyal statülerinin altında olan birinin, onları kendi oyunlarında yenme olasılığını asla kavrayamazlardı.

Sandalyemde arkama yaslanıp bacak bacak üstüne attım ve kollarımı göğsümden kavuştururken dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. “Mükemmel” sprektrumunun tamamen zıt ucunda olduğumun fazlasıyla farkındaydım. Ancak iyi olduğum, gücümün gerçekten yattığı tek şey, gözden kaçan detayları bulmaktı. Yazılı metinlerdeki tutarsızlıkları ve belirsizlikleri tespit etmek konusunda bolca pratik yapmıştım. Beyefendinin evlilik sözleşmesinde de benim zaten fark ettiğim, potansiyel boşluk olarak incelenebilecek pek çok parametre vardı.

Kirli mi oynamak istiyordu?

Oyun başlasın o zaman.

“Tabii ki. Kalemi hazırla,” dedim neşeyle.

Revize edilmiş evlilik sözleşmesi birkaç dakika sonra geldi. Herhâlde avukatı DeVille’in aramasını bekliyordu. Belge yazıcıdan çıkar çıkmaz, Şeytan masada benden tarafa yaklaştı ve kâğıt yığınına önüne çarptı.

“Neredeyse unutuyordum.” Cebinden küçük, kare şeklinde, kırmızı kadife bir kutu çıkardı. Sonra kutuyu açıp evlilik sözleşmemizin üzerine koydu. “Senin için. *Sevgilim*.”

Ortasında yuvarlak, nefis bir zümrüt bulunan ve birkaç parlak, marki kesim elmasla çevrili güzel bir altın yüzüktü, ipeksi yastığın üzerinde duruyordu.

Yüzüğün parlaklığı göğsüme bir yumruk gibi indi.

Bu zamana kadar hayalini kurduğum her şeyi temsil eden güzel takıya baktım. Sonsuzluğun vaadi. Neşe ve mutluluk. Ebedi aşk yemini.

Bir gün sevdiğim adamın tek dizinin üstüne çöküp evlenme teklif edeceğini defalarca hayal etmiştim. Beni sevip koruyacağına söz vereceğini. Karısı olmamı isteyeceğini. Her fantezim bir öncekinden daha romantikti. Hiçbiri, evliliğimizin bitiş şartlarını barındıran kâğıt yığınının üzerinde nişan yüzüğü sunan kendini beğenmiş bir pisliği içermiyordu.

Lanet olası Arturo DeVille, benim için bu özel ânı bile mahvetmeyi başarmıştı. Kalbime bir hançer saplasa daha az acı verirdi.

“Bakalım uyacak mı?” dedi Şeytan yüzüğü eline alarak.

Sol elimi değil de sağ elimi eline aldığı anda ruhum umutsuzluk içinde ağladı. Sıcak avucu benimkini sarmaladı. Bu evliliğin sahte olması, geçici olması önemli değildi. Böyle olmamalıydı!

Yüzük sanki benim için yapılmışçasına parmağımdan kaydı.

Uyuz herif, Sırların yüzüklerini Batı geleneginden farklı olarak diğer ellerine taktıklarını bile biliyordu. Bir parçam onun hata yapıp yüzüğü sol elime takmasını ummuştu, böylece bu hayal kırıklığı bana bunun gerçek olmadığını hatırlatacaktı. Ama belli ki pislik araştırmasını yapmıştı.

“Mükemmel.” Nişanlım başımı sallayarak onayladı. “Dikkatli davran. Roma’dan özel sipariş ettim.”

Gerçekten mi?

Madem öyle, elimdeki bu lanet taşla bulaşıkları yıkamak için sabırsızlanıyordum.

Parlayan zümrütten gözlerimi ayırıp müstakbel kocamın doğrudan gözlerinin içine baktım. “Elimden geleni yapacağım, *sevgilim*.”

Ve Şeytan’ın benimle evlenmeye karar verdiği güne pişman olması için elimden geleni ardıma koymayacaktım.

Bir sorun vardı.

Biraz iş yapabilmek için bilgisayarımı alıp e-postalarımı açmıştım ama gözlerim Tara’ya kayıp duruyordu. Arabaya bindiğimizden beri koltukta sakın bir şekilde kıvrılmış, yine kapağında çıplak göğüslü bir adamın olduğu kitaplardan birini okuyordu. Memnun bir gülümsemeyle yüzü parladı ve gözleri ışıldadı. O yeşil derinliklerdeki ışıltı, neredeyse parmağındaki nişan yüzüğünün parıltısıyla uyumluydu. Neredeyse.

Aklımdan ne halt geçiyordu ki? Neden o şeye ufak bir servet dök-müştüm? Resmî olarak nişanlandığımızda bir yüzüğe ihtiyacı ola-cağını biliyordum ama yerel bir yerden alırım diye düşünmüştüm. Tiffany'den alınacak herhangi bir şey toplumun beklentilerini kar-şılardı, o hâlde neden İtalya'nın en seçkin kuyumcusundan özel ta-sarım bir yüzük sipariş etmiştim? Neden ortasında yeşilin en zengin tonunda, aile yadigârı olmaya layık doğal bir zümrüt olmasında ısrar etmiştim? Neden elmas ya da yakut değildi? Tanrım. Ve neden... Neden o taşı Tara'nın elinde görünce heyecandan ateş basıyor gibi hissediyordum? Kafamı muayene ettirmem lazımdı, işte bu yüzden.

Beğenmiş miydi? O konuda pek bir şey söylememişti. Yüzündeki ifadeyi de okuyamıyordum. İçine kapanmış gibiydi. Belki de evlilik sözleşmesi hakkındaki tartışmamız yüzünden yüzüğü takdir edeme-yecek kadar dikkati dağılmıştı? Ya da belki de yüzüğü ona vermek için başka bir zamanı beklemeliydim?

Konuşmamız tam olarak kolay değildi ama dürüst olmam gere-kirse, evlilik anlaşması konusunda ondan daha fazla itiraz bekliyor-dum. Hak sahibi olmayacağı mülkler veya varlıklar hakkında değil, benim ekleme konusunda ısrar ettiğim davranış ve giyim kuralları hakkında.

Ama hiçbir itirazda bulunmamıştı. Önemli etkinliklerde ondan beklenen davranışlar konusunda bile. Ona, doğrudan fikri sorulma-dıkça konuşmaması, bir kadehten fazla şarap içmemesi ve küfret-memesi gerektiğini söylediğimde, bana saldırır diye düşünmüştüm. Ama hayır.

Biliyorum, tüm bunlar beni şovenist bir pislik gibi gösteriyordu. Ben öyle biri değildim. Ama Tara söz konusu olduğunda, riske gire-mezdim. O çok başa çıkılmazdı. Çok öngörülemezdi. Çok güzeldi. Ve bazen çok naifti. Cosa Nostra ile başa çıkma konusunda çok de-neyimsizdi.

Geleneklere bağlı bir toplum olarak, kamuoyundaki imajına önem veren pek çok kişi vardı. Standarttan sapan herkese karşı acımasız olabilirdi. Tara'ya burun kıvıran ya da daha kötüsü, bana ulaşmak için onu kullanan alçak bir piç kurusunu düşününce

bile midem bulanıyordu. Ama beni öldürseler de bunu *ona* belli etmezdim.

Geçmiş zaten onun adına her şeyi anlatıyordu. Yani, kendine saygısı olan hangi kadın saçında bigudilerle ve yırtık bir spor kıyafetinden pek de farklı olmayan bir şey giyerek yemeğe gitmek isterdi ki? Bir keresinde, gerçekten yoga taytı ve spor sütyeni giymiş, omzuna da spor çantası atmıştı. Ona ne halt ettiğini sorduğumda, randevumuzdan sonra Zumba dersine gideceğini söylemişti. Başka bir seferinde, pijamaları ve sabahlığıyla arabaya binmişti. Açıklaması: Ben erken gelmiştim ve beni bekletmek istememişti.

Dürüst olmak gerekirse, bu onun bir sonraki kıyafet seçiminden daha iyiydi. Tribeca'da lüks bir restoranda rezervasyon yaptırmıştım ve o, içini gösteren bir file bluz ile kemer olarak kullanılabilecek kadar kısa bir etekle gelmişti. Tara kapıdan çıkarken Riggo arabayı getiriyordu ve neredeyse bir ağaca çarpacaktı.

Ve sonra, dün... Şaşırtıcı bir şekilde, güzel, örgü bir tulum giymişti. Ama kafasına bir banyo havlusu sarmıştı. Anlaşılan, kullandığı özel saç kreminin etkisini göstermesi için bir saat daha sarılı kalması gerekiyormuş. Neyse ki, Drago'nun evinden hedefimize kadar olan yol uzundu da arabadan inmeden önce havluyu çıkarmıştı.

Her seferinde, Tara'nın eylemleri kasıtlıydı, beni kızdırmak amacıyla yapıyordu. İş ortaklarımın veya astlarıımın önünde benzer bir numara yapacağından endişelenmeseydim, onun bu cesur tavrını takdir ederdim. Onların kötü niyetli dedikoduları beni rahatsız etmeyebilirdi ama Tara'nın hayatını fazlasıyla zorlaştırırdı. Onun yüzüne gülümserler ama arkasından paramparça ederlerdi. Cosa Nostra'da saygı her şey demek olduğu için, bizim dünyamıza asla uyum sağlayamazdı.

Saçma sapan şakalarını sırf beni kızdırmak için yaptığını biliyordum. Onu bu evlilik anlaşmasına zorladığım için intikam alıyordu. Bu beni her açıdan sinirlendirmeliydi. Sorun şuydu ki, onun bu küçük numaralarından gerçekten zevk almaya başlıyordum. Buna izin veremezdim. Tara Popov'a imzalatmış olduğum zorba ve küçümseyici belge, onun kadar kendimi de korumak içindi.

Öyleyse neden gülümsüyordu? Neden bunu hem sinir bozucu hem de çekici buluyordum?

“Barbara’nın başka ateşli maceraları mı?” diye sordum. “Bu sefer kimle? Mahsur kalmış bir denizci mi? Yoksa başka bir dük mü?”

“Gülünç olma. Romantik kitap karakterleri kuğular gibidir. Bir ömür tek eşli olurlar.”

“Ah, kusura bakma. Böyle günahkâr sorular sormak istememiş-tim.”

“Sorun değil. Senin gibi birinin, sevgi dolu ömürlük bir eş bulma hayalini anlamasını beklemiyorum.”

“Benim gibi biri mi?”

Cevap vermedi, okumaya devam etti.

“Ee? Neden beklememişsin?”

“Çünkü sen kıymetli Cosa Nostra’n ile evlisin, DeVille. Zaten akli başında bir kadın, on sayfalık bir manifestoyla onunla evliyken nasıl davranması gerektiğini anlatan bir pislige âşık olamaz.”

“O anlaşma özellikle senin için yazıldı, Tara. Başka biri için yapacağım bir şey değildi.”

“Vay, ne şanslıyım!” Çenesini kaldırıp dudaklarını büzdü. “Özel bir eş için özel bir sözleşme. Ne kadar güzel. Daha önce hiç bu kadar özel olarak dışlanmış hissetmemiştim.”

“Bunu neden yapmak zorunda olduğumu çok iyi biliyorsun.”

“Hayır, pek sayılmaz.”

“İlk ‘randevumuzda,’ seni güzel bir restoranda güzel bir akşam yemeğine çıkarmak istediğimde, saçında plastik şeylerle ve bir *sweatshirt* ile geldin. Aile’nin iş birliği yaptığı saygın ve etkili şirketlerin sahipleri ile CEO’ları gibi birçok zengin, güçlü insan, bizim gittiğimiz yerde yemek yiyor.”

“Eski *sweatshirt* giyen biriyle randevuya gidersen itibarının zedeleneceğinden mi korktun? Egonun bu kadar kırılgan olduğunu bilmiyordum.”

“Bu insanlar için algı gerçektir. Ve Aile zayıf olarak algılanmayı göze alamaz. Herkes imajı ve itibarına göre yüксеlebilir veya düşebilir, bu mafya için olduğu kadar iş dünyası için de geçerli. Bu yüzden

bir CEO'nun polo tişörtle, bir CFO'nun da parmak arası terlikle dışarı çıktığını asla göremezsin. Ve benim işim Aile'yi temsil etmek olduğu için, asla bu kadar utanç verici bir durumda yakalanmam. Randevuya çıktığım kişi de yakalanmaz. Ve en önemlisi, karım da öyle olmayacak."

"Tanrım, sen başak olmalısın."

"Ne?"

"Burçlardan biri. Doğum günün ne zaman?"

"9 Eylül. Ve astrolojiye inanmıyorum."

"Evet, başak. Hemen anladım. Tanrım, hiç kışında bu kadar büyük bir kazık olan bir adam görmemiştim."

Dudaklarım seğirdi ve gülümsememi zorlukla bastırdım. Aklımı komple yitirmiş olmalıydım çünkü benimle bu şekilde konuşma cürretini gösterdiği için öfkelenmek yerine, eğleniyordum. Durmadan iğnelemeleri beni gıcık ediyordu ama aynı zamanda, bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için hevesleniyordum.

Tara Popov'a karşı tepkilerim rahatsız olmaktan farklı bir noktaya geçiyordu. Haftalardır yapmayı planladığım görüşmeyi yapmak için Miranda'yı hâlâ aramadığıma inanamıyordum. Eski âşığım, müstakbel karıma karşı geliştirdiğim bu sağlıklı çekimi ortadan kaldırmama yardımcı olabilirdi. Neden koca göğüslü sarışını hâlâ aramamıştım? Ah tabii. Çünkü ne zaman telefonuma uzansam Tara'nın görüntüsü aklıma geliyordu. Onun çırılçıplak ve altımda, bana alaycı cevaplar verirken nefes nefese kaldığı görüntüler. Ben onu aklımı yitirmiş gibi becerirken.

Başımı iki yana sallayıp telefonuma uzandım. "Gateway'in iş ortaklarından biri cuma günü şirketin kuruluş yıldönümünü kutluyor. Bana eşlik edeceksin."

"Yapamam. Cuma günü *Slava* var."

"*Slava* mı? O ne?"

"Koruyucu azizimizi onurlandırmak için yapılan büyük bir kültürel kutlama. Tüm arkadaşlarımız ve aile üyelerimiz öğle yemeği için bize geliyor." Sayfayı çevirmeden önce başparmağını yaladı. "Ayrıca, o zamana kadar sahte randevulara çıkamam. Yaklaşık üç yüz

misafir bekliyoruz, bu yüzden Keva sarma hazırlamak için tüm ev halkını yardıma çağırdı. Kaçmaya çalışırsam beni öldürür.”

Üç yüz kişi mi?

“Tamam. O zaman cuma günü saat kaçta orada olmam gerekiyor?”

Tara kitabını yüksek sesle kapatıp burnunu kıvrırdı. “Aile ve arkadaşlar, DeVille. Sen ikisi de değilsin.”

Yıllar boyunca Sırlarla olan ilişkilerimde erkeklerinin ne kadar flörtöz olduğunu görmüşlüğüm vardı. Tara’nın o lanet *Slava*’ya gözetimsiz gitmesine izin vermem mümkün değildi. “Şarabı ben getiririm... Sevgili müstakbel *karım*.”

BÖLÜM

on

“**K**ENDİ KENDİNİ DAVET ETTİ RESMEN,” DİYE HOMURDANırken büyük, oval tabağa jambon, sosis ve peynir dilimlerini yerleştirdim. “Kendini başkasının aile kutlmasına davet ettirmezsın.”

Sienna bir dal maydanoz aldı ve ton balığı salatası kâsesinin üzerine yerleştirmeye başlayıp sanatsal bir çiçek deseni yarattı. “Drago bana *Slava* için davete gerek olmadığını söyledi. Herkes hoş karşılanmıyor mu?”

“Teknik olarak evet. Ama—”

“Siz ikiniz artık resmî olarak nişanlısınız. O gelmezse tuhaf olmaz mı?”

“Evet ama—”

“Ayrıca eğer nişanlın gelmezse Drago da diğer herkes gibi şüphelenir.” Salata kâsesini kaldırarak, maydanoz ve çeri domateslerle yarattığı karmaşık süslemeyi hayranlıkla inceledi. “Yani aslında bu iyi bir şey.”

Kaşlarımı çattım. Belki de öyleydi. Ağabeyimin davranışları son zamanlarda son derece tuhaftı. DeVille benimle evlenme teklifiyle geldiğinden beri, Drago ilişkimizi hiç sorgulamamıştı. İğneleyici

sözler yoktu. DeVille'e yöneltilen tehditler yoktu. Her şey tamamen normalmiş gibi davranıyordu ve hatta düğün planlaması için yardıma ihtiyacım olup olmadığını bile sormuştu. Drago'nun Sienna'nın ağabeyine karşı beslediği düşmanlığı bildiğim için, davranışları karşısında şaşkına dönmüştüm. Sanki tamamen tersine dönmüş gibiydi.

Aman tanrım! Ya gerçeği öğrenmişse? O zaman davranışlarındaki bu değişiklik tamamen mantıklı olurdu! Öyleyse bunun anlamı—Siktir! Drago “intikam soğuk yenen bir yemektir” deyişine yürekten inanıyordu. Ya şimdi her şey yolundaymış gibi davranıyorsa ama aslında DeVille'i hiç beklemediği bir anda indirmek için fırsat kolluyorsa? Belki de düğün töreninde?

“Sienna,” dedim boğuk sesle. “Drago'ya herhangi bir şey... Söyledin mi?”

“Ne?” Duraksayıp kısa bir an bana baktı. “Tabii ki hayır.”

“Emin misin?”

“Sana yemin ederim, Tara,” dedi ve birdenbire çeri domateslerin yerleşimiyle fazlasıyla ilgilenmeye başladı. “Drago'ya hiçbir şey söylemedim,” Sesi fısıltı gibi çıktı. “En azından hâlihazırda bilmediği bir şeyi söylemedim.”

“Ne demek isti—”

“Tara!” Keva mutfağın dışından bir yerden bağırdı. “Senin İtalyan geldi. Erken geldiğine göre ona bir iş ver. Sandalyeler kendi kendine yerleşmeyecek, Jova'nın da çukurlarda yardıma ihtiyacı var.”

“Gitsen iyi olur,” dedi Sienna. “Ben buradaki işleri bitiririm.”

Beni mutfaktan adeta iterek çıkarırken ona şüpheli bir bakış attım. “Tamam, gidiyorum. Ama ağabeyinin yardım etmekle ilgilenmeyeceğinden eminim. Tanrı korusun, ya şık takım elbisesinde bir kırıksıklık ya da leke olursa?”

“Seni bu evlilik fiyaskosuna o soktu. Bırak da ektiğini biçsin. Bu adil, değil mi?” dedi kafa bularak.

Yüzümde bir gülümseme belirdi. Kesinlikle haklıydı. Neden bu fırsatı değerlendirip onun kibirli kıcını indirmeyecektim ki?

“Hayır.”

Nişanlıma en tatlı gülümsememi gösterdim. “Yakında bu ailenin bir parçası olacaksın, sevgilim. Dahil olman çok önemli.” Ellerimi DeVille’in koluna doladım ve başımı omzuna yasladım. “Ağabeyimin şüphelenip aramızda bir sorun olduğunu düşünmesini istemezsin, değil mi?”

DeVille bana, ayaklarımın altındaki zemini küle çevirebilecek bir bakış attı. Yüzündeki sert çizgiler ve gözlerindeki tehlikeli parıltı, bu güzel, parlak, güneşli günde onu çok daha tehditkâr gösteriyordu. Ve oldukça da yakışıklı.

Arka bahçede, ateş çukurlarının üzerindeki şişlere geçirilmiş beş adet tombul domuzun olduğu yere baktı. Açık ateşe kısmen yakın olmak beni tedirgin etse de gülmeme engel olmak için kendimi zor tuttum. Yüzündeki ifade, gördükleri karşısında tam bir şaşkınlık yaşadığını gösteriyordu.

“Siz tamamen delisiniz.” Başını iki yana salladı. “Sanki Orta Çağ’da yaşıyormuşuz gibi bahçenizde domuz kızartıyorsunuz. Bununla ilgili bir yönetmelik falan yok mu?”

“Ve bunun senin gibi yasalara saygılı bir vatandaşı nasıl rahatsız ettiğini anlayabiliyorum.”

“Gerçekten benim ateşin başında oturup saaderce domuzları kömürlerin üzerinde çevirmemi mi bekliyorsun?”

Sırıttım. Eğer kızartma çukurlarından çıkan duman kıyafetlerine sinerse korkarım DeVille kalp krizi geçirebilirdi. “Yaklaşık bir saat. Belki iki. Gördüğün gibi, Jovan’ın molaya ihtiyacı var. Neredeyse üç saattir orada. Ama sen yenisin, yani eğer üstesinden gelemeyecek kadar hassassan bunu anlarım.”

DeVille’in boğazından hayvani bir hırıltı sesine benzer bir ses geldi. Derin, homurtulu ve seksiydi. Tahminimce bu ses, onun çok sinirli olduğunu gösteriyordu. Sol gözündeki seğirme de bu teorimi destekliyordu. Gülümsedim. Görev yarı yarıya tamamlanmıştı. Bu

yeni görev onu tamamen çileden çıkaracaktı. Ama bunu yapmasına imkân yoktu. Teslimat kamyonundan on düzine sandalyeyi indirip, sonra da evin arkasına kurulacak dev çadırın bulunduğu yere taşımak onu çoktan yıpratmıştı. Normalde geriye taradığı saçları, biraz daha dağılmış görünüyordu. Kravatını ve ceketini bir yerlerde bırakmıştı. Gıcır gıcır beyaz gömleğinin birkaç yerinde kırıksıklık vardı, kollarını sıvadığı kısımdakiler en azıydı. Son bir saatin çoğunu onun kollarındaki kasları izleyerek geçirmiştim, sandalyeleri çadıra taşıırken kasılıyor ve dalgalanıyorlardı. Şeytan'ın kolları acayip iyiydi. Ve sırtı... Siktir. O sırtı... Geniş ve heykel gibiydi, dar beline doğru muhteşem bir üçgen oluşturunuyordu.

Ona ağızım açık bir şekilde bakmamın güzel fiziğiyle hiçbir ilgisi yoktu elbette. Sadece Drago ya da diğer adamlarla yine bir kavgaya tutuşmadığından emin oluyordum. Karın boşluğumda hissettiğim o çırpınma? Bir türlü üstesinden gelemediğim o heyecan? Evet, onların da onunla hiçbir ilgisi yoktu. O sadece benim her zaman hissettiğim, bir şeyin yanlış gidebileceğine dair duyduğum endişeydi. O kadar.

Gözleri benimkileri delip geçti, sonra başını eğip ağızını kulağıma yaklaştırdı. "Bu bir tür ödeşme, değil mi? *Sevgilim?*"

"Tabii ki değil," diye fısıldadım cevap olarak. "Neden ödeşmek isteyeyim ki? Sonuçta, istediklerini yapmazsam üzerime cinayet yapmakla tehdit etmedin ya."

"Seçeneklerim tükenmiş gibi görünüyor." Her kelimesiyle dudakları kulak mememe sürtünüyordu. "Özellikle de ağabeyin şu sandalye yığınının arkasına saklanıp görünmez olduğunu zannederken. Ona şüphelenmesi için fırsat veremeyiz."

"Kesinlikle." Başımı hızlıca salladım. Ses tonu beni geriyordu.

"Hemfikir olmamıza sevindim."

DeVille belimi kavradığında dudaklarımdan bir çığlık kaçtı. Anlık bir hareketle, göğüslerimiz birbirine yapıştı ve neredeyse baştan ayağa temas ettik. Şeytan'ın avucunun belimin alt kısmına dokunması, cildimde sıcaklık dalgaları yarattı ve bu sıcaklık tüm

hücrelerime yayıldı. Diğer eliyle başımın arkasını kavradı ve sinir uçlarım sanki yanıyormuş gibi parladı. Beni geriye doğru eğerken güçlü parmakları saçlarımın arasından geçiyordu.

Dengesiz hissederek, destek almak için omuzlarını kavradım. “Ne yapıyorsun?” diye boğuk bir sesle sordum. Ben onun seksi, koyu renkli gözlerinin derinliklerinde kaybolurken ağzı benimkinden sadece bir santim yukarıda durdu.

“Ağabeyinin şüphe duymadığından emin oluyorum,” diye homurdandı ve dudaklarımı ele geçirdi.

Ağzı benimkini talan etti ve içimdeki her şey erimiş lav hâline geldi. Kafa derimin üzerinden kayıp giden parmaklarının hissi omurgamdan aşağı inen sıcaklık dalgaları yaratıyordu. Kokusu başımı döndürüyor, arzuyla yanıp tutuşuyordum. Onu daha sıkı tutmak için. Daha yakın. Sert göğsünü, sızlayan memelerime bastırıldığını hissetmek için. DeVille etrafımdaki her şeyi ateşe verirken onun yakıcı kollarına hapsolmak için.

Onu hissediyordum. Özünü. Her yere ulaşana kadar vücudumda ve zihnimde yayılıyordu. Her hücreme. Dağılıyordu. Bir hastalık gibi. Onun yakıcı ağzının getirdiği yıkımla tüketilmek öyle iyi geliyordu ki.

Etrafımızda patlak veren tezahüratlar ve kahkahalar sihri bozdu. Beni boşluktan çekip çıkardı. Gözlerim hızla açıldı ama karşımdaki için için yanan bakışla karşılaştım. Dudaklarımı serbest bırakmış olabilirdi ama kara gözleri benimkileri esir tutmaya devam ediyordu.

Hafif bir esinti, kızarmış yüzüme çarparak saçlarımı savurdu. Yutkundum ve hızla kollarımı boynundan çektim.

“Anlatmak istediğini anlattın... DeVille.”

“Katılıyorum.” Başını salladı ve doğruldu ama kolu belime sıkıca sarılmış hâlde kaldı. “Sence de bu noktada birbirimize ilk isimlerimizle hitap etmemiz gerekmez mi?”

Nefesim kesildi. Neredeyse onun adını *kullanacaktım* ama son anda kendimi durdurmayı başardım.

“Hayır.” Onun tutuşundan kurtulup uzaklaştım. “Yapacak işle-
rim var. Görüşürüz.”

Ben eve doğru koşarken gözleri beni takip etti. Kaçıyordum ama her
adımında onun yakıcı bakışlarının ağırlığını hissediyordum.

O öpücükten sonra, onun adıyla yüzleşemeyecek kadar güçsüz-
düm. Bu cazibeye direnemeyecek kadar zarar görmüştüm. Gerçeği
itiraf edemeyecek kadar yıpranmıştım. Ne zamandır farkınday-
dı? Ne zamandır bu konuyu benimle konuşmak için bekliyordu?
Çok dikkatli davranmıştım. Ona asla adıyla hitap etmemiştim.
Düşüncelerimde bile.

Nedenlerim vardı.

Ama şu anda kaderimi riske atıp şeytanın kazanmasına izin ver-
mek istemiyordum.

“Vay canına! Ne kadar çok insan var, Bay DeVille. Ama eğlenceli
görünüyor.”

“Şüpheli.” Tortop yaptığım, leş gibi duman ve ızgara et kokan
gömleğimi Riggo’nun yanındaki yolcu koltuğuna atım. “Bunu he-
men kuru temizlemeye götür. Takım elbiseyi de.”

“Tabii. Eğer sorarlarsa ne olmuş diyeyim? Şarap mı döktünüz,
yoksa—”

“İki saat boyunca lanet olası bir domuzu kızarttım. Olan bu.”
Riggo’nun getirdiği temiz gömleği üzerime geçirip düğmelerini ilik-
lemeye başladım.

Bu kadına da ailesine de başlayacaktım artık. Aptalın teki ol-
duğum için kendimi de tekmeleyebilirdim. Eğer bu büyük öğle
yemeğinin her normal insan gibi öğle yemeği saatinde olacağını
varsaymak yerine kaçta olacağını (belli ki akşam altıdaydı) sorma
zahmetine girseydim, tüm bu çılgınlığa sürüklenmekten kurtulur-
dum. Popov’un sirkindeki soytarılardan biri gibi muamele görmek
yerine masamda dağ gibi yığılan işlerin bir kısmını bitirebilirdim.

Ama buraya gelip özel dikim Tom Ford takımımıyla katlanan sandalye yığınları taşımıştım. Ateşin üstünde lanet bir domuzu çevirmiştim, etrafımda dört tane daha vardı. Drago'nun köpeklerinden biri kaçıp yavaşça pişen etten bir ısırık almaya çalıştığında onu kovalamıştım. Sonra da küçük bir ülke boyutundaki bir çadırın kurulmasına yardım etmek için görevlendirilmiştim. Siktiğimin çadırı!

Tanrıya şükür ki o saçmalık artık bitmişti. Bütün hazırlıklar zamanında bitmişti ve konuklar son yarım saattir geliyor, yanları açık çadırın gölgesinde düzenlenmiş uzun masalardaki yerlerini alıyorlardı. Kanvas sarayın dört bir yanındaki dev hoparlörlerden gelen müzik sesiyle rekabet edecek kadar yüksek sesle sohbet ediyorlardı.

Bu gelenlerin de bana aptalca ölüm tehditlerinde bulunup bulunmayacaklarını merak ediyordum. Drago'nun adamlarının çoğu tehditlerini çoktan savurmuştu. Eğlenceliydi. "Aileye hoş geldin" demek için "*Kışını eline vereceğiz*" demekten daha iyi bir yol olamazdı. Bu, ateş çukurunda yerini aldığım Jovan'ın mesajıydı. Gitmeden önce, bir insanı domuz gibi şişlemenin eskiden yaygın bir uygulama olduğunu bana söyleme gereği duymuştu. Sonra nişanım için beni tebrik etmişti. Daha sonra, Drago'nun sağkolu Filip'in köpeği kovalamasına yardım ederken, kayınbiraderimin tek bir sözüyle canavarlarının beni paramparça edeceğini söyledi. Sonra Tara ve benim bir yerlerde hediye listesi oluşturup oluşturmadığımızı sordu. Evin hizmetçisi ve duyduğuma göre fiili anneleri olan Keva bile kendini tutmamıştı. Bir şeyler içmek için mutfığa gittiğimde, büyük bir et makasıyla bana yaklaştı. Yüzümün hemen önünde bıçakları çıldatarak, pek de örtülü olmayan bir güç gösterisiyle, Tara'yı ne kadar sevdiğini söyledi. Bu saçmalık bütün öğleden sonra devam etti. Örtülü bir tehdit, ardından yaklaşan evliliğim için mutlu dilekler.

"Ah. Nişanlınız orada, Bay DeVille." Riggo kolunu arabanın camından dışarı uzatıp çadır ile evin arasında bir yeri işaret etti.

Parmağının işaret ettiği yöne baktım, soluk kot pantolon ve kısa bluz giymiş, koyu kahverengi saçları başının üstünde dağınık bir şekilde toplanmış olan kadını bulmaya çalıştım. Bulamadım. Sadece

şık giysiler giymiş, büfe masalarına doğru giden bir grup erkek ve kadın vardı.

“Orada değil—” Bakışlarım uzun, açık mavi bir elbise giymiş bir kadında donakaldı. Çadırın kenarında bir adamla konuşuyordu. Hafif esintiyle elbisesinin kenarı uçuşuyor, ara sıra bacağına tamamen ortaya çıkarıyordu. Elini uzatıp elbisesini tutmasaydı, eminim herkese iç çamaşırını göstermiş olurdu. Seksi bir kadını görmek kazanımı kaynatıyor olsa da, ben kadınıma asla izin—

Bekle!

O elbiseyi biliyordum. En son gördüğümde, onu giyen kadın üstüme *punch* boca etmişti.

Gözlerim birden yukarı fırlayıp Tara’nın yüzüne odaklandı. Yanındaki adamla sohbet ederken yüzünde geniş ve dostça bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

Flört mü ediyorlardı?

Dışlerimi gıcırdattım.

Önemli değildi. İsteddiği kişiyle flört edebilirdi, umurumda değildi.

Adamın eli Tara’nın koluna uzandı.

“Hey, Bay DeVille!” Riggo arkamdan bağırdı. “Sizi beklemeli miyim, yoksa...”

Ayaklarım çadıra giden yolu kat ederken, gözlerim Tara’nın koluna uzanan pisliğin eline sabitlenmiş durumdaydı. Ne cüretle—

Yolun yarısında duruverdim. Hayır. Kıskanç bir ahmak gibi davranıp tüm bu insanların önünde olay çıkarmayacaktım. Sırf...

O pisliğin eli Tara’nın kolundan aşağı kaydı.

Gözlerimin önü kırmızı bir sisle doldu.

Pislikle aramızdaki mesafeyi on saniyede aşım. Sağ kolumu Tara’nın beline dolayarak onu kenara çektikten sonra sol yumruğumu adamın karın boşluğuna geçirdim. Adam geriye doğru sendeledi, ayağı hoparlörün kablosuna takıldı. Tripod standına monte edilmiş dev elektronik cihaz, düşen adamın kabloyu çekmesiyle yana doğru eğildi. Kısa bir an için yerinde durdu ama sonra cihaz büfe

masasının ucuna düştü. Birkaç kâse ve tabak dolusu yemek, aksi yöne doğru mermi gibi fırladı.

“Ne oluyor be!” Tara kollarımda kıvrandı. “Derdin ne senin? Ne demeye kuzenimi bayılttın?”

Kuzen mi? “Senin kuzenin yok ki.”

“Elbette var. Baki, büyükanneimin ikinci kocasının kızının yeğeni.”

Önce yerde baygın yatan adama, sonra da kollarımdaki kadına baktım. “O sanki...” *Sanki seninle flört ediyordu.* “Şüpheli görünüyordu.”

“Şüpheli mi?”

Senin kolunu okşuyordu! Boğazımı temizledim. “Silahı var.”

“Tabii ki silahı var, DeVille! Güvenlik görevlisi, Tanrı aşkına. Ama fark etmediysen, buradaki her erkeğin silahı var! Şimdi beni indir de ona baka—” Çenemi tutup başımı yana eğdi. “Şey... Alnında bir şey var.”

“Ne?”

“Sanırım o...” Elini uzatıp başparmağını cildimde gezdirdi. Parmaklarında beyaz ve yapışkan bir şey kaldı. Gözlerini kısarak parmağını dudaklarına götürüp yaladı. “Evet. Ton balığı salatası. Sienna süslemek için çok uğraşmıştı. Onu mahvettiğini duyunca seni öldürecek. Beni indir de şu pisliği temizlemeye yardım edeyim.”

Onu indirmek istemiyordum. Göğüsleri benimkine yapışık olduğu için vücutlarımızın her santimetresindeki teması hissediyordum. Bu çok hoş bir histi. Ve dudakları. Çok, çok yakındı. Tanrım, dudaklarını tekrar ele geçirmek istiyordum. Ben—

“Hımm.” Onu hızla yere indirip bir adım geri çekildim. “Tamam.”

Yine de o eğilip çimenlerden servis kâselerini ve tabakları toplamaya başladığında büyülenmiş gibi izledim, gözlerimi ondan başka bir yere çeviremiyordum. Sırpça bir şeyler bağırdı ve birkaç misafir ortalığı toplamak için ona katıldı. Kalanı az önce olanlardan rahatsız olmamış gibi görünüyordlardı. Çoğu masasında kalıp içmeye ve gülmeye devam etti, bu tarafa bakmıyorlardı bile. Müzik grubu çadırın

köşesinde çalmaya devam ediyordu. Şöyle bir düşününce, tüm bunlar yaşarken müzik kesilmemişti bile. Herkes sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Böyle bir şey bizim Aile toplantılarımızdan birinde olsaydı, insanlar ayaklanırdı. Şoka girerlerdi. Öfkelenirlerdi. İçerlerlerdi. Şu anda ben bile kendi davranışım yüzünden dehşete kapılmış durumdaydım.

“Hey, İtalyan oğlan.”

Birdenbire yanımda beliren, kot tulumlu yaşlı adama baktım. Dağınık beyaz saçları ve yüzünün yarısını kaplayan uzun sakalı vardı. Kenarlarında derin kırışıklıklar olan gözleri, gür kaşlarının altından bana öfkeyle bakıyordu.

“Yardımcı olabilir miyim?” dedim.

“Tara’mızı incitirsen,” dedi ve bana doğru eğildi. “Seni öldürürüz.”

Kaşlarım havaya kalktı.

“Çok da acıtır. Hem de çok.” Elini kaldırıp boğazını kesiyormuş gibi yaptı. “Kafan kırt kırt gider. Cenaze kapalı tabutla olur. Kapiş?”

Gözlerimi kırıştırdım. *Kim bu adam ulan?*

“Çok güzel. Akıllı İtalyan.” Sırtıma bir şaplak atıp elime bir bira şişesi tutuşturdu. “Şerefe.”

Kafayı kırmış dedenin uzaklaşıp mutfak kapılarından birkaç metre uzaklıktaki bahçe kulübesine doğru gitmesini izledim. Binaya dayalı bir tırnığı aldı ve hâlâ geçen baharın yapraklarıyla kaplı olan çiçek tarhına doğru ağır adımlarla yürüdü. Harika. Artık Popov’un bahçıvanı bile ölüm tehditleri savuruyordu.

Şakaklarımı sıkarak iç geçirdim. Bu evlilik aptalca bir fikirdi. Lanet bir hataydı. Eğer bu sıfatı hak eden bir şey varsa, o da buydu. Ben nasıl bir alternatif gerçekliğe düşmüştüm böyle? Tara ile bu felakete bir bitiş tarihi koymaya karar verdiğimiz için minnettardım. Aksi hâlde hayatımın kalanında bu aileyle ilişki kurmaya zorlansaydım kafayı yiyebilirdim.

Arkamı dönüp gözlerimi etrafımdaki kalabalığın üzerinde gezdirdim, malum açık mavi elbiseyi arıyordum. Bir saniye sonra Tara’yı düşmüş hoparlörün yanına çömelmiş hâlde buldum, ellerin-

de mahvolmuş bir salata tabağı tutuyordu. Yanında sıska, kara bir kedi vardı, nişanlım parmaklarını kedinin sırtında gezdirirken kedi de ona verileni yalıyordu.

Aniden etrafımdaki her şey yok oldu. İnsanlar ve çıkardıkları gürültü. Görmezden gelinemeyecek kadar yüksek sesli, korkunç müzik. Geçtiğimiz aylarda birkaç defa rastladığım kediye benzeyen o lanet kara kedi. Geriye kalan tek şey, acayip seksi mavi elbiseli, siyah saçlı kadındı. Dikkatimin odak noktası oydu. Gördüğüm tek şey.

Dudakları hangi ara pembe ve yumuşak hâle gelmişti? Onu öpmek için hissettiğim bu dayanılmaz dürtünün sebebi onlar mıydı?

Hayır, bir tür ışık oyunu olmalıydı. Bu çılgın maceradaki rolümü oynamak için onu öpmüştüm. Başka hiçbir sebebi yoktu. Asla da olamazdı. Aksini düşünürsem kesinlikle bir psikiyatriste görünmem gerekirdi.

Ancak hipnotize olmuş gibi, kediye okşayan kadına bakmaya devam ettim. İnce parmakları hayvanın ipeksi tüylerini tarıyordu, ben dudaklarını talan ederken parmaklarının saçlarımin arasından geçmesinin nasıl hissettirdiğini gayet canlı bir şekilde hatırlıyordum. Etrafımızdaki hava ısınmış gibiydi, sinir hücrelerim ham, ateşli bir voltajla titriyordu. Başka bir yerde olmak istedim. Diğer insanların olmadığı bir yer. Sadece o ve ben. Yalnız. Böylece onu öpmekten fazlasını yapabilirdim. Elimi o elbisenin altına kaydıra—

Yeter!

Bira şişesini ağzıma götürüp kafama diktim. Yorgunluk ve uykusuzluk etkisini göstermeye başlıyordu. Aklımı kaybetmemin tek açıklaması buydu. Boş şişeyi çöp kutusuna atıp Tara'ya doğru yürüdüm.

“Düğün iki hafta içinde. Toplanmaya başladın mı?” dedim yanına gidince.

“Hayır. Neden?”

“Başla o zaman. Ama bu tür kıyafetleri ya da seni sıradan bir fahişe gibi gösterecek kıyafetleri toplamaya zahmet etme. Medeni toplumda kimse senin kucunu göstermeni görmek istemez.”

Sözlerimin bir an için onu sersemlettiğine inandım. Ama hızla kendini topladı ve çenesini kaldırdı. Yeşil gözleri sertleşerek berrak kristallere dönüştü. Soğuk. Kısılmış. Bana bıçak atar gibi bakıyordu.

Bununla birlikte halloldu. Önceki hâlimize geri dönmemizi sağladı.

Birbirimizle ilgili her şeyden nefret ediyorduk.

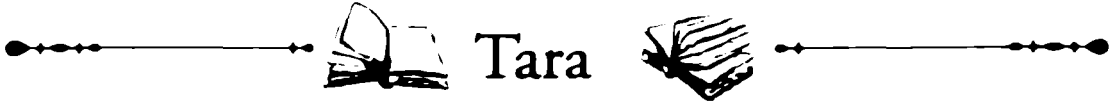
Olması gerektiği gibi.

Güzel.

BÖLÜM

on bir

“E?” DUVAĞIMI DÜZELTİP DUVAR AYNASININ ÖNÜNDE döndüm. “Ne düşünüyorsun?” Sienna’nın yüzündeki dehşet ifadesi tam anlamıyla komikti. Odamın ortasında donakalmış, çılgın gözlerle gelinliğimi süzerken ağzı beş karış açıktı.

“Arturo çıldıracak,” diye fısıldadı.

“Nedenini anlamıyorum. Belirttiği bütün parametrelere uydum.”

Elbisem yere kadar uzanıyor, beni boynumdan sivri burunlu ayakkabılarımın ucuna kadar kapatıyordu. Mat saten eteğim zarif bir A kesimiyle dökülüyordu. İmparator tarz bel ve mütevazı şapel kuyruğu zamansız bir sofistike hava yayıyor, vücudu sarmalayan bir silüet yaratıyordu. Dar, uzun kolları ve gövdeyi saran korsesi, drape panel detayları ve dantel kumaşın birleşiminden oluşuyordu. Göğsün hemen altında narin bir kemer ve güzel, inci işlemeli bir broş vardı. Çarpıcı çiçek motifi, gizli dekolteye gizemli bir hava katıyordu. Ekstra dramatik bir etki için, yükseltilmiş belden elbisenin ön kısmına doğru akan bir kuşak vardı. Aynadaki yansıma gülümsedim. Gelinliğim zarif ve hayal ettiğimden bin kat daha güzeldi.

“Siyah, Tara!”

“Ağabeyinin evlilik sözleşmesinde herhangi bir renk belirtmemiş olması benim hatam değil. Bu da istediğim rengi seçebileceğim anlamına geliyordu. Kuralları o koydu ve ben sadece bulduğum bir boşluktan yararlandım, yani kendisinden başka suçlayacağı kimse yok. En azından elbise ilk başta istediğim kadar karamsar değil. Başta Zahara Spada’dan cenazede giymeye uygun bir şey istemiştım. Bu muhteşem, değil mi?” Dekoltem göze parmak gibi değildi. Aslında yüksek yakası bunu tamamen hallediyordu. Elbette üç boyutlu çiçek desenlerinin arasından görünen kısımlar vardı. Ama bu danteldi! Yırtmaç olmadığı için kimse benim mahrem yerlerimi görme tehlikesiyle karşı karşıya değildi. Çünkü Tanrı korusun, ya yaşlı bir İtalyan adam popomu görürse ne yapardım? Tanrım! “Bak, *vintage* esintili, boncuklu ağ tarzı kafa aksesuarı da var.” Tacı takıp kısa duvakla yüzümün üst kısmını kapattım. “Mükemmel.”

“Düğününe siyah giyinerek gelemezsin! Bu büyük bir skandala neden olur.”

“Ah, ben de ona güveniyorum.”

Sienna omuzlarımı tutup beni kendine doğru çevirdi ve taçla birlikte duvağı da kafamdan çekip aldı.

“Dinle, anlıyorum. Seni kendisiyle evlenmek zorunda bıraktırdığı için Arturo’ya ders vermek istiyorsun. Ama ikiniz bir anlaşmaya vardınız, değil mi? Sadece bir yıl sürecek. İkinizin de iyiliği için neden bunu olabildiğince acısız hâle getirmeyi denemiyorsun?”

“Bana seçenek verilmedi, Sienna. Beni köşeye kıştırdı ve bunun yanına kalmasına izin veremem. Kabul etmiş olabilirim ama asla olmamı beklediği kişi olmayacağım. Yani evet, bana imzalattığı o aşağılayıcı maddelerle dolu evlilik sözleşmesindeki her boşluğu, her belirsizliği kullanmaya niyetliyim. Eğer ağabeyini gıcık etme fırsatını elde edeksem onun gazabını mutlulukla göğüslerim.”

“Arturo sana asla zarar vermez. Onu tanıyorum.”

“Sen ağabeyin Arturo’yu tanıyorsun. Seni büyüten, sana bakan, seni her şeyden çok seven adamı. Ama o sadece sana ve kardeşine karşı o adam. Diğer herkes için o Salvatore Ajello’nun sağkolu Arturo

DeVille. New York Cosa Nostra'sının patron yardımcısı. Acımasız. Zalim. Tıpkı patronu gibi bencil olmayan duygulardan yoksun. Bu konuda bana güven." Duvağımy geri takıp yataktan siyah çantamy aldım. "Hayatının geri kalanında, benim hayatımı mahvetmeye karar verdiğı güne lanet edeceğinden emin olacağım."

Topuklu ayakkabımın ahşap zeminde çıkardığı keskin ses, evdeki anormal sessizliğı bozdu. Geniş merdivenden aşağı doğru indiğim sırada, Sienna'nın parlak sarı topukluları hemen arkamdan beni takip etti. Neredeyse herkes düğün salonuna gitmişti bile, evde sadece Drago ve Keva kalmıştı. İkisi de ön kapıda bekliyordu, ben aşağı inerken ağızları açık hâlde bana bakıyorlardı.

"Tara!" Önlerinde durduğumda Keva bağırdı. "Bu da ne böyle?"

"Artie ile büyük günümüzde uyumlu giyinmek istedik." Sırıttım. "Çok tatlı, değil mi?"

"Bu çok uygunsuz. Siyah yas tutmak içindir kızım, evlenmek için değil. Drago, lütfen ona biraz akıl fikir ver de gidip üstünü değıştirsin."

Ağabeyime kaçamak bir bakış attım, kıyafet seçimimi sorgulamaya başlamasını bekledim. Ya da daha doğrusu, ardındaki sebeplerimi. Şu âna kadar, bir şeylerin görüldüğü gibi olmadığımı düşündürecek bir şey yapmamıştım. Siktir.

Drago, sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca beni kısılmış gözlerle süzdü, yüz yüze gelene kadar başını eğdi. "Bana söylemek istediğın bir şey mi var, kardeşim?"

"Şey," alt dudağımy ısırdım. "Çocuklardan kitap raflarımı söküp paketlemelerini ve yeni evime taşımalarını istedim. Umarım sorun olmaz?"

"Tabii ki. Paylaşmak istediğın başka bir şey var mı?" Gözleri, siyah duvağıma odaklanırken bakışları daha da yoğunlaştı.

"Şey... Sanırım Norbert'i öldürmüş olabilirim."

Kalın kaşlarından biri yukarı kalktı.

"Bana verdiğın barış zambağı. Artık sadece birkaç yaprağı kaldı ama yine de onu yanımda götürüyorum. Olan biten bir sürü şey olunca, onu düzenli sulamayı unuttum. Bildiğın üzere bitkilerin su-

lanmaya ihtiyacı var. Ama eminim çabucak kendine gelecektir. İkimiz için de yeni bir başlangıç olacak.” Sersem gibi boş boş konuşuyordum ama Drago bana böyle baktığında beni çok geriyordu. Sanki bütün yalanlarımin ötesini görüyordu.

“Hımm. Umarım bitkin de sen de değişimden keyif alırsınız. Bu arada elbiseni çok sevdim.” Doğruldu ve ön kapıyı açtı. “Gitme vakti geldi o zaman. *Artie*’nin gelmediğini düşünüp endişelenmesini istemeyiz, değil mi?”

“Evet. Tabii.” Yüzüme zorla bir gülümseme yapıştırıp hızla yanından geçtim.

“Bir şey daha var, Tara.”

Olduğum yerde durdum. “Evet?”

Drago arkamdan yaklaşırken ayakkabısının altında çakıl taşları çıkırdadı. Yürüyüşü telaşsız ve ölçülüydü. Tam yanımda durup kulağıma fısıldamak için eğildi.

“Seni seviyorum, Tara. Her zaman senin için burada olacağım. Ne olursa olsun, eğer ihtiyacın olursa seni dinleyip yardım edeceğim. Gerçekten kötü bir şey olsa bile. İşleri kendi başına halletmek istediğini biliyorum ama buna mecbur olmadığını anlarsın umarım. Tek yapman gereken istemek. Bunu yapmaktan asla korkma. Tamam mı?”

“Tamam.”

“Güzel. Ayrıca... Eğer o İtalyan pislüğün sana herhangi bir şekilde zarar verdiğini öğrenirsem... Herhangi bir şekilde... Onu öldürürüm.”

Soğuk bir titreme omurgamdan aşağıya doğru yayıldı. İşte. Korktuğum şey tam da buydu. İçimde kalan tüm kararlılığı toplayarak topuklarımin üzerinde döndüm ve çenemi yukarı kaldırdım.

“Teşekkür ederim. Bunu aklımda tutacağım. Ama emin ol, ona karşı hissettiklerimi başka hiçbir erkeğe karşı hissetmedim. Bana güven.”

Arabanın kapısı açıldı.

“Geldik.”

Ağabeyimin uzattığı eline baktım, hareket edemedim. Düğün salonuna gelirken yarı yolda yağmur yağmaya başlamıştı. Yağmur damlalarının arabanın tavanına çarparken çıkardığı ses kafamın içinde yankılanıyor, sanki birisi şakağıma çekiçle vuruyormuş gibi hissettiriyordu. Ya da belki de kendi kalp atışlarımdı. Yaklaştıkça nabzım arşa çıkıyordu.

“Tara?”

“Üzgünüm.” Drago’nun elini, bir can simidi gibi tutarak arabadan indim. “Sadece... Heyecanlıyım. Ve... Ah... Gerginim de.”

“Hey. Orada tanımadığın bir sürü insan olacağını biliyorum. Eğer bununla başa çıkamayacağını düşünüyorsan, söyle yeter. Göz açıp kapayana kadar onlardan kurtulurum ve daha samimi bir tören yapabiliriz.”

“Ben iyiyim, Drago. Ama teşekkür ederim. Bir kızın sahip olabileceği en iyi ağabeysin.”

Binaya yaklaştıkça göğsümdeki sıkışma arttı, sanki büyük ve ağır bir şey üzerime baskı yapıyor, nefes almamı neredeyse imkânsız hâle getiriyordu. Bacaklarım taşa dönmüştü, kaygan granit basamakları tırmanırken beni aşağı çekiyorlardı. Kazara kayıp bacağıma kırarsam düğün ertelenir miydi? Muhtemelen hayır. Muhtemelen Şeytan, beni acil servise götürmeyi düşünmeden önce törenin tamamlanmasını isterdi.

Görkemli merdivenlerin tepesinde, kırmızı ve altın renkli üniformalı iki vale, çift kanatlı cam kapıları açık tutuyorlardı. Düğün için seçilen lüks mekânın lobisi, beyaz ve adaçayı rengi çiçeklerle doluydu. Her yer çiçeklerle kaplıydı. Çiçekler duvarlar boyunca dizilmiş, yüksek tavandan sarkıyorlardı ve şifonla kaplı çardağın dibine uzun, taştan saksılarda yerleştirilmişti. Daha fazla aranjman, başka bir çift kapıya doğru uzanıyor, güzel çiçeklerle tünel benzeri bir yapı yaratıyordu. Onların ötesinde, düğün mekânına dönüştürülmüş konferans salonu vardı.

Çiçeklerle çerçevelenmiş, efsanevi bir koridor, en az beş yüz kişinin toplandığı beyaz koltuk sıralarını ikiye bölüyordu.

Hepsi bana bakıyordu.

Drago'nun koluna tutunmasaydım, içeri girerken kesinlikle tökezlerdim. Beni ele geçirmek üzere olan paniğimi gizlemek için yüzümü kontrol altına aldım ve uzak duvardaki beyaz satenle kaplı sunak ve masaya doğru dikkatli adımlarla ilerledim.

Karşılaştığım her genişlemiş göz bana merak, inanamama ve öfkeyle bakıyordu.

Bir tanesi hariç hepsi.

Kusursuz siyah bir takım elbise giymiş Arturo DeVille, yolun sonunda beni bekliyordu. Karanlık bakışları her adımımı takip ediyordu. Onurlu bir damat gibi görünse de, yüzündeki sıkı kontrol altındaki ifadesini fark ettim. Yüzünde şaşkınlık ya da şok yoktu. Saf, vahşi bir öfke vardı. Tüm bu insanları kandırmak için nazik bir gülümsemenin arkasına saklamıştı.

Koridorun her iki yanından fısıltılar geliyor, sağdan *cık cık* sesleri yükseliyordu. Cosa Nostra üyelerinin oturduğu damat tarafından. Bunların hiçbirisi, ensemdeki tüyleri şeytanın bakışları kadar havaya dikmiyordu. Bakışlarını bana her çevirdiğinde, o çikolata rengi gözlerin derinliklerinde özenle sakladığı gizli nefreti fark etmeye başlamıştım.

Son iki haftadır o öfkeli bakış benim daimî arkadaşım olmuştu. Arturo'nun *Slava* sırasında bana verdiği öpücükten beri. Benim için hiç de sahte gelmeyen o öpücükten beri. O âna kadar, aramızdaki ilişki samimi bir yönde ilerliyordu. Hatta bazen eğlenmeyi bile başarıyorduk. Ama sonra her şey değişmişti.

O günden beri DeVille Şeytan olmaya geçmişti. Sinirli davranıyor ve hatta bazen düpedüz kötü oluyordu. Görüntüyü kurtarmak için beş kez daha dışarı çıkmıştık ve her buluşmamızda ilişkimiz bir öncekinden daha kötü olmuştu. Son zamanlardaki düşmanlığı, Stavros'un cinayetini bana yıkmaya çalıştığı geceki davranışına rakip olacak kadardı.

Bunun neden olmuş olabileceğini kendime sormuştum. Onu bu sınıra getiren ne olmuştu? Değişen tavırlarını bir mantığa oturtmaya çalışıyordum ve dürüst olmam gerekirse umursadığım için kendime kızıyordum. Götün teki olmak istiyorsa, buyursun olsun. Yaptıkları

sadece gelinlik seçimim konusunda kendimi daha az suçlu hissetmemi sağlıyordu.

Damadıma doğru attığım her adımla, öfkesini gördüm. İntikam yeminini. Gözlerimi kaçırmak istedim ama yapamadım. Sanki bir şekilde beni tuzağa düşürmüştü, gözlerimi onunkilere kilidenmeye zorluyordu. Beni öptüğü zamanki hipnotize edici hisle aynıydı. DeVille'in sahip olduğu bu güç de neydi?

Öpüşleri bilincimde öyle derinlere kazınmıştı ki uyandırdıkları anıları ya da hisleri silemiyordum. Şimdi de dipsiz bakışlarıyla beni tutsak tutuyor, tuzağa düşürüyordu. Neden içlerinde cehennem ateşleri yanıyormuş gibi parlayan karanlık derinliklerindeki o tehlikeli ışıltıdan kendimi koparamıyordum?

Belki de o gerçekten şeytanın vücut bulmuş hâliydi.

"DeVille," dedi Drago yanımdan, mihrapla aramızdaki mesafe kapanırken. "Beni seni öldürmek zorunda bırakma."

"Bunu denemenin sebebi asla Tara olmayacak." DeVille'in gülümsemesi yüzünü aydınlattı.

Drago yanağıma öpücük kondurup arkasını döndü ve gelin tarafındaki ilk sırada yerini aldı. Beni müstakbel kocamın yanında bırakıp gitti. Kendini zorlukla tutan, beni dünyadan silme dürtüsünü zorlukla bastıran bir adamın yanında.

"İyi oyun." Kadifemsi ses tonu beni titretti. Uzanıp elimi tutarken dudakları tehditkâr bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama tüm zaferlerin tatlı olmadığını yakında anlayacaksın, *gattina nera*."

Boğazım öyle kurudu ki sanki bir yığın pamuk yutmuşum gibiydi. Kendimi bakışlarımı kaçırmaya, nikâh memuruna odaklanmaya zorladım. Neyse ki damadın sözlerini duymuşa benzemiyordu. O sözler sadece benim içindi. Tehdit miydi? Aslında pek de öyle gelmemişti. Daha çok... Bir vaat gibiydi.

Tanrım, ben ne yapmıştım böyle? Birkaç çarpık gülümsemenin ve iki ayaklarımı yerden kesen öpüşmenin onun gerçekte kim olduğunu unutturmasına izin vermiştim. Kazanabileceğimden emin olmadığım bir oyunda fazla ileri gitmiştim. New York İtalyan Mafyası'nın ikinci adamıyla aşık atabileceğime gerçekten

inanmış mıydım? Bundan paçayı sıyrabileceğimi mi sanmıştım? Elimi çelik gibi kavrayışına bakılırsa, artık kaçmak seçeneklerim arasında değildi.

Anksiyetem bambaşka bir seviyeye fırladı. Ne yaparsam yapayım, üstümden atamıyordum. Çok bacaklı bir yaratık gibi omurgamdan yukarı tırmanıyor, beni titretip soğuk terler atıyordu.

Ağabeyime güvenmeliydim. Eğer Drago'ya gerçeği anlatmış olsaydım o beni bu felaketten kurtarmanın bir yolunu bulurdu ve kan dökülmeden bu sorunu çözmeyi başarabilirdik. Ancak ondan yardım istemeyecek kadar inatçıydım. Bir kez daha sıçıp batırdığımı itiraf edemeyecek kadar gururluydum. Ve son hatamın onun ölümüne yol açabileceği ihtimalinden çok korkmuştum.

Şimdi ise çok geçti. Bu kadar fazla Cosa Nostra üyesi buradayken her şeyi iptal etmek surata inen tokat gibi olurdu. Açık ve aleni bir saygısızlık göstergesi. Ve iki örgüt arasında açık bir savaş için potansiyel bir neden.

Nikâh memuru konuşmaya başladı ama sözleri, ben anlamlarını anlayamadan üstümden geçip gidiyordu. Hareket eden dudaklarına bakarken içimdeki panik gittikçe artıyordu. Nefes almak daha da zorlaşıyordu.

“Evet.” Yanımdaki Arturo'nun sesi gök gürültüsü gibi çıktı, irkil-meme neden oldu. İçimdeki her şey gerildi. Bu gerçektir. Ben evleniyordum. Arturo DeVille ile.

Dikkatini bana çeviren memur, sanki tarifsiz bir suç işlemişim gibi suçlayıcı bir bakış attı. Konuştu ama sözleri yine bana ulaşmadı. Her şeyin sesi boğuk gibiydi, sanki denizin altından geliyordu.

“Tara.” Sağımdan bir fısıltı geldi, ardından elimi sıktı. “Söyle.”

Ne söyleyeyim? Ah. Doğru. Ciğerimi nefesle doldurdum.

Tıpkı çocukken yapmamam ya da söylememem gerektiğini çok iyi bildiğim bir şeyi yapmak ya da söylemek üzere olduğumda yaptığım gibi parmaklarımı çaprazladım. Ellerimden birisi etek katlarımın arasında gizli durduğu için şanslıydım, bu da bana küçük batıl inancımı tekrarlama imkânı verdi. Bulanık beynimin derinliklerinden gelen atavistik bir başkaldırı eylemiydi.

“Evet.” Çıkan ses benim sesim gibi değildi ama söylediğimi biliyordum.

DeVille alyansı parmağıma kaydırırken doğru düzgün fark etmedim bile. Bir ton ağırlığında sarı altından kalın bir alyans. Ya da öyleymiş gibi hissettiriyordu. Pranga gibi. Nişan yüzüğümün yanında parılıyordu.

Her türlü endişe ve kafa karışıklığıyla mücadele ederek başımı kaldırdığımda, onu kaşlarını çatmış, bana somurturken buldum.

“Sıra sende,” dedi dudaklarını oynatmadan. Gözleriyle ve başını hafifçe eğerek yanımda duran ufak kıızı işaret ediyordu. Fırfırlı elbisesiyle çok sevimli görünüyordu, elinde beyaz kadife bir yastık tutuyordu. Üzerinde daha genişçe bir alyans vardı. Kıızı nasıl fark etmemiştim ki?

Titreyerek yüzüğü elime aldım. Sanki ağır çekimdeymiş gibi DeVille’in sol elini kaldırdım ve alyansı parmağına kaydırmaya başladım. Lanet şey eklemimde takıldı kaldı. *Sikeyim*. Yüzden fazla kişinin bana ve damadın parmağına geçirmekte başarısız olduğum yüzüğe baktığını hissediyordum. Etrafımızdaki sessizlik sağır ediciydi.

Arturo sadece benim duyabileceğim bir sesle, “Sakın düşürme,” diye fısıldadı. “Kötü şans getirir.”

“Bundan kötü olamaz ya,” dedim sessizce. Altın halkayı becerebildiğim kadar sertçe kaydırırken dudağıma ısırdım. En sonunda yerine oturdu. *Şükürler olsun*.

Birden kulaklarım tıkanmış gibi hissettim, o yüzden yutkunmaya çalıştım. Oda dönmeye mi başlamıştı? Bu noktada beni ayakta tutan son şey, Arturo’nun elinden benimkine yayılan ısıydı. Hayır. Arturo değil. Şeytan. Şeytan DeVille. Bunu hatırlamam gerekiyordu.

Etrafıma bakıp masanın üzerindeki süslü kalemi ve belgeleri gördüm, otomatik olarak ona doğru bir adım attım. Elimdeki baskı beni durdurdu. Sadece bir saniye kadardı çünkü beni o tarafa kendisi yönlendirdi. Kalemi alıp nikâh defterine imzasını attı.

Sıra bendeydi ve neredeyse kalemi düşürüyordum. Neden başım dönüyor gibi hissediyordum? Sayfanın sonundaki noktalı çizgiye odaklandım ve nasılsa adımla imzalamayı başardım. Soyadım biraz

eğri görünüyordu. Muhtemelen parmaklarım titrediği içindi. İmza atarken bir şey çarpmış gibi hissettim. Ben artık bir Popov değildim. DeVille yazmak zorundaydım.

Artık Tara DeVille'dim.

Bayan DeVille.

Resmî olarak şeytanın geliniydim.

Şahitlerimiz de imzaladıktan sonra tekrar mihraba dönüp nikâh memurunun önüne geçtik. Gerçekle yüzleşmek istemediğim için gözlerimi kapattım.

“Sizi karı koca ilan ediyorum.”

Ondan sonra başka bir şey söylemiş miydi? Emin değildim. Salonda gürültülü bir alkış yükseldi, çocukken sık sık gördüğüm kâbus gibi beni boğmak üzereydi. Karanlık bir odada tek başıma sıkışıp kaldığım ve etrafımda aniden bir ses karmaşasının patlak verdiği kâbus. Ayaklarımın altındaki derinliklerinden, gizli duvarların arkasından... Tüm sesler beni çağırıyor, onlara katılmam için ısrar ediyorlardı. Nereye gitmemi istediklerini hiç bilmiyordum, ellerimi kulaklarıma ne kadar sertçe bastırırsam bastırıyım sesleri boğamıyordum. O zamanlar, tek kaçışım gün ışığıydı. Şimdi ise bu kâbustan uyanmamın hiçbir yolu yoktu.

Gözlerimi açtım ve bulanık görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırptırdım. Dönüp damadımla yüz yüze geldim, kalbim göğsümde çarpıyor, kulaklarımda zonklayan bir uğultu yankılanıyordu. O kadar yüksek sesliydi ki, odadaki coşkulu tezahüratları bastırıyordu. Üzerime doğru dalgalar hâlinde gelen buz gibi soğuklukla titredim. Hasta mı oluyordum? Burası çok soğuktu. Neden birdenbire ortalık buz gibi olmuştu? Ve neden önümde duran kocamın yüzü sallanmaya başlamıştı?

Kalın kolu aniden belime dolandı. Beni kendine dayayıp kaldırıncaya ayaklarım yerden kesildi.

“Sakın bayılayım deme, Tara.” Sözlerinin benimkine dayalı göğsünü titretişini hissettim. “Bütün Aile burada, izliyorlar.”

“Sen ve Ailen cehenneme gidebilirsiniz, Şeytan,” diye nefes nefese konuştum. Bu odada yeterince oksijen yoktu sanki. “Buradan çıkmam lazım. Hemen.”

Belimi daha sıkı sardı. Serbest eliyle çenemi kavrayıp yüzümü yukarı doğru çevirdi, kıstığı gözleriyle beni inceledi. Neler olduğunu anladığı ânı tam olarak gördüm.

Daha erken fark etmeliydim.

Nefes darlığı. Odağını kaybetmiş bakışlar. Elimi sıkıca tutarken ellerinin titremesi. Genelde çevremdeki olaylara karşı algılarım daha açıktı. Başka biri olsaydı, muhtemelen hemen fark ederdim. Ama Tara her zaman beni sinirlendirme konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahipti. Herkesten farklı bir yeteneği vardı. Onun etrafındayken tüm zihinsel kapasitem ona karşı olan ilgimle savaşmak ile beni ne kadar kızdırdığını kontrol altına almaya çalışmak arasında bölünüyordu. Salonun kapıları açıldığı ve siyahlar içindeki nişanım eşikte belirdiği andan beri öfkeden köpürüyordum. Ama şimdi ona bakınca, aniden bu kadar kırılgan ve kollarımda dağılan hâle gelince, öfkem buhar olup uçtu ve yerini ciddi bir endişeye bıraktı.

“Nefes al,” diye fısıldadım.

“Deniyorum...” Dehşete kapılmış gibiydi. Sesi titriyordu.

Siktir.

Gözlerim hafifçe aralanmış dudaklarına takıldı. Herkes öpücüğü bekliyordu, biz ise aşk sözleri söylüyormuş gibi görünüyorduk. Onu öpmeyecektim. O büyüleyen dudaklara bir daha yaklaşılamazdım. Olay çıkarmadan veya dikkat çekmeden bu durumdan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum ama şu anda bunun bir önemi yoktu.

Panik atak geçiriyordu.

Ne yapacağımı bilemeden, tek mümkün olan şeyi yaptım.

Bir daha asla yapmayacağıma dair kendime söz verdiğim şeyi.

Ağzımı onunkine yapıştırdım.

Damarlarımda ateş canlandı, vücudumdaki her hücreyi dağlıyordu. Beni öyle baştan ayağa tüketti ki etrafımızda kopan tezahüratlar

benim için önemsiz sesler hâline geldi. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Bana tutunan bu nefis kadın dışında hiçbir şeyin.

Dudaklarını aç bir adam gibi talan ettim. Haftalar boyunca bunu yapmanın hayalini kurmuştum, bir sonraki öpücüğümüzün önceki ikisiyle rekabet edip etmeyeceğini bilmek istemiştım. Daha fazlasıydı. Çok daha fazlası. Daha tatlı. Sarhoş edici. Canlandırıcı.

Saf bir güç dalgası doğrudan karın boşluğuma ulaştı.

Ya da belki biraz daha aşağısına.

Bir anlık tereddüitten sonra o da aynı coşkuyla öpüşüme karşılık verdi ve parmaklarını saçlarımin arasından geçirdi. Saçlarıminı kavrayıp tırnaklarını kafa derime sapladı. Narin, sivri dişlerini alt dudağıma geçirdi. Vahşi küçük kedi beni ısırdı.

Ben de ısırarak karşılık verdim.

Öpücüğü derinleştirmek isteyerek başımı eğdim ve yanağıma ruhaf bir şeyin değdiğini hissettim. Zihnimin derinliklerinde bir yerlerde, bunun duvağı olduğunu anladım. Dudaklarımızı ayırmadan elimi başının üstüne doğru kaydurdım ve o ağ görünümlü şeyin bulunduğu aptal tacı çıkarıp arkamda bir yere attım. Siyah gelinlik yetmezmiş gibi, bir de yas duvağı eklemişti.

“Kimse bana senin bugün yaptığın gibi karşı gelmedi,” diye fısıldadım ağzına doğru.

“Güzel,” diye mırıldandı. “Koca egonu kontrol altında tutmak şart.”

Dudaklarım sessiz bir kahkahayla seğırdi. Yine eski hâline dönmüş gibi görünüyordu.

Gürültülü alkuşlar ve tezahüratlar dinmişti, sadece kibar alkuşlar kalmıştı. Muhtemelen kabul edilebilir düğün öpüşmesinin ötesine geçmiştık ama şu anda hiçbirisi umurumda değildi. Tara'nın tadı benim için *ambrosia* hâline geldi. Her tattığımda ona olan özlemim büyüyordu.

Avuçlarıminı poposuna doğru kaydırıp onu daha yukarı, daha yakın çekip pelvisini kasığıma yerleştirdim. Anında bacaklarını belime doladı, aramızda sadece kıyafetlerimiz vardı. Eteğinin, aletimin ne

kadar sert olduğunu gizlemesini umuyordum. Dudaklarımızın birleştiği andan itibaren fermuarım patlamaya hazırды.

Ağız dudaklarıma saldırmaya devam ederken saçlarımı çekince başımın arkasından bir acı yayıldı. Vahşi küçük kedi. Saçımı bırakırken avuçları boynumdan kayarak kravatıma yerleşti. Ve sonra, düğümü gevşetmeye başladı. Boğazımın derinliklerinden bir homurtu çıktı ve çenesini kavradım.

“Kriz yönetimi becerin birinci sınıf.” Onu izleyerek gülümsedim. Kızarmış yanakları, dağılmış saçları, bulaşmış makyajı ve aniden yaşam desteği kesilmiş gibi nefes nefese kalışı. “Bundan sonra, kimse gelinliğini hatırlamayacak bile.”

Upuzun, koyu kirpiklerle çevrelenmiş iki parlak, yeşil göz bana şaşkınlıkla baktı. “Ne?”

“Mihrapta, tüm misafirlerimizin önünde kıyafetlerimi parçalamaya çalışan herkesi şoke edip siyah gelinliğini unutturabilir.”

Gözlerini kırptı, sonra yavaşça dönüp afallamış bir hâlde bize bakan yüzlerce insana döndü. Salonda ölüm sessizliği vardı. Kalabalık topluca nefesini tutmuştu.

Tara’nın dikkati hızla bana çevrildi. Kafa karışıklığı yerine, gözlerine o panik dolu bakış geri dönmüştü ve alt dudağı titriyordu.

“Ben...” Etrafımdaki bacaklarının baskısı sıkılaştı. “Ben... Gidebilir miyiz?”

“Plan o yönde. Kutlama hemen yan taraftaki ziyafet salonunda olacak.”

Teninde kalan renk de kayboldu. Beklenmedik şekilde bitkin düşmüş gibi kollarını boynuma sardı ve yüzünü boynumun kuytu-larına gömdü. “Bugün kalabalığa daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum.”

Burnum, çilekli şampuanının kokusuyla gıdıklandı. Tazeliğin, yaz mevsiminin ve sadece onun tatlı, hafif keskin kokusuydu. Kokuyu içime çektim ve oraya hapsettim. Onun özünden zevk aldım. Kutlamamıza katılmak için ısrar etmeliydim, saatlerce rahatsız edici konuşmalara ve gösterişli tavırlara maruz kalmasını sağlayarak ona acı çektirmeliydim. Bugün yaptığı numaradan sonra uygun bir

ceza olurdu. Saygısız davranışlara olan toleransımın sıfırın altında olduğunu en başından bilmesi gerekiyordu. Konu karım olsa bile.

Ancak Tara'nın titreyen bedenini kollarımda tutmak isterken, o asi bir yabani kedi değildi, yağmurda titreyen, ihmal edilmiş bir kedi yavrusu gibiydi. İçim ânında onu korumak, zarar görmesini engellemek için bir dürtüyle kaplandı. Bugünden itibaren kollarımın ona kalkan olmasını istiyordum. Isınmak için döndüğü kişi olmak istiyordum.

Onunla aynı odada bulunup da aklımı yitirmedığım an olmadığını düşünecek olursak, bu aptallığın ötesinden bir şeydi.

Bu yavru kedinin minik pençeleriyle gözlerimi oyabilecek kadar yetenekli olduğundan bahsetmeye gerek bile yoktu.

Ama bugün değildi. Bugün mücadeleyi bırakmıştı.

Gözlerimi salonda gezdirip hâlâ sıralarda oturan ve bizim koridordan geçmemizi bekleyen konukları inceledim. Şimdiye kadar çıkmış olmamız gerekirdi, dakikalarca mihrapta durmamalıydık.

“Kendi düğün ziyafetimize gitmeyerek daha da büyük bir skandal yaratmamıza imkân yok, Tara.”

“Dişlerim şah damarında, Şeytan.” Boynuma fısıldarken dudakları cildimde tüy gibi hafif bir dokunuş bıraktı. “Bunu kanlı bir düğün yapmak ister misin?”

Gülmekten kendimi alamadım. Sesi zayıf ve titrekti. Hâlâ sersemlemiş durumdaydı ama bu onu tehdit etmekten alıkoymuyordu. Benim cesur vahşi kedim.

Poposunu daha düzgünce tutup ceketimin cebinden telefonumu çıkardım ve şoförümü aradım.

“Riggo. Arabayı arka tarafa getir.”

Tara elbisesinin kuyruğunu arabanın zemininden kaldırırken, “Ec? Şimdi ne olacak?” diye sordu.

Cosimo'nun gelen aramasını görmezden gelip *tatlı* gelinime odaklandım. Mekândan çıktığımız anda, kollarımdan atlayarak bek-

leyen arabamıza koşmuştu. O zamandan beri yanımdaki koltuğunda kara kara düşüncelere dalmış durumdaydı. Bu, son yirmi dakikada söylediği ilk sözlerdi.

“Şimdi, seni yeni evine yerleştireceğiz. Eşyaların çoktan gelmiş olmalı.”

“Benim tek bir evim var. Ve sen beni her şeyimle birlikte onu terk etmeye zorladın. Ailem. Arkadaşlarım. Özgürlüğüm.”

“Bunu gerçekten tekrar mı konuşacağız? Bir anlaşma yaptık. Sanki dünyanın sonuymuş gibi sızlanmayı bırak artık.”

“Sızlanmıyorum! Bir yılı hiç tanımadığım bir adamla geçirmeye zorlandığım için heyecanlanmamı nasıl bekleyebilirsin?”

“Bence birbirimizi yeterince tanıdık.” Telefonum yine çaldı, bu defa uzanıp ekrana baktım. Nino Gambini. Muhtemelen nereye kaybolduğumuzu öğrenmek için arıyordu. “Önümüzdeki birkaç hafta boyunca programım çok yoğun. Normal işlerimin yanı sıra, katılmam beklenen birkaç sosyal etkinlik var. Takvimimin linkini sana gönderirim.”

“Neden senin sosyal hayatın benim umurumda olsun ki?”

“Anlaşmamızda belirtildiği gibi, her birine benimle birlikte geleceksin, Tara. Kıyafetinin uygun olduğundan emin ol.”

“Emredersiniz, Şeytan.” Bana küçümseyici bir gülümseme attı. “Başka talimatın var mı?”

“Evet. Bana öyle hitap etmeyi bırak.”

“Peki nasıl hitap edilmesini istersin? Majesteleri? Bay DeVille olabilir mi?”

“Arturo yeterli. Ya da her zaman ‘sevgilim’ diyebilirsin.”

“Tabii ki, *sevgilim*.”

Araba yavaşlayarak kapıya ve onun ötesindeki eve doğru döndü.

“Adıma karşı bir sorunun mu var?” diye sordum.

“Neden olsun?”

“Çünkü hiç kullanmadın. Bir kez bile. Hep *DeVille* diyorsun.”

Tara başka yere baktı. “Görünüşe göre eşyalarım gelmiş.”

Araba, evimin ön girişine park etmiş büyük bir nakliye kamyonunun yanında durdu. Verandada, kapıyı neredeyse tamamen kapatan bir yığın çanta ve kutu vardı.

“Her şeyi topladığından emin misin?” diye sorarken arabadan inip Tara’ya yardım etmek için elimi uzattım.

“Sanırım,” diye şakırken jestimi tamamen görmezden geldi. “Ama Drago geride bıraktığım her şeyi getirecek.”

“Dalga geçiyordum, Tara. O şeylerin içinde ne halt var öyle?”

“Kitaplar. Giysiler. Kitaplar. En sevdiğim tekli koltuk. Kitap raf-ları. Daha fazla kitap.”

Kafamı iki yana salladım. *Tanrım*. “Bunların hepsi Sienna’nın eski odasına sığmaz.”

“Hmm, çok kötü. O zaman sanırım en büyük odana ihtiyacım olacak.”

“O da ana yatak odası oluyor. Ve o oda bana ait.” Kulağına fısıldamak için eğildim. “Yatak odasını benimle paylaşmayı mı teklif ediyorsun?”

“Tanrı korusun. Eşyalarımı sığdırabileceğim ve senin odandan olabildiğince uzak olan başka herhangi bir oda olur. Lütfen ve teşekkürler.”

Dudaklarımda pis bir gülümseme belirdi. Zaten başından itibaren Sienna’nın odasını kullanmasına izin verme niyetinde değildim. “Nasıl istersen.”

Tara bana şüpheyle bakarken gözleri kısıldı. Ama sonra çenesini havaya kaldırıp ön kapıya doğru yöneldi.

Hayır, öyle bir şey olmayacaktı. Ona yetişip çabucak kollarıma aldım.

“Hey!”

“Verdiğimiz görüntüyü unutma, *gattina*. Damadın gelini eşikten geçirmesi gelenektendir.”

“Etrafta senin kıymetli Aile’nden kimse yok, yani bu numaraya gerek yok. Beni indir.”

“Hizmetçim burada ve dedikodu yapmaya bayılır. Düğün resepsiyonumuzdan kaçarak senin için geleneklerden ödün verebileceğimin kadar verdim. Ve bunu sadece panik atak geçirip mihrapta bayılmak üzere olduğun için yaptım.”

“Panik atak geçirmedi! Ayrıca ben bayılmam. Beni narin İtalyan kızlarından biriyle karıştırmış olmalısın.”

“Asla öyle bir hata yapmam. Bir İtalyan kadınından olabildiğince farklısın.” Ayaklarını yere indirdim ve başımla merdivenin dibinden bizi izleyen, gözleri fal taşı gibi açılmış hizmetçimi işaret ettim. “Greta sana yolu gösterecek. Eşyaların birazdan yukarı getirilecek.”

“Harika.” Tara elimi kalçasından çekmeye çalıştı. “Sakıncası yoksa?”

“Sanırım bir şey unuttun.” Onu kendime doğru çektim. “Etrafta taşımacılar ve Greta var, bir sürü tanık var. Eminim yeni evlilerin romantik bir sevgi gösterisi yapmasını bekliyorlardır. Bir öpücük, her şeyin yolunda olduğunu onlara gösterir.”

“Sana tahammül edemiyorum. Rol icabı ailelerimizin önünde seni öptüğüm önceki üç olay zaten yeterince korkunçtu. Aynı deneyimi tekrarlamak istemiyorum. Asla. Peki, personel için seni öpeceğimi nereden çıkardın?”

“Benim de sana olan hislerim çok da farklı değil, Tara. Dudaklarımı dudaklarınla birleştirmek, kendimi diri diri yakmak gibi. Ama büyük amaçlar için kişisel fedakârlıklar yapılmalı.” Onu göğsüme yasladım. “Samimi görünmesini sağla.”

Tara’nın dudaklarında şeker gibi bir gülümseme belirdi. Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarını dudaklarıma hafifçe değdirdi. “Elbette. Senin karın olmayı ne kadar sevdiğimi sana göstereyim, *sevgilim*.”

Tam bir keyif. Dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirmek böyle bir histi. Kokusu... Yumuşaklığı... Tatlı, tatlı—ACI!

“Ahh.” Küçük şeytan, alt dudağındaki kan damlasını yalarken masumca gülümsedi. “Özür dilerim, sevgilim. Biraz kendimi kaptırdım. Ama duygularımın derinliğini sana göstermem için ısrar ettin.”

Burun deliklerim genişledi. Göğsümün içinde öfke patladı ama bunun onun numarasıyla bir ilgisi yoktu. Kendime, bedenimin ve zihnimin tepkilerine öfkeleniyordum. Çünkü her öpüştüğümüzde, kalbimi hızlandıran ve tüm nöronlarımı ateşleyen ham bir güç kay-

nağına doğrudan bağlanmış gibi hissediyordum. Dokunduğumuz anda tüm duyularım keskinleşiyordu. Bana bunu yapan oydu. Sadece o. Beni, içinde sıkışıp kaldığım zombi dünyasından uyandı-
rıyordu. O cehennemde boğulduğumu bile hiç fark etmemiştim. Ve
şimdi, üzerimde bu etkiye sahip olanın o olması beni ölçülemeyecek
kadar kızdırıyordu.

“Greta bekliyor,” dedim dişlerimi sıkarak. “Gitmelisin. Eşyalarını
yerleştirmeye başla.”

Başı dik, tek kelime etmeden yanımdan geçip üst kata çıkan mer-
divenleri tırmandı. Zavallı, kafası karışmış Greta, Tara’nın peşinden
koşturdu.

Tara gözden kaybolur kaybolmaz, sesli bir şekilde nefes verip
sonunda kendime rahatlama izni verdim. Ancak kaslarımdaki ger-
ginliği gevşetmek, aletimdeki baskıyı hafifletmeye yardımcı olmadı.
Bir saatten fazladır kaya gibi serttim. Ağzım onunla temas etti-
ği andan beri. Bir kez olsun beni dinlediği için mutluydum. Eğer
dinlemeyip kalmış olsaydı, ellerim ve ağzım vücudunun her yerinde
gezerdi ve sonra onu yere atıp tam burada, yerde becerirdim.

Telefondaki Sienna, “Trüf mantarlı bruschetta muhteşem.
Gerçekten çok şey kaçırıyorsun,” diye mırıldandı, ağzının lezzetli
mezeyle dolu olduğu belliydi. “Ve şarap! Hem tatlı hem de ferah,
damak tadına tam uyuyor. Domuz kaburgasıyla da çok iyi gidiyor.”

“Eğlendiğine sevindim.” Kendimi büyük, dört direkli yatağa yü-
züstü bıraktım.

“Tabii eğleniyorum. İkiniz öylece ortadan kaybolarak büyük bir
heyecan yarattınız. Ama o öpücükten sonra bu pek de şaşırtıcı olma-
dı sanırım. Herkes bunu konuşuyor. Birinin, evliliği tamamlamak
için acele ettiğinizi söylediğini duydum.” Kıkırdadı.

“Evet, tabii. Drago bir şey söyledi mi?”

“Hayır. Hiçbir şey.”

Kaşlarımı çattım. Bu benim ağabeyimin yapacağı bir şey gibi değildi. DeVille ile aşk evliliği yaptığım yalanına yutsa bile, onun... *Bir şeyler* yapmasını beklerdim.

“Belki onu âşık olduğuna ikna etmişsindir. Yani, o öpücük bana çok gerçekçi geldi. İkinciniz birbirinizi yiyip bitirmeye çalışıyorsunuz. Cehennemden daha sıcaktı. Arturo’dan hoşlanmadığından emin misin?”

Gözlerimi kapatıp zihnimi tekrar mihraba götürdüm. Kocamın beni saran güçlü kollarını hatırlayınca omurgamdan bir titreme geçti. Yüzlerce şaşkın gözün önünde ağzımı talan ederken beni sert göğsüne sıkıca yapıştırmıştı. O lanet öpücük! O... O her şeydi, en azından panik ataklarımdan kurtulmamı sağlamıştı.

Uzun zamandır insanların içinde bir yerde tam anlamıyla anksiyete krizine girmemiştim. Son seferinde, gözden uzak bir yere saklanmak zorunda kalmıştım. Yalnız başıma bir saat geçmesini beklemiştim. Ama bugün... Girdiğim krizden bu kadar çabuk geri çıkabileceğimi asla hayal etmezdim. Hepsi de şeytanın beni öpüşü yüzündendi. Şoktandı herhâlde. Tepkim. Sadece şoktan. Muhtemelen bana tokat atsaydı da aynı tepkiyi verirdim.

“Güven bana, eminim.” Dönüp tavana baktım. “Düğün yemeğinde başka ilginç bir şey oluyor mu?”

“Şey... Don ve karısı da törenin hemen ardından ortadan kayboldular. Açıkçası, kızları henüz bir yaşında olduğu için düğüne gelmiş olmalarına bile şaşırdım. Ajello’nun bir çocuğu olduğu fikrini hâlâ kafamda oturtamıyorum. Ah! Bu arada ızgara somon var! Gerçekten kalmalıydınız.”

“Hayır, teşekkürler. Eğer ağabeyinle bir dakika daha kalmak zorunda kalsaydım, çıldırırdım.”

“O kadar da kötü olamaz. Belki zamanla onu seversin? Yani, Drago ile evlendiğimizde birbirimizi hiç tanı mıyorduk ama şimdi hâlimize bak.”

Doğru. Ama ağabeyimin Sienna’yı gördüğü anda ona deli gibi âşık olduğunu herkes bir bakışta anlayabiliyordu. Diğer erkeklerin

bırak ona dokunmasını, bakmasına bile izin vermeyen, tamamen ona kapılmış biriydi. Bugün bile Sienna'nın bastığı yeri taparcasına seviyordu.

"Drago ve Arturo birbirlerine hiç benzemiyorlar, Sienna," dedim boğuk bir sesle.

"Biliyorum ama—"

"Dinle, çok yorgunum ve açmam gereken bir sürü kutu var. Yarın seni ararım, tamam mı? Hoşça kal."

Telefonu kapatıp fazladan yastığı yüzüme çektim. Belki de önceki ilişkilerimden birini yürütmeyi deneseydim, Sienna ve Drago'nun sahip olduğu türden bir aşka sahip olabilirdim. Belki de ağabeyim karısı için yaptığı gibi, benim için kurşunun önüne atlayacak bir erkeğim olabilirdi. Ama yoktu. Onun yerine, beni kurtarmak yerine kurtların önüne atmayı tercih edecek, çabuk parlayan kibirli bir pislikle kapana kısılmıştım.

Sefaletimde boğulurken, kapımda fısıltı kadar sessiz bir tıklatma oldu.

Neşeli bir ses, "Bayan DeVille, ben Greta," diye şakıdı. "Nakliyeciler eşyalarınızı düzenlediler. İçeri getirebilir miyiz?"

"Tabii. Bir saniye."

Kendimi sürükleyerek yataktan çıkıp meşe ağacından yapılma çift kapıyı açmaya gittim. Mavi, kot iş gömlekleri giymiş dört adam, büyük, karton kutularla içeri girdiler.

"Onları şöminenin önüne istifleyin." Odanın sol tarafını işaret ettim.

"Belki onları pencerenin kenarına dizmemizi istersiniz, Bayan DeVille. Hava soğuk olursa belki ateş yakmak isteyebilirsiniz," diye önerdi nakliyecilerden birisi.

Bu düşünce beni ürpertti. Ateşe yaklaşılmaktansa donarak ölmeyi tercih ederdim. "Şöminenin yanı iyi, teşekkürler."

Adamlar tüm eşyalarımı taşırken ben de yeni yatak odamı hızlıca gezindim.

Odadan daha çok, iki ayrı yaşam alanına sahip geniş bir stüdyo gibiydi. Bir tarafta, yüksek Fransız pencerelerle oluşturulmuş dai-

resel bir çıkıntıya yerleştirilmiş açık bir oturma köşesi vardı. Diğer tarafa ise büyük boy bir yatak hâkimdi. İkisini ayıran, tavandan yere kadar, tamamen dönebilen, ahşap çıta bölme yer alıyordu. Çıtalar açık, şeffaf bir konsept yaratıyor, kapatıldığında ek mahremiyet sağlıyordu. Genel tasarım moderndi ancak birçok benzer yer gibi soğuk ve itici değil, aksine sıcak ve davetkârdı. Ayrıca, odayı daha önce kimse kullanmamış gibi görünüyordu.

Ayaklarımın altındaki şeftali rengi halı, muhtemelen var olan en yumuşak ve en kalın halıydı. Hayal edilebilecek en yumuşak yünden yapılmış gibiydi. Ön bahçeye bakan cam duvara doğru yürürken bu hissin keyfini sürdürdüm. Yılın bu zamanında bile bahçe güzeldi ve kendimi bir kitapla devasa huş ağacının gölgesine kıvrılmış hayal edebiliyordum. Ancak dışarıdan gelen motorun gürültüsüyle huzurlu hayalim bozuldu.

Tereyağı gibi pürüzsüz, beyaz saten perdelerin bir tarafını çektim ve tam da o anda kocamın ön merdivenlerden aşağı koşarak her zamanki şık BMW'sine doğru gittiğini gördüm. Telefonla konuşurken ceketini giyyordu. Çok acelesi olduğu belliydi. Tam arabasının arka kapısına uzandığı sırada duraksadı ve omzumun üzerinden bir bakış attı. Doğrudan bana bakıyordu.

Perdeyi sanki elimi ısırmış gibi bırakıp yerine düşmesine izin verdim. Bir dakika sonra cesaretimi toplayıp dışarı baktığımda araç da Arturo da gitmişti.

“Bay DeVille acil bir iş için çağrıldı,” dedi Greta ve sehpaye barış zambağı saksısını yerleştirdi. “Sabaha kadar dönmeyeceğini söyledi.”

“Sanki umurumda da,” dedim ama aslında onun beni duyacağı kadar yüksek ses kullanmadım.

Sevgili kocam, düğün gününde bile izin almaya tenezzül etmemişti. Onun burada benimle olmasını istediğimden değildi ama bu, onun değerli Cosa Nostra'sı için yaşadığını ve nefes aldığını kanıtlıyordu. Adam neredeyse tek kelime etmeden beni evine bırakıp gitmişti. Bana evi gezdirememişti bile. Ve ben burada yaşamak zorundaydım, öyle mi?

Neyse.

“Tamam, sanırım hepsi bu kadar.” Greta, kutu yığınınına doğru başını salladı. “Yerleştirmek için yardım ister misiniz, Bayan DeVille?”

“Sanırım onu yarına bırakacağım. Teşekkürler.”

“Size yiyecek bir şey getirebilir miyim?”

“Hayır, teşekkürler.” Midem o kadar gerilmişti ki bir daha asla yemek yiyemeyecektim herhâlde.

“Tamam. Eğer fikrinizi değiştirirseniz dolapta birkaç şey var.”

O dışarı çıkana kadar bekledim, sonra “Kitaplar” yazan kutulardan birini karıştırmaya başladım. En sevdiğim romantik-fantastik romanı çıkarmak biraz zamanımı aldı. Düğün gecem olabilirdi ama görünüşe göre onu güzel, sıcak bir banyoda geçirecektim.

Acınasıydı. Ama yeni bir şey değildi.

BÖLÜM

on iki

“**H**AYIR, AYLARDIR KİMSE MENDOZA’YA ULAŞAMADI. Yerleşkesi havaya uçurulduktan sonra ortadan kayboldu.” Ceketimi koltuğun arkasına atıp minderlere gömüldüm. “Hernandez de cevap vermiyor.”

“Ne kadar ürünümüz eksik?” diye sordu Ajello. Telefonda somurttuğunu resmen görebiliyordum.

“Adamlarımız hâlâ tüm kasaları kontrol edip her şeyi ölçüyor. Ama en az çeyrek ton eksik.” Sabahın agresif güneş ışığı, oturma odamın perdesi kapalı olmayan penceresinden içeri girip doğrudan bana vuruyordu. Parlaklıktan kaçmak ve şakaklarımda hissettiğim keskin baskıyı azaltmak için gözlerimi sıkıca kapattım. Kanepeye daha da gömülerek kolumu yüzüme koydum. “Pietro’yu depoda bıraktım. Son sayımı yapar yapmaz beni arayacak.”

“Düğün gecende gelinini yalnız bırakıp adamlarımızın kamyonu boşaltmasını denetlemek için mi gittin? Bunu kendi başlarına yapamazlar mıydı?”

“Bu teslimat gecikti. Ve şimdi, kasa sayısı beklediğimizle uyuşmuyor. Alıcılar zaten günlerdir ensemdeydiler. Bu son gelişmeyle daha da mutsuz olacaklar. Tabii ki gidip sevkiyatı kendim kontrol

etmem gerekiyordu. Ne haltlar döndüğünü bilmem lazım. Bu benim işimin bir parçası, patron.”

“Senin rolün, en iyi performansını sergilemek, anaç tavuk gibi davranıp yetkin insanların halledebileceği işlere bakıcılık yapmak değil. Hiç uyudun mu?”

“Hayır. Az önce geldim.” Kol saatime baktım. Yedi buçuğu biraz geçiyordu. “Bir saat kadar bekleyeceğim, sonra Spada’yı arayacağım. Elden çıkarmak istediği fazladan kokoları olabilir. Bir sonraki sevkiyat gelene kadar alıcılarımızı yatıştırırsa yeter.”

“Massimo’ya ulaşacağım. Sen uyu. Bu bir emir, Arturo.” Hat, başka söz olmadan kesildi.

Harika. Telefonu sehpa atıp iç geçirdim ama aniden öksürük krizine tutuldum. Nefes almayı kolaylaştırmak için öne eğildim. Derin bir nefes alabilmem için birkaç dakika geçmiş gibi geldi. Göğsüm baskıdan ağrıyordu. Peş peşe tüttüren lanet olası Pietro ve onun aptal sigaraları. Bir dahaki sefere yanımda sigara yakarsa, sigaralarını boğazına tıkacaktım.

Sürünerek mutfığa gidip buzdolabından bir şişe su aldım ve ikinci kata çıktım. Sağdaki sahanlıktan Sienna ile Asya’nın eski yatak odalarına ve arka bahçeye bakan birkaç misafir odasına giden bir koridor vardı. Sola dönerek, oradaki iki kapıya doğru ilerledim.

Yeterli para biriktirdikten sonra, kız kardeşlerim ve kendim için bu evi satın almıştım. Bizim için yeni bir başlangıç istemiştik ve yeni bir evin bize bunu sağlayabileceğine inanmıştım. Belki de yanlışmıştım. Belki de her odası anne babamızın anılarıyla dolu eski evimizde kalmalıydık. Ama daha fazla orada kalamazdım. O duvarların arasında kalmaya daha fazla dayanamazdım. Çünkü ailemizin mutlu anıları arasında, başka bir anı daha vardı. Her geçen yıl daha da güçlenen, diğer tüm anıları bastıran bir anı. O evde, beş yaşındaki kız kardeşlerime anne babalarının bir daha eve dönmeyeceğini söylediğim o hatıra.

Hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi.

İlk meşe çift kapının önünde durup sanki bana sırlarını, sağlam gövdelerinin arkasında sakladıklarını anlatacaklarmış gibi beyaz yü-

zeylerine gözlerimi diktim. Ama onların arkasında hangi odanın olduğunu zaten biliyordum. Ve kime ait olduğunu da. Bu evi satın aldığımda, bu olasılık çok uzak bir gelecek gibi görünüyordu.

Emlakçı, bu mülkün iki büyük ana yatak odası olduğunu anlatmıştı. Bu mahallede piyasaya çıkan en büyük ev olduğunu söylemişti. Sanki o sırada bu çok sikimdeymiş gibi. Benim için en önemli faktör, kız kardeşlerimin oynayabileceği büyük bir bahçesinin olması ve evin şehrin karmaşasından uzakta, banliyöde olmasıydı. Evi satın aldıktan sonra en sondaki odayı kullanmıştım, bu kapıların ardındaki oda ise boş kalmıştı. Evin hanımı için ikinci bir süit olarak tasarlanan oda, yıllarca gerçek amacına hizmet etmeden boş ve ıssız bir şekilde kalmıştı. İş ihtiyaçları ön plana çıkıp da benim için uygun bir eş adayı bulunana kadar öyle kalacağını düşünmüştüm.

Görünüşe göre vakit gelmişti.

Ancak bu kapıların arkasında uyuyan eşim, evlenmek zorunda kalacağımı düşündüğüm kadınlara hiç benzemiyordu.

Kapı kulpunu çevirdiğimde en ufak bir ses bile çıkmadı, o yüzden kapıyı açıp içeri adım attım. Oturma köşesini kaplayan kalın halı adım seslerimi boğdu. Daha birkaç hafta önce bu oda komple mobilyasız ve aksesuarsızdı. Kasvetli, bitmemiş bir alandı. Popov'lara yaptığım ziyaretten sonra eve döndüğümde, bu odayı yenilemeye ve döşemeye karar vermiştim.

İnsanlar dedikoduyu severdi. Boş laflar, lağım borusunda gezen bir New York sıçanından daha hızlı yol alırdı ve Arturo DeVille'in karısının, kız kardeşinin odasında uyuduğu haberi, Cosa Nostra dedikodu ağında orman yangını gibi yayılırdı. Peki bu bizi hangi noktaya getirirdi? Belimize kadar bokun içine.

Bunu hiç görücü usulü evlilik diye göstermeye çalışmamıştık, öyle bir senaryo açıklanabilirdi. Ama yapsaydık bile, anlaşma anlaşmaydı, bizden mutlu bir çift gibi görünmemiz beklenenekti. Kirli çamaşırlarımızı herkesin görmesi için ortaya sermezdik. Cosa Nostra'da işler böyleydi. Ve Ajello'nun da güzelce ifade ettiği gibi, onun sağkolu olarak sosyal çevremize örnek olmak benim görevimdi.

Tara için bu ikinci ana odayı hazırlamamın tek motivasyonu buydu. İlk öpüşmemizden sonra bu kararı vermem tamamen tesadüftü.

O öpücük hiçbir şey ifade etmiyordu. Sadece amaç için bir araçtı. Diğerleri gibi.

Odanın iki kısmını birbirinden ayıran bölmenin yanında sessizce durup omzumu ahşap çerçeveye yasladım. Pencereyi kapatan perdelerin arasındaki dar boşluktan bir ışık huzmesi sızıyor, karışık çarşafın arasına kıvrılmış narin kadın vücudunu aydınlatıyordu.

Küçük pijama şortu, uzun, güzel bacaklarını gizlemiyordu. Bakışlarımı, tişörtünün yukarı kayarak ortaya çıkardığı karnına çıkardım. Göbek deliğindeki *piercing* parıldıyor, loş odaya ısıtılı güneş ışınları saçıyordu. Gözlerimi ondan ayıramadım. Ve bunun nedeni, göbek *piercing*lerinin zarif bir hanımefendiye yakışmadığını düşündüğüm için değildi. Birden fazla kez, o göz kamaştıncı mücevheri yalamayı hayal ettikten sonra, sertleşmiş bir aletle uyanmıştım.

Sonunda o parlak cazibenin yarattığı hipnotik durumdan kurtulup uyuyan karımı hararetle incelemeye devam ettim. Aç gözlerim, pürüzsüz tenini, tişörtünün altındaki göğüslerinin dolgunluğunu ve boynunun zaraferini yiyip bitirerek yukarı çıkıp hafifçe aralanmış dudaklarına ulaştığında durdu. Yüzünün benim görebildiğim tek kısmı buydu. Geri kalanı, gözlerini ve burnunu kapatan parlak, koyu renkli saçlarının örtüsüyle gizlenmişti.

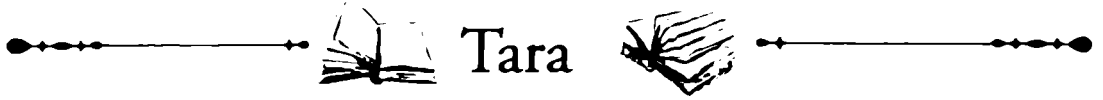
Şakaklarımdaki zonklama şiddetlendi ve ezici basınçtan neredeyse yüzümü buruşturacaktım. Boğazımın içi sanki parçalanmış bir açık yara gibi hissettiriyordu. Şişenin kapağını açıp her yudumda acı çekerek suyu yudumladım. Bu, küçük kediciğimin uykusunu izlemekten aldığım zevki azaltmıyordu. Uyandığı anda bana cehennemi yaşatacağına hiç şüphem yoktu, o yüzden onu bu şekilde takdir etmek için oyalandım. Kıymetli bir huzur içinde. Şu anki sakin hâli, gerçek tehlikeli doğasını hiç doğru yansıtmıyordu. Nedense her fırsatta bana karşı gelen vahşi tarafına hayrandım. Beni acayip tahrik ediyordu.

Sessizce yatağına doğru ilerledim ve battaniyenin bir köşesini çekip dolaştırdığı ayaklarından kurtardım. Tara sürekli üşüdüğünden

şikâyet ediyordu, öyle ki gardırobumun yarısı kayıptı. Takım elbise ceketlerim getirdiği eşyaların arasında olsa iyi olurdu, yoksa bu kedi yavrusu yine başını belaya sokacaktı.

Battaniyeyi Tara'nın çenesinin altına sıkıştırdıktan sonra, pencere-lerin karşısındaki sürgülü kapılara doğru yöneldim. Bu evdeki bir başka anlamsız özellikti. Ama karımın bunu keşfettiğinde vereceği tepkiyi görmek için sabırsızlanıyordum.

Odalarımızı birbirine bağlayan kapıları.

“Sonunda.” Saçımı yüzümden çekip yaptığım işi inceledim.

Dört yüz on yedi adet karton kapaklı kitabım, odamın oturma alanındaki raflara dizilmişti. Onları alt türlerine göre düzenlemek biraz zamanımı almıştı. Yapmam için geriye kalan tek şey, özel baskıları kutularından çıkarmaktı. Onları evden getirdiğim değerli kitaplığımıza yerleştirecektim. Ama ondan önce, kıyafetlerimle ilgilenmem gerekiyordu.

Dün gece sadece pijamalarımı ve bugünün kıyafetlerini çıkarmak kadar enerjim vardı. Diğer her şey hâlâ yatağın yanında dizili olan valizlerde ve kutulardaydı. *Elbiseler* yazan gardırop kutusunun bandını kesip kapaklarını açtım ve içinden eşyalarımı çıkarmaya koyuldum.

Elbiselerimin çoğu gündelik giyilecek, rahat kıyafederdi. Birkaç tane şık, zarif denilebilecek elbisem vardı. Ama çoğunlukla pantolon giyen bir kızdım. Benim kitabımda, iyi bir çift topuklu ayakkabı herhangi bir pantolonlu kıyafeti şık bir kombin hâline getirebilirdi. Ama sevgili kocam söz konusu olunca bu yeterli olmazdı. Evlilik sözleşmemizin eşsiz şartları, onun lanet olası sosyal etkinlikleri için yere kadar uzanan tasarımcı elbiseleri giymemi beklediğini açıkça belirtiyordu. Ve benimle paylaşma nezaketinde bulunduğu programına bakılırsa, sadece bu ay içinde üç tane böyle etkinlik olacaktı. Sienna'nın do-

labını yağmalayıp onun daha sade kıyafetlerinden bazılarını ödünç alabildiğim için minnettardım. Kısa vadede işimi görürlerdi ama kaçınılmaz bir alışveriş gezisi kesinlikle beni bekliyordu.

Bir elimde kaydırmaz askılar ve diğer elimde onlara ait elbiseleri tutarak odanın karşısındaki giyinme odasına doğru yürüdüm. Giyinme odası yatağa yakın, elverişli bir konumdaydı, odanın işlemeli giriş kapısıyla uygun tarzda meşe ağacından çift kapıları vardı. Diğer tarafta da bağımsız bir dolap bölümü vardı ama o getirmek zorunda kaldığım kıyafetler için fazla ufaktı. Arturo'dan "ödünç aldığım" ceketlerin hâlâ açmadığım eşyalarımın arasında saklı olduğundan bahsetmeye bile gerek yoktu.

Askıları sol elime alıp kapı kolunu tuttum ve yana doğru kaydardım. Kapı fazla çaba gerektirmeden, yumuşakça ve sessizce açıldı. Ortaya çıkan—

"Ne oluyor lan—" Boğulur gibi konuştum.

Gözlerim geniş odanın içinde dolaştı ve sonunda odanın en ucundaki devasa yatağa ve üzerinde yüzüstü uzanmış kaslı erkek vücuduna takıldı.

Çıplak erkek vücudu.

Ağzım açık kaldı. Burası bir giyinme odası değildi. Pislik kocam beni kendi odasıyla bağlantılı bir odaya yerleştirmişti! Ve adam çıplak uyuyordu! Çıplak!

Dönüp kapıyı çarpmak istedim. Ne kadar yakışıklı olursa olsun, benim ilgimi hak etmiyordu. O pisliğin egosu zaten yeterince büyüktü. Ama ezici bir merak duygusu beni ele geçirdi. Alt dudağımı ısırarak omzumun üzerinden bir bakış attım.

Arturo DeVille'in yakışıklı bir şeytan olduğu inkâr edilemezdi, özellikle de o özel dikim üç parçalı takım elbiseleri içinde. Ama vücudunun bu kadar iyi olmasını hiç beklemiyordum. Gözlerimin önünde uzanan kusursuz kas kütlesini izlerken kalp atışlarımın tavan yaptığını itiraf etmezsem yalan söylemiş olurdum. Her parçası mermerden oyulmuş gibi görünüyordu. Her keskin hat, çıkıntı

ve girinti mükemmel bir şekilde elden geçirilmişti sanki. Kıcı bile. Özellikle kıcı. O şeyde bozuk para sektirebileceğimden emindim.

Of! Baktuğım için kendimden nefret ediyordum.

Aptal herif! Neden bu kadar güzel olmak zorundaydı ki?

Gözlerimi onun muhteşem poposundan ayırıp kavradığı yastığı yüzüne bastırduğu kalın, dövmeli koluna çevirdim. Nikâh törenimiz sırasında o güçlü kolun bana sarılmasının hatırası üstüme hücum etti. Sadece varlığının, bana sarılmasının beni kaçınılmaz panik ataktan çekip çıkarmayı başarması bile gerçeküstüydü. İnanılmazdı. Mümkün değildi. Ancak sonuç olarak gerçektir. Sanki Arturo DeVille yoluna çıkan her şeyden daha güçlü, doğanın gücüymüş gibi.

Ailem ve çok yakın arkadaşlarım dışında, insanların yanında kendimi asla güvenme hissetmezdim. Ama o anda, baş düşmanımın kolları dünya üzerindeki en güvenli yerdin. O güvenli kucakta kalmak için her şeyi yapardım. Beni bırakabileceği düşüncesi daha büyük bir endişeye sebep olmuştu.

İçinde taşıdığı o sıcaklığın daha fazlasını arzuluyordum. Piç herifin teni her zaman sıcaktı. Sıcaklığına daha yakın olmak için kravatını çözmeye çalışmışım. Daha fazla ten tene temasa ihtiyacım vardı. Ama o, sadece onu becermek istediğimi varsaymıştı. Her neyse. Şeytan DeVille istediği fanteziyi hayal edebilirdi.

Ancak gerçek... İnkâr edemeyeceğim gerçek, onun kollarında kendimi güvende hissettiğimdi. Sanki onun benimle olması her şeyi yoluna koyacakmış gibi. Yaptıklarından, bana davranış şeklinden sonra bile... İçimdeki bir şey hâlâ Arturo DeVille'i güvenilir olarak görüyordu.

Bunun nedeni, genelde nasıl felaket biri olduğumu zaten bilmesi miydi? Geçmişimde yaptıklarımı okumuştun, yani onu hayal kırıklığına uğratmam mümkün değildi. Bu yüzden mi dönüp duran zihnimde bir sığınak olmuştu? Öyle olmalıydı. Başka bir şey olması mümkün değildi.

Değil mi?

Bu düşünce dizisinin beni bir yere götüreceği yoktu. Arturo DeVille bana bir iyilik yapmış olabilirdi ama o kadardı. Karşılığında

bir şey talep etmeyeceğini kim diyordu? Eğer ben hiçbir şey itiraf etmezsem talep etmezdi. Şu andan itibaren, onunla ilgili tüm aptalca düşüncelerim kaybolmalıydı.

Elbise yığınının yakındaki sandalyenin üzerine attuktan sonra parmaklarımın ucunda yatağına doğru yürüdüm, yastığın ucunu çekip elinden aldım.

“Uyan bakalım sevgilim. Odamın seninkinden mümkün olduğunca uzakta olması konusuna ne olduğunu açıklamak ister misin?”

Arturo tek gözünü aralayıp kısarak bana baktı. “Saat kaç?”

Gözlerimi kırıştırdım, bir anlığına onun bu kadar... Çocuksu görünmesiyle afalladım. Her zamanki kusursuzca geriye taranmış saç stilinden eser yoktu. Saçları uykudan dolayı dağılmıştı, her yöne doğru dikilmişti ve gözlerinin üzerine düşüyordu. Yüzündeki o daimî somurtkan ifadeden de eser yoktu. Sabah sesi normalden daha boğuk çıkıyordu.

“Neredeyse öğlen oldu.”

“Siktir,” diye iç çekti. Yüzünün yastığa gömülmemiş yarısını kapatmak için kocaman elini kaldırdı. “Ofise geri dönmem lazım. Birkaç saat uyuyayım demiş...”

Sessizlik. Devam etmesini bekledim ama sözcüklerin yerine, odayı derin, ritmik nefes sesleri doldurdu. Tekrar uyumuştı. Onu uyandırmalı mıydım?

Şişkin pazılarımı dürttüm. “DeVille.”

“*Ma lasciarmi dormire,*” diye yastığına doğru mırıldandı.

Hay sikeyim. İtalyanca konuştuğunda sesi daha da baştan çıkarıcıydı. Boğuk, büyüleyici, neredeyse bir kedinin mırıltısı gibiydi. Söylediği şey her neyse, ona katılmam için bir davet olmadığından emindim ama lanet olsun, bana öyle geliyordu.

Onu tekrar dürttüm ama kıpırdamadı bile. Ölmüş müydü? Hayır, o kadar şanslı olamazdım.

Gözlerim ağaç gövdesi gibi kolu boyunca ilerledi, derisine kazınmış dövmeleri sınıflandırıyordu. İnce gri bir yılan, bileğine iki kez dolanıyor, sonra da resmedilmiş yaprakların arasında kıvrılıyordu. Yılanın vücudunun bir kısmı, DeVille'in üst kolundaki kötü görü-

nümlü bir insan kafatasının arkasında kayboluyordu. Bir tür efsanevi yaratığın kanatları, onun devasa pazı ve triceps kaslarını sarıyordu. Hepsinin üzerinde, kabzasına bir kurdele iliştirilmiş bir hançer vardı. Dalgalı şeridin üzerine, tam olarak çıkaramadığım bir kelime kazınmıştı. Daha iyi görebilmek için başımı yana eğdim ama tek anlayabildiğim *l'On* harfleriydi.

Kocamın dövmelerini incelemek için bu kadar hevesli olmama-lıydım. Aslında, Arturo DeVille ile ilgili hiçbir şey ilgimi çekme-meliydi ama yine de kendimi daha yakına eğilip dövmedeki yazıyı deşifre etmek için uzanırken buldum. Ha! İlk kelime *l'Onore* idi ama daha fazlası vardı. Daha iyi bir açı elde etmek için dengemi sağlamak adına ağırlığımı tek bacağıma verdim, kollarımı uzattım. Eğer azıcık daha uzanırsam belki—

Ayağım kaydı.

Dengemi yeniden kazanmak için elimi önüme uzatayım derken kocamın üstüne seriliverdim. “Sik—”

Lanet bir ninjadan daha hızlı hareket etti. Bir saniye önce üstünde uzanıyordum, sonrakindeyse öfkeli bir kas yığınının altında sırt üstü yatar vaziyetteydim. Arturo bileklerimi kavrayıp başımın üzerinde tutuyor, üzerimden öfkeyle bakıyordu.

“Tara?” Gözlerini kırıştırdı ve yüzündeki ifade ölümcül bir bakıştan şaşkınca kaşlarını çatmaya dönüştü. “Ne oluyor lan?”

“Aynen!” Kıvrınarak kurtulmaya çalıştım. “Bırak beni!”

“Benim yatağımda ne işin var?”

“Yatağında değilim!”

Tek kaşını kaldırdı.

“Kazara oldu, tamam mı? Dövmeni daha iyi görmek istedim ve ayağım kaydı. Şimdi bırak beni.”

“Sanırım ilk kez bir kadın yatağıma *kazara* girmiş oldu.”

Ağzım açık kaldı, ona cehenneme postalamaya hazırlandım ama gözlerindeki kötücül ışıltı beni kapana kısırdı. Gözleri tamamen dudaklarıma odaklanmıştı. Nasıl olduysa saçları daha da dağılmıştı, bu da onu biraz vahşi ve acayip seksi gösteriyordu. Birdenbire tanıdığım ve nefret ettiğim gergin pislikten çıkıp tamamen farklı bir

adam hâline gelmişti. Şık, zarif ve titiz Arturo DeVille her zaman dikkat çeken biriydi ama aynı zamanda son derece de sinir bozucuydu. Ama bu... Onu bu şekilde hiç hayal etmemiştim. Dağınık. Hafiften vahşi görünen. Normalde kullandığı parfümün egzotik baharat ve topraksı çekiminden hiç eser kalmadan, temiz sabun ve şampuan kokarken.

Dağınık Arturo DeVille bin kat daha ateşliydi.

Nefesim ciğerlerimde takılıp kaldı. Uzuvlarımı hareket ettiremiyordum sanki. Ya da belki de yapmak istemiyordum. Arturo DeVille'in—tamamen çıplak Arturo DeVille'in—beni altına alıp yatağa bastırması baş döndürücüydü. İçimde derin bir sızıyı tetikliyor ve klitorisimi zonklatıyordu.

Arzu. Arzu beni kapladı, vücudumun her zerresine karıncalanma hissi yaydı.

O şeytani dudakların dudaklarımdaki hatırası boğazımı kuruttu. Parmaklarım o saçlara uzanıp karıştırmak için kaşındı, böylece onu bu hâle getirenin uyku değil, ben olduğumu bilmenin zevkini yaşayabilirdim. Zincirinden sarkan haç, gözlerimi köprücük kemiğine çekti. İnkâr edilemez şekilde seksi köprücük kemiğine. Uzanıp parmağımın ucuyla okşamak istedim. Ya da belki de dilimle. Nasıl hissettirirdi—

Hayır!

Dur.

Gözlerimi kapatıp onun beni hemen burada, şu anda sertçe becerdiği görüntüleri zihnimden silmeye çalıştım.

“Kasıtlı olmadığına emin misin?” Onun boğuk, derin fısıltısı üzerimden geçip giderken sıcak nefesi kulağımı okşadı. Sesi günahın vücut bulmuş hâli gibiydi, tıpkı kendisi gibi şeytaniydi. Beni kasvetli inine çekip pişmanlık duymam gereken ama duyacağımı da pek sanmadığım karanlık, şehvetli şeyler yapmaya ikna ediyordu. “Evlilik sözleşmemizde yer alan maddeleri genişletmek istiyorsan, tek yapman gereken istemek, *gattina*.”

“Hayal kurmaya devam et, Şeytan.” Elimden geldiğince güç toplayarak, kollarımı onun tutuşundan kurtarıp göğsünden iterek onu

kendimden uzaklaştırdım. Özgür kaldığım anda yataktan indim. “Tost makinesiyle yatmayı tercih ederim.”

Saçlarımı omzumun üzerinden atıp arkamı döndüm ve hızla odama kaçtım. Kapıların ikisini de sertçe kaydırıp çarptığımdan emin oldum. Gürültülü bir ses beklerken birbirlerine yumuşakça çarpımlan beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. *Lanet olası modern eşyalar!*

“Ne pislik ama,” diye mırıldanarak odama geçtim ve sonra biraz yemek arayışıyla alt kata indim.

Çoğu gün kahvaltı yapmıyordum ama bugün midemde doldurulmayı talep eden kocaman bir delik vardı. Açlıkla bir ilgisi yoktu tabii. Ben stresli olduğunda yemek yiyenlerdendim, birdenbire kocam yüzünden tahrik olmam, gastronomik bir müdahaleyi gerektiriyordu. Acilen.

Yemek düşüncesi zihnimden geçer geçmez, midemden büyük bir gurultu yükseldi. Dün düğün yaklaştıkça korku seviyem tavan yapmasına rağmen, midem hiçbir şeyi kaldıramamıştı. Arturo DeVile ile ilişki kurmak, kendi tuhafıklarımın bile aleyhime dönmesine neden olmuş gibi görünüyordu. Onunla birlikte yaşamak bana başka ne tür yeni kötü alışkanlıklar getirecek diye düşünmek bile beni ürpertiyordu. Her ne olursa olsun, ben düzgün bir şeyler yiyene kadar beklemek zorundaydı. İçimden bir ses bana gücümü korumam gerektiğini söylüyordu.

Mutfakta kimse yoktu, o yüzden kendim halletmeye karar verip doğruca buzdolabına gittim. Şu devasa, Fransız kapılı buzdolaplarından biriydi, soğuk gövdesinde lezzetli ve rahatlatıcı bir şeyler olduğunu vaat ediyordu. Ziyafetimizden kalan yemeklerin bir kısmı buraya gönderilmiş olabilir miydi? Sienna’nın bahsettiği trüf mantarlı bruschettayı hayal ederken ağızım sulandı. Kulağa harika geliyordu. Ya da belki de pasta vardı. Herhâlde biri düğün pastamızdan en azından birkaç dilim getirmiş olmalıydı!

Heyecanla buzdolabının kapağını açtım ve coşkumun bir kurşun balon gibi düştüğünü hissettim.

Domatesler. Salatalıklar. Dolmalık biberler. Kabaklar. Bir demet frenk soğanı, dereotu, maydanoz ve bir ton başka ravşan

yemi. Salata malzemeleri dışında atıştırarak başka bir şey bulmak umuduyla biraz karıştırdım. Hayır. Bir karton yumurta. Çok fazla et vardı ama hepsi çiğ ve plastik ambalajları içinde düzgünce istiflenmişti. Biraz beyaz mantar ve tuhaf görünümlü mor şeyler içeren başka bir kap. Ve peynir. Büyük bir tekerlek şeklinde, soluk sarı peynir. Ayrıca birkaç paket farklı türde rendelenmiş peynir ile küçük küpler hâlinde kesilmiş beş çeşit peynir içeren bir kap vardı. *Vay canına!* Kap sanki bir süt çiftliği oraya kusmuş gibi görünüyordu.

“Yumurta olsun o zaman.”

Buzdolabından üç yumurta ve bir parça sert peynir alıp tezgâhın üzerine koydum. Kahvaltı barının hemen karşısında, birkaç adım ötede çift fırınlı ve çok gözlü bir ocak vardı. Bu devasa cihaz, şık bir paslanmaz çelik davlumbazın altına yerleştirilmişti. Eminim profesyonel bir aşçı bu mutfakı kiskanırdı. Tava almak için yan dolaba elimi uzatırken gözüm ocak yüzeyine takıldı.

Gazlı ocak.

Boğazım sıkıştı, kapanmaya başladı.

Tüylerim diken diken oldu ve titremeye başladım.

Gözlerim ocağın yüzeyine takılı vaziyette yavaşça geri çekildim. Geriye doğru attığım her titrek adımla birlikte, hızlıca nefes veriyordum. Bir duvara çarpma kadar geri çekilmeye devam ettim.

“Bize kahvaltı mı hazırlıyorsun?” Duvar, kulağımın hemen yanından derin, boğuk bir sesle fısıldadı.

Çılgılık attım, neredeyse aklımı kaybediyordum.

“Ne oluyor be DeVille? Kalp krizi geçirmemi mi istiyorsun?”

“Bu kadar ürkek olduğunu bilmiyordum.”

Oflayıp hızla yanından geçtim, kahve makinesini çalıştırmakla çok meşgulmüşüm gibi davrandım.

“Peki ya kahvaltımız ne olacak?” Arturo tezgâhın üzerinde bıraktığım yumurtaları ve peyniri işaret etti.

“Bizim kahvaltımız diye bir şey yok. Benim olacaktı ama fikrimi değiştirdim. Sandviç yapmak için kullanabileceğim şarküteri et falan var mı?”

“İşlenmiş gıdalardan kaçınmaya çalışıyorum. Izgara yapabileceğin kaburga eti var.”

Bakışlarım tekrar ocak gözlerine kaydı. “Hayır. Canım hiç yemek pişirmek istemiyor.”

“Biftekleri senin için ızgara yapmamı ister misin?”

“Beni zehirleyip benden tamamen kurtulman için bir fırsat mı vereyim? Olmaz.”

“Sen bilirsin.” Kayıtsızca omzunu silkti.

Kahvem hazır olunca kahvaltı barına götürüp uzak uçtaki tabureye oturdum. Bu konumdan mutfak, buzdolabını karıştıran ve bir sürü malzeme çıkaran Arturo’yu da engelsiz bir şekilde görebiliyordum. Ütülü, siyah pantolon ve üstten iki düğmesi açık, güvercin grisi bir gömlek giymişti. Her zamanki gibi altın haçı boynundaydı. Her hareket ettiğinde ve pencereden içeri giren güneş ışığı mücevherin üzerine düştüğünde, Arturo’nun yatak odası aklıma geliyordu. Daha doğrusu yatağı.

Yani DeVille’in. Şeytan’ın yatak odası. Arturo’nun değil!

Kahvemi yudumlayıp onu gizlice izlerken yaptığı şeye hiç ilgi duymuyormuşum gibi davrandım. Mutfakta zahmetsiz bir dikkatle hareket ediyordu. Her hareketi metodikti ve yüzündeki ifade derin bir konsantrasyonu gösteriyordu. Biftek çoktan yan ızgarada cızır damaya başlamıştı. Biberler şeritler hâlinde dilimlenmiş, kabaklar küçük küpler hâlinde kesilmiş ve hepsi tavaya atılmıştı. Sonra ince, koyu renkli bir şişe yemeklik yağ alıp sebzelerin üzerine biraz döktü.

Yağı kenara koyarken oaktan mavi bir alev fişkırdı. Kahve fincanım neredeyse elimden kayıp düşüyordu. Dişlerimi sıkıp başka yere bakarak kendimi yerimde kalmaya zorladım. Kalp atışlarımı yavaşlatmak için derin nefes aldım.

“Salı günü bir iş ortağımla akşam yemeği yiyeceğim,” dedi çeri domatesleri ve aynı anda baharatları ekleyip yemeği karıştırırken. Hangi baharatları kullandıysa ızgara bifteğin ve sotelenen sebzelerin aromasıyla karışıyor, mutfaka enfes bir koku yayılıyordu. “Boston’dan gelecek. Ne yazık ki bazı şahsi sebeplerden ötürü düğünümüze katılamadı.”

“Bunun benimle ne alakası var?”

“Bana eşlik edeceksin. Ayrıca uslu duracaksın. Anlaşıldı mı?”

“Bana ‘uslunun’ ne demek olduğunu tanımla. Çenemi kapalı tutup şık mı görüneyim? Yoksa attığın topu da getirmemi ister misin? Önemli iş ortağına ne kadar iyi eğitilmiş bir eş olduğumu göstermek için yani.”

“Çok komik. Adriano Ruffo, İtalyan toplumunun üst kademesinden biri, Tara. Ayrıca, üzerinde çalıştığımız ortak inşaat projesinde Boston Cosa Nostra ile ana irtibat kişimiz o oldu.”

“Öyle mi? Prens falan mı? Onunla tanıştığımda reverans mı yapmalıyım? Yoksa elini falan mı öpmeliyim—”

“Onun hiçbir şeyini öpmeyeceksin!” Arturo sertçe karşılık verdi.

Gürültülü bir çıtırtı ve patlama sesi geldi, muhtemelen ocağa yağ sıçramıştı. Sebebinin bu olduğunu bilsem de gözlerim ocağa kaydı ve endişeyle bana doğru gelen cehennemin devasa, turuncu kollarını aradı. Ancak ufak mavi alevden başka bir şey yoktu.

Arturo tekrar tavaya odaklanarak, “Lanet olası ıslak domatesler,” diye mırıldandı. “Ve hayır, Adriano bir prens değil. Ama büyük büyükbabası bir düktü. Adriano, ABD’nin en büyük nakliye şirketlerinden birinin sahibi. Tır filosunu merkez alan ek bir iş birliği önerisi düşünüyoruz. New York ile Boston arasında bir bağ daha.”

“Ne güzel! Evli mi?”

“Neden sordun?”

“Gerçekten sormak zorunda mısınız?” Kahve fincanımı kafama dikip son damlaları içmeye çalıştım. “Bir dük. Hem de deli gibi zengin bir dük. Sanki romanlarımdan birindeki kahraman hayata geçmiş gibi. Umarım bundan bir yıl sonra, yani mutlu bir şekilde boşanmış bir kadın olduğumda, hâlâ müsait olur.”

Bang!

İrkildim.

“Adriano dul,” Arturo dolap kapısını çarparken bağırdı. “Karısı birkaç ay önce trajik bir şekilde öldü. Onunla tanıştığında bu tür yorumları kendine sakla. Anladın mı Tara?”

“Hav, hav.” Gülümsedim.

Kocam, yemeği tabaklara koyarken bana öfkeli bir bakış attı. Sonra tabakları kahvaltı barına getirip aramızdaki ahşap yüzeye sertçe koydu. “Ye. Yoksa sana köpek maması getirmemi ister misin? Tercih ettiğin bir marka varsa söyle yeter.”

Kahvaltı barına eğilip onun alanına girdim. “Senin hazırladığın bir şeyi yemektense köpek maması yemeyi tercih ederim, sevgilim.”

“Peki, öyleyse...” Yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla benim için olan tabağı aldı ve lezzetli görünen yemeği kendi tabağına aktardı.

Muhteşem koku duyularımı ele geçirdi. Sote sebzeler. Izgara biftek. Baharatlı ve tatlı bir şey. Ağzım sulandı ve her nefes adeta işken-ce hâline geldi. En son düzgün yemeğimi dün sabah yemiştım. Ve o lanet olası düğünden sonra, yemek aklımın ucundan bile geçmemiş-ti. Gece yarısı aşağıya inip oturma odasındaki meyve kâsesinden bir muz almıştım ama hepsi o kadardı.

“İstemediğine emin misin?” Şeytan, sulu bir biftek parçasını çatalıyla alıp ağzına atarken sordu. Hareketleri yavaş ve kasıtlıydı. Alaycıydı. Beni bilerek yemliyordu.

“DeVille, senin sunduğun hiçbir şey için aç değilim.” Boş kahve fincanımı kahvaltı barına vurup o pisliği muhteşem yemeğiyle baş başa bıraktım, midem protesto edercesine guruldarken prensip olarak geri çekildim.

Düzenleme
Ny.özlem

BÖLÜM

on üç

“S ELAM, GRETA?”

Hizmetçi kanepedeki yastıkları kabartmayı bıraktı ve omzunun üzerinden bana baktı. Boynundan sarkan kulaklıklarından birinden Fransızca bir şarkının sesi geliyordu. “Bayan DeVille. Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?”

“Şey, evet.” Ellerimi arkamdan birleştirdim. “Merak ediyordum da... Bana öyle yemeği hazırlayabilir misiniz?”

Bana şaşkınlıkla baktı. “Elbette. Ne yemek istersiniz?”

“Ev yapımı herhangi bir şey olur. Seçici değilim.” Ona utangaç bir şekilde gülümsedim.

Son iki gündür muz ve peynirle besleniyordum. Yemek sipariş edebilir ya da Riggo’dan beni düzgün yemek yiyebileceğim bir yere götürmesini isteyebilirdim ama DeVille’in bunu öğrenip soru sormasını istemiyordum. İstedğim son şey, o pislığe ateşten ödümün koptuğunu açıklamak zorunda kalmaktı. Aslında her türlü ateşten ama özellikle gaz ocaklarıyla ilgili olanlardan. Beni tam bir deli sanmasına ihtiyacım yoktu.

“Sizin için hemen basit bir makarna yapabilirim. Yoksa et de ister misiniz? Hazırlanması biraz daha uzun sürer ama—”

“Makarna kulağa harika geliyor. Teşekkürler.”

Greta’yı mutfağa kadar takip ettim, sonra kahvaltı barındaki en sevdiğim yere oturdum. Biri meyve kâsesini oturma odasından alıp tezgâhın üzerinde, kahve makinesinin yanına koymuştu. Bunu fark eder etmez, gözlerimi taze muzlardan kaçırdım. Önümüzdeki on yıl boyunca hiç görmesem de olurdu.

Greta, ocakta bırakılmış derin bir fırın tepsisini kapatan alüminyum folyoyu kaldırırken, “Ah. Bay DeVille aklınızdan geçenleri okumuş olmalı,” dedi. “Sığır etli lazanya. Hâlâ sıcak. Sizin için biraz tabağa koyayım.”

“Kesinlikle olmaz,” diye homurdandım, sonra hızla boğazımı temizledim. “Yani... Hayır, teşekkürler. İki sosun birleşimini pek sevmem. Bana başka bir şey yapabilir misin?”

Yalan! Lazanyaya bayılırdım. Makarna, et ve peynir katmanları... Tanrım, ağzımın suyu akıyordu.

“Aman, yazık oldu. Bunu Bay DeVille ile paylaşmalısınız. Yemek söz konusu olduğunda çok tutkulu biridir, biliyor musunuz? Açıkçası, yemek yapmaktan onun kadar zevk alan birini daha önce hiç görmedim. Yemek firmalarıyla anlaşmanın daha uygun olduğu özel günler dışında, her zaman kendi yemeklerini hazırlar. Tabii ki işlenmiş gıdalar yok. Yapay tatlar yok. Sadece taze ve organik malzemeler. Onun mutfağında abur cubur ya da benzeri şeyler bulamazsınız, orası kesin.”

“Fark ettim,” diye homurdandım. *Lanet psikopat.*

“Bir keresinde, burada bir iş yemeği verirken bir düzine ıstakoz siparişini, iyi hazırlanmadıkları için servis etmeyi reddetti. Adamlarından birini bir saat uzaklıktaki, kendisinin onayladığı bir yere gönderdi ve taze kabuklu deniz ürünleri getirtti, sonra da kendisi pişirdi.”

“Tam onun yapacağı türden bir şey.” Analitik bir mükemmeliyetçi. “Peki usta şef şimdi nerede?”

“Saat tam altıda kalktı ve kısa süre sonra ofise gitti. En kısa sürede yenilenmesi gereken bazı izinlerle ilgili bir şey varmış. Birkaç saat önce geri döndü ama siz aşağı inmeden hemen önce, büyük arabasına binip Riggo ile birlikte ayrıldığını gördüm.” Bir çalışan

olarak patronu hakkında konuşmak yerine, endişeli bir anne gibi cık cıkladı. “Bay DeVille için endişeleniyorum. Son birkaç aydır çok fazla çalışıyor. Sürekli hareket hâlinde. Bu sağlıksız. İşine olan bağlılığı konusunda her zaman yorulmak bilmezdi ama o bile bu kadar az uykuyla çalışamaz. Bu sabah ona öksürüğü için doktora görünmesi gerektiğini söyledim. Ama ne dedi biliyor musunuz? Zamanı yokmuş.” Greta, tüm bunlar çok ciddi bir trajediymiş gibi başını iki yana salladı ve bana bir fincan kahve uzattı.

Dün gece Sienna’nın son taslağını düzenlemek adına çok geç saatlere kadar ayakta kaldığım için, kahveye kesinlikle ihtiyacım vardı. Fazla uyumak bana göre değildi ama bu seferlik rol yapmam gerekmediği için sonuç çok iyi olmuştu. Yine de nihayet kalktığımda beynim hâlâ oldukça pusluydu. Boğuk havlama ve hırıltı benzeri sesler duyduğumu sandığımda, bunları hayal ürünü ya da rastgele sesler olarak görmezden gelmiştim. Hmm, demek ki o sesler ciğerleri çıkarcasına öksüren Şeytan’dı. Neyse. İsterse geberip gidebilirdi, benim için fark etmezdi.

“Erkekler inatçılıklarıyla bilinirler.” Ondan daha iyi bir cevap bulamadığım için omzumu silktim.

“Belki siz onunla konuşabilirsiniz? Artık siz burada olduğunuz için evde daha fazla zaman geçirmesi gerekir, değil mi? Sinemaya gidebilirsiniz. Ya da Broadway gösterisine. Parkta piknik de her zaman güzeldir.”

Tek kaşımı kaldırdım. Bir piknik. Şeytan DeVille ile.

“Ya da... Belki piknik olmaz. Aslında Bay DeVille de piknikleri sevmez.”

Gözlerimi devirdim. Bay DeVille’in sevdiği bir şey var mıydı ki? “Bunu aklımda tutacağım.”

“Buyurun. *Cacio e pepe*.” Greta önüme bir tabak koydu. “Bu benim *nonnanın* tarifi. Karabiber ve *Pecorino Romano* peynirli spagetti. Umarım beğenirsiniz.”

“Çok teşekkürler, Greta. Sen bir meleksin.”

“Ah, lafı bile olmaz. Bay DeVille kendisi yemek pişirdiği için burada neredeyse hiç yemek yapmıyorum. İsterseniz, bir dahaki sefere nasıl yapıldığını gösterebilirim.”

Gözlerim ocağa kaydı ama çabucak bakışlarımı kaçırdım. “Şey... Ben pek iyi bir aşçı değilim. Felaket sayılırım. Yani, yarın da benim için bir şey hazırlayabilecek misin?”

“Elbette. Hiç sıkıntı olmaz.”

Greta kulaklıklarını takıp köşeden kayboldu. O gözden kaybolur kaybolmaz lokmaları ağzıma çatal çatal tıkmaya başladım. Yağlı biber ve peynirli sos dökülmüş sade makarna... Farklıydı. *Tam olarak* hoş değil denilemezdi. Sadece farklı bir aroması vardı. Umurumda değildi gerçi. İki gün süren sınırlı seçenekten sonra, biraz “gerçek” yemek yediğim için ziyadesiyle minnettardım. Ama bakışlarım Arturo’nun lazanya tepsisine kayıp duruyordu ve burnum da yemeğin nefis kokusuyla baştan çıkıyordu.

Önemli değildi! Yeryüzünde yiyecek son şey o olsa bile ona dokunmayacaktım. Yapamazdım. Şeytan’ın bunu... Benim için... Yaptığını bilmek düşünülemezdi bile. Benim görüşüme göre, bu fazla mahremdi.

Birbiri için yemek pişiren bir çift olmak, kesinlikle her zaman deneyimlemek istediğim romantik fikirlerden biriydi. Bu, ikimizin de birbirimizin sevdiği ve sevmediği şeyleri öğrenmek için zaman ayırdığımız anlamına gelirdi. DeVille ile kurmak istediğimden daha derin ve anlamlı bir bağ kurduğumuz anlamına gelirdi. Bu yüzden, o adamın benden bir başka özel anı daha çalmasına izin vermeyecektim. *Gerçek* kocamın benim için yemek hazırlaması gibi bir anıyı. Bunu, şu anda yaşamaya zorlandığım bu sahte evlilik için değil, *gerçek* evliliğim için saklayacak ve değer verecektim.

Arturo DeVille’in bir başka değerli hayalimi daha yok etmesine izin vermeyecektim. Onun bunu benden almasına izin vermeyecektim. Pes etmek seçenek dahilinde değildi. Çünkü bazı şeyler tatlıymış gibi göz kırparken tadı fazlasıyla acı olurdu.

“Kahretsin.” Matkabı indirip yaptığım işin sonucunu inceledim. Duvarda tam olarak on iki adet yüzeysel delik vardı, hepsi birbirin-

den iki santim uzaklıktaydı ama hiçbirisi vida takabileceğim kadar derin değildi.

Öğle yemeğinden sonra, düzenleme projemizi bitirip bir sonraki zorlu görevime geçmeye karar vermiştim. Özel baskı koleksiyonumu sergilemek için kitaplık kurmak. Kitaplığımı Drago'nun evindeki odamdan buraya taşıtmıştım ama son iki gündür yeni yatak odamın köşesinde duruyor, onun için ideal bir yer bulmamı bekliyordu. Ve bulmuştum da. İki Fransız penceresi arasındaki duvar mükemmeldi. Ancak kitaplık bir seksenden uzun olduğu için devrilmemesi için sabitlenmesi gerekiyordu. Sorun değildi. Greta'dan bana bir matkap bulmasını istemiştım.

"Bu lanet duvar betondan yapılmış olmalı," diye söylenerek elektrikli aletin tetiğine tekrar bastım. "Ama hayatımda daha kötü düşmanlarla karşılaştım ve galip geldim."

On üçüncü denememde de tam beklenildiği gibi şansım yaver gitmedi. Matkap ucu yüzeyin hemen altında bir şeye çarptı ve beklenmedik bir geri tepme nedeniyle, alçıpan duvar boyunca bir çizik açtım. Alet elimden kayıp yüksek bir sesle yere düştü. Elim yorulmaya başladı diye tetik kilidini devreye soktuğum için matkap, sanki nöbet geçiren bir yaratık gibi halı üzerinde titremeye devam etti.

"Ne yapıyorsun sen kızım?" diyen bir erkek sesi arkamda yankılandı.

"Belli değil mi DeVille?" Davetsiz misafiri görebilmek için arkamı döndüm.

Biraz fazla hızlı hareket ettiğim için kullandığım merdiven altımda sallandı. Çıglık atıp dengemi sağlamak için yakındaki perde paneline tutundum. Hemen ardından kısa bir gıcırta ve sonra da üstümden bir yerden keskin bir çatırtı geldi. Perde demirinin duvardan komple ayrılıp kafama doğru geldiğini bir salise öncesinde fark ettim. İrkilip bağırarak gözlerimi yumdum. Kaçınılmaz olan için kendimi hazırladım. Kendimi koruma düşüncesi aklıma bile girmeden önce iki güçlü kol beni sarıp uzaklaştırdı.

"Sen," dedi derin, rahatsız olmuş bir ses kulağımın dibinden. "Yürüyen bir felaketsin, Tara. Kendin için bir tehlikesin!"

Gözlerimi korka korka araladığımda, öfkeden köpüren kocamla burun buruna geldim. Beni kollarında tutuyor, tepemden dik dik bakıyordu. Alnında, kaşının hemen üzerinde büyük, kırmızı bir şişlik vardı. Onun için duyduğum endişe bedenimi kapladı. *O lanet çubuk kafasına çarpmış!* Ama sözleri kafama dank edince endişem neredeyse ânında yok oldu.

Yürüyen felaket.

Çeşitli ilişkilerimde bundan daha kötü isimlerle anıldığım olmuştu. *Aptal. Sersem. Melodramatik. Dengesiz.* Bunlardan sadece birkaçıydı. Yani Arturo'nun bana bir tane daha isim eklemesinin beni neden bu kadar çok etkilediğinden emin değildim. *DeVille.* DeVille demek istedim.

"Teşekkürler, sevgilim. Beni bu kadar takdir etmene sevindim!" Onun kollarından kurtulup parçalanmış beyaz perde yığını arasında lanet olası matkabı aramaya koyuldum. Kahrolası şey hâlâ titriyordu. "Siktir!"

"Tara," diye hırladı Şeytan.

"Beni rahat bırak."

"Kendine zarar vereceksin. Bırak da—" Öksürük krizine kapıldı, gerçekten çok kötüydü.

Perdenin kenarını bırakıp gözlerimi ona diktim. "Greta'yı dinlemeli ve muayene olmalısın."

"Genç yaşında dul kalmaktan mı korkuyorsun, *gattina?*" Bir öksürük nöbeti daha onu ele geçirdi. Derin bir nefes alabilecek hâle gelene kadar yüzünü dirseğinin kıvrımına gömdü. "Ben iyiyim."

Yığılmış malzemelerin altında matkabı bulduktan sonra şaheserimi incelemek için yanıma geldi. "Buraya başka bir pencere açmak için mi delik açmaya çalışıyordun?"

"Matkap ucu sürekli... Bu her neyse," Elimle duvarı işaret ettim, "çarpıp durdu ve girmedi."

"Sen de bir düzine dememi mi yaptın?"

"Aslında on üç kez."

DeVille başını iki yana salladı. Küçük merdiveni kenara çekerken dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. Benim neredeyse

bir saattir uğraştığım deliği, o sadece birkaç saniyede açtı. X işareti-
nin üzerine diğer deliği açması daha da kısa bir zamanını aldı.

“İşte.” Elini uzattı. “Dübeller?”

“Ne?”

“Deliklere takılan plastik şeyler. Vidaları yerinde tutarlar.”

“Ah.” Greta’nın bana verdiği alet kutusunun yanına diz çöküp
içindekileri karıştırdım. “Bu tür el işlerini, ev tadilatını bilmeni hiç
beklemezdim.”

“Neden?”

Onu süzerken kaşlarımdan birini kaldırdım. Gömleğinin kolla-
rını sıyrılmış ve elinde matkap olsa da, yine de bir şekilde sofistike
görünmeyi başarıyordu.

“Sen öyle bir tip gibi görünmüyorsun,” dedim ve dikkatimi tek-
rar alet kutusunda ihtiyacım olan şeyi bulmaya verdim. Sonunda
ruruncu plastik şeyleri bulup birkaç tane aldım. “Al.”

DeVille elini bana uzattı ama benim uzattığım şeyi almak yerine,
kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. Göğsüm onun göğsüne
çarpınca ciğerlerimdeki hava boşaldı.

“Peki ben nasıl bir tipe benziyorum, Tara?” diye sordu eğilerek.

“Aşırı kibirli birine. Asla elini taşın altına koyup zor işlere giriş-
meyen birine.”

“Hmm. Seni temin ederim ki *zor* işlerden hoşlanırım ve *elimi bir
şeylerin altına* koymayı gerektiren hiçbir şeyden kaçınmam. Ayrıca çe-
şitli tekniklerde çok ustayımdır. Özellikle de bedensel tekniklerde.”

Sözlerini söylerken gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. Bir şey mi
ima ediyordu acaba?

Aman Tanrım, ediyordu!

Vücudumdan bir titreme geçti ve tam karnıma derin, zonklayan
bir ihtiyaç yerleşti. Arturo’nun her şeyiyle çabaladığı görüntüleri ka-
famdaki silmeye çalışarak yanağımın içini ısırdım. Hele de o parmak-
ların bacaklarımdaki görüntülerini. Klitorisim beklentiyle
zonkladı ve kendimi tutamadım. Dudaklarımdan bir iç çekiş kaçtı.

Erimiş bakışları ânında dudaklarıma indi. Ne yapmak üzere oldu-
ğumu düşünmeden kendimi ona doğru eğilirken buldum. O şehvetli

ağızına daha da yaklaştım. Gözleri beni çağırma gücüne sahipmiş gibi, manyetik bir çekim varmışçasına yaklaştım. Hızla nefes alıp kokusunu içime çektim. Heyecan verici. Baştan çıkarıcı. Bağımlılık yapıcı. Alı dudağı benimkine tüy gibi değdi, aklımdaki mantıklı düşüncelerin her biri doğruca pencereden dışarı uçtu.

Kolumu boynuna doladım ve onu kendime çektim, o baştan çıkarıcı dudaklarını kendi dudaklarımla yakaladım.

O da beni öptü. Beni kendine sıkıca bastırırken sıcak nefesi yüzümü okşadı. Ağzımı talan ederken. Uzun zamandır beklediği bir ziyafete aç bir adam gibi beni yutarken. Ben de ona öpücükle karşılık verirken parfümünün baharatlı kokusu, duyularımı okşadı.

Eli aşağıya doğru kayıp kalçamı sıktı, akılsız ihtiyacımı bir anda zirveye çıkar—

Avuç içinin sıcaklığı popomda durdu. Ve nedense, bu ani hareketsizlik, aşırı ısınmış bedenime bir kova soğuk su dökülmüş gibi geldi. Gözlerim birden açıldı. Çikolata rengi derinliklerle çarpıştı. Birbirimize baktık, ikimiz de nefesimizi toplamaya çalışıyorduk.

Sadece bir saniye.

Sonra, sanki elektrik çarpmış gibi ikimiz de birbirimizden uzaklaştık. Aramıza birkaç adım mesafe koyduk.

“Şey...” Ona bakmak istemeyerek gözlerimi kaçırdım. Tekrar göz göze gelme konusunda isteksizdim. “Düşürdüğüm duvar desteğini bulmam lazım.”

“Evet. Tamam. İyi.”

Arturo başını sallayarak onayladı, yerde bulduğum küçük şeyi ona uzatırken gözlerime bakmaktan imtina etti. Benim bakışlarım da onunkilerin yakınlarına bile gitmiyordu ama muhtemelen sebeplerimiz farklıydı.

Ne halt ediyordum ben? Onu öpmek mi?

Kahretsin. Bunu bana asla unutturmayacaktı.

“Mükemmel,” dedi dübelleri yerine takarken.

Hiç rahatsız olmamış gibi çalışmaya devam etti. Ne aramızda olanlar hakkında. Ne pahalı takım elbisesine alçıpan tozu bulaşması hakkında. Sanki şık takım elbisesi sadece üzerine giydiği bir şey değil

de kendisinin bir parçasıymış gibi, dübelleri deliklere hızla takıyordu. Sonra ağır kitaplığı yerine kaydırdı ve sonunda raf desteklerini vidalarla duvara sabitledi. Her şeyi kolay ve zahmetsizmiş gibi gösteriyordu. Bir damla bile ter atmadan bedensel iş yapıyordu.

“İşte. Bitti.” Kitaplığı gösterip alet çantasını topladı ve sanki az önce öpüşmemişiz gibi odanın diğer tarafına ilerledi.

Kapıya uzanırken omzunun üzerinden bir bakış attı. “Umarım bu akşamki planlarımızı unutmamışsındır.”

“Ne planları?” diye sordum.

“Karı koca olarak ilk defa insan içine çıkışımızı. Sana söylediğim gibi, Adriano Ruff ile buluşacağız, yani lütfen anlaşmamızın her maddesini gözden geçirip benim eşim olarak nasıl davranman gerektiğine dair talimatları iyice öğren. Ve gülümsemeyi unutma.”

“Evet, ilk aşama planlandığı gibi ilerliyor. Belediyenin evraklarımızı karıştırması nedeniyle yaşanan küçük aksaklık, bizimle ilgisi olmayan başka bir projeyle ilgiliydi.” Şarap kadehini dudaklarıma götürüp bir dikişte içtim.

Adriano Ruffo sandalyesine yaslanıp beni şahin gibi gözlerle süzdü. Yıllar içinde onun hakkında çeşitli şeyler duymuş olsam da bu adamla ilk kez yüz yüze görüşüyordum. Çoğunlukla Cosa Nostra içinde yayılan dedikodulardan duymuştum.

Spada ile tanıştıktan sonra, onun sağkolunun da benzer bir havası olmasını bekliyordum. Sert, patlamaya hazır, deli denilebilecek türden.

Ruffo bunların hiçbiri değildi. Aslında, Don'un tam zıttıydı. Sakin. Kültürlü. Medeni. Onunla ilgili hiçbir şey abartılı değildi ama yine de gücü ikinci bir deri gibi kuşanan türden bir adama benziyordu. Kırklı yaşların başındaydı. Şakaklarında hafif kırlar olsa da siyah saçlıydı. Ruffo ile Spada arasındaki tek benzerlik boyları olabiliirdi. Aslında, Boston'un sağkolu patronundan birkaç santim uzun

bile olabilirdi. Genel olarak, dış görünüşü onu bir iş insanı gibi gösterse de vücut yapısı kavgada kendini savunabileceğini gösteriyordu. Birkaç kilo fazlası olmasına rağmen muhtemelen kadınlar arasında istediğini seçebilecek biriydi.

Karşımda oturan adamın Boston Ailesi içindeki yüksek statüsünü gösteren hiçbir belirti yoktu. Anladığım kadarıyla silahlı değildi. Vücudunda görünür bir dövme yoktu. Ayrıca, İtalyan meslektaşlarımın çoğunun tercih ettiği gösterişli mücevherlere de ilgi duymuyor gibiydi. Onu gören herkes, onu sadece zengin ama sıradan bir iş insanı olarak düşünürdü. Ve içimden bir his, onun tam da bunu yapmak istediğini söylüyordu. Taktığı siyah çerçeveli gözlük bu imajı pekiştiriyordu.

“Bunu duyduğuma sevindim, DeVille.” Dikkatini verdiğini belirtmek için nazıkçe başını salladı. “Bildğin gibi, bu özel girişim *Famiglia* için çok önemli ve her şeyin sorunsuz ilerleyeceğini içtenlikle umuyoruz. Tıpkı Don Spada ile görüşmenizde ona garanti ettiğiniz gibi.”

“Her iki tarafın da bu girişimin sadece değeri nedeniyle değil, devam eden iş birliğimiz için de önemli olduğunu kabul etmesinden memnunum. Daha önce de belirttiğim gibi, düzenli olarak güncellemeler almaya devam edeceksiniz.”

“Mükemmel.” Ruffo’nun bakışları sağımda oturan Tara’ya kaydı. “Eşiniz başka bir şey ister mi acaba? Yemeğine dokunmadı bile.”

“Tara?” Yüzümü ifadesiz tutmak için tüm gücümü kullanıyordum. Bu çaba, son yirmi dakikadır kendimi tutmak için gösterdiğim dirençle denk, muazzam bir çabaydı. Bir hata yaparsam, onu boğazlayacaktım! “Yemeğinde bir sorun mu var, *gattina*?”

Gülümsemesi Cheshire Kedisi’ninki kadar genişti. Gözleri o kadar kocamandı ki karikatürize bir mutluluk ifadesiyle donup kalmış bir yüzden dışarı fırlayacak gibi duruyorlardı. Deli gibi görünüyordu. Başını yana eğip o çılgın gülümsemeyi bana yöneltti. Bu restorana adım attığımızdan beri o aptalca ifadeyi takınıyordu. Lanet akşam boyunca bir saniyeliğine bile yok olmamıştı.

“Harika görünüyor, sevgilim,” dedi dişlerini kıpırdatmadan. O lanet gülümseme hâlâ yüzündeydi. “Sadece aç değilim.”

“Şefi çağırırım. Belki Bayan DeVille’in hoşuna gidecek başka bir şey hazırlayabilir.” Ruffo neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir el hareketi yaptı ve saniyeler içinde dört garson, bir şef yardımcısı ve şef masamızın başına geldi. Denetlenmeyi bekleyen askerler gibi ellerini arkalarında birleştirip sıraya dizildiler. “Lütfen, canınız ne istiyorsa sipariş edin, Bayan DeVille.”

Tara, toplanan personele bir göz attı, sonra dikkatini Ruffo’ya çevirdi. Zaten imkânsız derecede geniş olan gülümsemesi daha da genişledi. “Size zahmet vermek istemem. Belki yemeklerini bekleyen başka müşteriler de vardır.”

“Hiç de zahmet vermiyorsunuz. Otellerde kalmak benim tarzım değil, o yüzden bu toplantı için tüm tesisi satın aldım. Gördüğünüz gibi burada sadece biz varız. İstedığınız her şeyi isteyebilirsiniz.”

“Ah, çok nazıksınız.”

Sesi bir kuşun şarkısı gibiydi. Tatlı. Büyüleyici. Neşeli. Bana karşı hiç bu tonda konuşmamıştı.

Dişlerimi o kadar sıktım ki ağrımaya başladı. Kıskançlık içimi bir cehennem gibi kasıp kavuruyordu.

“Sizin gibi bir beyefendiyle hiç tanışmadım, Bay Ruffo,” diye ekledi.

Buraya kadar! O kadar ani kalktım ki sandalyem devrilecekti. “Bunu kısa kestiğim için özür dilerim. Bu akşam katılmamız gereken önceden verilmiş bir sözümüz var.”

“Elbette.” Ruffo ayağa kalkıp bana elini uzattı. “Bir sonraki görüşmemizi sabırsızlıkla bekliyorum. Umarım, bahsettiğiniz ek iş birliği fırsatını tartışma şansımız olur. Ulaşım ağımın Aileler arasındaki bağları nasıl güçlendirebileceğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum.”

“Görüşeceğimize inancım tam.” Tır işini alıp kucına sokabilirdi, umurumda değildi.

Kolumu Tara’nın beline dolayıp onu resmen oradan sürükleyerek çıkardım.

Gırtlaktan gelen birkaç homurtu çıkarıp elime de korkunç görünen bir tokmak alırsam, mağaradan fırlamış birine dönüşebilirdim.

Kısmen boş otoparka doğru giderken Tara, “Son derece kabaydın,” diye şakıdı. Park alanında birbirine çok benzeyen iki araba vardı. Benimki ve Ruffo’nunki herhâlde. “Ben de orada durmuş görevini yerine getiren, uysal bir eş gibi görünmek için elimden geleni yapıyordum,” diye devam etti.

“Yaa tabii öyledir.”

“Belli ki hiçbir şey seni tatmin etmiyor, DeVille. Verdiğin her talimatı uyguladım. En küçük ayrıntısına kadar. Modaya uygun, ayak bileğine kadar uzanan bir elbise giyiyorum. Makyajımı minimal tuttum. Bana doğrudan hitap edilene kadar tek kelime etmedim. Konuştuğumda da ağzımdan tek bir küfür bile çıkmadı. Bu arada... Zorunlu tuttuğun daimî gülümsemeyi de sürdürdüm.”

“O kadar uzun süre zorla gülümsedikten sonra yüz kaslarına kramp gireceğinden eminim.” BMW’nin arka kapısını onun için açtım, sürücünün arkasına geçmesini bekledim. “Bu arada, çok gülünç görünüyordun.”

“Sevindim.” Sonra bana gülümsedi. Bu seferki sahte bir gülümseme değildi. Bu gülümseme samimiydi ve söylemediği şeyi açıkça ortaya koyuyordu. *Siktir git, DeVille.*

O içeri girince kapıyı çarparak kapattım ve damarlarımdaki kanım kaynarken aracın diğer tarafına dolandım. Bir şekilde, sevgili karım beni sinirlendiren her şeyin listesini bulmuş gibiydi. Beni sinirlendirmek için hangi damarıma dokunması gerektiğini çok iyi biliyordu. Birden fazla şekilde.

Öncesinde beni ne ele geçirmişti de onu öpmüştüm? Yoksa beni öpen o muydu? Hiç hatırlamıyordum. Rol yapmamız gereken birisi yoktu. Öpüşerek kandırmamız gereken birileri yoktu. Yine de beynim kısa devre yapmış olmalıydı. Tek hatırladığım, durmak bilmeyen açlıktı. Onun için duyduğum açlık. Onu yalayıp yutmak istedim. Onu tüketmek istedim. Haz almak istedim. Haz. Haz.

Ne sikim oluyordu böyle?

Koltuğa yerleşir yerleşmez, dün koyduğum ateş düşürücü şişesini almak için kapı cebine uzandım. Bütün hafta kendimi berbat hissetmiştim, bu sabah da göğsüme bir gerginlik ve sızı hissi yerleşmişti.

Belki de davranışımın sebebi bu haplardı? Son yirmi dört saatte çok fazla kullanmıştım herhâlde. Evet, sebebi bu olmalıydı.

Bardaklıktan bir şişe su alıp iki hap içtim.

“Şimdi de uyuşturucu mu kullanıyorsun?” diye homurdandı yanımdan.

“Evet. Bir erkeğin senin büyüleyici varlığıyla vakit geçirebilmesi için kafasının tamamen güzel olması gerekiyor.”

Tara’nın gözleri şaşkınlıkla ve belki biraz da incinmişlikle parladı, sonra hızla başka yere baktı, pencerenin ötesindeki bir şeye odaklandı. Tepkisini gizlemeye çalışsa da alt dudağındaki hafif titremeyi gözden kaçırmadım. *Kahretsin*. Karıma karşı bu çılgın çekimi hissetmek için kendime izin verdiğim her seferde, kendimi koruma içgüdüm devreye giriyor ve boktan bir pislik hâline geliyordum. Kendimi toparlamak için dikkatleri başka yere çekmek adına ağızımdan çıkanı kulağımanın duymadığı türden.

Kendimi tam bir puşt gibi hissederek şakaklarımı sıktım. “Tanrı aşkına, bunlar sadece reçetesiz satılan ağrı kesiciler. Ben sadece—”

“Umurumda değil,” diye ofladı.

“Tara—”

“Lütfen geri kalan yolu sessizce gidebilir miyiz?” diye iç geçirdi. “Lütfen.”

“Peki. Her neyse.”

Eve varmamızın ne kadar süreceğini kontrol etmek için telefonumu çıkardım. GPS’e göre neredeyse bir saat vardı. New York şehrini Ajello kontrol ettiği için, elit kesimin üye olduğu bu golf tesisi ve şehir kulübü sık sık toplantı yeri olarak seçiliyordu. Bizim bölgenin sınırları dışında olduğu için, başka bir Aile’nin üyesi, bizim Don’umuzun açık izni olmadan ancak buraya kadar yaklaşabilirdi. Ancak Adriano Ruffo’nun, Ajello’nun gazabını üzerine çekmeden bu tesisi satın alabilmesinin nedeni de muhtemelen uzak konumuydu.

Yan konsoldan dizüstü bilgisayarımı alıp kucağıma koydum ve son birkaç saat içinde gelen e-postaları incelemeye başladım. Acilen ilgilenmem gereken bir düzineden fazla e-posta vardı. Önce Ajello’nun e-postasına cevap verdim, gelecek ayın uyuşturucu sevkiyatları hak-

kında bir raporu gönderdikten sonra mimarlık firmamızın gönderdiği konsept çizimleri incelemeye geçtim. Bazen bu lanet iş yüzünden kendimi New York suç ailesinin patron yardımcısı gibi değil de Fortune zenginler listesine giren 500 CEO listesindeki biri gibi hissediyordum.

Neredeyse yarım saat çalışarak görmek istediğim değişiklikleri not aldım. Haplar nihayet etkisini gösterdi, göğsümdeki ağrı ve şakaklarımda zonklama azaldı. Biraz daha iyi hissetsem de, yaptığım işe konsantre olmakta hâlâ zorlanıyordum. Ve bunun sebebi Tara'ydı. Yanımdaki koltukta sessizce somurtan karım.

Gözlerim artık sayamadığım şekilde yine ona kaydı. "Neden bir şey yemedin?" Dizüstü bilgisayarı kapatıp konsola geri koydum. "O biftek hiç de fena değildi."

"Yemek yerken gülümsemeye devam edemem. Ve sen anlaşmamızın sosyal etkinlikler için bu şartının üzerinde çok fazla durdun."

"Tanrım. Eve gidince sana akşam yemeği hazırlayacağım. Lazanyayı beğendin mi?"

"Dokunmadım bile. Greta bana başka bir şey hazırlayacak kadar nazikti."

"Ne? Neden?"

"Sana söyledim zaten, DeVille. Prensip olarak senin hazırladığın hiçbir şeyi yemeyeceğim."

Burun deliklerim genişledi. Bunun beni neden bu kadar sinirlendirdiğini anlamadım. Dışarıdan aldığı ya da işlenmiş gıdaları yemesi neden umurumda olacaktı ki? Ama umurumdaydı. Beni fazlasıyla rahatsız ediyordu. Bu sabah erken saatlerdeki toplantımdan sonra fazlasıyla ihtiyaç duyduğum uykumu almak yerine, ona ev yapımı lazanya yapmak için bir saat harcamıştım. Ve beğenmesini istiyordum, lanet olsun.

"Açlıktan ölmeye niyetlisin o zaman? Çünkü anladığım kadarıyla yemek yapmayı bilmiyorsun."

"Yemek yaparım. Sadece feng shuinin uygun olmadığı bir mutfakta yapmam. Ocağın kuzeybatı köşesine fazla yakın. Bunun ne kadar şanssızlık getirdiğini biliyor musun? Dokunmayı reddediyorum." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Greta bana yemek yapmasının sorun olmayacağını söyledi. Ama eğer o meşgulse dışarıdan söylerim."

Öyle mi? Göreceğiz bakalım.

Daha geniş bir yola saptığımız anda, araba şiddetle yana doğru savruldu ve Riggo frenlere sertçe basınca lastikler gıcırdadı. Bu ani hareket yüzünden Tara bana doğru savruldu. Onu kafasını cama çarpmadan ya da aradaki mahremiyet paneline çarpıp ön koltuğa uçmadan tam zamanında yakaladım.

Riggo, paneli aşağı kaydırarak omzunun üzerinden bana baktı. “Özür dilerim, Bay DeVille,” dedi. “Önümüzdeki araç kaydı ve sonra aniden durdu. Lastikleri patlamış olabilir. Yardım gerekip gerekmediğine bakayım mı?”

Ön camdan yol şartlarını kontrol etmek için ileriye baktım. Kot pantolon ve siyah kapüşonlu giymiş bir adam, büyük siyah kamyonetinin sürücü tarafındaki lastiğinin yanında çömelmiş duruyordu. Bu yol, en azından bu mevsimde, nadiren kullanılan bir yan yol olabilirdi ama asfalt yeniydi. Bu adamın kamyonetindeki gibi ağır hizmet tipi lastiklere hasar verebilecek çukurlar veya başka bir şey yoktu. Özellikle de ani bir duruşun gerekli olacağı kadar. Adam emniyet şeridine çekmeye bile zahmet etmemişti.

Adam ayağa kalkıp botuyla lastiğe tekme attı, sonra bize doğru döndü. Rahat bir omuz silkmeye, sanki gerçekten yardıma ihtiyacı varmış gibi Riggo’yu yanına çağırdı. Ceketimin cebine uzanıp silahımı çıkarırken dikkatimi ahmağa verdim.

“Ciddi misin?” diye homurdandı Tara kulağımın dibinden. Onu hâlâ sıkıca yanıma bastırduğımı fark etmemiştim. “Sırf zavallı adamın lastiği patladı diye elinde silahla mı dışarı çıkacaksın?”

“Riggo. Sana söylediğimde gaza bas.” İnatçı karıma dönerken burnumu onun burnuna çarptım. “Yere yat.”

“Neden?”

“Çünkü kapılar pencerelerden daha fazla kurşunu engelleyebilir. Eğil. Hemen!”

“Kurşun mu?” Kafası karışmış bir şekilde bana iki kez göz kırptı, sonra bacaklarını benimkilerden hızla ayırdı ve koltukların arasındaki yere çömeldi. “Harika, sikeyim.”

Düğün yeminlerimiz sırasında panik atak geçirdiğini düşünürsek, her an çıldırmasını bekliyordum. Aslında, kurşunlardan bahsedilir bahsedilmez çıldırma yolunu yarılmasını bekliyordum. Ancak histerik bir şekilde kriz geçirmek yerine, karım sadece eteğini düzeltti ve bana kızgın kızgın baktı. İnanılmaz.

Silahımı hazırladım. “Gazla, Riggo.”

Araba ileri fırladı.

Lastiği patlamış zavallı adam arkasına uzanıp bir silah çıkardı. Aynı anda yolcu kapısı ve arkadaki iki kapı da açıldı, arabamız yanlarından hızla geçerken üç adam daha dışarı çıktı.

Saldırganlar bize ateş edince arabanın arkasına ritmik tak tak tak sesleri yağdı. Mermilerden biri arka camdan sekerek kurşungeçirmez camda bir gedik bıraktı. Piçler zırh delen mermi kullanıyorlardı. Camı indirip ateşe karşılık verdim.

“Conrad’la evlenmeliydim,” dedi Tara yerdeki yerinden mırıldanarak. “Şu anda Avrupa’da bir yerlerde harika vakit geçiriyor, karides kokteylin keyfini çıkarıyor olabilirdim. Hiçliğin ortasında kurşunlanmazdım.”

“Conrad da kim lan?” diye bağırırken takip eden kamyoneti hedef aldım. Birkaç adam başlarını yan camlardan dışarı çıkarmıştı, bir diğeri ise tepe penceresinden başını uzatmıştı. Şu anda şoförlerinin bize ateş edemeyecek kadar meşgul olmasına şükretmeliydim.

“Üniversitede çıktığım biri. Çok iyi bir çifttik. Babası petrol zengini olduğu için Conrad beni çok şımartırdı. Ama o bana evlenme teklif etmeden önce çok kısa bir süre çıkmıştık. Panikledim ve ondan ayrıldım. Yine de ara sıra beni arıyor.”

Dişlerimi sıkıp her hareketimizi takip eden kamyonete bir tur daha ateş ettim. “O petrol zengini vелеde söyle, bir daha karımı ararsa, alacağın bir sonraki arama onun cenazesine davet olur.”

“Arkadaşlarımla konuşmamı yasaklayamazsın!”

Başımı hızla ona doğru çevirdim. “Tabii ki, ben—”

Bir mermi yüzümün yanından birkaç santim farkla geçip gitti. Bu lanet kadın beni öldürtecekti! Dikkatimi bizi takip eden pisliklere geri çevirdim ama kamyonet yolun ortasına doğru yönelip ateş

hatumdan kaçtı. *Kahretsin*. Silahın şarjörünü değiştirip karşı pencereye kaydım ve ateş etmeye devam etmek için pencereyi açtım.

“Solak olduğumu sanıyordum,” diye mırıldanmaya devam etti Tara. “Kişiliğine uyuyor. Solaklar otoriter olarak bilinir.”

“Konuşmayı keser misin?!”

“Ve kolayca dikkatleri dağılır. Kötü adamlar bize yaklaşıyor gibi görünüyor. Burada pek iyi iş çıkarmıyorsun, biliyor musun?”

“Üç kişililer ve,” gözümün ucuyla onun arka koltuğun kenarından dışarıya baktığını fark ettim. “EĞİLSENE LAN!”

Tam da araba sola kayarken onu elbisesinin arkasından tutup çektim. Hareketin gücü ikimizi de arabanın zeminine savurdu, üstüne düştüm.

“Senin neyin var be kızım?” diye bağırdım. “O güzel kafan uçsun mu istiyorsun?”

“Durumumuz hakkında endişeleniyorum!”

Riggo şerit değiştirip silahlı adamları atlatmaya çalışırken üzerimize daha fazla kurşun yağdı. Tekrar koruma ateşi açmam gerekiyordu ama gözlerimi somurtan Tara’nın dudaklarından ayıramadım. Beni yine kendilerine çekiyorlardı.

“Durumumuz gayet iyi,” dedim sertçe.

“Hadi canım?” diye karşılık verdi ve gözleri meydan okurcasına parladı.

Kızginken çok seksi oluyordu. Yüzüne düşen bir tutam saçı çekip ona karşı hissettiğim çekime karşı koymaya çalıştım. Bu direnç, ben bu dürtüye teslim olmadan önce sadece iki kalp atışı kadar sürdü.

Ağzımı onun ağzına yapıştırıp o baştan çıkarıcı dudaklarını ele geçirdim. Belki de yaşadığımız zorlu durumdandı, belki de sadece onun tadı yüzündendi ama zihnim beklenmedik bir şekilde uçurumdan aşağıya doğru bir yolculuğa çıktı. Karımın beni öperken altımda olması dışındaki hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi geldi. Silah sesleri, lastiklerin çığlığı, Riggo’nun endişeli bağırışları... Her şey Tara’nın yumuşak inlemeleriyle boğuluyordu.

Tepemizden kulakları delen bir çatlama sesi geldi. Arka cam kırılıp da keskin parçalar yağmur gibi yağarken, anında kollarımı

Tara'nın başına sardım. Araba sola savruldu ve ikimiz de koltuklara çarptık.

"Vurulduk. Sürücü tarafındaki arka lastik patladı," diye bağırdı Riggo. "Savrulmadan önce kenara çekmem lazım."

Harika. Koltuğun altındaki kolu çekerek uzatılabilir ayak dayama yerinin altındaki gizli bölmeyi açtım ve yedek silah zulamdan bir Uzi aldım.

"Ben söylemeden arabadan çıkma sakın," diye hırlarken şarjörü yerine taktım. "Anladın mı, Tara?"

"Evet," dedi boğuk sesle.

"Güzel." Ensesini kavrayıp bir öpücük daha almak için onu kendime doğru çektim. Sonra ayağa fırlayıp kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

Kamyon, birkaç araba mesafesinde yamuk şekilde durmuştu ve üç saldırgan da aracın arka tarafında toplanmış, bize doğru kurşun yağdırıyordu. Dördüncü adam ön yolcu koltuğunda gevşek bir şekilde, hareket etmeden duruyordu.

Arka tekerleğin yanında siper alıp araçlarının üzerinden başlarını uzatan pisliklere bagajın üzerinden yarı otomatik silahla ateş açtım. Bu aptallar, pusularını lanet olası dolunay altında kurmayacak kadar bile akıllı değillerdi ve şimdi de boktan bir avlanma oyunu oynuyorlardık. Kurşunum bana en uzak olan adamı buldu, adam geriye doğru savruldu. Diğer ikisi eğildi. Ayağa kalkıp kamyonu doğru koşarken ateş etmeyi sürdürdüm.

Hedefime giden yolu yarılayıp arka tamponun yanında çömelmiş adama yaklaştığım sırada, diğer serseri kaputun etrafından dolaşarak silahını bana doğrulttu. Omzumun altına isabet eden kurşunla birlikte kolumda yanma hissi oluştu. Adımlarımı sekteye uğratmadan Uzi'yi sağ elime aldım ve saldırgana döndüğüm sırada sendeleyip yere düştü.

Şükürler olsun. Riggo sonunda aklını başına toplayıp çatışmaya katılmaya karar vermişti.

Riggo koruma ateşi açarken arkamdan kurşun sesleri yankılandı, ben de yön değiştirip kamyonu doğru devam ettim. Başka bir lanet mucize daha. Çocuk pratik yapıyordu herhâlde çünkü genelde bok

gibi ateş ederdi. Tekniği histerik bir kadını bile zora sokacak türdendi çünkü genelde mermileri her yöne sıkardı. Sanki isabetten ziyade sıkılan mermi sayısı önemliymiş gibi. Cık cıkıldım. Şimdiki çocuklar.

Aracın önünden dolandığımda, son kalan saldırgan arkada çömeliyordu. Sürücüydü, elinde silah tutuyordu. Bir taraftan ben bir taraftan da Riggo kurşun yağdırırken, piç kurusu kaçacak bir yer bulamadan olduğu yerde kaldı.

“Silahını at,” diye bağırdırken kafasına nişan aldım. “Sonra ayağa kalk. Yavaşça.”

Adam kıpırdamadı, sadece kaşlarını çatarak bana baktı. Sanırım ne dediğimi anlamıyordu. Ya da belki de beklediği kişi ben değildim?

“Silah,” diye tekrarladım namluyla işaret ederek. “At onu.”

Gözleri sağ tarafıma, ölü yoldaşlarından birinin yattığı yere kaydı. Silahın horozunun çekilmesinin tıkırtısı kör tarafımda yankılandı. Tetiği çekip sürücünün kaşlarının arasına kurşunu sıktım ve tam döndüğüm sırada başka bir silah sesi daha geceyi deldi. Öldürdüğümü sandığım adam yarı ayaktaydı, iki eliyle kanayan boynunu tutuyordu. Gayzer gibi kan fışkırıyordu. Yanında asfalta düşmüş bir silah yatıyordu.

Orospu çocuğu. Bir saat önce, Riggo’nun hayatımı kurtaracağı düşüncesi gülünç gelirdi.

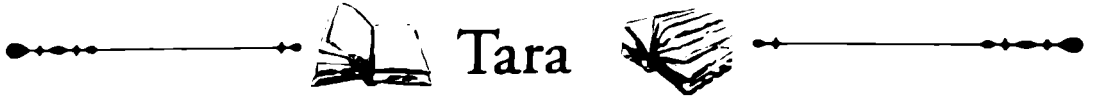
“İyi atıştı,” diye bağırdım arkama doğru, silahımı ölen adama diktim. Çocuk kesinlikle daha iyi hâle gelmişti.

“Vay, teşekkür ederim, sevgilim.”

Başımı hızla kamyonun arka tarafına çevirdim. Karım, artık ölmüş olan saldırgana silahını dikmiş vaziyette yolun ortasında duruyordu.

BÖLÜM

on dört

“**K**IPIRDANMAYI KESECEK MİSİN?” DİYE PATLADIM.
Aldığım tek cevap bir homurtu oldu.
Gözlerimi devirip Şeytan’ın omzunu dezenfekte etmeye devam ettim. Neyse ki kurşun sadece sıyırmıştı, yarasının birkaç dikişten fazlasına ihtiyacı olmayacaktı. Tüh.

“*Yürüyen bir felaketin* hayatını kurtarmasını hâlâ aşamadın demek ha?” Başımı kaldırıp Arturo’nun kısılmış gözlerine baktım.

Banyonun ışığı harikaydı, yakışıklı yüzünü her açıdan aydınlatıyordu. Belirgin elmacık kemikleri olan erkeklere karşı biraz zaafım vardı ve onunkiler de sanki taştan oyulmuş gibiydi. Heykeltıraş elinden çıkmış gibi görünen tek yeri de orası değildi. Gömleğinin önü tamamen açılmış ve yanları da gevşekçe dururken, göğüs kasları da tamamen ortadaydı. Yüzümden birkaç santim ötedeydi. Teninin sıcaklığını hissedeceğim kadar yakındı.

Sanki bu yetmezmiş gibi, adamın sekizli karın kasları vardı. Sekizli karın kası! Bunun sadece bir şehir efsanesi olduğunu sanıyordum. Gerçekliği çarpıtma işini de şeytana bırakmak lazımdı zaten. Bu kadar yakışıklı birinin bu kadar sinir bozucu bir pislik olması gerçekten çok yazıktı.

“Ee?” diye üsteledim. “Bu yüzden mi son bir saattir huysuzlanıyorsun? Tamam, anlıyorum. Kocaman egon için çok büyük bir darbe olmalı, sevgilim.”

Bir homurtu daha, ardından bir oflama. Belki de o kadar bağırdıktan sonra boğazı acıyordu. Kurtarma ekibinin gelmesini beklerken, onun şiddetli tiradına katlanmak zorunda kalmıştık. Tam orada, ıssız yolun ortasında hem de.

Tam da beklediğim gibi gitti diyebilirdim ama arada tuhaf bir sürpriz de olmuştu. Bir sürü, “*Aklını mı kaçırdın sen?*” birkaç tane, “*İçine ne girdi senin?*” cümlelerinin peşinden şaşırtıcı bir şekilde, “*Yaralanabilirdin!*” cümlesi gelmişti. Sonuncusunun benim iyiliğim için olduğunu hiç sanmıyordum. Şeytan muhtemelen, Drago’ya benim İsviçre peyniri gibi delik deşik olmuş hâlimi açıklamak zorunda kalabileceği ihtimali üzerine sinirlenmişti. *Eğer* öyle bir durum olsaydı. Ama olmamıştı, o yüzden şimdi bu huysuz ayı ile uğraşmak zorundaydım.

Soğukta titrediğimi fark edince yumuşayıp bana ceketini vermişti. Zamanlamayı düşününce bu biraz şaşırtıcıydı. O kadar sinirliiyken, yine paltomu getirmeyi unuttuğum için beni azarlayacağını düşünmüştüm. Ama yapmamıştı. Ama o andan itibaren Aile’yi “yüksek alarm” durumuna geçirdiğini ve güvenlik ekibi olmadan hiçbir yere gitmeme izin verilmeyeceğini kesin bir dille söylemişti. Sonra da susup tek kelime bile etmemişti. Ne adamları üzerimize titrediğinde ne de eve dönerken. Aslında bu biraz sinir bozucuydu.

Gözlerimi kaçırıp gömleğinin kumaşını çekiştirdim. “Eğilmen lazım. Ulaşamıyorum—”

Arturo, yaralanmamış kolunu belime doladı ve beni kaldırıp mermere oturttu.

“Sanırım bu da işe yarar.” İlk yardım çantasından aldığım iğne ve iplikle, yarasına odaklandım. “Uyuşturmak için bir şey yok mu?”

Cevap vermek yerine, daha önce lavabonun yanına bıraktığı viski şişesini kapıp şişeden uzun bir yudum aldı. Sanırım bu, yukarı çıkmadan önce mutfğa uğramamızın sebebini açıklıyordu.

Derin bir nefes alıp yaranın kenarlarını sıkıştırdım ve iğneyi derisine batırdım. Hiç kıpırdamadı bile.

“Sana ateş etmeyi ağabeyin mi öğretti?” Banyoda yankılanan derin sesi beni korkuttu.

“Bak sen, artık benimle konuşuyor musun?” Kaşlarımı kaldırdım. “Evet, Drago öğretti. Sen kız kardeşlerine öğrettin mi?”

“Tabii ki hayır. Kadınlar ateşli silah kullanmamalı.”

“*Kadınlar ateşli silah kullanmamalı,*” dedim onu taklit ederek “Tanrım, ağzından çıkanı bir dinlesene.”

Yine homurdandı ve çenesindeki kaslar gerildi.

Kahkahamı zorlukla bastırdım. Sienna’nın silah konusunda benim kadar iyi olduğunu bilse ne düşünürdü acaba? Ona söylemeli miydim? Sadece onu biraz daha kızdırmak için?

Gözlerim Arturo’nun sağ koluna kaydı. Gömleğinin kolu birkaç yerinden yırtılmış ve kanla ıslanmıştı. Arka cam patladığında bana kollarıyla siper olurken yaralanmıştı. Kardeşim dışında tanıdığım hiç kimse bunu yapmazdı. Benim için. *Beni* kurtarmak için kendilerini tehlikeye atmazlardı. Daha önce çıktığım eziklerin hiçbiri yapmazdı, orası kesindi.

“Bitti.” Keva’nın bana öğrettiği gibi ipliği bağladım ve sağ koluna doğru başımı salladım. “Şimdi o kesiklere bakalım.”

“Sorun yok.”

Omzumu silktim. “Neyse. Enfeksiyon kaparsa ve kangren olursan, doktorlar kolunu keserler. Ama sen iki elini de kullanabiliyorsun, o yüzden sorun olmaz, değil mi?”

Bana bakarken gözleri iki çizgiye dönüştü. O şeytani bakışı beni hipnotize ederken yavaşça gömleğini çıkarıp yere attı. Sonra kolunu uzatıp avucunu arkamdaki aynaya dayadı.

Aniden boğazım kurudu ama yutkunmaya çalışsam da yakınlığı beni adeta sarhoş etti. Kollarımı ona dolayıp alnımı göğsüne dayamak için dayanılmaz bir istek duydum. O temasa ihtiyacım vardı. Kalp atışlarını hissetmeye ihtiyacım vardı. Onun... Ölmediğinden emin olmaya ihtiyacım vardı.

Benim için o kovalamaca ve çatışma sırasındaki tehlike, onun kendi isteğiyle girdiği tehlikeye kıyasla hiçbir şeydi. Dört silahlı adama karşı. Tek başına! Aracımızın korumasından uzakta. Sersem!

Arturo'nun saldırganlara doğru koşmasını izlerken neredeyse kalp krizi geçirecektim. Kendini yok edilemez mi sanıyordu? Lanet olası bir süper kahraman mı? Riggo'nun bana eğilmem için bağırması boşunaydı. Gözlerimi o korkusuz aptaldan ayıramadım. Hareket edemedim, nefes alamadım. Bir kurşunun onu bulacağından çok korktum. Kurşun yağmurunun ortasında koşuyordu. Ve sonra gördüm. Kurşunlardan biri onu deldiğinde, çarpmanın etkisiyle hafifçe sarsıldığını gördüm.

O anda kalbim durdu. Ciğerlerimdeki hava boşaldı. Sessiz bir çılgılık kafamın içini yırttı, ta ki onun hâlâ hareket ettiğini fark edene kadar. Hâlâ ilerliyordu. Hâlâ ateş ediyordu. Hâlâ hayattaydı.

Onun sıcak, geniş göğsüne burnumu sürme isteğinden kurtulmak için başımı iki yana salladım ve dikkatimi zorla koluna verdim.

Kanlı koluna bakınca, "Hassiktir, Arturo," diye boğuk bir sesle söyledim.

"Dezenfektan sıkıp sargı bezi sar yeter. Kesikler derin değil."

"Önce yaralarda cam parçası olup olmadığını kontrol etmeliyim."

"Etimi kazımaya başlamak için sabırsızlanıyorsun, değil mi *gattina*?" Dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Evet, tam isabet."

Gülümsemesi genişledi. Viski kadehinden bir yudum daha aldı ve başını sallayarak onayladı. "Devam et."

Kurumuş kan ve altındaki dövmeler yüzünden hiçbir şey göremiyordum. Yanımdaki duvarda asılı duran bir havluyu alıp ılık suyla ıslattım. Kolunu temizlemem en az on dakikamı aldı. Çok acıyor olmalıydı ama Arturo hiç sesini çıkarmadı. Gerçi birkaç yudum daha içip yarısı boşalan şişeyi kenara bıraktı.

Sinir bozucu olsa da haklıydı. Kesikler yüzeyseldi. Üzerine bulaşan kan yüzünden çok daha kötü görünüyordu. Neyse ki yaralarda cam parçası da yoktu. Kesikleri dezenfektan sprey ile temizledikten sonra, bir rulo bandaj alıp ön koluna sarmaya başladım.

Bunu yaparken gözlerim sürekli pazılarına kayıyordu. Bir yaratığın kanatlarına ve üstünde üzerindeki hançer dövmesine.

Derisine kazınmış kelimelere.

l'Onore ... Rispetto.

Ne anlama geldiklerini bilmek istedim. Neden onun için bu kadar önemlilerdi?

Eğer öğrendiğim bir şey varsa, o da kocamın hiçbir şeyi yapmak için yapmadığıydı.

Ve siktir. O kaslar! Banyo genişti ama buradan, ayna ile Arturo'nun vücudunun arasında sıkışıp kaldığım bu yerde, alan minicik görünüyordu. Bu kadar yakınken, sıcak nefesinin yanağımı okşadığını hissedebiliyordum.

"Sonunda adımlı söylemen için bu mu gerekiyordu?" diye kulağımın dibinde fısıldadı.

"Neyden bahsediyorsun?" diye mırıldandım ve bandajı sabitleyecek bant bulmak için ilk yardım çantasını karıştırmaya koyuldum.

"Dudaklarından çıkışı epey hoşuma gitti. Belki de sırf tekrar söylediğini duymak için tekrar kan kaybetmeyi alışkanlık hâline getiririm."

"Ne gevelediğin hakkında hiçbir fikrim yok, DeVille."

"Öyle mi dersin?" Elini benimkinin üzerine, bandaj çözülmesin diye tutup koluna bastırıp yere koydu. "Ama bence biliyorsun."

Dudaklarında yine o ahlaksız gülümseme dans etti. Elimin üstüne baskı uygularken gözlerimi esir aldı.

"Ne yapıyorsun..." Elimi çekmeye çalışsam da başarısız oldum. "Dur. Sana hemen durmanı söyledim."

Steril gazlı bezin üstüne parlak, kırmızı leke çıkmaya başlayıp da avucumun altına yayılana kadar sertçe bastırmaya devam etti.

"Hay sikeyim, Arturo! Şunu yapmayı kes!"

Yüzündeki şeytani sırıtış, sinir bozucu derecede yıkıcı bir gülümsemeye dönüştü. "Haklıydım."

"Sen tamamen çıldırmışsın."

"Hmm, belki." Parmaklarıyla çenemi kavradı ve dudaklarımızın arasında sadece bir santim kalana kadar öne eğildi. "Ama sadece senin yanımdayken öyleyim gibi görünüyor."

“Sarhoşsun,” diye fısıldadım.

“Kesinlikle öyle umuyorum.”

Ağzı benimkine o kadar sertçe çarptı ki nefesim ciğerlerimde sıkışıp kaldı. Öpücük sert ve öfkeyle doluydu. Ve ânında beni keyifli bir duruma soktu. Bütün mantıklı düşüncelerin ortadan kaybolduğu bir yere.

Geriye kalan tek şeyse hissetme kabiliyetiydi.

Kollarım kendi isteğiyle Arturo’nun boynuna dolandı. Dilim, bu öpücük asla yetmeyecekmiş gibi onunkiyle düello yapıyordu. Tanrım! Dudakları... Çenemden boynumun ortasına, köprücük kemiğime doğru uzanan dudakları, günahın vücut bulmuş hâliydi. Onlardan kaçamıyordum. Kaçmak da istemiyordum! Tek yapabileceğim, hayatım pahasına tutunmaktı.

Parmaklarımı saçlarının yumuşak tellerinin arasından geçirirken sırtımı gererek kendimi ona daha fazla sundum. Aşağı doğru yoluna devam eden o sapkın ağzı için daha fazlasını sunuyordum, o baştan çıkarıcı dudaklar göğüslerime doğru gidiyordu.

“Seni lanet cadı.”

Alçak sesli homurtusunun ardından kumaşın yırtılma sesi geldi. Yırtılan elbisemin iki parçası, sadece ince spagetti askılarla tutunarak üzerimde sallanırken, soğuk hava aşırı ısınmış tenime çarptı. Ortadan ikiye ayırarak yırttığı kumaşla beni neredeyse belime kadar tamamen çıplak bırakmıştı.

Çıplak göğüslerimi gözleriyle yiyip bitirirken, “Sütyen yok,” diye hırladı. “Seni yaramaz kadın.”

Sert avuçları etimi kavradı. Hassas göğüslerimi sıkarken dokunuşu sert ama aynı zamanda inanılmaz derecede nazikti. Hiç mantıklı değildi. Nasıl bu kadar çelişkili olabilirdi? Nasıl olup da dokunuşu beni ateşe verebilir ve aynı zamanda tüm yanan sızıları dindirebilirdi? Ama tam da bunu yapıyordu.

Başını eğip sol meme ucumu ağzına aldı, diliyle darbeler vururken dudakları arasında çevirdi. Dişleri hassas etimi sıyrıldığında boğazımdan bir inilti çıktı. Damarlarım adrenaline dolup taşarken

bütün bedenimdeki tüyler diken diken oldu. Her şey ama her şey karıncalanıyordu. Omurgamdan aşağı spazmlar iniyordu.

His azalmaya başladığı anda dikkatini sağ meme ucuma çevirdi. Gözlerim geriye doğru kaydı. “Ah Tanrım!” diye haykırdım hazzla. “Beni düşüncelerinde terfi ettirmen uzun sürmedi.”

Avuçlarını baldırlarımdan yukarı kaydırarak okşayıp elbisemin eteğini de beraberinde yukarı sürükledi.

Alaycı bir yorumla karşılık vermem gerekirdi ama tüm beyin hücrelerim yine onun dudaklarına odaklanmış durumdaydı. Nasıl bu kadar yumuşak olabilirlerdi? Nasıl bu kadar günahkâr olabilirlerdi? Onları nasıl kendi dudaklarıma yapışık tutabilirdim? Yiyip bitirerek. Sahiplenerek. Vererek.

Zihnimin derinliklerinde bir yer, tiz bir alarm çalıyordu. Bunu durdurmam için bana sesleniyordu. Tehlikeli duyguların bu çılgın saldırısından kaçmam için. Anlamlandıramadığım duygular. Bunu yapmak yerine Arturo’nun boynundaki kollarımı sıktım, ona daha yakın olmaya çalışarak mermerden kalktım.

Sert elleri kucımın altına kaydı, her seferinde eteğimi bir santim yukarı çekiyordu. Belimde tortop hâle getirdi. Ellerini geri çekerken kalçamın kıvrımını, uyluklarımı keşfedip dantel tangamı da beraberinde indirdi. Arturo’nun ağzı beni tahrip etmekle meşgulken, titrek bacaklarımdan aşağı kaydırıldı.

“Hırçın küçük kedi... Dokunuşumla eriyorsun.” Keskin dişleri alt dudağıma battı. “Artık o kadar da buz prensesi değilsin, değil mi *gattina*?”

“Cehenneme git, Şeytan.” Dudaklarını acımasız bir öpücükle yakaladım.

“Ah, bir kez daha rütbem düşürüldü.”

Elleri tekrar bacaklarımdan yukarı kaydı, bacaklarımı aralıyor, gittikçe yaklaşıyordu. İhtiyaçla ağlayan merkezime yaklaşıyordu. Parmak uçları bana sürtündü, neredeyse dağılıyordum.

“Adımı söyle.” Bir hırıltı. Bir fısıltı. Saygılı bir yalvarış.

İçimdeki bir şey zonkladı, bir şey için... Yalvarıyordu. Kabul etmeyi reddettiğim ama bastıramadığım bir şey için. Arturo DeVille’in bedeni her türlü tensel yolla ele geçirmesini isteyen mutlak bir aciliyede.

Dudaklarını bir kez daha ısırıktan sonra geriye çekildim. Aramıza fiziksel bir mesafe koydum. Şeytani gözleri benimkileri delip geçiyordu. Sabitti. Bekliyordu. Gözünü bile kırpmıyordu.

Boşa bekliyordu çünkü adını tekrar söylemeyecektim. Asla.

Bir kişinin adını kullanmak, ona güç vermek demekti. Senin üzerinde güç sağlardı.

Küçük bir kız olduğum günden beri inandığım bir şeydi. Masalların bana öğrettiği bir şey. Bugün bile beni hâlâ çok korkutan bir şey.

Bir canavarın adını söylersen, mahvolursun. Ve o, senin bir parçanla uzaklaşır.

“Hayır,” diye boğuk bir sesle konuştum. *Sen benim hikâyemde her zaman kötü adam oldun ve her zaman da kötü adam olacaksın, DeVille. Benden bir şey çalmana izin vermem. Ruhumu da. Ve kesinlikle kalbimi de.*

Öfke. Hüsrân. İşkence.

Onun bir kez daha karşı gelmesiyle içimi öfke kapladı. Herhangi bir mantık olmadan inatçı ve dik başlı davranıyordu.

Tara'nın adımı tekrar söylediğini duymak için her şeyi yapabileceğimi fark etmenin hayal kırıklığı beni sımsıkı sardı. Dudaklarından ilk defa çıktığında neredeyse küle dönecektim. Adımı söylemesini istiyordum, hayır, buna ihtiyacım vardı. Bu “DeVille” saçmalığından bıkip usanmıştım.

Aletimdeki mengene gibi baskıdan kaynaklanan saf bir ıstırap vardı. Zavallı şey çelikten daha sertti, karımın sıcaklığına gömülme ihtiyacının ağgözlülüğüyle patlamaya hazırды.

Üç duygu da içimde kasırğa gibi dönüyordu. Sakin kalmaya, dikkatli duruşumu korumaya çalıştım. Tüm bunlar olurken, aklımı allak bullak ettiği için ona bir kez daha küfrettim. Beni bomboş bir deliye dönüştürdüğü için. Beni ne kadar reddederse, vermeyi reddet-

tiği şeyi o kadar istiyordum. Ama bununla ilgili gerçekten çılgınca olan şey şuydu ki bu özlem gerçekten hoşuma gidiyordu. Sahip olmadığım şeyi arzulamak hoşuma gidiyordu.

“Söz veriyorum, yapacaksın.” Gülümseyerek eğilip kulağının kenarını yaladım. “Benim için çılgılık atacaksın, *gattina*.”

Tam nefes aldığı sırada parmağımı içine daldırdım.

Hızla nefes aldı ve sonrasında çıkardığı o inilti sesi... Ah, sikeyim, sadece o yumuşak, iniltili sesi duymak bile beni boşaltabilirdi. Başparmağımla klitorisini buldum ve o tatlı yumruyu yavaş daireler çizerek ovalamaya başladım. Aynı zamanda onun görüntüsünü içime çekiyordum.

Başını geriye atmış, göz kapakları yarı kapalı. O muhteşem saçları sırtına dökülüyordu. Çilek kokusu beni tamamen sarıyor, aklımı başımdan alıyordu.

Onunla birlikte olmak zorundaydım.

Onu benim yapmam gerekiyordu.

Kendini kaybettiğini görmeye ihtiyacım vardı.

Benim için. Sadece benim için.

Sığ nefeslerle göğüsleri kalkıp iniyordu, ben klitorisine daha sert bastırdıkça temposu da hızla artıyordu. Parmağımı içinde daha derinlere ittim, iç duvarlarını nazikçe okşadım. Öyle sıkıydı ki. Coşkusu çok güzeldi. Evrendeki en narin ipliğe tutunuyordum.

Bütün elim onun baştan çıkaran sıvılarıyla sıvıslıktı. Tadına bakmak istiyordum ama yapamazdım. Henüz olmazdı. Ona biraz daha işkence etmem gerekiyordu, tıpkı onun da bana yaptığı gibi. Haftalarca. Hatta aylarca. Bu kadın hassas noktama basmakta çok yetenekliydi.

Boştaki elimi narin boğazına götürüp avucumu boğazına sardım. Sıkmadım, sadece hafifçe tutup kendini kaptırmış bir kadın gibi parmağıma binmesine izin verdim. Hızla aldığı her nefesi ve atan nabzını elimin altında hissedebiliyordum. Hızlıydı. Çok hızlıydı. Ve titriyordu.

Yarım açtığı gözleriyle bana öfkeyle bakıyordu. Hiddet ve coşku karışımı bir ifade yüzünü ele geçiriyordu. Ona bu hazzı verenin ben olmamdan nefret ettiği ama daha fazlasını istediğini de inkâr edemediği gün gibi açıktı.

“Adım,” diye hırladım parmağımı çıkarıp sonra daha sertçe ve derine ittim. “Adımı söyle, Tara.”

“Şeytan.” Parmağımı olabildiğince derine daldırdığım için inlediğinden, kelime boğuk çıktı.

İnatçı, dik başlı küçük yaratık.

Kime ait olduğunu itiraf etme konusunda fazla inatçıydı.

“Seni boşaltacağım... Öyle yoğun olacak ki,” boğazını daha sıkı tıttım. “İki kilometre çaptaki herkes çığlığını duyacak.” Çenesini kavrayıp bana bakabilsin diye başını eğdim. “Ve bunu sadece tek elimi kullanarak yapacağım.”

“Öyle bir şey olmayacak.”

Yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim vardı, bana dik dik bakarken o yeşil derinliklerde öyle çok kızgınlık vardı ki.

“İzle bakalım.” Hâlâ içine gömülü olan parmağımın etrafında titreyen duvarlarını hissederek gülümsedim.

Gözlerimi gözlerine dikip parmağımı klitorisinin tam merkezine, en hassas olduğu yere bastırdım. Aynı anda parmağımı içinde kıvrıp diğer özel noktasını buldum.

Boğazından tiz bir zevk çığlığı çıktı. Bu ses beni neredeyse mahvediyordu. Aletim pantolonumun içinde ağlıyordu. Öyle sertleşmiştim ki artık acı veriyordu.

Başparmağımı biraz aşağı kaydırıp klitorisine biraz daha baskı uyguladığım sırada parmağımın etrafında kasılmaya devam etti. Karımın ona verdiğim zevk yüzünden ellerimde darmadağın olduğunu görmenin hazzı, sıcak sıvısının avucuma akmasının hissiyle yarışırdı. İsteddiği kadar inkâr edebilirdi ama kanıt ortadaydı. Zevkten kendinden geçmesini izlemek neredeyse boşalmama neden olacaktı. Siktir, acayip tahrik olmuşum ve aletim içinde bile değildi.

Başımı eğip dudağını ısırdım. “Ne diyordun?”

Ağzından tek kelime çıkmadı. O kadar titriyordu ki başını lanet aynaya çarpmasın diye elimi kafasının arkasına koydum.

Yavaşça diğer elimi de çekip dudaklarıma kaldırdım.

“Eğer uslu durursan,” parmağımdaki nektarını yaladım. “Bir dahaki sefere, sen bayılana kadar seni yalarım.”

Bana attığı bakış küçümsemeyle doluydu. Yırtık elbisesini yakalayıp göğüslerinde tuttu ve mermerden kayarak indi.

“Teklifin için teşekkürler,” dedi nefes nefese. “Ama bir dahaki sefer olmayacak.”

“Nedenmiş o?”

Ayakkabılarını yerden almak için benimle makyaj masası arasına girdi. Doğrulduğunda, az önce olanlardan dolayı görmeyi beklediğim o muduluk dolu ifade yüzünde yoktu. Sadece sarsılmaz bir kararlılık vardı.

“Çünkü DeVille, hatalarımı asla tekrarlamamayı öğrendim.”

Topukları üzerinde dönerek banyodan çıkıp beni dünyadaki en çileden çıkaran kokuyla baş başa bıraktı. Çileklerin ve karımın orgazmının kokusu.

Ağzım sulandı.

Sikeyim! Kapı arkasından kapandığından peşinden koşma dürtümü bastıracak enerjiyi zor topladım. Ona yetişip bu defa doğru düzgün becermek için. Ama gitmesine izin verdim.

Çünkü bu delilikti.

Tüm bunlar delilikti!

Mermerin üzerindikileri iterek viski şişesini fırlattım. Gürültülü bir çatırtıyla kapıya çarpıp milyonlarca parçaya ayrıldı.

Tıpkı bir dakika önce zihnimin yaptığı gibi.

Lanet olası kadın.

BÖLÜM

on beş

“**E**N İÇTEN ÖZÜRLERİMİ SUNARIM BAYAN DEVILLE AMA arabanızın nerede olduğunu bilmiyorum.”
Mavi-gri takım elbiseli sarışın adama gözlerimi kısarak baktım. “Sen Tony’sin, değil mi?”

“Doğru.”

“Peki, Tony...” Ona doğru tehditkâr bir adım attım. “Arkadaşım Jovan dün gece arabamı buraya bıraktı. Bıraktığı kişinin adını söyledi... İsmi tahmin edebiliyor musun?” Bir adım daha attım. “Evet. *Tony* dedi. Buralarda birkaç Tony mi var?”

“Şey...” Zemin kattaki pencereye kısa bir bakış attı. “Bence Bay DeVille’e sormalısınız.”

Tahmin ettiğim gibi. Dişlerimi sıkıp topuklarımın üzerinde dönerek eve geri girdim. O pislik kocam arabamla ne halt etmişti acaba?

DeVille’in banyosundaki o felaket sahneden bu yana üç gün geçmişti. O günden beri her gün onu aklımdan silmeye, beni o kadar kolayca ve tamamen mahvettiğini, beni makyaj masasında nefes nefese bırakışını unutmaya çalışıyordum. Her inilti, her kesik nefes, hepsi zihnimde bir hava sireni gibi çınlıyordu. Düşüncelerim, ahlaksızca davranışlarımla doluydu. Hepsi Arturo DeVille yüzündendi.

Çünkü beni o hâle getiren kendisiydi. Ama yapamazdım. Artık o konuda düşünemezdim. Hayatımın o sarsıcı dakikalarını düşünmeyi reddediyordum. Hiç yaşanmamış sayıyordum.

Ne yazık ki hain bedenim bunları unutamıyor gibiydi. DeVille görüş alanıma girer girmez içimdeki bir şey ânında titriyordu. Her hücrem, her sinir ucum dokunuşunun yankısıyla çınlıyordu. O gece baştan çıkarırcasına ısırıldığı alt dudağım ânında karıncalanmaya başlıyordu, adeta başka bir öpücük için hazırды ve bekliyordu.

Bacaklarımın arasındaki durum daha da vahimdi. Onun ahlaksız okşamalarını arzulayarak ağlıyordu. Onun ellerinin üzerimde olduğu an her aklıma geldiğinde, kaslarım kasılıyordu. Zonklayan ağrı neredeyse dayanılmayacak kadardı. Onun uyandırdığı ihtiyaç o kadar güçlüydü ki geceleri zar zor uyuyordum.

Vücudumun tepkisinden dolayı kendimden nefret ediyordum. Arturo'yu düşüncelerimden silemediğim için sinirliydim. Ama her şeyden çok, ihanetinden dolayı aptal kalbimden nefret ediyordum. Adam odaya her girdiğinde, gözlerim onu herhangi bir yerde her bulduğunda hain kalbim kanat takıyordu. Sanki o piçi görmekten mutluymuş gibi. Sanki ona yaklaşmak için yarışıyormuş gibi. Sanki bir şekilde istenildiğini düşünüyormuş gibi. Ne aptal, cahil bir kalp.

Yakışıklı şeytan da banyosunda aramızda yaşananların büyük bir hata olduğunu kabul ediyor olmalıydı neyse ki. Sonraki gün bana bakmamıştı bile. Tanıştığımızdan beri hiç olmadığı kadar sırtını görmüş ve homurtularını duymuştum. Ve bizi bir daha benzer bir duruma sokmaya çalışmamıştı. Bunun olmasına izin vereceğimden de değildi! Hayır, imkânı yoktu!

Son zamanlarda DeVille bana sanki yokmuşum gibi davranıyordu. Beni odada gördüğü anda odadan çıkıyordu. Aynı yerde bulunduğumuzda hiçbir şey söylemiyordu. Aynı yerde bulunmalarımız da çok nadirdi. Her gün uzun saatler boyunca gidiyordu.

Çoğu zamanlar sabahları kalktığımda evden çoktan çıkmış oluyordu. Aynı şekilde ben yatağa gittikten sonra geri dönüyordu. Ama o zamanların arasında bir yerlerinde, hâlâ benim için en lezzetli yemekleri yapıyor ve nefis kokularıyla beni delirtsinler diye mutfak

tezgahında bırakıyordu. Carbonara sosu. Izgara sosis ve yanında tavada kızartılmış sebzeler. Beyaz soslu, lezzetli görünen dana eti yemeği. Hatta ev yapımı pizza! Bu lanet şeyleri hayal etmeye başladım, onları yediğimi hayal ediyordum. Tabii, Arturo'nun beni yediğini hayal etmediğim zamanlarda.

Tabii ki, bu konudaki inançlarıma sadık kalarak, onun hazırladığı yemeklere dokunmuyordum. Ancak, son birkaç gün gerçekten zorlu geçmişti ve kararlılığım çatlamaya başlıyordu. Bir insanın dayanabileceği cazibenin de sınırı vardı. Ayrıca sadece peynir, salata ve meyve yemekten bıkmıştım. Bir kere eve yemek sipariş etmiş ve bir kere de yine Greta'ya tatsız yemeklerinden bir tane hazırlatmıştım ama daha fazla risk almaya hazır değildim. Hâlâ DeVille'in benim mantıksız korkumu öğrenmemesi için kararlıydım. Bana karşı kullanabileceği daha fazla malzeme veremezdim.

Bu yüzden Jovan bana arabamın nihayet tamir edildiğini mesaj attığında çok heyecanlanmıştım. Yeni bir yakıt pompası gerekiyordu ve bu pompa Yaşlı Betsy için özel olarak sipariş edilmesi gerektiğinden uzun sürmüştü. Jovan arabamı DeVille'in ön kapısına bıraktırmıştı ve ben hemen pompalamak için (bilerek kelime oyunu yaptım) çok heyecanlıydım. Artık bir sürü yere gidebilir, istediğim yemeği yiyebilirdim ve Şeytan asla öğrenmezdi!

Ama... Görünüşe göre arabam kaybolmuştu.

"Arabam nerede, DeVille?" Oturma odasına girer girmez bağırdım.

Kocam kanepede uzanmış, dizlerinin üzerine dizüstü bilgisayarı koymuştu. Buharı tüten bir fincan çay ve bir şişe ibuprofen, faresinin hemen yanında, sehpanın üzerinde, elinin uzanabileceği mesafede duruyordu.

Bana bakmadı bile, sadece klavyeye basmaya devam etti. "Araban mı?"

"Bana aptal numarası yapma. Jovan dün gece arabayı kapıya bıraktığını mesaj attı. Tony adında bir adama bıraktığını söyledi."

"Ön camında çatlak olan, gövdesi ve şasisi paslanmış on beş yıllık hurda parçasını mı kastediyorsun?" Dizüstü bilgisayarı kapattı.

“Birine yerel bir hayır kurumuna teslim ettirdim. Hatta vergi makbuzu bile aldık.”

“Ne yaptın?”

“Karım o eski hurdayı sürerken görülmeyecek, Tara. Bu utanç verici ve aşağılayıcı. Riggo seni yeni bir araba seçmen için galeriye götürecekt. Yeni statüme daha uygun bir araba. Al.”

Tamamen şaşkın bir hâlde, cüzdanını çıkarıp siyah Amex kartını sehpaye atmasını izledim.

“Buna hakkın yoktu!”

“Her hakkım vardı. Ben senin kocanım. Önümüzdeki bir yıl boyunca benim sözüm kanun, yoksa bunu unuttun mu?”

“Sanki unutabilirmişim gibi.”

“İyi.” İki ağır kesici hapi yuttu. “Bunu hallettiğimize sevindim.”
Göt kafalı.

“Peki ‘yeni statüme daha uygun’ olan ne olabilir, ey Züppe Majesteleri? Bir süper araba mı? Belki altın kaplama?”

“İnsanların hayranlıkla başlarını çevirmesini sağlayacak her şey.”

“Öyle mi?” Gülümseyip masadan kredi kartını aldım.
“Görüşürüz.”

Bayii galerisinin ortasında duran parlak kırmızı Bentley’i incelerken parmağımla çeneme pat pat vurdum. Aracın yanındaki küçük levhaya göre, tüm aletler ve zımbırtılarla doluydu, lüks süs eşyalarla ve el dikişi hakiki deri koltuklarla donatılmıştı.

“Hayır,” dedim.

“Ama... Bu, stoklarımızda bulunan en lüks araç, hanımefendi,” dedi satış elemanı. “Ve sınırlı sayıda üretilmiş, bu da onu özel kılıyor. Sizi temin ederim, New York’ta bundan daha iyi bir son model araba bulamazsınız.”

“Sorun araba değil. Sorun fiyatı.”

“Ah. Anlıyorum. Peki, daha uygun fiyatlı modellerimize bir göz atmaya ne dersiniz—”

“Çok ucuz,” diye ekledim.

Satıcının gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bu... Bu dört yüz bin, hanımefendi.”

“Aynen öyle.” Ellerimi belime koyarak galeriye bir göz gezdirdim.

Bu, ziyaret ettiğim üçüncü yerdı ve hiçbirinde yarım milyondan fazla fiyatlı bir araba yoktu. En pahalı arabaların hepsi özel sipariş ile aylarca bekleme süresiyle geliyordu. Ancak ben bugün kocamın talimatlarına uymak istiyordum, tercihen onun parasından en az bir milyon dolar harcayarak.

Daha fazla uğraşmadan sağımdaki kırmızı canavarı alsam mı diye düşünürken caddenin karşısındaki reklam panosu dikkatimi çekti. Yeni bir gişe rekoru kıran bir filmin tanıtımıydı. Ama dikkatimi çeken taytlı kostüm giymiş adam değildi. Arkasındaki gökyüzünde olan şeydi.

Dudaklarım kıvrılmaya başladı.

Bingo.

“Toplantıdayım, Tony,” diye kükredim telefona ve anında öksürmeye başladım. Siktir, ciğerim çıkacak gibi hissediyordum. Cebimi karıştırıp başka bir pastil çıkardım ve ağzıma attım. “Acil değilse bekleyebilir,” diye ekledim sonunda.

“Acil değil efendi, ama bilmenizi istedim... Şey, eşiniz... Satın aldığı araç geldi. O—”

“Tony, bu şu anda bilmem gereken bir şey değil.” Telefonu kapatıp büyük masanın üzerine attım. “Nerede kalmıştım?”

“Mevcut tedarikçimizden Adriano Ruffo’nun nakliye şirketine geçmenin dağıtım açısından getireceği gelir artışı ve diğer faydalar,” dedi Ajello, ofis masasının arkasındaki yönetici koltuğundan. “Bu konuda olası bir ortaklığı görüşmeye açık mı?”

“Evet. Bu sabahki video görüşmemizde, Manhattan’daki projenin son durumunu tartıştıktan sonra, bu fikri tekrar gündeme getirdim.

Ruffo, bunun yüz yüze görüşülmesi gerektiğinde ısrar etti, bu yüzden ayrıntılara girmedik. Ama ilgilendiğine şüphe yok.” Koltuğumda kıpırdandım. Öksürük pastillerini lanet olası şeker gibi yutmama rağmen, boğazımdaki kaşıntı devam ediyordu. “Rakamlara biraz baktım. Ruffo’nun filosu on beş binden fazla tırdan ve onun neredeyse dört katı kadar treylerden oluşuyor. Yalnızca ABD genelinde elliden fazla şirketin yükünü taşıyorlar. Burada büyük isimlerden, çok uzun süreli sözleşmelerden bahsediyoruz. Ev mobilyaları ve ev aletlerinden, soğutulmuş ürünlere ve inşaat malzemelerine kadar her şey.”

“Yıllık gelirleri ne kadar?”

Notlarıma baktım. “Mali raporlara göre son on iki ayda 6,2 milyar dolar. Dikkatini çekerim, bu sadece tır taşımacılığı işinden kazandığı son on iki aylık rakamlar. Bu rakam, Ruffo’nun şirketinin sağladığı lojistik hizmetleri gibi diğer tüm faaliyetlerini içermiyor.”

“Takdire şayan.” Ajello başını salladı. “Ama anlamadığım bir şey var. Büyük şirketlerle çalışırken lojistik süreçler çok sıkı olmalı, karşılaştıkları tüm düzenlemelerden ve denetimlerden bahsetmiyorum bile. Ve tahminimce, kargo teslim alınmadan çok önce nakliye için mühürleniyordur. Bu da kargoya müdahale etme veya rotalarını kaçakçılık için kullanma fırsatlarının sınırlı olduğu anlamına gelir. Peki, bu düzenekle tonlarca uyuşturucuyu dağıtmayı nasıl başarıyor?”

Her derin nefes aldığımda hissettiğim keskin, bıçak gibi ağrı çirkin yüzünü gösterdi. Boğazım yanan bir basınçla tıkanıyordu, karnımı sıkıştıran bir öksürük krizine daha girdim. Nihayet bittiğinde masadan su şişesini aldım. “Hiçbir fikrim yok.”

“İyi görünmüyorsun, Arturo.” Ajello bir ağrı kesici daha yutmamı onaylamayan bir bakışla izledi. “Birkaç gün izin almalısın. Bugün cuma. Eve git, biraz dinlen.”

“Bu söz konusu bile olamaz patron. Yarın akşam yıllık En İyi İş Galası var. Bu ağ kurma—” Bir öksürük nöbeti daha beni ele geçirdi. “Bu ağ kurma fırsatını es geçemeyiz, potansiyel iş ortaklarımızla halka açık alanda konuşma fırsatından bahsetmiyorum bile. Pazartesi günü, Çin Mahallesi’ndeki karmaşa hakkında Wang ile gö-

rüşeceğim. Sonraki gün de apartman kompleksinin baş mimarı ile görüşmem var. Ayrıca birkaç gün sonra sevkiyatımızın geleceğinden bahsetmiş miydim?”

“Doğru. O gala karınla güzel vakit geçirmen için fırsat olacak.” Sözlerimin ağırlığını tartıyor ve önceki sözlerindeki hataları görüyor-muş gibi başıyla onayladı. “Ama onun dışında, hastalık iznindesin, şu andan itibaren. Güvenlik görevlilerine, ben aksi bir talimat verene kadar seni binaya almamalarını söyleyeceğim.”

“Hastalık iznine ihtiyacım yok. Hasta olmaya vaktim de yok, hele de şimdi Nino yerime bakamayacağı için.”

Bu haftanın başında yolda önümüzü kesenlerin kim olduklarına dair hâlâ bir haber yoktu. Öldürülenlerin hiçbirinde kimlik yoktu. Kullandıkları araç hakkında, bize pusu kurmalarından iki gün önce çalıntı ihbarı verilmişti. Aile’ye ve şahsen bana karşı kin besleyen insanların ve grupların sayısı öyle çoktu ki kim olabileceklerine dair tahmin bile yürütemiyordum. Nino, geçen haftayı, diğer kirli örgütlerin üyelerinin takıldığı her barı ve striptiz kulübünü araştırıp herhangi bir dedikodu var mı diye bakınarak geçirmişti. Ama sonuç alamamıştı.

Ajello beni bakışıyla yerime sabitledi. “Evet, var. Gidebilirsin, Arturo.”

Öfke damarlarıma dolarken dizüstü bilgisayarımı ve dosyalarımı masanın üzerinden toplayıp Don’un ofisinden dışarı fırladım. Ajello’nun asistanı Ginger yanıma koşturup Princeton deposu ve önümüzdeki hafta sona erecek kira sözleşmesi hakkında gevezelik etti. Dişlerimi sıkıp koridordan asansöre doğru ilerledim. Onu görmezden geliyor olsam da peşimden gelmeye devam ediyordu.

“Biliyor musun, Ginger?” Asansör düğmesine çok fazla güç uygulayarak bastım. Dizüstü bilgisayar kolumun altına sıkıştırıp ona dosya klasörlerini uzattım. “Bunu Don’a götür ve ona evrak işleriyle iyi eğlenceler dilediğimi söyle.”

Asansör zili çaldı. İçeri girip otopark katının tuşuna bastım. Kapılar kapanırken Ginger’ın afallamış bakışları gözlerimin önünden kayboldu.

Harika gerçekten. Ajello'nun beni zorla hastalık iznine çıkarmasına inanamıyordum. Hele de ilgilenmem gereken şeyler dağ gibi yığılmışken. Geçen yıl sadece bir gün izin almıştım. Bir! Sienna'nın evlendiği gün. Kimse, Don'a ve bu Aile'ye karşı görevlerimi en üst düzeyde yerine getirmediğimi iddia edemezdi. Ve aldığım teşekkür bu muydu? Azıcık öksürüyorum diye?

Söz konusu öksürük, tam da bu anda beni mahvettiğini hatırlatmak için ortaya çıktı. Öne eğilip öyle bir öksürdüm ki organlarım dışarı dökülecek mi diye merak etmeye başladım. Kendimi cehennem azabı çekiyormuş gibi hissediyordum ama bunun beni durdurmasına izin verecek değildim. Ciğerlerim göğsümü sıkı baskıdan dolayı infilak edecekmiş gibi hissettirse de, vücudumdaki bütün kaslarım sızlasa da. Lanet olsun, bu virüsten bir an önce kurtulmam gerekiyordu. Bir boğaz pastili daha çıkarıp ağzıma attım.

Asansör yer altı garajında durduğunda, bir kez daha zorlanarak aldığım sığ nefeslerle hayatta kalabilirmişim gibi hissettim. Bu sabah en sonunda ehliyetimi geri almıştım, o yüzden doğruca Land Rover'a doğru yürüdüm. SUV'nin direksiyonunun başına oturup iç geçirdim ve bir dakikalığına başımı geriye yasladım.

Asi kızım hangi arabayı satın almıştı acaba? Birkaç saat önce kredi kartımın çalınmadığını doğrulamak için bir telefon almıştım. Anlaşılan karım Amex üzerinden bir nokta iki milyon dolarlık bir alışveriş yapmaya çalışıyordu. Tara'ya istediği her şeyi alabileceğini söyleyerek bunu kendim çağırıştım. Hatalarımı kabul ediyordum, o yüzden satın alıma izin vermiştim. İğrenç bir üstü açılan araba almadığını umdum.

Garaj kapısının önüne park edilmiş hurda arabasını gördüğüm anda Tara'nın o karanlık ara sokaktaki görüntüsü aklımda belirivermişti. Arabasının ne kadar iyi tamir edildiği umurumda değildi, güvenmiyordum. O paslı hurdanın onu bir daha yarı yolda bırakmayacağına ikna olamıyordum. Ya bir dahaki sefere ben orada olmazsam? Ya yalnız başınayken ıssız bir yerde mahsur kalırsa? Ya frenler bozulur ve karım kaza yaparsa? Hayır. Bunu yapamazdım. Buna dair en ufak bir ihtimali bile kabul edemezdim. O yüzden arabayı ortadan

kaldırmıştım. Araba cenneti ya da her nereye gidiyorsa orayı boylamıştı. Bir daha o şeye binmeyeceğinden emin olmuşum.

Ayrıca güvenlik önlemlerini iki katına çıkarıp onu takip etmesi için başka bir koruma ekibi atamıştım. Her zaman. Bir daha asla korumasız kalmayacaktı. Ve yeni arabanın tüm güvenlik özelliklerine sahip olacağını biliyordum. Ayrıca tüm özel uygulamaları da yapacağım. Takip sistemi. Kurşun geçirmez cam. Her şey. Sadece hangi aracı seçtiğini bilmem gerekiyordu.

Belki de gerçeği itiraf etseydim, Tara eski arabasıyla ilgili yaptığım harekete daha iyi tepki verirdi. Ama bunu yapmak yerine, sanki onun benim karıma yakışan gösterişe layık bir araba sürmesi gerekiyormuş gibi aptalca bir açıklama uydurmuşum. Sanki kibirli züppenin tekiymişim gibi.

Aptalcaydı, biliyordum. Ama içinde bulunduğumuz durum için daha iyi sonuç veriyordu.

Gösterge panelindeki saat, altıyı biraz geçtiğini, henüz akşamın erken saatleri olduğunu gösteriyordu. Daha fazla iş yapmak için bolca zaman vardı. Wang'ı ziyaret edip adamlarının bizim ekibin programıyla ilgili ne sorunları varsa onları çözmeye çalışacaktım. O lanet depo bir an önce bitirilmeliydi. Aslında haftalar önce bitmiş olması gerekiyordu. Sonra, baş mimarımızı arayıp inşaat projemizin bir sonraki aşaması için gönderdiği yeni çizimlerin üzerinden geçirebilirdik. Bazı detaylar hayal ettiğim gibi olmuyordu. Bu da hastalık iznime yarından itibaren başlayacağım anlamına geliyordu. Bu gece meşgul olmak düşüncelerimi karımdan uzaklaştırmama yardım edecekti. Ve tabii onun daracak içini de.

Elbette onun kızarmış yüzünü aklımdan çıkarabilmemi sağlayacak en ufak bir şans bile yoktu. Günlerdir kocaman bir ereksiyonla dolaşıyordum, elime boşalırken nasıl göründüğünü düşünüp duruyordum. Siktir, geçtiğimiz hafta evde ona rastlamak işkence gibi olmuştu. Onu her gördüğümde, ânında onunla birlikte banyoda geçirdiğim âna geri dönüyordum. O yüzden uzak durmuşum. Mümkün olduğunca çalışmışım. Gidip onun çilekli şampuanını koklamamak için spor salonundaki koşu bandında 1.6 km koşmuş-

tum. Ama gözlerimi her kapattığımda, oradaydı. Güzel. Tahrik olmuş. Mest olmuş.

Aletim yine kalkıyordu.

Her.

Lanet.

Seferinde.

Eve vardığımda neredeyse gece yarısı olmuştu. Eve doğru gidip arka taraftaki garaja yönelirken arka bahçenin ortasında kocaman bir gölge gördüm.

Ne oluyordu lan?

Frene bastım ve SUV'den indim.

Mümkün değildi.

O bile bu kadar deli olamazdı. Değil mi?

"Şey... Size söylemeye çalıştım efendim." Tony yanıma gelerek mırıldandı.

"O şey buraya nasıl geldi?"

"Satıcı tarafından bir tırla getirildi. Teslimatçılar bahçeyi mahvettikleri için özür dilediler ama onu bırakacakları kadar büyük tek yer burasıydı."

Gördüklerime hâlâ inanamayarak bir adım daha yaklaştım.

Küstah karım lanet olası bir helikopter satın almıştı!

O cüretkâr... Cesur... Pervasızca zeki, kurnaz kadın!

Boğazımdan bir kahkaha patlarcasına yükseldi. Yumruğumu ağzıma bastırıp sesi yutmaya çalıştım.

"Efendim?" Tony bana endişeli bir bakış attı. "Siz... Siz iyi misiniz?"

Derin, boğuk bir kahkaha padayıp geceye yayıldı. Boğazım ve ciğerlerim protesto edercesine haykırdı ve bir öksürük krizi daha beni ele geçirdi. Hiçbiri kahkahalarımı kesmeye yetmedi.

"Şey... Efendim? İfade etmeyi denemeli miyim?"

Sonunda nefesimi kontrol altına almayı başardım. “Hayır. Olduğu yerde bırak.”

Başımı iki yana sallayarak eve doğru yürüdüm.

“Greta,” diye seslendim ön kapıdan içeri girerken. “Karım nerede?”

Hizmetçim köşeden başını uzattı. “Yukarıda, uyuyor. Helikopteri gördünüz, değil mi?”

“Gözden kaçırmak imkânsız.”

“Bayan DeVille’e kızgın mısınız?”

Neden bilmiyorum ama kızgın değildim. Tara’ya birazcık bile kızmıyordum. Aslında, günümü güzelleştirip son birkaç berbat saati zihnimden tamamen silmişti. Lanet olsun, en son ne zaman böyle güldüğümü hatırlamıyordum bile.

“Hayır. Hiç kızgın değilim Greta.”

İki gri kaş, aynı şekilde gri olan saç çizgisine kadar kalktı. “Aaa. Sevindim. Ama anlıyorum Bay DeVille. Sevdiğiniz insana kızgın kalmak zordur.”

Olduğum yerde durdum.

Hizmetçim nasıl olur da karıma âşık olduğum gibi saçma bir fikre kapılırdı ki? Bu çok saçmaydı. Hayır, bekle. Sanırım mantıklıydı. Etrafımızda ne zaman birileri olsa mutlu bir çift gibi davranıyorduk. Küçük oyunumuz ikna edici olmalıydı.

“Ona yaptığım yahniyi yedi mi?”

“İıı... Şey... Hayır. Hayır, yemedi. Bayan DeVille burger sipariş etti.”

Çenemdeki kaslar seğirdi. Karım hâlâ ev yapımı yemektense dışarıdan aldığı berbat yemekleri tercih ediyordu.

“Eminim sizin duygularınızı incitmeye çalışmıyordur, efendim. Bayan DeVille muhtemelen kuzu sevmiyordur. Herhâlde carbonara sosun da pek hayranı değil çünkü dün onun için bıraktığınız makarnayı da yemedi. Onun yerine ızgara peynirli sandviç yaptım ve neredeyse tabağı yalayacaktı.”

Aniden önceki neşemi kaybettim ve Greta’yla aramızda bir kol mesafesi kalana kadar oturma odasını geçtim. “Yarıncan itibaren karıma yemek hazırlamayacaksın. Anlaşıldı mı?”

“Ah. Siz öyle diyorsanız, Bay DeVille.”

“Öyle diyorum. Ve kapı görevlilerine tüm yemek teslimatlarının kesinlikle yasak olduğunu bildir. Teslimatçı oyalanırsa, güvenliğe o piç kurusuna izinsiz girmiş gibi ateş etmesini söyle. Anlaşıldı mı?”

“Çok net, efendim. Hiçbir şekilde yemek teslimatı yapılmayacak.”

“Güzel,” diye bağırarak merdivenlere doğru yürüdüm.

“Ah, Bay DeVille,” Greta ön kapıdan seslendi. “Size söylemeyi unuttum... Bu gece hava biraz soğuk, o yüzden Bayan DeVille’in şöminesini yaktum. Umarım uyanınca sıcak bir oda ve şömine ateşinin hoş sesini beğenir.”

Hı hı. Bayan DeVille’in neyi beğendiği umurumda değildi.

Her yanımda ağrıyordu. Duş alacak ve omzumdaki yaraya yeni bir bandaj yapıştıracak kadar güç toplamakta bile zorlandım. Tamamen bitkin olmama rağmen, yatmadan önce Tara’ya bir göz atma ihtiyacı hissettim. Odalarımızı birbirine bağlayan kapıyı kaydırarak açtıktan sonra, sağlam omzumu kapı pervazına dayayıp şöminenin sıcak, titreyen ışığı altında uyuyan karımı izledim.

Tara ve benim hemfikir olduğumuz tek bir şey varsa, o da geçen gece olanların bir hata olduğuydu. Ama onun hatası benimkinden farklıydı. Bana ne olduğunu hiç bilmiyordum. Neden arzumu kontrol edememiştim? Belki de o yaralarımı tedavi ederken çok fazla içmiştim. Aslında, bu konuda “belki” falan yoktu. O boktan şey acayip acıyordu. Fazla içip sarhoş olmuşum, sonra da bu yüzden kontrolümü yitirmiştim.

Küçük cehennem kedimi tatmak için hissettiğim çıldırtıcı dürtü, için için yanan bir fırtına gibi beni kapladı. Onu sahiplenme ihtiyacıyla kanım kaynadı. Nefesini çalma arzusuyla ciğerlerim yandı. O akşamdan beri ağızma bir damla bile alkol sürmemiştim, yine de içtiğim yarım şişe viski yüzünden başım hâlâ dönüyordu. Viskinin aletimde sebep olduklarından daha iyiydi herhâlde.

O konuda bir sorunum yoktu. Aletim felaket sızlıyordu. Mastürbasyon da bir işe yaramıyordu. Onun tadına bakmak istiyordum. Yine kollarımda titrediğini hissetmek istiyordum. İnemelerini, miyavlamalarını, hıçkırıklarını arzuluyordum. Nefesinin kesilmesini. Adımı haykırmasını sağlayıp sağlayamayacağımı öğrenmek için ölüp bitiyordum.

Görünüşe göre deliliğim cinsel arzudan daha derindi. Beni çıldırtan şey, karımı yatağıma almaktan öte bir şeydi. Onu fethetme ihtiyacı duyuyordum. Onu her şekilde sahiplenme ihtiyacı. Herkesin onun benim olduğunu bilmesini sağlama ihtiyacı, sadece bir kâğıt parçası yüzünden de değil. Yaptığımız anlaşma yüzünden de değil. O benimdi. Sarılmak da benim içindi. Elimde tutmak da benim içindi. Benimdi. Bunu bilmeseydi bile. İstemeseydi bile. Yine de benimdi.

Günlerdir aklımdan geçip duran şey buydu. Tanrım. Bu kadın beni çıldırtıyordu. Sorunumun ne olduğunu gerçekten bilmiyordum. Odanın karşısından Tara'ya bakarken, cevaplarımı alacağımdan şüpheliydim.

Sütün gibi bacaklarından biri yorganın altından kaçırvermişti, süt beyazı yumuşak tenine bakmaktan kendimi alamadım. Her santimini keşfetmek istiyordum. Ellerimle. Dilimle. Aletimle. O daracak, sırlıklamlığını her becerişimde nefes nefese kalışını duymak istiyordum. Boşalırken yüzünü izlemek istiyordum.

Evet, ona dokunmak şüphesiz büyük bir hataydı. Şimdi neyi kaçırdığımı çok iyi biliyordum. Ellerimin amının yakınlarına gitmesine bile izin vermemeliydim. Öyleyse neden, "hata" konusunda ona katılmak yerine, onun böyle adlandırması beni kızdırmıştı?

Mümkün olduğunca sessiz adımlar atarak yatağına doğru yaklaştım. Her zamanki gibi örtüye dolanmıştı ama battaniyenin çoğu beline kadar kaymıştı. Her gece kendini bu kadar dolaştırmayı nasıl başarıyordu? Örtünün bir ucunu tutup boynuna kadar örtecek şekilde düzelttim. Sıcığı seviyordu.

"Aklımı sikip atıyorsun, *gattina*," diye karanlığa fısıldadım ve sessizce karımın odasından çıktım. Başım çok ağrıyordu, o yüzden başımı yastığa koyar koymaz derin, rüyasız bir uykuya daldım.

Yanan odunun kokusu. Duman. Öyle yoğundu ki nefes almayı imkânsız hâle getiriyordu. Çığlık attım. Kapı hızla açıldı. Drago odaya doğru sendeledi. Onunla birlikte, ısı ve yoğun, kara dumanlar da geldi.

"Tara!" diye bağıırken beni yataktan aldı. Güvenle onun kollarında olsam da çılgılık atmaya bırakamadım.

Küçük ellerim deli gibi önümde hareket ediyordu.

Duman yüzünden gözlerim yanıyor, yaşlarla sulanıyordu. Nasıl olduysa hâlâ ikiz kız kardeşimi görebiliyordum. Odanın diğer tarafında saklanıyordu, sırtını duvara dayamıştı. Küçük vücudu titriyordu, bebek yüzüne korku yerleşmişti, sadece orada duruyordu. Hareket etmeden. Her zamanki gibi sessizdi.

Drago bağııp duruyor, ona ulaşmaya çalışıyordu ama benim çılgılıklarım onun ne dediğini anlamayı zorlaştırıyordu.

Gözlerimi kırıştırdım ve etrafımdaki her şey dağıldı. Artık yatak odamızda değildim. Dina da görebileceğim bir yerde değildi.

"Dina!" diye haykırdım ama acıyan boğazımdan sadece hırıltılı bir ses çıktı.

Ciğerlerim artık çalışmıyordu. Hava yoktu. İğrenç duman burnumu yakıyor, gözlerimi dağılıyordu. Drago beni ateş tünelinden taşıırken kollarımı onun boynuna doladım. Her yandan alevler üstümüze kapıyor, bizi merhametsizce yutmaya hazırlanıyordu. Ölecektik. Ölece—

Gözlerim hızla açıldı. Nefesim hırıltılı çıkıyordu. Lanet olası bir kâbus. Uzun zamandır görmediğim bir kâbus.

Hayır, bu kötü bir rüya değildi.

Bir hatıraydı.

Dört yaşlarındaydım ama o gece zihnime kazınmıştı. Tekrar tekrar yeniden yaşayıp duruyordum. Bir çocuğun yıkıcı çaresizliğini hissediyordum ama yetişkin düşüncelerimle çarpıtılmış olarak görüyordum. O günden bu yana geçen yirmi yıl boyunca, üzerimdeki etkisi hiç azalmamıştı. Şimdi bile, cildimde sıcaklığı hissedebiliyordum. Havadaki dumanın tadını alıyordum. Boğazım yanıyor, yutkunmak zorlaşıyordu. Sanki hâlâ oradaymışım gibi. Cehennemin ortasında, o cehennemi yeniden yaşıyordum.

Bu gece tekrar uykuya dalmam imkânsızdı. Genelde kâbustan sıyrılman biraz zamanımı alırdı ama bu seferki öncekilerden kötüydü. Nedense daha gerçekti. Sanki yanan etin kokusunu hâlâ alabi-

liyormuşum gibi. Duyularımı işgal ediyor, beni ölümcül bir kefen gibi sarıyordu.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp kalkıp oturdum. Odanın tamamen karanlık olmadığını fark etmem biraz zamanımı aldı. Arkamdaki bir yerden tuhaf bir ışık göz kırptıyor, Arturo'nun yatak odasıyla benim odamı ayıran kapıya gölgemi düşürüyordu. Omzumun üzerinden bakıp kaynağı aradığım sırada gözlerim ateşi buldu.

Dudaklarımdan dehşet dolu bir çığlık koptu. Yataktan atlayıp geriye doğru koştum, kendimi kayan kapıya yapıştırdım, gözlerim odanın diğer ucundaki turuncu alevlere kilidildi. Beni korkunç kâbusumdan, bu berbat gerçekliğe mi takip etmişti? Titremeler tüm vücudumu ele geçirdi. Buz gibi bir korku sırtımdan aşağı indi. Bacaklarım jöleye dönüştü, ağırlığımı taşımakta zorlanarak titrediler. Tek yapabildiğim, şöminedeki kütüklerin üzerinde dans eden alevlere bakmaktı.

“Hayır!” derken düşmeye başladım.

Aklım neler olduğunu kavrayamıyordu. Bir dakika önce kontrol altında görünen alevler gittikçe büyüyor, komple görüş alanımı kapatıyor gibiydi. Etrafımı bir pus kaplıyordu. Oda dumanla doldu. Çok fazla duman. Gözlerimi yakıyordu. Burnumu. Acı kokusu boğazımı yakıyordu.

“Hayır. Hayır. Hayır.” Başımı iki yana salladım, titrek bacaklarımla bana doğru gelen cehennemden kaçmaya çalıştım. Arkamdaki soğuk yüzey bana gidecek hiçbir yer olmadığını hatırlatıyordu ve içimden bir ses gözlerime güvenmememi söylüyordu. Bu düşünce daha tam oluşmamışken arkamdaki kapı yana kaydı.

“Tara.” Büyük, dövmeli bir kol belime sarılıp yere düşmemi engelledi. “Ne—”

Arkamı dönüp kollarımı Arturo'nun boynuna doladım ve vücudunun yarısına kadar tırmandım. “Dışarı,” diye fısıldadım göğsüne doğru. Sanki hayatım onun bana verebileceği sığınağa bağlıymış gibi tüm gücümle ona tutunuyordum. Ağzımdan bir inilti kaçtı. “Lütfen, beni buradan çıkar.”

“Çıkaracağım bebeğim.” Elini başımın arkasına koyup sanki yaralı bir hayvanmışım gibi beni okşadı. “Sadece nereye gitmek istediğini söyle.”

Gözyaşlarım beni boğmakla tehdit ediyordu ama bir şekilde kelimeleri söylemeyi başardım. “Kötü rüyalardan... Uzak bir yere.”

Kapı kayarak kapandı, sonra beni taşıdı. Nereye, bilmiyordum. Umurumda da değildi. Sadece güvende olduğumu biliyordum. Parmaklarımı Arturo’nun saçlarına gömdüm, yumuşak tutamları kavradım. Misk kokulu şampuan, limon otu sabunu ve temiz erkek kokusu. Kokusu beni sardı ve uyandığımdan beri ilk kez derin bir nefes aldım, artık yanmış odun ve duman kokusunu almadığım için çok mutluydum.

Arturo yatağa çıkınca yatağın iskeleti gıcırdadı. Beni göğsüne yaslayarak beyaz örtülerin arasına uzandı. Kocamın tam üzerine uzanıp kalp atışlarının ritmik sesini dinlerken tek kasımı bile hareket ettirmeye cesaret edemedim. Melodi beni sakinleştirdi, kokusuyla birlikte yangın ve yıkımla ilgili kötü düşüncelerimi uzaklaştırdı.

“Tara?” Sıcak avucu sırtımdan aşağı kaydı. “Bunun hakkında konuşmak ister misin?”

Başımı iki yana sallayıp boynu ile omzunun birleştiği yumuşak noktaya, hemen köprücük kemiğinin üzerine burnumu sürttüm.

“Emin misin? Kötü rüyalar hakkında bir iki şey bilirim.” Sesi nazik ve yatıştırıcıydı. Ondan hiç duymadığım bir sestiydi ama şu anda ihtiyacım olan her şeydi.

“Hayır, teşekkürler,” diye fısıldadım.

“Tamam.” Kolunu bana sıkıca dolamış hâlde, yorganı çekip ikimizi de örttü. En sonunda kendime rahatlama izni verdiğimde nefes alıp verişim düzene girdi ve avucu sırtımda hareket etmeye devam ederken huzurlu bir ruh hâline geçtim. Dokunuşları yavaş ve hafifti. Şefkatliydi. Arturo’dan asla beklemeyeceğim bir şeydi. Özellikle de son isyan hareketimden sonra. Belki de daha helikopteri görmemişti?

“Filona eklediğim son şeyi gördün mü?” Sorumu boynuna fısıldadım.

"Evet."

Ah...

Daha fazlasını söylemesini bekledim ama odadaki tek ses nefes seslerimizdi. Sebebi ne olursa olsun, yaptığım numaradan dolayı beni parçalamak için yarına kadar beklemeye karar vermesini takdir ettim. Bu akşam, daha fazla "heyecan" ile başa çıkamazdım.

Gözlerim titreyerek kapandı, uykuya teslim oldum. Altımdaki göğsün rahatlatıcı şişip inişiyle rüyalar diyarına geçtim. Düzgün, hipnotize edici ritimle korunuyordum.

BÖLÜM

on altı

“HELİKOPTER Mİ ALDIN?” SIENNA’NIN ÇIĞLIĞI YEMEK odasında yankılandı.

“Evet.” Çatalımı saklama kabına batırıp leziz domuz pirzolasından bir lokmayı daha ağzıma attım. “Ağabeyin dikkatleri çekecek bir şey almam için ısrar etti.”

“Evet de... Helikopter?”

“Helikopterle gelmekten daha görkemli bir giriş olamaz—Of!” Elinden fırçayı çekip aldım. “Lütfen daha nazik olabilir misin? Bütün bunlardan sonra saçlarımın bir kısmı kafamda kalsın istiyorum.”

“Tamam da bu saç modeli için çok hacim lazım.” Su şişesine dayayıp koyduğum telefonumdaki fotoğrafı gösterdi, sonra fırçayı geri aldı ve başımın üstündeki saç tellerini taramaya devam etti. “Arturo helikopter hakkında ne dedi? Eminim çıldırmıştır, değil mi?”

Çatalı yalayıp temizledikten sonra başka bir kâseye dalıp biraz pilav aldım. “Şey, mesele de bu. Çıldırmadı.”

Bu sabah kocamın yatağında uyanmıştım. Neyse ki yatağın gerçek sahibi çoktan gitmişti. Soğuk çarşaf, onun saatler önce gittiğini gösteriyordu. Kafam karmakarışık hâlde olduğu için neden DeVille’in odasında, onun yatağında olduğumu hatırlamam bir dakikamı almıştı.

İlk düşüncem, seks yaptığımızdı. Her şeyi göz önünde bulundurursak, bu daha az kötü bir seçenek olabilirdi. Seçme şansım olsaydı, çöküşümü görmesindense Şeytan DeVille ile yatmayı tercih ederdim. Ve bu yetmezmiş gibi, gecenin geri kalanını onun üzerinde uyuyarak geçirdiğimden emindim. Kollarının beni sardığı hissi, hayalet bir okşama gibi hâlâ devam ediyordu. Onun kollarında uyanmış olsaydım, utançtan kendimi öldürmek isterdim herhâlde.

“Dün gece eve geldiğinde ben çoktan uyumuştum ve bu sabah uyandığımda çoktan gitmişti. Yani, henüz bu konuyu konuşmadık.” Omzumu silktim, arada olanlar hakkında ne kendi kendime düşünmek ne de Sienna ile konuşmak istiyordum. “Bana mesaj gönderip çeşitli yönetmeliklerle, eğitimlerle ve sertifika veren programlarla ilgili bir sürü link attı. Sonra sigortacısının iletişim bilgisini. Son olarak da herhâlde pilot olan ve kendisi için çalışan bir adamın ismini. Beklediğim tepki değildi.”

“Bu tuhaf. Belki de Arturo şoka girmiştir. Ama kızım, helikopterle ne halt edeceksin ki?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye mırıldandım ve ağzıma bir çatal dolusu domuz pirzolası daha tıktım. “Özellikle de şu anda, nereye gidersem gideyim peşimden gelen bir koruma ekibi varken.” Ağzım leziz yemekle dolu hâlde konuşurken kendimi tam bir domuz gibi hissettim ama umursamadım. Bugün Drago’nun evine geldiğimde açlıktan ölüyordum. “Tanrım, Keva’nın yemeklerini özlüyorum. Sence buzdolabında eve götürebileceğim yemek var mıdır?”

“Şey... Tabii. Genelde bir sürü olduğunu biliyorsun. Ama evinde onlara yer var mı? Arturo’nun yemeklerini nasıl buldun? Tokayı uzatır mısın?”

“Denemedim. Bu bir beyan. Onun yaptığı hiçbir şeyi yemem,” diyerek ona küçük, U şeklindeki tel tokayı uzattım. Sözler ağzımdan çıkmasıyla birlikte tokenin metal uçları kafatasıma batınca irkildim. “Tanrım, Sienna.”

“Tamam, haklısın. Ama yemek odasında kuaförlük yapmaya alışkın değilim. Yukarı çıkalım. Orada ışık çok daha iyi.”

“Yapamayız! Dedikodu yapıyoruz ve Sırp kültüründe yazılı olmayan kural der ki; tüm dedikodular yemek odasında yapılır.”

“Nedennnn?”

“Bilmiyorum. Öyle işte.” Sienna saçımın bir tutamını daha o kadar sert çekti ki köküyle kopacak gibi hissettim. *Ah!*

“Biliyor musun, Arturo ile aranızdaki bu düşmanlığın geçmesini gerçekten umuyordum.”

“Bu yakın zamanda olmayacak,” dedim sert bir sesle. Ses tonum sertti ama içimde kararlılığımın biraz sarsıldığını hissediyordum. Arturo dün geceki davranışımı açıklamam için beni zorlamamıştı. Beni histerik bir deli olarak nitelendirmemişti, ki öyle yapacağını düşünmüştüm. O sadece... Beni kucaklamıştı. Ve bu çok iyi hissettirmişti.

“Onun kuzu yahnisini denersen fikrini değiştirebilirsin. Ne yiyorsun ki? Yemek siparişi mi veriyorsun?” Sienna, başımın tepesindeki kocaman topuza daha fazla tel toka batırırken sordu. “Greta’nın berbat bir aşçı olduğunu biliyorum. Senden bile daha kötü olabilir.”

“İkisinden de biraz yapıyordum, hem sipariş veriyordum hem de onun yemeklerine katlanıyordum. Bu sabaha kadar öyleydi. Görünüşe göre, ağabeyin eve yemek siparişlerini yasaklamış ve Greta’ya artık bana yemek yapmaması için doğrudan emir vermiş. Sanırım mesaj veriyor. Ya onun yaptıklarını yiyeceğim ya da aç kalacağım.” Derin bir nefes alıp devam ettim. “Önümüzdeki bir yıl boyunca hayatımda hiç görmediğim kadar sandviç, kahvaltılık gevrek ve ramen göreceğim. Bir hafta gitti, kaldı elli bir. Yaşasın.”

“Ah, Tann aşkına! Siz ikiniz inanılmazsınız.” Başını iki yana salladı. “Ama... Neden sen sadece—”

“Kendime bir şey hazırlamıyorum?” Tek kaşımı kaldırdım. “Sienna. Gaz ocağı. Unuttun mu?”

“Ah.”

“Evet. *Ah.*” İç geçirdim. “O şeye her baktığımda tüylerim diken diken oluyor.” Dün gecedan sonra, mutfaktan tamamen uzak durmam gerektiğini düşünüyordum. En azından yakın gelecekte.

“Arturo’ya açıklayacağım. Elektrikli ocakla değiştirir.”

"Ona tek kelime bile etmeyeceksin. Bu benim kişisel meselem ve herkesin duymasını istemiyorum. Özellikle de ağabeyinin." *Zaten duyurduğumdan fazlasını duymasını istemiyorum.*

"Tara—"

"Bitmek üzere mi?" diye sözünü kestim.

"Evet, bitti. Sadece saç spreyi sıkacağım. Gözlerini kapat."

Üzerime her yönden ince bir sis yağarken, "Tüyleri unutma," dedim. Sienna bütün şişeyi kafamda kullanmaya kararlı görünüyordu.

"Tamam ama onları kaybetme." Bukle yığınının arasına bir tane tavus kuşu tüyü takarken kafatasımı yine iğneledi. "En sevdiklerimden."

"Bunu aklımda tutacağım."

Sienna uzaklaşınca, masadan el aynasını alıp yüzüme kaldırdım. Harika bir iş çıkarmıştı. Saçım, ona referans olarak gösterdiğim fotoğrafla neredeyse aynı görünüyordu. "Harika. Sence bütün gece böyle kalır mı?"

Kulağımın arkasındaki buklelerden birini düzeltirken, "Kesinlikle. Nereye gidiyorsun, maskeli baloya falan mı?" dedi cıvıldaarak. "Arturo'nun böyle bir şeye ilgi duyacağını hiç bilmezdim."

Gülümsedim.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup masanın diğer tarafındaki koltuklarında kıpır kıpır oturan kız kardeşlerimi izledim. "Tamam. Dökülün bakalım."

"Neyi dökeceğiz?" diye cıvıldadı Sienna.

"Tartışılması gereken bu acil meseleyi. Yüz yüze. Hemen. Bir dakika bile bekleyemeyecek kadar acil olan meseleyi."

"Sevgili ağabeyimizi özlediğimiz için onunla kahve içmek istemiş olamaz mıyız?"

"Ayın ikinci cumartesi günü. Bu da demek oluyor ki, en sevdiğin ayakkabı mağazasının yarı fiyat indirimi," saatime baktım, "tam şu

anda başlıyor. Benimle kahve içmek için bunu es geçeceğini sanmıyorum.”

“Seni, indirimli güzel ayakkabılardan daha çok seviyorum!”

“Tabii tabii. Ve Asya, sadece bizimle pahalı bir içki içmek için birdenbire New York’a seyahat etmeye mi karar verdin?”

“Pakhan’ın özel uçağı her zaman hazırda bekliyor ve Pasha ile kısa bir seyahat fikri hoşumuza gitti. Çavdar ekmekli ve pastırmalı sandviçi bu şarküteriden daha iyi yapan yok,” diye mırıldandı Asya.

“Hımm.” Avuçlarımı masaya dayayıp öne eğildim. “Hamile misin Asya?”

“Ne? Hayır.”

Bakışlarım Sienna’ya kaydı. “*Sen* hamile misin?”

“Değilim. Ve bu saçmalığı kes. Sadece seninle biraz sohbet etmek istedik.”

“Demek ki gizli bir planınız var. Ne peki bu? Müdahale mi?”

“Belki.” Gülümsemesi tamamen masumdu.

“Tamam. Açtım kulaklarımı dinliyorum.”

Birbirlerine baktılar. Sonra Sienna dirseğiyle Asya’yı dürtüp başıyla beni gösterdi. Asya başını iki yana sallayıp beni gösterdi.

“Tamam, tamam. Söyleyeceğim.” Sienna benim pozumu taklit edip kollarını göğsünde kavuşturdu. “Senin için endişeleniyoruz, Arturo.”

Alayla güldüm. “Benimle ilgili sizi bu kadar endişelendiren şey ne?”

“Karın,” dedi Asya direkt.

“Pardon?”

“İkimiz de Tara’dan hoşlanıyoruz. Hem de çok. Ama ona davranış şeklin tam bir felaket. Sienna olanlar hakkında bana haber veriyor, söylemeliyim ki... Tamamen şok oldum. Gerçekten de Tara’ya giyinme ve davranış kuralları içeren bir evlilik sözleşmesi imzalattın mı?”

Başımı Sienna’ya çevirdim. “Yani Tara sana gerçeği anlattı, öyle mi?”

“Evet. Her korkunç ayrıntıyı. Onu cinayetle suçlamakla tehdit etmen de dahil. Şunu söylemeliyim ki, dehşete düştüm Arturo.”

“Hem de ne dehşet.” Asya da aynı anda başını salladı. “Drago’ya anlatmadığı için şanslısın. Ona anlatması gerektiğini söyledim. Beni çok hayal kırıklığına uğrattın ağabey.”

“Evliliğim seni hiç ilgilendirmez,” diye bağırdım. “Ya da seni, Sienna.”

“Mutluluğunu sabote etmek için elinden geleni yaptığın için, ilgilendirir diyebilirim,” diye araya girdi Sienna.

“Mutluluk mu? Tara’yı karım olarak ben seçmedim. Onunla evlenmem emredildi. O dünyadaki son kadın olsaydı bile, onu seçmezdim.”

“Doğru,” diye devam etti. “Çünkü o İtalyan değil. Sosyal geleneklerimizi umursamıyor. Sana karşı çıkmaktan ya da gerçekte ne düşündüğünü söylemekten korkmuyor. Temelde, kafanda yarattığın ideal eşin tam tersi.”

“Ben daha iyi ifade edemezdim.”

“Evet. O zaman, istemediğin karına âşık olmak senin için berbat bir şey olmalı.”

“Bu, uzun zamandır duyduğum en çılgın saçmalık,” diye güldüm.

“Öyle mi?”

“Dinle, kardeşim. Dünyanın aşk ve tüm o duygusal saçmalıklar etrafında döndüğüne dair sevimli hayallerin olmasını anlıyorum. Bu saçmalıklar için okuduğun kitapları suçluyorum. Ama hayat bir aşk romanı değil, Sienna. Hele benim yaşamayı seçtiğim hayat hiç değil. Hayatım sert, ürkütücü ve bunu atlatmanın tek yolu hayal gücünü değil, mantığını takip etmek.”

“Yani Tara’ya karşı hisler beslemen mantıksız mı?”

“Aynen öyle. Şok edici bir şekilde ona karşı çekim hissetmediğimi söyleyip yalan söylemeyeceğim. Sonuçta çok güzel bir kadın. Ama bu sadece basit bir kimya. Başka bir şey yok.”

Sienna ikizine doğru eğildi. “Sana söyledim. Onunla yatmış.”

“Yatmadım.”

“Ama yatmak istiyorsun!”

“Evet, istiyorum. Ama bu ona âşık olduğum anlamına gelmez.” Garsonun getirdiği kahveden bir yudum aldım. “Hayatımı cehenneme çevirdi, Sienna. Tara tamamen öngörülemez biri. Ve beni sinirlendirme konusunda gerçek bir yeteneği var. Bu konuda kimse onun

eline su dökemez. Böyle birine iyi bir seks dışında başka ne için ilgi duyabilirim ki?”

“Hımm,” Sienna sırtarak başını tekrar Asya’ya doğru eğdi. “Bu yüzden ona o aptalca evlilik sözleşmesini imzalatmış.”

Ona gözlerini kısarak baktım. “O evlilik sözleşmesini imzaltmamın sebebi, çıkarlarımı korumak ve özellikle de toplum içinde beni rezil etmemesini sağlamaktı.”

“Lütfen ama ya. Egon küçük bir gezegen kadar büyük. Sanki karının kıyafet seçimi ya da küçük oyunları senin egona zarar verebilirmiş gibi.”

“Tamam, madem bu kadar iyi bir psikanalistsin, neden benim gerçek motivasyonlarımı açıklamıyorsun?”

“Çok basit.” Omuzlarını silkti. “Daha en başından ondan hoşlandın, her şeyiyle. Bu da onu, işlerin nasıl olması gerektiğine dair özenle inşa ettiğin fikrini yıkma tehdidi oluşturan bir anomali hâline getirdi. Bu da senin kitabında başarısızlık anlamına geliyor. Bu yüzden çözümün, onu diğerleri gibi davranmaya zorlayarak, seni ona çeken özellikleri etkisiz hâle getirmek oldu. Çünkü Tanrı korusun, ya karına karşı derin duygular beslemeye başlarsan ve onu sadece sosyal bir rol oynaması için yanında tutmazsan falan?”

“Beni duymadın mı? Tara’ya karşı hiçbir şey hissetmiyorum, lanet olsun! O kaba. Yarı vahşi. İnatçı. Ve umursamıyor—”

“Seni umursamıyor.” Kız kardeşim gülümsedi. “Evet. Bu çok üzücü olmalı. Karşılıksız aşk en kötüsüdür. Aklını kaçırmaya şaşmamalı.”

Ellerimi saçlarımın arasına geçirip köklerinden çektim, önümdeki masaya boş boş baktım. “Benimle evli olduğu her ay için bir milyon dolar talep etti.”

“Arturo, onu cinayetle suçlamakla tehdit ettin,” dedi Asya yumuşak bir sesle.

“Doğru,” diye ekledi Sienna. “Onun yerinde olsaydım, en az iki katını isterdim! Ona karşı pislik gibi davrandığın için bunu hak ettin.”

“O hâlde üç katını istemeliydi.” Bu, nazik ruhlu Asya’mdan geldi.

İki kız kardeşime de baktım. “Sizin benim tarafımda olmanız gerekmiyor muydu?”

“Bu sefer değil,” dediler aynı anda.

“Harika,” dedim iç çekerek.

“Onunla konuş.” Asya devraldı. “Gıcığın teki gibi davranmayı bırak ve ondan hoşlandığını itiraf et.”

“Konuşacak bir şey yok.” Kahvemin kalanını içip ayağa kalktım. “Bu buluşmayı kısa kesmek zorunda kaldığım için üzgünüm ama bu akşamki gala için eve gidip üstümü değiştirmem gerekiyor.”

“Dikkatli ol,” dedi Asya o yumuşak ses tonuyla. “Yoksa çok geç olabilir.”

Cüzdanıma uzandım. “Ne için çok geç?”

“Aklını başına toplaman için. Dışarıda birçok önemli erkek var ve biri Tara’yı senden kapabilir.”

“Öyle mi? Ne güzel, kurtulmuş olurum.”

BÖLÜM

on yedi

EL ÇANTAMI KARNIMA BASTIRIP NEFES ALDIM VE ŞEYTAN'IN kapısına baktım. Ben makyajımın son dokunuşlarını yaparken o da yirmi dakika kadar önce gelmişti. Koridorda öksürdüğünü duymuştum, sesi dünden daha kötü geliyordu. İnatçı aptal. Yarın sabah ilk iş Sienna'ya şikâyet edecektim. Belki aptal kardeşine biraz akıl verebilirdi.

Onun sağlığı için endişelendiğimden değildi tabii. Tanrı biliyordu ya, eğer DeVille ölürse bu benim birçok sorunumu çözerdi ve... İçimi telaş kapladı. O öksürük gerçekten ciddi gibiydi. Ya gerçekten hastaysa?

Çantamdan telefonumu çıkarıp Sienna'ya hızlıca bir mesaj attım. Tamam. İşte. İyi bir şey yapmıştım. Artık Arturo için başkası endişe edebilirdi ve ben de onu hiç umursamayan hâlime geri dönebilirdim. Bu sadece... Off. Tamam, belki umursuyordum. Ama sadece birazcık. Belki de bu aptal partiyi iptal etmeyi önermeliydim? Ama bunu yapsam bile onun dikkate alacağını sanmıyordum.

Elimi kaldırıp kapıyı çalarken parmaklarım hafifçe titredi. Onunla karşılaşmanın beni neden bu kadar gerdiğini bilmiyordum. Kapıyı açtığı anda alacağımdan emin olduğum tepki yüzünden ol-

madığını biliyordum. Dün gece olanlar yüzünden mi onu görmekten endişeleniyordum?

İçimde biriken duyguların fırtınasını bastıramıyordum. Kollarının beni sarma hissini aklımdan çıkaramıyordum. Beni tutuş şekli... Nazikçeydi. Ben ona deli gibi sarılırken avucuyla sırtımı yatıştırıcı bir şekilde okşamıştı. Kollarında hissettiğim huzur. Güven. O kısa an için, sonunda bu dünyada hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceğini hissetmiştim. Keşke unutabilseydim ama yapamıyordum.

Gecenin bir yarısı, aramızda bir şey değişmişti ve bunun *iyi* mi yoksa *kötü* mü olduğunu bilmiyordum. Öyle ki, aramızdaki birçok engelden biri ortadan kalkmıştı. Sanki... Ondan eskisi kadar nefret etmiyordum. Ve bundan hoşlanmıyordum. Hiç hoşlanmıyordum. Bu duygu beni hiç eğlendirmiyordu. Özellikle de hayatımı altüst etmeyi tercih eden adama karşı hissettiğim için. Beni ailemden koparmıştı, hiç düşünmeden, bir an bile pişmanlık duymadan. Sanki onun için bir oyuncakmışım gibi. Bu yüzden de ona karşı küçümseme dışında bir şey hissetmeyi reddediyordum.

Bu eve, Arturo DeVille'i kendimden uzak tutma niyetiyle gelmiştim. Hem fiziksel hem de duygusal olarak. Planım buydu, güvenlik ağım buydu. Bir tanesinde başarısız olmuşum; diğesinde başarısız olmaya niyetim yoktu.

Cesaretimi toplayıp kapıyı iki kez çaldım. Diğer taraftan hızlı, ölçülü adımlar geldi. Yaklaşıyordu. Kapı kayarak açıldı ve sinir bozucu kocam, kol saatinin kordonunu takarken ortaya çıktı. Bu kadar basit bir hareketi nasıl bu kadar seksi gösterebiliyordu?

"Hazır mısın?" diye sordu altın kopçayla uğraşırken. "Eğer acele etmezsek—"

Başını kaldırdığı anda kelimeler dudaklarında ölüverdi. Bana bakarken gözleri bariz bir açlıkla parladı. Ancak bu arzu dolu bakış, saçlarımı fark ettiğinde çabucak şoka dönüştü.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye hırladı.

Sırıttım. "Neyden bahsediyorsun sevgilim?"

Arturo dişlerini sıkıp bana doğru tehditkâr bir adım attı. Kendimi koruma içgüdüm, geriye çekilmeme sebep oldu.

“Odana geri dönüyorsun,” bir adım daha yaklaştı. “Ve nasıl yapacağın umurumda değil ama... Şu,” son adımla duvara yapışma- ma sebep oldu. “Garabeti düzelteceksin ve kendini normal hâle getireceksin.”

“Yapamam. Çok fazla saç spreyi kullandık, saçımı yıkamam gerek. Ve bunu yaparsam, kesinlikle geç kalırız.”

Cevap vermedi ama sakallı çenesindeki seğirmeyi gördüm. Öfke, kalın, kara bir bulut gibi üzerinden yükseliyordu. Her an beni boğabilirdi. Dün geceki nazik, şefkatli adam görünürde yoktu.

Göğsümün içinde, kalbim sıkışmış gibi hissettim. Görünmez bir el onu kavramıştı. Benim istediğim de bu değil miydi? Onu kıskırtıp bana kızmasını sağlamak. Eğer bunu yaparsa ondan nefret etmem çok daha kolay olurdu. Diğer şeyleri unutmam çok daha basitleşirdi. Öyleyse amacıma ulaştığım için neden neşeyle sıçramıyordum? Neden ağlamak istiyordum?

“Sorunun ne olduğunu anlamıyorum,” diye devam ettim, sesimin çatlamaması için tırnaklarımı avucuma batırdım. “Anlaşmamızın hiçbir şartını ihlal etmedim. Saç modeli zarif. Hatta asil. Marie Antoinette’in bir tablosunu ilham olarak kullandım. Onun görünüşü her zaman zenginlik ve gücü simgelemiştir. ‘Saç ne kadar ihtişamlıysa, sosyal statü o kadar yüksek olur’ derlermiş. Bu yüzden bu geceki abartılı etkinlik için bunun çok uygun olacağını düşündüm.”

“Belki 15. yüzyılda öyleydi!” diye bağırdı.

“Aslında o 18. yüzyılda yaşadı.”

Arturo’nun burun delikleri genişledi. Avuçlarını başımın iki yanından duvara dayadı ve başını eğdi. Gözleri dudaklarıma odaklanınca o açgözlü bakışları geri döndü. “En azından şu lanet olası tüyleri çıkarır mısın?”

“Düşüneceğim. Eğer nazikçe istersen.”

Sol gözünün kapağı seğirmeye başladı. *Aman aman*. “Nazikçe istersen” yorumumla tam on ikiden vurmuştum sanırım.

Yanaklarımız birbirine değene kadar yaklaştı. Kirli sakalı hafifçe tenime sürtünce omurgamdan aşağı hoş bir ürperti indi.

“Bana karşı gelmek için yollar bulma konusunda çok hevesli görünüyorsun, *gattina*.” Hemen kulağımın dibinden fısıldadı. Sıcak nefesi kulağımın narin tenine çarptı. “Bunu çok düşündüm.”

“Yaa?” Yakınlığı, vücudumdaki tüm tüyleri havaya kaldırıyordu. Parfümünün orman ve egzotik baharat kokusunun tatlı aromasını içime çektim, başımı çevirip burnumu boynunun kıvrımına gömmek istedim. Tıpkı dün gece yaptığım gibi. “Peki hangi sonuca vardın?”

“Bence...” O yumuşak dudaklar yüzümün kenarına değdi, bedenimdeki her sinir ucu alev aldı. “Bence bu seni tahrik ediyor, Tara.”

Hava boğazımda tıkanıp kaldı. İnkâr etmek için, varsayımlarının ne kadar sersemce olduğunu söylemek için ağzımı açtım ama dilimin ucunda kelime oluşmadı.

Başını eğip dudaklarını kulağımın hemen altına bastırırken o şehvetli, kısık sesiyle devam etti. “Nasıl bildiğimi sor.”

“Nasıl?” Nefes verdim.

“Çünkü bu benim üzerimde de aynı etkiyi yaratıyor *gattinamia*.” Dudakları, boynumdaki nabız noktasına yapıştı, derimi dişlerinin arasına alıp emdi.

Damarlarımdan geçen elektrik akımı kemiklerimi iliklerime kadar sarstı. Her parçam yüklenmiş enerjiyle titriyordu. Her öpüşmemizde böyle hissediyordum. Eriyormuşum gibi. Eter ile eriyip onun sıcak dokunuşuyla tekrar bir araya geliyordum. Bu adam benim sonum olacaktı. Biliyordum.

Ağzımdan hafif bir inilti kaçtı, Arturo’nun baştan çıkarmasına direnme konusundaki kararlılığıma ihanet etti. Ceketini yakasından kavrayıp başımı yana eğerek ona daha fazla erişim alanı verdim. Dudakları boynum ile omzumun birleştiği noktaya acı verici derecede yavaş bir yol izledi. Yakıcı derecede ateşli bir öpücüktü. Bana sadece ağzı dokunuyordu ama birden sanki her yerdeydi. O temasın gücünü ta bacaklarımın arasında, çaresizce ihtiyaç duyduğum yerde hissedebiliyordum.

Hayır. Bu olamazdı. Tekrar olmazdı. Arturo DeVille’e karşı çekim hissetmiyordum. Asla da hissetmeyecektim.

Ağız tüm duyularıma saldırmaya devam ediyor, beni içeriden yakıyordu. Daha fazlası için yalvarmak ile bunu durduracak gücü aramak arasında gidip geliyordum. Ne yaparsam yapayım, kaybediyordum.

Ama dişleri omzumu nazikçe sıyırdığında bu bir yenilgi gibi gelmedi. Eteğimin ipeksi kumaşı yukarı doğru çıkıp çıplak bacaklarımı ortaya serdikçe. Baldırlarımı. Uyluklarımın içini. Bekle... Bunlar nasırlı parmaklar. Aşırı duyarlı tenime hafifçe dokunuyorlardı. Yukarı. Yukarı doğru çıkıyorlardı. Tangamı kenara sıyırdı...

Ağnyan klitorisime yaptığı ani baskıyla içimi bir sıcaklık dalgası doldurdu, şimdi beni yakıp kül eden ateşi alevlendirdi. Ciğerlerimden hava çıkarken boğazımdan kısık sesli bir inilti kaçtı.

“Seni okşadığımda mırıldanmanı seviyorum.”

Alaycı cevap verebilme yeteneğim yok olmuştu. Hepsi de şu anda klitorisimi okşama şekli yüzündendi. Yavaş ama güçlü hareketleri beni çıldırtıyordu. Ceketinin yakalarını daha fazla sıkıp hayatım pahasına asıldım. Ona tutunuyordum.

Ritmi değişiyordu, yavaştan hızlıya, hızlıdan yavaşa geçiyordu. Sanki aklımı tamamen yitirmem için ne gerektiğini tam olarak biliyormuş gibiydi. Nefes nefese başımı geriye attım, her saniyeyle ıslanıyordum. Gittikçe sınıra daha da yaklaşıyordum.

Hassiktir!

Bunu sadece eliyle yapabiliyordu. Hiç kimse sadece klitorisimi sıvazlayarak beni orgazma ulaştıramamıştı. Ama işte buradaydım. Arturo DeVille’in rehberliğinde, bir kez daha uçurumun kenarından düşmek üzereydim.

Zevkle çıkardığım her inilti, teslimiyetimin her saniyesi, her titrek nefesim için kendimden nefret ettim. Yine de asla durmasını istemiyordum.

Dudakları tekrar boynuma indi, zevk ve acı arasındaki çizgide ilerleyen bir güçle bedenimi ele geçiriyordu. Okşaması durdu ve tam itiraz etmek üzereyim ki, aniden klitorisimi çimdikledi. *Merhaba, kozmos!* Patladım. Lanet bir süpernovada yıldız tozuna dönüştüm.

“Gördün mü? Sonuçta haklıydım, küçük kedi.”

Sesindeki memnuniyet çok açıktı. Elini çekip parmaklarını dudaklarına doğru kaldırdı. Gözlerini benimkilere dikip parmaklarını yaladı. Tıpkı önceki gece yaptığı gibi. Ve tıpkı önceki geceki gibi, bende aynı etkiyi yarattı. Onu bunu yaparken görmek bile beni neredeyse tekrar boşaltıyordu.

“Tadın çok tatlı.” Dudaklarının kenarları şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. Başparmağının ucunu ağzına kaydırıp kalan sıvıyı yaladı. “Etrafa saçmayı çok sevdiğin o acılıktan eser yok. Bu da bana şunu düşündürüyor... Bütün bunlar... Senin zehrin... Sadece oyundan ibaret.”

“Yeter.” Onu itmek için avuçlarımı göğsüne koydum ama ellerimi orada bıraktım. Aramıza en ufak bir mesafe koyamayacak kadar güçsüzdüm. Zirveden indikten sonra hâlâ titriyordum. “Çekil.”

Acelesiz bir adımla geri çekilirken bakışları boynumun yan tarafına, öpüşü yüzünden hâlâ karıncalanan tenime doğru kaydı.

Yavaşça elimi kaldırıp kulağımın hemen altındaki hassas noktaya dokundum. “Sen... Sen boynumda iz mi bıraktın?”

“Sanırım evet.”

Ağzımı açtım. Sonra kapatıp topuklu ayakkabılarımın izin verdiği ölçüde hızla yanından geçip gittim. Şeytan DeVille boynumda lanet bir iz bırakmıştı. Herkesin görebileceği yere, sanki ben... Ben onun malıymışım gibi bir iz yapmıştı. Ve bu... Hoşuma gitti.

Hay ben senin.

Altı metrelik yüksek tavanlardaki devasa kristal avizeler, dolaşan katılımcıların üzerine parıldayan ışıklar saçıyordu. Bu balo salonu bambaşka bir yerdi. Tarihi Avrupa otellerinin ihtişamını akla getiren görkemli bir mekândı. Parlak bir dans pisti, muhteşem bir tavan pençesi, heybetli sütunlar ve sıcak aylarda konukların mekânın diğer alanlarını keşfetmelerini sağlayan sayısız Fransız kapısı ile süslenmişti.

Bu neoklasik ziyafet salonunda herkesin gözlerini dikip bakması neredeyse ironikti. Bize. Karımın kafasının üstünü süsleyen, en az on beş santim yüksekliğindeki ucube şey göz önüne alındığında, bu hiç de şaşırtıcı değildi. Onun “saç stilini” nasıl tanımlayacağımı bile bilmiyordum. Üç katlı düğün pastasından esinlenilmiş bir topuz mu? Tüylerle süslenmiş, eğik bir saç kulesi mi? Kim bilirdi? Ama Tara’nın yaratıcılıktan yoksun olduğunu kimse söyleyemezdi, orası kesindi.

Ama herkesin şaşkın bakışlarının nedeni onun asırlık kraliyet saç modeli değildi. Çılgın saçlarına rağmen, karım zarif, lacivert resmî elbisesiyle muhteşem görünüyordu. Elbise vücuduna yapışıyor, ince ama ağız sulandıran kıvrımlarını sarıyor, ardından uyluğunun ortasından itibaren hafifçe genişleyerek figürünü vurguluyordu. Omuzlardan düşen yakası, uzak duramadığım süt beyazı tenini fazla gözler önüne sermeden sofistike bir hava katıyordu. Güzeldi. Büyüleyiciydi. Ve *benimdi*. Ama bu puştlar için baştan çıkarıcı olmaya devam ediyordu. Düşüncelerini saklayamıyorlardı, başka bir adamın karıma bakıp onu gözleriyle yiyip bitirdiğini gördüğümde, volkanik bir öfke beni yeniden ele geçirdi.

Bu sıcak kıskançlık patlamasına hazırlıklı değildim ve bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Bildiğim tek şey, bu baştan çıkarıcı kadına ne kadar dokunursam, onu o kadar çok arzuladığımdı. Uyarılmasının kokusu ve tadı sonsuza kadar içime işlemiş hâldeydi. Şu anda bile, üst düzey insanların kalabalığında, yüksek sosyetenin ışıltısı ve ihtişamı arasında, odaklanabildiğim tek şey oydu.

Gülümsemesi parlak olsa da gözlerine ulaşmıyordu. Tuttuğum eli de nemliydi. Bu durum, zihnimin uzak köşesindeki bir şeyleri harekete geçirdi. İlk defa karım olarak böyle bir toplantıya katıldığı için gergin olmalıydı.

Onu kendime doğru çektim, çoğunlukla kendime hâkim olmadığım için ama bu onu da biraz rahatlatıyor gibiydi. Farkında olmadan bana hafifçe yaslandı.

“Şuradaki...” Tara yanımdan mırıldandı. “Şu adam, kahverengi takım elbiseli... O—”

“Hayır.” Kolumu beline dolayıp onu tersi yöne yönlendirdim. Adriano Ruffo’nun bir daha onun yanına yaklaşmasına bok izin verdim.

Hâlâ New York’ta ne halt ediyordu? Ve Ajello bunun farkında mıydı? Her neyse, bu gece mafya politikasıyla uğraşacak ne vaktim vardı ne de isteğim.

“Sözümü bitirmeme bile izin vermedin.”

“Onu tanıımıyorsun.” Devasa bir çiçek aranjmanı bulunan bir vazoya bakan adamı işaret ettim. “Şurada. O, Senatör Larson. Ailesinin Kaliforniya’da birkaç bağı var. Onunla tanışmak ister misin?”

“Neden şimdiden sarhoş olmuş gibi görünen yaşlı bir domuzla tanışmak isteyeyim ki?”

Çünkü o, sadece golf ve şarapla ilgilenen yaşlı bir domuz. Tara’nın bir *beyefendi* olarak gördüğü, yeni bekâr kalmış bir milyarder değil.

Ciğerlerim gerildi ve öksürmeye başladım. *Siktir*. Evden çıkmadan önce bu lanet soğuk algınlığına iyi gelsin diye birkaç hap yutmuştum ama bir halta yaramamıştı herhâlde. Boğazımdaki ağrı ve başımın durmadan zonklaması beni sürekli gergin hâle getiriyordu. Zaten bu hâldeyken, bir de galaya geldiğimizden beri karımın üzerine çektiği şehvetli bakışları görmezden gelecek sabrımın kalmadığını hissediyordum.

“Haklısın.” Yanımdan geçen garsonun tepsisinden bir bardak alıp hiç düşünmeden içindekini içtim. Viski boğazımın arkasını yakıp rahatsız edici kaşıntı hissini yatıştırdı.

“Ben niye buradayım ki?” diye sordu Tara. “Bu Aile etkinliği değil, yani neden benim de bulunmam gerektiğini anlamıyorum.”

“Anlaştığımız açık talimatlara karşı gelme fırsatını senden çalmak istemedim.”

“Ah. Beni, kız kardeşin isyanımın sembolünü yaratırken üç saat boyunca sandalyeye oturmaktan kurtarabilirdin.” Saçını işaret etti. “Üç saat. Çok acıdı. Hem de çok. Saç spreyi yüzünden kafa derim kaşınıyor.”

“Çabaların için harcadığın emek takdire şayan.”

“Çabalarımı takdir ettiğine sevindim, sevgilim.” Bana o saçma sapan sahte gülümsemesini gösterip başını sola doğru salladı. “Arkadaşların mı?”

Bakışlarını takip ettiğimde birbiriyle uyumlu kıyafetler giymiş, yaşlı bir çiftin yaklaştığını gördüm. Adamın mavi takımı, eşinin elbisesiyle aynı tondaydı. Ceketinin kollarındaki altın düğmeler, kadının omzundaki dekoratif broşla uyumluydu.

“Bu sosyal çevrede ‘arkadaş’ diye bir şey yoktur, Tara. Onlar Wright ailesi. Birkaç basamak uzaklar ama yine de İngiliz kraliyet ailesiyle akrabalıkları var. ‘Çok uzak akrabalar’ olarak görülmeleri, kendilerini en tepede görmelerini değiştirmiyor. Hâlâ kendilerini herkesten üstün görüyorlar. Wright ailesi, dünyanın en büyük kozmetik şirketlerinden birinin sahibi.”

“Gerçekten mi? Belki aristokrat hanımefendiden birkaç numune isteyebilirim. Tabii, konuşmama izin verilirse.” Sahte gülümsemesi genişledi.

“Konuşabilirsin,” diye homurdandım. Wrightların herkese zorla yutturmaya çalıştığı nano-her-ne-boksa saçmalığına ihtiyacı yoktu. Tara’yı şu anda olduğundan daha güzel yapabilecek bir şey olduğunu sanmıyordum.

“Bay DeVille!” Lord Wright haykırarak elimi sıktı. “Bu gece sizi burada görmek beni çok memnun etti. Özellikle de böylesine çekici bir eşlikçiyle birlikte.”

Tara’ya dönüp elini ona doğru uzattı. Oluru yoktu. Elini sıradan bir havayla ittim. Evli olsun ya da olmasın, altmış yaşındaki bir adam benim kadınıma dokunamazdı.

“Bu Tara. Karım.” Kolumu beline doladım ve Wright’a anlamlı bir bakış attım. *Ellerini kendine sakla, yoksa sonuçları hoşuna gitmez* diyen bir bakış.

“Ah evet, anlıyorum.” Adam gergin bir şekilde güldü. “Tabii ki. Hiç bilmiyordum. Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan DeVile.”

Tara daha da geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Sizinle tanışmak bir onur, Lord Wright.” Nasıl becerdiyse dişlerinin arasından

hunu söylemeyi başarmıştı, gülümsemesinin bir saniyelğine bile kaybolmasına izin vermedi.

Tanrım. Uyarmak için belini hafifçe sıktım.

Başını yana eğip uzun kirpiklerini kırıştıtararak bana masum bir bakış attı.

Tamam. Pes ettim. Yüzüne kramp girebilirdi, kendisi bilirdi.

“Bu da benim sevgili eşim, Loretta,” diye devam ederek bana döndü Wright. “Loretta geçen yıl konuştuğumuz harika yatırım fırsatı hakkında sizi aramam için ısrar ediyordu. Söyleyin, düşünme fırsatınız oldu mu?”

“Peeling kremleri ve gözenek küçültücü ürünler Gateway Şirketler Grubu için pek uygun değil. Geri çevirmemiz gerekecek.”

“Çok yazık,” dedi Loretta, hesaplayıcı bakışlarını Tara’ya dikti. “Ama belki güzel eşiniz marka elçimiz olmakla ilgilenir? Harika bir cildin var, canım. Times Meydanı’ndaki reklam panosunu şimdiden görebiliyorum ve—”

“Hayır,” diye bağırdım. Karımın görüntüsünün, erkeklerin salya akıtıp mastürbasyon yapması için her yerde sergilenmesinin düşüncesi bile içimdeki ölümcül öfkeyi alevlendirdi.

“Ama neden olmasın?” diye ısrar etti Loretta. “Çıkışından yirmi dört saat sonra dünya çapında bir sansasyon yaratır. Tabii ki o felaket saçları olmadan.”

Kafamı o iğrenç kadına çevirdim. “Söylediğini tekrarlamak ister misin?” diye hırladım. Şirret kadına, Aile hakkında kötü konuşan pisliklere ayırdığım bakışla baktım. Genelde bunun peşinden kırılan kemiklerin sesi gelirdi.

“Şey... Ben-ben,” diye kekeledi, kocasına kısa bir bakış attı. “Karınızın tercih ettiği avangart tarzdan bahsetmiştim.”

“O zaman yanlış duymuş olmalıyım.” Bakışlarımı kocasına çevirdim.

“Kuşkusuz. Avangart. *Haute couture*. O tek kelimeyle çarpıcı.” Wright başını sallayarak Loretta’nın dirseğini tuttu. “Ama... Ah, biz çıkmalıyız. İkinize de iyi akşamlar.” Birkaç saniye içinde kalabalığın içinde kayboldular.

Vakti gelmişti.

Tara'yı kalabalığın geri kalanından uzaklaştırmayı başardığım için memnundum. Ara sıra ciğerlerimi kaybetmemek için mücadele ederken birinin bana fazla yaklaşmak isteyeceğini sanmıyordum. Yine de denemek istiyormuş gibi görünen birkaç kişi vardı. Buna izin veremezdim. Karımın cesur hâllerine rağmen tüm gözlerin üzerinde olmasıyla rahat olmadığı belliydi. Yanıma sokulmuş hâldeyken, elinin bana sürtündüğünü fark etmeden elbisesinin kenarıyla oynayıp duruyordu. Hâlihazırda sertleşmiş penisime tehlikeli şekilde yakındı. Bilerek yapmıyor olsa da tehlikenin sınırlarında gezme eğilimi birinci sınıftı.

“Saçımın saçma göründüğünü söylediğini sanıyordum. Saçıma ‘garabet’ diyerek öyle nitelendirdin,” dedi Tara. Kalabalığın şampanya kulesinin etrafında toplanmasını tedirgin bir şekilde izliyordu.

Bir adımla arkasına geçip belini daha sıkı kavradım, başımı eğip kulağına yumuşak bir sesle konuştum. “Bizi bu evliliğe zorlayan nedenler ne olursa olsun, sen benim karımsın. Ve saygı göreceksin. Kimsenin sana kaba veya saldırganca davranmasına izin vermeyeceğim, özellikle de herkesin içinde. Özel olarak birbirimize söylediğimiz şeyler, aramızda kalır.” Topuzunun yanına takılı, burnumu gıdıklayan tavus kuşu tüyüne üfledim. “Ve bu korkunçluğu tarif etmek için *saçma* demek yeterli bile değil, *gattina*.”

Tara başını yana eğdi, bana yandan bir bakış atarken sımsıkı bastırıldığı dudaklarından boğuk bir iniltiye benzer bir ses çıktı. Gülmemeye uğraşıyor gibi görünüyordu. Birkaç saniye boyunca, zaferi elinde tuttu. Sonra başarısız oldu. Dudakları ılık saçan bir gülümsemeyle kıvrılırken gözleri yaramazca parladı.

“Bu konuda sana katılmam gerek, Şeytan.” Kısık sesli, şehvetli bir kahkaha kaçtı ağzından. Sesi, insanların sohbetlerine ve bardakların tıkırtılarına karıştı.

Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlattı. Bu seferki sahte bir gülümseme değildi. Gerçekti. Ve sıcaktı. Ve bana yönelikti. Endişesi de azalmış görünüyordu; artık eteğini çekiştirip durmuyordu. Sorunlarını unutmasını sağlayacak kadar dikkatini dağıtabilmiş olmalıydım.

Bunu fark etmek, kendimi süper kahraman gibi hissetmeme sebep oldu. Onu güldürebildiğimi, onu mutlu edebildiğimi bilmek acayip iyi bir histi. Ve ona kendini güvende hissettirmek. En son ne zaman böyle minik bir şey kalbimi hızla attırmıştı? Küçük, basit bir ânın tadını çıkarmak için durmamı sağlamıştı? Hatırlamıyordum bile.

“Bu akşamki kalabalık tipik kalabalıklardan mı?” diye sordu. “Konuklar oldukça çeşitlilik gösteriyor gibi.”

“Evet.” Bir şekilde kendimi toparlamayı başardım. “Birçok potansiyel iş fırsatı bizi bekliyor. Hadi kaynaşalım.”

Tanınmış bir risk sermayesi şirketini temsil eden yönetim kurulu başkanı, odanın ortasındaki ordövr masasının yanında bir kadeh şampanya yudumluyordu. Son iki aydır onunla bir görüşme ayarlamaya çalışıyordum. Ama doğrudan ona yönelip ayağıma gelen fırsatı kullanarak onu kabul edene kadar köşeye sıkıştırmak yerine, kendimi tam tersi yönde ilerlerken buldum.

Ülke çapında bir perakende zincirinin sahiplerinden biri, balo salonunun sol ucundaki açık barda oyalanıyor, sanki çok fazla içmiş gibi hafifçe sallanıyordu. Bu adamla sohbet etmek, içeriden bilgi alıp alamayacağımı görmek için harika bir fırsattı. Daha geçen hafta Ajello ve ben, onların hisselerinden satın almalı mıyız diye tartışıyorduk. Bunun yerine yolumuzu sağa çevirdim.

Neredeyse yarım saat boyunca, odada amaçsızca dolaştık ve ben, yanımdan geçen hiç kimsenin sohbetine dahil olmamak için elimden geleni yapıyordum. Ne halt ediyordum ben? Bu gece buraya gelmemin tek nedeni işti. Çevre oluşturmali, odadaki büyük balıklarla bağlantılar kurmalı ve onları kullanabileceğimiz bir yol olup olmadığını belirlemeliydim, kolumda karımla rahatça dolaşmamalıydim.

Ama ilgimi çeken tek şey bu gibi görünüyordu. Keşke tüm bu insanlar sihirli bir şekilde ortadan kaybolsaydı da yanımdaki muhteşem kadınla baş başa kalsaydım. Karımla. Eve götürüp sıradan, anlamsız bir şey hakkında tartışma çıkarmak istediğim karım. Böylece bana karşı gelme çabasını keyifle izleyebilirdim. Onu yatağıma atmam için bana bir neden verirdi. Onu bir tür mağara adamı gibi

taşıyıp aklını başından alıncaya kadar sikmem, yatak odamı bir seks yuvasına çevirmem için bir neden verirdi.

Bu düşünce beni durdurdu. Keçileri tamamen mi kaçırmıştım?

“İyi misin, DeVille?” Tara mükemmel kaşlarını bana doğru kaldırdı.

Hayır. Sanırım değildim.

Ve siktir! Adımı kullanmamasından nefret, nefret, *nefret ediyordum!*

“Arturo DeVille.” Boğuk, hafif aksanlı bir ses duyuldu. “Ve küçük Tara Popov. Seni burada görmek ne beklenmedik bir sürpriz.”

Arkamı dönüp davetsiz misafiri bakışlarımla delip geçtim. Yaşlı Katrakis. Biraz dağılmış ve açıkça sarhoş görünüyor, dengesiz adımlarla bize doğru sendeliyordu.

“Son zamanlarda bazı evraklarla sorunların olduğunu duydum. Çok tuhaf,” diye geveledi.

Orospu çocuğu. İzinlerle ilgili fiyaskonun arkasında onun olduğunu biliyordum.

“Sorun değil. Çözüldü. Senin için çalışan yetenekli insanlar varsa, kaybolan bir eşya kolayca bulunur.” Tara’nın beline daha sıkı sarıldım ve güvenlik görevlilerimin yaklaştığını görünce çaktırmadan onları uzaklaştırdım. “Ama duyduğuma göre sen hâlâ seninkini arıyormuşsun. Kayıp oğlunu bulabildin mi?”

Tara’nın omurgası kasıldı ve bana dayandı. Belki de her şeyi düşününce, bu konuyu açmamalıydım.

“Oğlumun nerede olduğu hakkında bir şey biliyor musun?” Yunan, dişlerinin arasından hırılayarak sordu.

“Küçük balıklarla uğraşmam, Katrakis. Belki de çocuğunu Atlantic City’de aramalısın. Duyduğuma göre, oradaki kumarhanelere oldukça sık gidiyormuş. Belki de şu anda bana ait olan mülkün tapusunu o şekilde kaybetmiştir?”

“Seni pislik,” diye tısladı. “Her zaman kendini beğenmişin teki oldun. Kendini herkesten üstün mü sanıyorsun? Hayır, değilsin! Bak,” öfkeli bakışları Tara’ya kaydı. “Sen oğlumun artıklarıyla yatıyorsun. Nasıl—”

On yıldan uzun bir süredir, tek basit bir kurala bağlı yaşıyordum. *Potansiyel iş ortaklarının önünde kendini kaybetme*. Bu, bu sikkik herifin bok beyinli veledinin kendi yansımasına bakarak otuz bir çekmesinden daha sık öfkemi kontrol etmem gerektiği anlamına geliyordu. Dilimi ısırmanın yanı sıra, şiddet içeren her dürtüyü de bastırmam gerekiyordu. Herhangi bir yanlış hareket, Aile'nin özenle oluşturmaya çalıştığı itibarı zedelerdi. Dışarıdaki toplum için, sadece işini bilen bir iş adamı gibi görünmek için her şeyi yapmışım. Şahitlerden oluşan bir kalabalığın arasında asla fiziksel çatışmaya girmeyecek birisi gibi görünmek için.

Katrakis bir sonraki hecesini söyleyemeden yumruğumu orospu çocuğunun suratına geçirdim. Geriye doğru uçup birkaç metre ötede kışının üstüne düştü.

Misafirler, kargaşayı ve Katrakis'in kırık burnundan fışkıran kanı fark ettiklerinde salonda çığlıklar koptu. Ayağa kalkmaya çalışmadı, iki masanın arasında yatmaya devam edip ana kuzusu gibi sızlandı.

"Bu, karıma saygısızlık ettiğin ilk ve son sefer olacak," diye hırladım. "Onun hakkında tek kelime daha edersen, dilini koparıp kışına sokarım. Lafımı bir tarafına yaz."

Yunan'ın etrafında toplanan kalabalıktan toplu hâlde nefes sesi yükseldi. Ama kimse ona yardım etmeye çalışmıyordu çünkü herkes gözlerini bana dikmiş bakıyordu. Neredeyse hepsiyle öyle ya da böyle tanışmışım, muhtemelen beni tanıdıklarını sanıyorlardı. Ben de kendimi tanıdığımı sanıyordum. Yanılmışım. İnancımı ya da eylemlerimin sonuçlarını düşünmek için tek bir nefesimi bile harcamadım. Tek düşündüğüm karımdı. Ve kimsenin ona zarar vermesine asla izin vermeyecektim.

"Hadi gidelim." Elimini Tara'nın beline koyarak onu çıkışa doğru yönlendirdim, adamlarıma sessizce bir bakış atarak burada kalıp sonuçlarla ilgilenmelerini işaret ettim.

"Bu çok incelikli oldu," diye mırıldandı Tara yanımda yürürken. "Anlaşmamızın şartlarında yazdığın 'olay çıkarma' ve 'skandala sebep olma' maddelerine ne oldu?"

“Ben,” öksürdüm. “Kötü bir ruh hâlindeyim,” diye mırıldandım. bir yandan da boğazımın arkasındaki kaşıntıyı bastırmaya çalışıyordum.

“Hadi canım.”

Paltolarımızı alıp ana kapıya giden koridora doğru ilerlerken arkamızdan birinin karımın adını seslendiğini duydum ve durdum. Omzumun üzerinden bakınca, vücuduna oturan bir takım elbise giymiş, yirmili yaşlarında bir adamın bize doğru koştuğunu gördüm.

“Tara!” diye tekrar bağırdı. “Gerçekten sen misin?”

Karım arkasını döndü ve elim sırtından düştü.

“Conrad? Aman Tanrım! Ne zaman döndün?”

Conrad mı? Hafızamı zorladım. Bana *Conrad’dan* bahsetmiş miydi? Başımdaki ağrı gittikçe artıyordu ve hatırlayamıyordum. *Siktir*. Cidden uyumam lazımdı.

Adam yanımıza gelince jetonum düştü. Petrol zengininin veledi. Onu *hâlâ* arayan adam. Evlenebileceğini söylediği ve muhtemelen de evlenmiş olmayı dilediği adam.

“İnanamıyorum. Gerçekten sensin,” diye bağırdı adam ve *benim karımı* kucakladı.

Bu, bardağı taşıran son damla oldu. Kırılma noktası. Gittikçe artan kıskançlığımın taşmasına sebep olan son damla. Kolumu Tara’nın arkasından beline dolayıp onu herifin ulaşamayacağı bir yere kaldırırken diğer elimle adamın ceketinin yakasını kavradım. “Uza.”

“Ne oluyor DeVille?” Tara kollarımda çırpınıyor, yerden birkaç santim yukarıdaki ayaklarıyla tek meler atıyordu. “Derdin ne senin?”

“*Arturo DeVille* mi?” Sersem bir adım geri çekildi. Bakışları benden Tara’ya ve tekrar bana çevrilirken gözleri şaşkınlıkla parladı.

“Doğru.” Ellerine hâkim olamayan küçük piçe bakarak, sakallı yanağım Tara’nın pürüzsüz yanağına değene kadar eğildim. “Bu senin eski nişanlın mı?”

“Ne? Hayır... Yani, evet. Hayır. Hayır! Resmî değildi... Beni bırakır mısın artık?”

Bir *nişanlı*. Tara’yı göğsüme daha sıkı bastırdım ve dudaklarımı kulağının kenarına değdirdim. “Oğlana gitmesini söylemelisin.”

“Söylemeyeceğim. Yıllardır görüşmedik. Beni indir, lanet olsun.” Bacağıma tekme atmaya yeltendi.

Sonuç olarak veledin kafasında birkaç tane çalışan beyin hücresi vardı herhâlde, çünkü durumu kavramış görünüyordu ve bir adım daha geri çekildi. İyi. Hayatta kalma şansı biraz daha artmıştı. Bu gece zaten ipin ucunu kaçırdığımı düşünürsek, şu anda onu param-parça etmeye çok yakındım.

“Karıma bir kez daha elini süreceksin, seni gebertirim,” diye hırladım.

Gözleri, bileğimi saran Tara’nın eline kaydı. Avucum onun karnına yayılmış durumdaydı, onun sağ eli ve benim sol elim neredeyse yan yanaydı. Uyumlu alyanslarımız tam ortada parıldıyordu. Bakışları bir saniye kadar yüzüklerde kaldıktan sonra başka tarafa baktı.

“Anlıyorum... Tara, başka bir zaman konuşuruz, tamam mı? Seni ararım—”

“Hayır, aramayacaksın.” Tara’nın bana fiziksel olarak zarar verme girişiminden bir kez daha kaçındım. “Şimdi, kaybol.”

“Bir de *bana* mı vahşi diyordun, DeVille?” Tara kurtulmaya çalışırken ters bir şekilde sordu. “Senin o medeni hareketlerin, o kadar gurur duyduğun kusursuz tavırların nerede?”

“Ben de onu merak ediyorum.” Koridora bir göz attığımda, o petrol züppesinin ortadan kaybolduğunu gördüm ve karımı yere indirdim.

“Defol git, DeVille!”

Ayakları mermer zemine değdiği anda, topuklu ayakkabılarının onu taşıyabildiği kadar hızla çıkışa doğru koşturdu. Boş koridorda öfkeli tıkrıtlar yankılandı. Kafasındaki düğün pastasını andıran saç kulesi tüm bu curcunaya dayanamadı ve çökerek hafifçe yana sarktı. Yanardöner tavus kuşu rüylerinden biri yolda kaybolmuşa benziyordu.

Gösterişli üniformalı bir kapıcı olabildiğince geri çekilip ağır kapıyı tutarak onun geçmesini izledi. Bahse varım daha önce birçok öfkeli kadının buradan geçip gittiğini görmüştü.

“İyi şanslar dilerim efendim.” Gözlerinde dayanışma dolu bir bakışla başını eğdi. Anlaşılan o da benim gibi acı çekenlerdendi.

Tam binadan çıktığım sırada Tara'yı elini taksinin kapısına koymuş, arabaya binmeye hazır hâlde buldum. O taksiyle gelmiş olabilecek şık giyimli çift, çoktan otelin merdivenlerini çıkmaya başlamıştı.

"Tara," diye uyardım onu. Sesimin şehrin gürültüsünü aşıp aramızdaki mesafeyi geçmesini sağladım.

Boştaki elini kaldırıp kusursuz şekilde manikürlü orta parmağını gösterdi.

İçimde panik dalgası yükselirken taş merdivenlerden aşağı koştum. Hâlâ yoldaki saldırının arkasında kimin olduğunu veya bunun nedenini bilmiyorduk. Şu anda bile suçlular başka bir fırsat kollayarak pusuda bekliyor olabilirlerdi. Ve karım ne olduğu belirsiz bir taksiye biniyordu! Aramızda üç metreden az kalmıştı ki arabanın kapısını resmen yüzüme kapattı. Sonraki saniyede araç gürültülü bir sesle kaldırımından uzaklaştı.

"Tara!" diye bağırdım ama taksi çoktan New York trafiğine girmişti.

Lanet olası kadın! Kaldırımın ortasında durdum, hem öfkeli hem de dehşete düşmüş hâlde uzaklaşan taksinin stop lambalarına baktım. Arabam buradan bir sokak ötedeki bir yeraltı garajındaydı. Ben arabayı alana kadar kim bilir o cadı nerelerde olacaktı? Tabii bu, taksi şoförünün psikopat bir katil olmadığını varsayarsak. *Kahretsin!*

Arkamdan gelen korna sesi, düşüncelerimi döngüsünden çıkardı. Arkama baktığımda bir taksinin kenara çektiğini gördüm. Bu iş görürdü.

Şoför tarafına koşup kapıyı açtım. "Çık dışarı!"

Ellili yaşların ortasındaki bir adam direksiyonu sımsıkı kavrayıp bana bakakaldı. "Ne?"

Ah, Tanrı aşkına. Adamı gömleğinin önünden yakalayıp arabadan dışarı çıkardım. Adam kemerini çözerek yardımsever olduğunu da kanıtladı.

Kahrolası, kahrolası kadın.

Direksiyona geçer geçmez gaza bastım.

Bu yılki galanın Midtown'da değil, Financial District'teki bir otele düzenlenmesine minnettardım. Ama bu geç saatte bile trafik hâlâ bok gibiydi. Tara'nın taksisiyle aramızdaki mesafeyi kapatmak için şerit değiştirdim ama çabalarım boşuna olabilirdi. Önümdeki trafik ışığı değişince, taksiyi geçmek için parlak bir arabanın önünü kestim ve sürücü kornaya basıp bana orta parmak gösterdi.

Bu gece bu ikinci oluyordu ama benim peşinde olduğum şey orta parmaklar değildi. Tamamen ortadan kaybolmadan önce vahşi kedimi yakalamam gerekiyordu.

"Aman aman. Dönüşü mü kaçırdık?" diye şakıdı arkamdan bir ses.

Yavaşça dikiz aynasına baktım. Kalın, kahverengi kürk mantolu ve boynuna ölü bir tilki dolanmış yaşlı bir kadın arka koltukta uzanıyordu.

"Uyuyakalmış olmalıyım. Benim yaşımda bu saatte uyanık kalmak çok zor, biliyor musun?" Bana anne gibi gülümsedi. "Ama sorun değil evladım, sokağı dolaşabilirsin."

Harika. Lanet olası bir taksi çalmış olmakla kalmamıştım, görünüşe göre bu sırada birinin büyükannesini de kaçırmıştım.

"Kestirme yoldan gideceğiz." Gaza bastım.

Karımın kaçmak için kullandığı taksi sadece birkaç araç önümüzdeydi. Arka tampondaki büyük göçüğü hatırlıyordum.

"New York'ta taksi şoförü olarak çalışmak stresli olmalı," diye devam etti yaşlı kadın. "Özellikle de bir yabancı için. Uzun zamandır burada mısın, Bjorn?"

Ne?

"Bu Danimarka ismi mi? Yoksa İsveç mi? Bana pek İsveçli gibi gelmedin. Saçını siyah mı boyattın? Sana daha çok yakışıyor. Ama ehliyetindeki fotoğrafını güncellemelisin."

Torpedo gözüne tutturulmuş kimliğe baktım. Fotoğrafta, arabadan çıkardığım ellili yaşlardaki sarışın adam vardı. "Evet. Ayrıca beni yirmi yaş kadar genç gösterdi. Artık konuşmayı keser misiniz lütfen?"

"Ne kabalık!"

Gözlerimi kısaca kapatıp derin bir nefes aldım. Göğsüme bıçak gibi saplanan ağrı kendini göstermek için o anı seçti, her nefes alışımında çıkan ruhaf hırıltı sesiyle birlikte.

Trafik biraz sakinleşmiş gibi görünüyordu bu yüzden gaze daha fazla bastım ancak bir saniye sonra frene basmak zorunda kaldım. Birdenbire bir grup caddeyi doldurup dans etmeye başlayarak her yönden trafiği kapattı. Tara'nın taksi tam zamanında aralarından geçmeyi başardı.

Tabii ki başarmıştı.

"Siktir!" Yumruğumu direksiyona vurup kornaya abandım.

"Çok teşekkür ederim." Ben taksi şoförüne parayı uzatırken Arturo'nun güvenliklerinden biri benim için kapıyı açık tuttu. Şansına... Sinsi Tony'ydi.

"Bayan DeVille." Bana kafa karışıklığıyla baktı. "Bir şey mi oldu?"

"Evet. Senin manyak patronun oldu," diye mırıldanarak arabadan inip ön kapıya doğru koşturdum.

Aptal. Bu ne cüretti?

Bu akşam bir süreliğine Arturo ile gerçekten iyi vakit geçirmiştim. O kibirli insanların arasında dolaşmak ve saçıma verdikleri tepkileri görmek oldukça eğlenceliydi. Ve Şeytan, o aristokrat cadıya tepeden bakıp da yorumlarına tepki göstererek beni çok şaşırtmıştı. Yardımına ihtiyaç duymasam da imdadıma yetişmesi çok tatlıydı. O kadınla kendim baş edebilirdim ama yine de onun açısından centilmence bir hareketti. Ayrıca epey seksiydi de.

Gecenin geri kalanını elini belime koyarak ya da belimi sımsıkı sararak geçirmiş, kimse bana çarpmasın diye beni yönlendirmişti. Farkında değilmişim gibi davranmıştım elbette ama düşünceli davranışına minnettardım. Tabii ki ona bunu itiraf etmedim. Arturo

DeVille'in eşliğinden hoşlandığımı kabul etmektense ayağımı yemeyi tercih ederdim. Ama hoşlanmıştım. Gerçekten hoşlanmıştım.

Dokunuşunun üzerimde şaşırtıcı şekilde sakinleştirici bir etkisi vardı, tanımadığım çok sayıdaki insanın arasında olmanın sebep olduğu endişemi kontrol edilebilir bir düzeye indirmişti. Kocamın beni çözüp çözmediğinden emin değildim ya da bizi çoğunlukla herkesten uzak tutmayı seçmesinin sadece bir tesadüf olup olmadığını bilmiyordum. Her halükârda, kalabalıkta ilk kez kendimi rahat hissettiğim andı.

Stavros'un babasıyla yaptığı numara aşırıydı ama Arturo'ya bunun için kızamazdım. Adam resmen beni oğlunun artığı olarak nitelendirmişti ve bu bir bakıma doğruydı. Tabii ki kastettiği anlamında değildi, berbat ilişkilerimden sonra sık sık kendimi değersiz hissettiğim içindi. Bu yüzden, kimsenin acı çekmesini görmekten hoşlanmasam da Arturo'nun, tıpkı kitaplarımdaki gerçek bir şövalye gibi, benim onurumu korumak için onu yere sermesini çok seksi bulduğumu itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum.

Ta ki Arturo mantıksız ve sahiplenici davranmaya başlayıp her şeyi mahvedene kadar.

Tam eşiği geçtiğim anda yaklaşan bir aracın kükreyen gürültüsü beni durdurdu. Omzumun üzerinden baktığımda başka bir taksinin yanaştığını gördüm. Şoför kapısı açılınca sevgili kocam dışarı çıktı, fazlasıyla sinirli görünüyordu.

Neden taksiyi o sürüyordu? Asıl sürücü neredeydi? Ve arkadan inen kürk mantolu şaşkın yaşlı kadın da kimdi?

"Kariyerini değiştirmeye mi karar verdin, sevgilim?" diye bağırdım ona.

Arturo sorumu komik bulmuş gibi görünmüyordu çünkü arabanın kapısını, gecenin içinde silah sesi gibi yankılanacak kadar sertçe kapattı. Yüzünde cinai bir ifadeyle bana yaklaşırken tüm dikkati üzerimdeydi.

Kaçma zamanı.

"Tamam o zaman. Sabah görüşürüz." Ona bir öpücük gönderip hemen içeri koştum.

On santimlik topuklu ayakkabılarla koşmak korkaklara göre değildi ama bir şekilde başardım. Giriş holünü ışık hızıyla geçip eteğimi kaldırarak merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Merdiven sahanlığına ulaşır ulaşmaz, arkama bakmak için bir saniye bile harcamadan odama koştum.

Doğruca banyoya yöneldim, yol boyunca kıyafetlerimi çıkarıp yere attım. Banyo çok genişti, resmen evimdeki yatak odamın büyüklüğündeydi. Dikdörtgen lavabolu beyaz mermer tezgâh, duvar boyunca devam ediyordu. Karşısında, en az beş kişinin sığabileceği devasa, cam duvarlı bir duş vardı. Dolaplar, yatak odasındaki tonlarla uyumlu ahşaptan yapılmıştı ve her yerde şeftali rengi vurgular vardı. Bayılıyordum. Spa benzeri lüks ortamda stresimin kaybolduğunu hissedebiliyordum.

Duşa girip suyu açmadan önce tel tokaları çıkarmaya bile zahmet etmedim. Sienna'nın saçlarıma sıkıdığı saç spreyi miktarı yüzünden, tel tokaları çıkarmaya yeltenmeden önce saçlarımı ıslatmam gerekiyordu. Yüzümü tavana monte edilmiş yağmur duş başlığına doğru kaldırdım, gözlerimi kapatıp sıcak suyun beni rahatlatmasına izin verdim. Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyordu.

“Yüksek alarm seviyesindeyiz lafının hangi kısmını anlamadın, Tara?”

Çılgılık attım. Kalbim boğazımda atarken, bu hırıltılı talebin kaynağına baktım.

Arturo, duşakabinin açık kapısında duruyor, her iki taraftaki cam panelleri tutuyordu.

“Çık. Hemen. Çık! Derhal, DeVille!”

“Yeterince açık söylemedim mi?” Duşakabine bir adım attı. “Yoksa beni görmezden gelmeyi mi tercih ettin? Yine sırf eğlence olsun diye bana karşı geliyorsun.”

Su şelale gibi üzerime yağıyor, saçlarımı yüzümün yanlarına yapıştırıyordu. Damlalar çarptıkça su Arturo'nun kıyafetlerine sıçırıyordu ama o uzaklaşmaya zahmet bile etmedi. Öfkeli gözleri tamamen benimkilere kilidenmiş durumdaydı. Tamamen açıkta kalan göğüslerim ve vajinam bile onun dikkatini dağıtmıyordu.

“Senin dengesiz davranışlarından bıktığıma karar verdim,” diye bağırdım. “Evlilik sözleşmesine dahil etmekte ısrar ettiğin saçma kurallara uymamı zorlaman bir şey. Arkadaşımı tehdit ettiğinde çizgiyi çekerim. Bunu yapamazsın, pislik!”

“Arkadaş mı?” Bir adım daha yaklaştı. “Nişanlıydınız.”

“Değildik! O sordu, ben *hayır* dedim. Ayrıca neden geçmişim seni alakadar ediyor?”

Bir adım daha. Bu adım onu suyun altına getirdi. Su, şık takım elbisesinin pantolonunu ve beyaz gömleğini sırlıslam ediyordu. Benden çok daha uzun boylu olduğu için, üstüme akan suyun bir kısmım engelledi. Saçları ıslanarak zaten gece yarısı kadar kara olan tutamları mürekkep gibi yapıyordu. Su damlaları, yüz hatlarını takip ederek benim yüzüme damlıyordu. Parmaklarını çenemin altına koyarak başımı yukarı kaldırdı. İkimiz de sırlıslam olsak da gözlerindeki bakış beni oracıkta yakıp kül edecekti.

“Başka hiçbir erkek sana evlenme teklif edemez, *gattina*. Ne geçmişte ne de gelecekte. Sadece ben edebilirim.”

Ciğerlerimdeki nefes durdu, sonra kısa kısa kaçiverdi. Daha saniyeler önce, su memnuniyet verecek şekilde ılıktı. Ancak şimdi kayınıyormuş gibi hissediyordum.

“Hiç kimse...” Başını eğip dudaklarını hafifçe benimkilere değdirdi. “Başka hiçbir erkek *benim karıma* dokunamaz. Benden başka.”

Sıcaklık doğruca karnıma doğru akın etti ve ateşlerle yanıyormuş gibi geldi. Islak gömleğinin önünü avuçlayıp ağzımı onunkine yapıştırdım. Kendimi tutmak söz konusu bile değildi. Bir saniye daha bekleseydik, ikimiz de küle dönerdik.

Öpücük, mutluluk veren bir işkenceydi. Cennet ve cehennem, hepsi bir araya gelmişti. Bu hükmeden adama karşı hissettiğim yoğun çekime direnemediğim için kendimden nefret ediyordum. Ama aynı zamanda, dudakları benimkileri ele geçirmeden devam edemedim. Öpücükleri... Dünyadaki en harika histi.

Hâlâ çenemi tutarken, diğer eliyle aşağı uzanıp kucumı kavradı ve sıkıca sıktı. Çılgınca, çaresiz bir ihtiyaçla, gömleğini çekip pantolonundan çıkardım ve düğmelerini açtım.

“Bilgin olsun,” dedim dudaklarına doğru. Bu arada gömleğini resmen yırtıyordum. Sırada pantolonunun fermuarı vardı. Ellerim, bir doz daha almak üzere olan bir bağımlı gibi titriyordu. Bir saniye sonra, pantolonunu ve *boxer*ını aşağı çekip ayak bileklerinin etrafında toplanmalarına izin verdim. “Bana hiç evlenme *teklif* etmedin.”

“Ben de kafamın karıştırılmasını hiç istemedim,” diye hurladı cevap olarak. “Ama işte buradasın, bu konuda çok iyi bir iş çıkarıyorsun.”

Arturo’nun kalın penisi karnımı dürtüyordu, yüzümden bir nefes uzaklıkta olan yüzünden üstüme su akıyordu. Tepeden akan suyun altında durduk, bir tür tuhaf, sessiz çatışmanın içindeydik sanki. Birbirlerini öldürmek mi, yoksa sevişmek mi istediğine karar veremeyen iki düşmandık.

“Orada öyle duracak mısın yoksa bir şey yapacak mısın?” diye patladım.

Arturo’nun boğazından tehlikeli, alçak sesli bir hırıltı sesi geldi. Delici bakışlarını üzerimden hiç ayırmadan uyluklarımın altından kavradı, beni kaldırdı ve sırtımı duşakabinin duvarına yapıştırdı. Aletin ucu kıvrımlarım arasında kayınca tenimde ürpertiler dağıldı.

“Yapacağım şey,” Yavaşça içime ittiğinde dudaklarımdan boğuk bir ses kaçtı. “Seni sertçe becermek olacak. Öyle sertçe becereceğim ki birlikte olduğun tüm erkekleri unutacaksın. Her birini.”

Daha derine bastırıp her santimle gizli zevk noktalarımı okşadıkça iç duvarlarım esnedi. Ah Tanrım, o kadar iriydi ki girişi neredeyse acı vericiydi ama aynı zamanda saf keyifti. Titrek bir nefes alıp bu hissi kucakladım, içimden dışarı doğru sınırları zorlarken titremele-
rin tadını çıkardım. Akan su, elektrikle yüklenmiş bedenimi serinletirken içimden bir sıcaklık dalgası geçti.

“Ve sonra, seni yine becereceğim. Tekrar. Tekrar. Ve tekrar.” Dişleriyle dudaklarımı yakalayıp hem içimde hem de vücudumun yüzeyinde titremeler yarattı. “Başka erkekler olacağını düşünmek senin için imkânsız hâle gelene kadar.”

İçimde derine, daha derine kaymaya devam etti. Tamamen içeri girdiğinde her şeyimle dolmanın hissiyle coştum, öylesine kap-

sayıcıydı ki benim nerede bittiğimi onun nerede başladığını ayırt edemiyordum. Bu, mükemmel uyumdu. Bedenlerimiz özellikle birbiri için yaratılmış gibi. Sanki birleşmemiz kaçınılmaz bir kadermiş gibi. Her sinir ucu, her hücrem, Arturo'nun içimde olmasını bu kadar uzun süre arzulamasının ardından zevkle titriyordu. Bu... Aramızdaki bu cinsel birleşme önceden kaderimize yazılmıştı. Kaçınılmazdı. Şiirseldi.

Ondan nefret ediyordum.

Bana böyle hissettirdiği için ondan nefret ediyordum.

"Biraz fazla kendinden emin değil misin?" deyiverdim keskin bakışlarıyla buluşarak.

Arturo'nun gözleri kısıldı ve alnını alnıma dayadı. "Göreceğiz."

Bir an için sessiz kaldık. Hareketsizdik. Sağır edici şelalenin içinde kaybolmuştuk.

"Hap kullanıyor musun?"

"Evet."

Kalçalarımı sıkarak içimden tamamen çıktı, sonra o kadar güçlü bir şekilde tekrar girdi ki nefesim kesildi. Tekrar geri çekildiğinde boğazımdan bir inilti çıktı. Ama sonra nefes nefeseydim, o tekrar ve tekrar girip çıkardıkça miyavlar gibi sesler çıkarıyordum.

Vahşi, hızla kondurulan bir öpücüğün ardından doğruldu. Kıpırdadı. Daldırıp çıkardığı kalçalarına daha fazla kuvvet ekledi.

Arturo içime girdikçe sırtım karolarda kayıp duruyordu. Her sert hamlesiyle birlikte daha derine giriyor, beni aynı anda hem zevke getiriyor hem de cezalandırıyor gibi görünüyordu. Sarsan titremeler yoğunlaştıkça, gittikçe daha yükseğe süzülüyordum. Doymuş olsam da daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Vücutlarımız birleşti. Mahvolmuş hâldeydim. Bu kadar iyi hissettirmemesi gerekirdi ama hissettiriyordu.

Tırnaklarımı omuzlarına saplayıp başımı geriye attım. Bu adamın kollarında nefes nefese kalırken bütün dünyam ekseninde döndü.

"Bana bak," diye hırladığında derin bariton sesi banyoyu doldurdu.

Gözlerimi açtım, boğazım duygularla şişti. Arturo'nun bakışları altında beni esir aldı. Şehvetle dolu gözleri ateş gibi parlıyordu. Akan suyun altında bile sıcaklığı hissediyordum. Çenesi sıkılmış, dudakları sertçe birbirine bastırılmış hâldeyken dünyayı sarsan saldırısına devam etti.

"Güzel. Benim için dağılışının her saniyesine tanık olmak istiyorum," diyerek tekrar içime daldı. "Aletime boşalırken gözlerinin geriye doğru kaydığını görmek istiyorum. İçin dölümle dolduğunda, seni becerenin kim olduğunu tam olarak aklına kazımanı istiyorum. Bunu anladın mı, Tara sevgilim?"

Tek kelime bile edemedim. Öyle sert ve hızlı girip çıkıyordu ki tek yapabildiğim zorla nefes almaktı. Her geri çekilişinde büyük bir kayıp, acı veren bir yokluk hissediyordum. Her geri dönüşü hoş bir rahatlamaydı. Ancak onu sevinçle karşılayan sadece hain, ihanet eden bedenim değildi. Aptal kalbim de teslimiyetle atıyordu.

Lanet olsun ona!

"Cehenneme git, sevgilim!" diye hırladım.

Cevabım onu çılgına çevirmiş gibiydi. Tutuşunu ayarlayarak her hamlesiyle kasığını klitorisime çarpacak ve aletini içimde o ulaşılmaz noktaya ulaştıracak şekle getirdi, beni yine zirvelere çıkarmaya başladı.

Tüm mantıklı düşüncelerim uçup gitti. Sadece içgüdülerimden ibaret kaldım. Açık sinir uçları, hassaslaşmış et ve ezici bir ihtiyaçtan ibarettim. Titremeler vücudumu sardı, kasılmalar içimden sarstı. Aklımı kaçırarak hâle gelene kadar becerilirken Arturo'ya tutunacak gücüm bile kalmadı. Göğsümün derinliklerinde bir çığlık oluştu ve onu içimde tutamadım. Bastıramadım. Patlayıp içimden fırladı. Hayatımda hiç olmadığı kadar sert boşalırken vücudumdaki her hücre havai fişek gibi parladı.

Sanırım bir anlığına bayılmıştım. Coşkulu bir uçuşuma doğru sarmal şeklinde düşmüştüm. Arturo'nun boşalırken çıkardığı vahşi kükreme sesi ve kollarıyla sıkıca sarması beni kendime getirdi. Görüşüm bulanıktı, öyle ki gözlerine bakacak gücü bile zar zor buldum. Ama Arturo zorlukla nefes alsa da sözüne sadık kalarak beni

izledi. Kara bakışları beni bir kılıç gibi kesti. Kalan zırhımı da parçaladı. Son duvarlarımı da yok etti.

Bu da neydi böyle? Efsaneviydi. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Ve içimden bir ses, bir daha asla yaşamayacağımı söylüyordu... Tabii... Tabii Arturo ile olmazsa. Çünkü onun bunu tekrar tekrar yaşatabileceğine dair hayatım üzerine bahse girerdim.

Bu adam... Temellerimi yıkmıştı. Ayrıca bana başka hiç kimse-
nin veremediği bir şey vermişti.

Hayal ettiğim geleceği benden çalmış ama fanteziden daha iyi bir gerçeklik sunmuştu.

O pislik haklıydı. Başka bir erkeğin bana onun hissettirdiklerini hissettirmesi imkânsızdı.

Arturo DeVille'in beni mahrum bıraktığı bir şey daha.

Ve bunun için ondan nefret etmem mümkün bile değildi.

Büyücü. Sihirbaz. Bu kadının ne tür bir büyü yaptığını bilmiyordum ama ciddi bir büyücülük olmalıydı.

“Kayıyorsun.” Duş kapısını iterek açtım ve daha önce attığımız ıslak giysilerimin üstünden geçtim.

“Çok ıslaksın,” dedi Tara boynumun kıvrımına ama bacaklarını belime sıkıca doladı.

Ben küvetin yanındaki duvardaki gömme havlu dolabına doğru ilerlerken o bebek koala gibi bana tutundu. Odadaki buhar o kadar yoğundu ki tüm mekân neredeyse efsanevi bir görünüme bürünmüştü.

Aynanın önünden geçerken bir an durmadan edemedim. Cam yüzey tamamen buğulandığı için silüetlerimiz bulanıktı, o kadar ki sadece belirsiz hatlarımızı seçebiliyordum. Elimi uzatıp nemi sildim ve yansımamızı ortaya çıkardım. Tara yüzünü diğer yöne çevirmişti, muhteşem siyah saçları ortada duruyordu. Hafif dalgalı ıslak saçla-

rı sırtından aşağıya doğru dökülüyor, çıplak kalçalarına ulaşıyordu. Kollarını ve bacaklarını bana dolamışken sanki birbirimize kenetlenmiş gibiydik. Bu manzaradan gözlerimi alamadım. Lanet olsun, onu böyle kollarımda tutmak çok güzel hissettiriyordu.

“Burada donuyorum, DeVille.”

Bana ne zaman böyle seslense tansiyonum fırlıyordu. Keşke bu konudaki derdini anlayabilseydim. İsmimle ne alıp veremediği vardı? Bana Arturo dediğini duymuştum. Dudaklarından ismimin çıktığını duymak, kollarımdaki bu kadının tadı, kokusu ve hissi kadar büyük bir takıntı haline gelmişti. Ancak ağzından kaçırdığı zamanlar, sadece kan kaybettiğim zamanlardı. Sadece adımı kullansın diye damarlarımdaki son damla kanı da dökmem mi gerekecek diye merak etmeden edemedim.

Raftan bir havlu alıp omuzlarına sardım ve banyodan çıktım.

Pencere kenarındaki yer lambası dışında, odadaki ışıklar kapalıydı. Lambanın yumuşak ışığı, dağınık yatağı doğrudan aydınlatıyordu. Elbette yatağı dağınık bırakmıştı. Karım bu konuda başarılıydı. Sanki kasıtlı olarak her yere varlığının kanıtlarını bırakıyordu.

Kazaklar ve kapüşonlular sık sık oturma odasına bırakılmış hâlde duruyordu. Kanepenin arkasında, kartviziti gibi bırakıp gidiyordu. Her yüzeye rastgele kitaplar dağılmış hâldeydi. Çalışma odasında, kahvaltı tezgâhında, hatta çamaşır odasında bile. Süt kabı her zaman buzdolabının yanlı rafına itiliyordu. Alt kattaki kitap rafındaki antika kâse, randevularımızdan birinde taktığı bir çift küpe vardı.

Etrafa baktığımda, sanki evin içinde karımın izini sürebilirdim. Başka birinin eşyaları olsaydı, obsesif kompulsif kişiliğim beni hemen toparlamaya zorlardı. Her şeyin bir yeri vardı. Tara hariç. Ve görünüşe göre onun eşyaları da. Karım hayatımın belirli bir yerine “sığmıyordu”. Hayatımı tamamen ele geçirmişti. Ve onun eşyalarını ortadan kaldırmak hiç aklıma gelmedi. Sanki... Sanki onun eşyalarım her yerde görmekten *hoşlanıyormuşum* gibi. Evde. Bizim evimizde.

Bakışlarım yine karışık çarşafa ve yatak başlığının yanındaki dağınık yastık yığının kaydı. Uykusu huzursuz mu geçmişti? Dün gece, onu becerdiğimi hayal ederek dönüp durmuş muydu? Çünkü

ben öyle yapmıştım. Her gece onun içine girmeyi hayal ediyordum. Bu eve girdiğinden beri. Ve dürüst olmak gerekirse, ondan çok daha öncesinden de.

Her fırsatta onu kendime ait olarak görmek isteyen bu tuhaf takıntımın, artık seks yaptığımız için sona ereceğini ummuştum. Onunla birlikte olduktan sadece birkaç dakika sonra aletimin taş gibi sertleştiğini düşünürsek, umudum aptalca bir hayalden ibaretti.

“Uyumadan önce saçım kurutmalısın,” dedim onu dağınık yatağın yanına indirirken.

Tara çenesini kaldırdı, hâlâ kızarık yüzünü kaplayan ıslak saç tellerinin arasından bana bakıyordu. “Bu bir emir mi?”

“Evet.”

O parlak yeşil gözler meydan okurcasına kısıldı. “Bana emir veremezsin, DeVille.”

Gözlerimi ona dikerek bu büyüleyici yaratığın görüntüsünü içime çektim. Onunla ilgili her detay gözüme çarpıyordu. Kirli sakalım yüzünden kızarmış ve hâlâ emerek öpmemin izini taşıyan boynu. Onu damgaladığım için büyük heyecan duyduğum o iz. Kan kırmızısı ve öpüşlerim yüzünden şişmiş, yumuşak alt dudağı. Ağız sulandıran meme uçları, ıslak saç tutamlarının arasından görünen göğüsleri.

Sanki duşa geri dönmüştük çünkü bana o kadar yoğun şekilde bakıyordu ki beni canlı canlı yakabilirdi. Gözleri göğsümden aşağı inip vücudumu tarıyordu. Üzerimde bıraktığı izlerin listesini mi çıkarıyordu? Sırtımda onun tırnak izlerinden bir yol olduğuna eminim. Önümün parçalanmış görünümünü düşünürsek, bunu hayal etmek zor değildi.

Nefes seslerimiz dışında oda tamamen sessizdi, bu geceki ikinci bakışma savaşımızda birbirimizi süzüyorduk. Aramızdaki hava gitrikçe yoğunlaştı, en ufak bir kıvılcımla alev alabilecek kadar gerildi. *Siktiiiiir*, onu becermek istiyordum. Tekrar. Bu gece. Hemen şimdi.

Ama yapmayacaktım.

Bir defa yeterince riskliydi. Bu saçma bağımlılığın beni tüketmesine izin veremezdim.

“Yatmaya gidiyorum,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Muhteşem bir fikir.”

“Peki.” Başımı salladım.

“Tamam,” diye karşılık verdi.

Nefesim, sanki maraton koşmuşum gibi hızlı hızlı çıkıyordu, hepsi de bu kadın ve onunla ilgili her şeyin beni deli etmesi yüzündendi. Ellerimi yumruk yaptım, beni ona dokunmaktan alıkoymaya yetmesini umuyordum. Avuçlarım terliydi ve istekle kaşınıyordu. Her saniyeyle, her kalp atışıyla, içimdeki hüsrân ve arzu giderek artıyordu ve kendime söyleyeceğim hiçbir şey arkamı dönüp gitmemi sağlayamazdı.

Karşımdaki çilli perinin de benzer sorunu olabilirdi. Vücudu bana doğru eğilmişken yüzünde arzu ve sessiz kalma, üstünlük mücadelesi veriyordu.

Başımı eğip fısıldadım, “O yatağa girmen lazım, *gattina*. Hemen şimdi.”

Öpüşmekten berelenmiş dudakları hafifçe aralanmış ve nefesi düzensizken bunu yapmak yerine o bana bir adım daha yaklaştı. Acı verecek kadar sertleşmiş aletimin başı, onun mücevherle süslü göbek deliğinin hemen üstünden karnına baskı yapıyordu. Bu hafif temas, beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertmeye yetiyordu. Kontrolsüz şehvet beni ele geçirirken, görüş alanımın kenarlarında siyah noktalar belirdi.

“Cehenneme git, DeVille.”

Beni bir arada tutan kontrol her neyse, koptu. Dağıldı. Bilinmezlikte kayboldu. Sahip olduğum zihinsel kapasite komple yok oldu. Onu kollarıma alıp yatağın ortasına attım. Bir sonraki nefeste, kendimi onun üzerinde tutuyordum.

Dudaklarımı karnına doğru indirirken, “Çok yumuşak,” diye mırıldandım ve uzun zamandır beni kışkırtan lanet *piercinge* ulaştım. “Bir şey nasıl bu kadar yumuşak olabilir?”

Dudaklarımla o küçük süsü emdiğimde, ondan titrek bir nefes kaçtı. Dilimin ucuyla etrafında daireler çizerek dolaşırken, avuç iç-

lerimi uyluk içlerine kaydurdım ve bacaklarını daha da açıp onun sıcaklığına biraz daha yaklaştım.

Başparmağımı ıslak kıvrımlarının arasında kaydırıp klitorisini aradığımda, yüksek sesli ve ihtiyaç dolu bir inilti çıkardı. Hafif bir baskı ile başladım, sonra o hassas yumruyu sıkı dairelerle ovarken baskıyı artırdım. Dilimin *piercing*inin üzerindeki hareketine uyarak ritmimi sabit tuttum.

Nefesi daha düzensiz hâle geldi, inlemeleri hızlandı ve yatak odasının duvarlarında yankılandı. Dokunuşumun altında titrediğini hissettim, o uçuruma gittikçe yaklaşıyordu ve ben daha yeni başlamıştım.

Tara saçlarımı kavrayarak beni daha yakına çekerken ve ağzımı daha çok istediği yere doğru iterken kafamın arkası acıdı. Sanki gizemli bir davete ihtiyacım varmış gibi.

Bu kız. *Benim* kızım.

“Sabırsız küçük kedi,” diye hırlayarak göbek deliğini bir kez daha yaladım.

Ama yüzümü onun ıslaklığına gömmeyi, sonraki nefesimden daha çok istiyordum.

Kokusu... Tatlı ve baştan çıkarıcı. Benim kişisel kokainim. Onu derin derin içime çektim, dilimi onun açıklığına sokarken o kokuyu ciğerlerimde tuttum. *Yüce tanrım*. Ona ait aldığım ilk tat, aşırı doz gibiydi. Ama şimdi ölürsem, mutlu bir adam olarak ölürdüm.

Dizlerini daha da ayırarak, onun ahlaksız balına saldırdım, dilimle yavaş, metodik vuruşlarla onun merkezini beceriyordum. Her damlasını almak için nektarını yaladım. Alt dudaklarını, ipeksi kıvrımlarını öptüm. Sırf kedi gibi mırıldanmasını duymak için klitorisini emdim. Ağgözlü, ölmek üzere olan bir adam gibi karıma yumuluyordum.

Tara'nın zorlukla aldığı nefes sesleri etrafımızı doldururken o benim ellerimde paha biçilmez bir kemanın telleri gibi titriyordu. Ve onu çaldığım her saniyeyle kıvrılmasının tadını çıkardım, onun inlemeleri kulağıma müzik gibi geliyordu. Bu gece bitmeden, vücudunun her santimine dokunacak, yalayacak ve öpecektim. Onu

dilimle, parmaklarımla, aletimle darmadağın edecektim. Diğer erkeklerle ilgili anıları zihninden silecektim. Onu diğerleri için mahvedecektim. Hissedeceği, arzulayacağı tek kişi ben olacaktım.

“Eğer burası cehennemse, *gattina*,” hassas tenine sıcak nefesimle üfleyerek onu tekrar titrettim. “Asla geri dönmeyeceğim. Asla. Sonsuza kadar senin ıslaklığında mutlu bir şekilde kalacağım.”

Dilimi düzleştirip arka deliğinden pürüzsüz tepesinin kenarına kadar uzun bir şekilde yaladım. Sonra dudaklarımı şişmiş klitorisine kapatıp emdim. Sertçe. Daha sertçe.

“EVET, TANRIM, EVET!” diye çılgık attı. Boşaldı, neredeyse saçlarımı kökünden koparacak kadar uçtu. Ben de Tara ile birlikte neredeyse uçurumun kenarından düşecektim. Omurgamın dibindeki karıncalanma, fazla uzun süre dayanamayacağımı söylüyordu. Ama karımı okşamaya ve emmeye devam ettim, onun orgazmının devam etmesini sağladım. Vücudu altımda titriyordu, o kadar şiddetli sallanıyordu ki durumu iyi bilmesem, nedenini merak ederdim.

Evet... Artık görevim buydu. Vücudu hakkındaki her şeyi öğrenmek, her erojen bölgesini bulmak. Ona en günahkâr şeyleri hissettirmek. Ona nefis zevkler vermek. Benimle yaşadıklarını başka kimseyle yaşayamayacağından emin olmak. Benden nefret etmeye devam edebilirdi. Tanrı biliyordu ya fazlasını hak ediyordum. Ancak dokunuşum olmadan yaşayamayacaktı. Vahşi birleşmemiz için özlem duymayı asla bırakamayacaktı. Onun için tek erkek bendim. Onu çalabileceğini düşünecek olanları fırsatını bile bulamadan yok edecektim.

Islaklığından göğsüne doğru öpücüklerden bir yol yaptım, parlayan mücevhere yine dilimin ucuyla daire çizdim. Meme uçlarını emip nazikçe ısırdım. Narin göğüslerinden birini ağızıma aldım. Sonra diğerini. O güzel köprücük kemiklerini ısırdım. Boynunu yalaya yalaya çıktım. En sonunda ağızını ele geçirdim.

“Bak ne kadar günahkâr bir tadın var,” dedim titreyen dudaklarına doğru.

Verdiği titreşim nefes tek cevabım oldu.

Öpücüğüme karşılık verirken saçlarımı karıştırdı. Dilini ağzıma sokup dilimi emdi. Ellerimi kollarından yukarı kaydırdım. Başının üstünde tuttum. Bileklerini kavradım.

"Dilinin tutulmasını beklemiyordum, *gattina*. Bana soracak olursan bu biraz gerçeküstü."

"Sikeyim seni." Ateşli öpücükler arasında boğuk sözler söyledi.

"Sikeceksin. Henüz hiçbir şeyi bitirmedik, Tara sevgilim." Kalçamı kaldırıp aletimin onun girişine değmesine izin verdim, tek bir güçlü darbeyele içine daldım.

Cennet. Onun sıcak, ıslak ısınısını üzerimde hissetmek. Onun ıslaklığının hoş geldin kucaklaması en büyük tatmindir. Eve dönmek gibiydi. Zaman durdu. Belki de tamamen yok oldu. Etrafımdaki her şey kayboldu. Karımdan başka her şey. Altımda titriyordu. Yüzünde saf bir coşku ifadesi vardı. Onu izledim. Büyülenmişim. Her iniltiyle dudaklarının açılmasını izledim. Aldığı her sığ nefesle güzel göğüslerinin hızla yükselip alçaldığını fark ettim. Cam gibi yeşil gözleri benimkilere dikilmişken uzun, koyu kirpiklerinin titremesini izledim.

Vücudumu sert ve hızlı bir şekilde onun vücuduna itip durdum, göğsümde yayılan sıcaklığın, kalbimin çılgınca atmasının ve aniden yutkunamama durumumun hepsinin sadece harika, yoğun seksin etkileri olduğuna kendimi inandırmaya çalıştım. Sana kendini vahşi hissettiren türden bir seks. Yine de, bu biyolojik bir reaksiyondan başka bir şey değildi. Onunla benim aramdaki manyetik kimyaydı. Hiçbiri duyguya dayalı değildi. Kesinlikle ayaklarımı yerden kesecek hiçbir şey yoktu. Onu sahiplenme, karımı kendime zincirleme ve anahtarı atma ihtiyacı, sadece seks sarhoşu zihnimin delüzyonal saçmalıklarıydı. Çok fazla feromon, yetersiz uyku.

Hepsi bu. Hepsi bu kadardı. Başka bir şey olamazdı.

Buna izin vermeyecektim.

BÖLÜM

on sekiz

SOKAK KARANLIK VE İKİ TARAFIMDAKİ BINALAR ÜSTÜME ÜSTÜME kapanıyor. Her pencere karanlık. Her gölge soğuk ve tehditkâr. Ayın hiçbir yardımı olmuyor, arıyorum—

Birden duruyorum. Neredeyim ben? Neden bu kadar soğuk? Dişlerim takırdıyor.

Ceketimi daha çok çekerek gözlerimi tanımadığım mahallede gezdiriyorum. Buraya nasıl geldim lan ben? Hatırlamıyorum. Ben...

Ben birisini arıyorum.

Evet. Kaybettiğim birini arıyorum.

Kim? Bulamadığım kim?

Asya mı?

Evet, aradığım o olmalı. Küçük kız kardeşim kayıp.

Sokağın soluna, sonra sağına bakıyorum. Burada kimse yok. Önemli değil. Koşmaya devam ediyorum. Yapmam gereken bu. Devam etmek. Benim için önemli olanı aramak. Benim olan birini. Onları bulmam lazım. Benim olanı korumam lazım. Onları lanet bir şahin gibi izlemem lazım.

Yalnız bir sokak lambası görüşüme giriyor. Sokağın sonunda, kavşağın hemen önünde. Bir siluet. Yalnız bir kadın, ışığın altında duruyor.

"Asya?" diye sesleniyorum.

"Ben iyiyim Arturo," diye Asya'nın sesiyle cevap veriyor kadın. Ağzından rahat bir nefes kaçıyor. O iyi. Evet. O lanet Rus'uyla evli ve mutlu.

"Seni arıyordum," diyorum.

Kız kardeşim gülümsüyor. Gerçekte göremiyorum çünkü çok uzakta ama öyle olduğundan eminim. "Aradığın ben değilim."

Haklı. Başka birini arıyorum. Ama kimi?

"Aslında onu çoktan buldun. Başından beri aradığını. Sadece henüz farkında değilsin."

"Kimi buldum?" Yaklaşıyorum. "Söyle bana!"

"Kurtuluş birçok farklı şekilde gelir, Arturo."

"Kurtuluş mu?" Umutsuzluk beni sararken geri çekiliyorum. "Ben kimseyi kurtaramam, kardeşim. Seni kurtaramadım! Aradım, aradım, ama sonunda başka biri seni kurtardı. Başarısız oldum. İki kız kardeşimi hüsrana uğrattım. Hatalarım yüzünden Sienna'yı da neredeyse kaybediyordum. Başka kimseyi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Soğuk rüzgâr esiyor, tozu ve pisliği yüzüme uçuruyor. Sıcaklık daha da düşmüş olmalı.

Kız kardeşim başını eğiyor, sözlerimi eğlenceli bulmuş gibi beni izliyor.

"Kurtarılması gereken o değil." Yumuşak sözleri bana doğru süzülüyor. "Sensin."

Ben mi? Neyden kurtarılmam gerekiyor?

"Kendinden, Arturo."

Sokak lambası söniyor, sokağı karanlığa boğuyor, kız kardeşimin silueti havaya karışıp kayboluyor. Geriye sadece sözleri kalıyor. Soğuk rüzgârla taşınıyor. Duvarlardan yankılanıyor. Kafamın içinde keskin bir siren gibi çınlıyor.

"Arturo! Arturo! Arturo!"

"Arturo!" Bağırarak omuzlarını sarstım. "Uyan!"

Yanıp tutuşan derisi terle kaplıydı, bir o yana bir bu yana kendini atıyordu. Birkaç dakikadır onu uyandırmaya çalışıyordum. Bu normal değildi ve kafayı yemeye başlıyordum. Bu defa daha sertçe sarstım, beni ele geçirmeye çalışan paniği görmezden gelmeye çalıştım.

Sonunda vücudu hareketsiz kaldı. Göz kapakları yavaşça aralandı. *Tanrıya şükür!*

“Kâbus görüyordun her—”

Bekle. Bir şey yolunda değildi. Bana bakıyordu ama gözleri odaklanmıyordu. Yüzünü ellerimin arasına aldım. Avuçlarımın altında yanıyordu.

Ateşi vardı.

“Burası... Soğuk. Burası çok soğuk,” dedi titreyerek. Bakışları genel olarak bana doğruydı ama sanki beni geçip gidiyormuş gibiydi.

“Arturo?” Onu salladım. Bu sefer hafifçe. “Bana bak.”

Dudaklarında tuhaf, neredeyse hiç görünmeyen bir gülümseme belirdi. “Tabii. Sana bakmaktan her zaman zevk alırım, *gattina*. Bana kanepeler fırlattığında bile.”

Ona bakakaldım. Deli adam. “Ateşin var.”

“Hmm... Bir öpücük alabilir miyim? Dilimi ısırarak yaptığın o vahşi öpücüklerden?” Dudakları büzüldü. Hareketi, sanki teklifini kabul etmem için ikna etmeye çalışıyormuş gibi yavaştı.

Hafif delirmişti. Ve kesinlikle ateşi vardı. Kötü hâldeydi.

“Harika,” diye mırıldandım kendi kendime.

Ne yapacaktım? Bu kadar yüksek ateş nasıl düşürülürdü? Drago hiç hasta olmamıştı, ciddi bir hastalığı olmamıştı yani. Ben ise sadece boğaz ağrısı ve mide üşütmesi geçirmiştım. Ne yapacaktım ben?

Bu eve taşındığımda pek çok hoş olmayan şeyle başa çıkmaya hazırdım ama bununla değil. Kocama nasıl yardım edeceğimi bilemeden izlerken içime yerleşen bu içimi deşen korkuyla değil. Kahretsin, bana yine uzun bir nutuk atabilir ya da iyi bir eş olmadığım için bağırıp çağırabilirdi, onları buna tercih ederdim. Bunu değil.

Bunu değil.

Yataktan kalkıp çantamı arayarak koşturdum. Sienna kardeşine nasıl bakacağını bilirdi. Telefonu elime alır almaz, onun numarasını ruşladım.

Yedinci çalışta cevap verdi.

“Saat sabahın ikisi, Tara. Ne—”

“Arturo hasta,” dedim ve yatakta yanına geri urmandım. “Ateşi çok yüksek. Ve saçma sapan konuşuyor. Ne yapmalıyım?”

“Ateşi kaç?”

“Ben... Bilmiyorum. Termometre nerede bilmiyorum. Ama cildi dokunulamayacak kadar sıcak. Ve sanki beyni kızarmış gibi saçma şeyler söylüyor.”

“Evet, tamam. Bunu daha önce de gördüm. Ateşi kırk derecenin üzerine çıktığında oluyordu.”

“Kırk derece mi?” Midem ağzıma gelirken boğuk bir sesle sordum.

“Evet. Ateşini düşürmen lazım. Çabuk. Onu duşa sok. Ama ılık suyla. Soğuk değil.”

“Nasıl? O benim iki katım kadar, Sienna. Ve kendinde değil,” diye bağırdım. “İlaçlar yardımcı olur mu? Günlerdir yanında bir şişe ibuprofen taşıyor, o lanet şeyi şeker gibi yutuyor. Onu bulmaya çalışabilirim.”

“Yeterince hızlı olmaz. İlaçlar yani. Etkisini göstermesi çok uzun sürer. En azından ıslak havlular al ve onu baştan aşağı ört. Ilaria’yı arayıp onu görmeye gelmesini isteyeceğim. O zamana kadar ona ilaç vermesen iyi olur.”

“Ilaria mı?”

“Don’un annesi.”

“Ajello’nun annesi mi var?” O adamın kendiliğinden var olduğunu sanıyordum. Karanlık ve doğaüstü bir şey tarafından.

“Biliyorum, inanması zor. Ama o iyi bir kadın ve harika bir doktor, endişelenme. Şimdi telefonu kapatıp onu arayacağım. Gelişmeleri bana bildir, tamam mı?”

“Tabii. Islak havlular. Ilaria. Gelişmeleri bildiririm.” Avucumu Arturo’nun ateşli alnına bastırdım. “Ona acele etmesini söyle.”

Telefonu bir kenara atıp havluları almak için banyoya koştum.

On beş dakika sonra, yatağın yanındaki yarı kuru havlu yığma-
na bakıyordum. Onları koyduğum kadar hızlı değiştiriyordum ama
hiçbir işe yaramıyordu. Arturo'nun cildi eskisi kadar sıcaktı. Belki
daha da sıcaktı. *Kahretsin.*

"Arturo." Islak saçlarını yüzünden çektim. "Seni duşa sokmam
lazım."

Yavaşça gözlerini kırptı. Hâlâ sersemlemiş görünen gözleri so-
nunda benimkilerle buluştu. "Hımm... Seninle duş almayı sevdim.
Yine seni yalamama izin verecek misin?"

"Hayır!" Yanaklarım kızardı. Her yerimin kızardığını hissedebili-
yordum. "Ateşin var ve onu düşürmemiz gerekiyor."

"Yani yalamak yok mu? O zaman gitmiyorum."

"Sormadım ki." Bileklerini tutup çekerek onu yataktan kaldır-
maya çalıştım. "Biraz yardım et lütfen."

"Hayır. Yalamak yoksa yardım da yok." Kendini yastığa geri bır-
aktı.

Tanrım! "Tamam be. İyi. Ne istersen." Bırak beni yalamayı doğru
düzgün oturamıyordu bile.

Zorlukla onu ayağa kaldırmayı başardım ama dengesi bozulunca
ikimiz de neredeyse yere seriliyorduk. Onu tam zamanında yakala-
yıp kolunu boynuma doladım ve belinden destekleyerek onu ban-
yoya götürdüm.

"Kokunu seviyorum," dedi Arturo burnunu saçlarıma gömerek.

"Şey... Teşekkürler."

"Sen benim yatağında kaldığından beri Greta'nın çarşaflarını
değiştirmesine izin vermedim. Senin kokun var ve sonsuza kadar
öyle kalmalarını istiyorum."

"Bu iğrenç."

"*Hayır.* Ama hoşuna gitmezse yenilerini alabilirim," dedi doğ-
rulurken. "Ama sadece taşınırsan. Yatak odama, yatağıma. Her za-
man benimle uyursan. Üstümde. Bunu çok sevdim. Aslında seninle
ilgili çoğu şeyi seviyorum."

"Sanırım aklım kaçırıyorsun. Adımlarına dikkat et!"

“Ah, patronluk taslıyorsun! Bunu da seviyorum. Ama en çok neye hayranım biliyor musun?” Kıs kıs güldü. “Boynuma sokulmana.”

“Neye?”

“Buna!” Beni belimden tutup kaldırdı, yüzüm omzuyla boynu arasındaki boşluğa sıkışacak şekilde bana sarıldı. “Evet, aynen böyle.”

“Delirdin mi? Beni indir yoksa ikimiz de yere düşeceğiz.”

“O da eğlenceli olur.” Sallanarak beni yere indirdi.

Kahretsin. Kollarımı ona dolayarak onu dik tuttum. “Hadi. Sadece birkaç adım daha.”

Banyoya kadar olan son bir buçuk metre, elli metre gibi geldi. Tüm yolu sürünerek ilerledik. Sonunda onu duşakabine soktuğumda, onu duvara yaslayıp suyu açtım.

“Ateşin yüksek olduğu için bu sana soğuk gelebilir. Ama söz veriyorum, su aslında ılık.” Elimi ona doğru uzattım. “Hadi, Arturo.”

Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. “Senin için buzlu sulardan geçer, cehennem ateşinde yürürüm, vahşi kedi.” Parmaklarını benimkine dolayarak beni kendine çekti ve akan suyun altına girdi.

Daha birkaç saat önce aynı pozisyondaydık, üzerimize su akıyordu. Ancak hiçbir şey önceki gibi değildi. Arturo’nun gözlerindeki, genelde orada olan o tehlikeli ifade yoktu. Şu anda bana bakışları, daha önceki hiçbir bakışına benzemiyordu. Yumuşaktı. Korumasızdı. Ateş ve hezeyan gerçekten kafasını bulandırmış olmalıydı.

Göğsüme bir özlem sancısı saplandı. Arturo DeVill’in bana hep böyle bakması nasıl olurdu?

“Benim için buz gibi duşa girdin,” diye fısıldayıp elinin tersiyle yanağımı okşadı.

“Buz gibi değil.” Parmak uçlarımda yükselip dudaklarını benimkilere sürttüm. Şimdi onlar bile daha yumuşak görünüyordu. Belki de üzerimize yağan su yüzündendi. “Sana öyle geliyor.”

“Ve adımı söyledin,” parmakları çenemi okşadı. “Birkaç defa.”

“Stres altındaydım. Ağzımdan kaçtı.”

Diğer eli sırtıma kaydı, ıslak tişörtümün altından omurgamı okşadı. Üzerimdeki tek kıyafet buydu. Kocam hiçbir şey giymiyordu. Yine de dokunuşumuz cinsel hissettirmede.

Avuç içlerim onun kaya gibi sert göğsünde kaydı, sonra sırtına doğru daireler çizerek muhteşem vücudunu yavaşça keşfettim. İçimdeki her şey farkındalıkla titredi. Bu geceki dizginsiz, çılgın seks yüzünden hâlâ hassastım ama yine de daha fazlasını istiyordum. Onu hissetme ihtiyacıyla zonkluyordum. Klitorisimi birkaç defa sıvazlasa patlayacağımdan emindim. Sadece onun yapabileceği şekilde parçalanacaktım.

Ama şu anda istediğim o değildi. Bunu istiyordum. Parmaklarının çenemdeki yavaş hareketini. Diliyle ağzımı keşfetmesini. Saçlarımdan arasından parmaklarını geçirmesiyle kafamda hissettiğim o hissi. İstedğim şey buydu. Tüm o harika şeyleri. Ondan.

İlk günden beri oynadığımız çekişme oyununu düşününce, bu basit sevgiye duyulan ihtiyaç tuhaftı. Aramızdaki hiçbir şey kolay olmamıştı. İkimizin de hissettiği inkâr edilemez çekim dışında hiçbir şey. Bu türden bir kimyaya uzun süre direnmek imkânsızdı. Zihnim bunu kaç defa inkâr etmeye çalışsa da kalbim yalanı fark ediyordu. Arturo ile en sonunda yatağa gireceğimizi biliyordum. Onunki ya da benimki olması fark etmezdi. İkimiz de o yoğun fiziksel çekime teslim olacaktık. Ama bu, şu anda yaşadığımız bu an, basit bir cinsel çekim gibi hissettirmiyordu. Tamamen başka bir şeydi. Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Ya da belki de vardı.

Bu sahte evliliğe devam ederek doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Ailem için hayatımın bir yılını feda ediyordum. Sonsuz hatalarımdan birini düzeltiyordum. Beni sevmeyen bir adamı kabul ediyordum. Bana şantaj yapan tehlikeli bir adamı. Seks dışında, önemli olan her konuda beni yetersiz bulan bir adamı. Tıpkı hayatımdaki önceki erkekler gibi.

Yapabileceğimi sanıyordum. Hayallerimi, mutluluğumu geçici olarak bir kenara itebileceğimi düşünmüştüm. On iki ay. Özlemini duyduğum şeye sahip olamadığım bir ömürden sonra, çok da çaba gerektiren bir şey değildi. Beni diğer herkesin üstünde tutacak bir adam istemiştım. Beni kendinden bile çok sevecek birini. Şeytan DeVille'in üzerime yapıştırdığı *yürüyen felaket* etiketine rağmen.

Ama bu benim hayatımdı. Çıkardığım sorunlara rağmen, bir konuda daima inatçıydım. Kendime söz verdiğim bir şey konusunda. Asla batırmayacağım bir şey.

Sadece beni sevecek bir adama âşık olacaktım.

Aptal. Aptal. Aptal. Çünkü bu konuda da sıçıp batırmayı başarmıştım.

“Umarım bu yeterli olur.” Arturo’nun kollarından çıkıp suyu kapatırken burnumun direği sızladı. “Hadi seni yatağa geri götürelim. Doktor birazdan burada olur.”

“Onu duşa sokmakla iyi yapmışsın.”

Sarışın, sofistike ve kendine tamamen güvenen Ilaria stetoskopunu bıraktı.

Yatağında yüzüstü uzanmış Arturo’ya baktım. Banyodan döner dönmez yığılıp anında uykuya dalmıştı. Onun kocaman uzuvlarını bir tişört ve pijama altına sokmak neredeyse on dakikamı almıştı, böylece doktoru çıplak “karşılamayacaktı”.

“Nesi var?” diye sordum başparmağımı ısırarak.

“Zatürre. Büyük olasılıkla viral ama laboratuvar testlerinin sonuçlarını alınca kesin olarak bileceğiz. Nefes alıp verişinde semptomatik hırıltı tespit ettim. Bu, akciğerlerinde iltihaplanma olduğunu gösteren iyi bir belirti.”

“Bu... Kötü mü?”

“Bakteriyel zatürreden daha az kötü. Ne zamandır öksürüyor?”

“Şey... Yaklaşık bir haftadır. Belki iki.”

“Ona yapacağım ateş düşürücü ilaç ateşini düşürecektir. Sabah birisiyle antiviral ilaçları göndereceğim. İyileşmesini hızlandıracaktır.”

“Tamam... Başka?”

“Genellikle bu tür zatürrede, grip benzeri semptomlar kendiliğinden geçer. Sadece dinlenmeye, bol sıvı almaya ve iyi beslenmeye ihtiyacı var. Boğazı için limon ve bal ilave edilmiş ılık çay ver. Ev ya-

pımı çorba. Ve en azından bu haftanın kalanında yatakta kalmasını sağla. Hiçbir iş yapmasına izin verme.”

“Bunun mümkün olacağını sanmıyorum.”

“Bu duruma kendi sorumsuzluğu yüzünden düştü. Belirtilerini görmezden geldi, sonra enfeksiyon ağırlaşana kadar durumunu maskeleyemektan başka bir işe yaramayan reçetesiz ilaçlarla kendini doldurdu.” Muhtemelen istemeden, çantasını fazla sert bir şekilde kapattı. “Erkekler aptal,” diye ekledi.

Güldüm, sonra elimle ağzımı kapattım. Bu kadar... Normal birinin...Salvatore Ajeloo gibi acımasız bir piç kurusunu doğurmuş olması inanılır gibi değildi.

“Hepsi bu mu?” diye sordum. “İyileşecek mi? Ya ateşi tekrar yükselirse?”

“Ağrıları ve ateşi tekrar çıkarsa ibuprofen almaya devam edebilir. Dört ila altı saatte bir tekrar almasını sağla. Soğuk duş ama sadece kesinlikle gerekliyse. Ayrıca, sen de birkaç gün uzak durmalısın. Personel de öyle. Viral pnömoni nedeniyle, Arturo kendini daha iyi hissetmeye başlayana ve ateşi düşene kadar bulaşıcı olmaya devam edecek.”

Evet. Cinsel ilişkilerimizi düşünürsek, artık tedbirli davranmak için çok geçti. “Şu âna kadar hastalanmadıysam, muhtemelen iyiyimdir.”

“Semptomlar başlarsa, hemen beni ara.” Ilaria ayağa kalktı ve koltuktan kaşmir paltosunu aldı. “Kendim çıkarım.” Odanın diğer tarafında, kapıda durdu. “Biliyor musun, sabahın ikisinde telefon geldiğinde, birinin vücudundan kurşun çıkaracağımdan emindim. Ama zatürre... Kurşun yarısından her zaman daha iyidir.”

O odadan çıkar çıkmaz yatakta Arturo’nun yanına tırmandım. Bir saat öncesine göre çok daha iyi görünüyordu. Bu da muhtemelen biraz uyuyabileceğim anlamına geliyordu. Yanına uzanıp dudaklarımı alnına bastırdım. Hâlâ sıcaktı. Ama eskisi kadar kötü değildi. Yanına sokulup iç geçirdim.

Keva bir keresinde bana, karanlığa fısıldanan sırların sonsuza kadar orada kalacağını söylemişti. Kimsenin ulaşamayacağı bir yerde

kilirli kalacaklarını. Şafağın sökmesine hâlâ birkaç saat vardı ama çok geçmeden sabah güneşinin ilk ışınları düşecekti. Işıkları pencereden odaya dolacaktı. Ama şu anda, hâlâ karanlıktı. Arturo'nun düzenli nefeslerine bakılırsa, derin bir uykudaydı. İtirafılarımı duymayacak kadar uzaktaydı.

"Senin kendini kaybetmiş hâlde kalmanı istediğimi itiraf edersem, bu beni kötü bir insan yapar mı?" diye kulağına fısıldadım. "Ya da benim için ateşe girip buzlu suda yürüyeceğini söylediğinde, aklını yitirmemişsin gibi davranabilir miyim? Bu beni çok acınası biri yapar mı?" Saçının bir tutamı yüzüne düşmüştü, uzanıp çektim. "Evet, ben de öyle düşünüyorum. Ama sorun değil, biliyor musun? Ben böyle aptalca şeyler yapmakla tanınırım. O yüzden, rol yapmak için kendime izin vereceğim. Sabaha kadar. Sonra ikimiz de birbirimizden nefret etmeye devam edeceğiz. Ne dersin?"

Tek cevabım sessizlik ve ritmik nefesler oldu.

"Seninle tanıştığım günü lanetliyorum, Arturo DeVille," diye fısıldadım. Sonra omzuna bir öpücük kondurup gözlerimi yumdum.

Birkaç saat sonra, güneşin doğuşu gecenin sessizliğini bozacaktı. Gün ışığında yüzleşemeyeceğim sırlarımı, gerçeği yakıp kül edecekti. Aptalca hayallerimi kovup beni kasvetli gerçeğe geri döndürecekti. Onun tatlı sözlerini hafızamdan silecekti. Uyandığımda, Arturo DeVille'i tekrar belirli bir mesafede tutmaya devam edecektim. Çünkü kendimi kurtarabilmemin tek yolu buydu.

Kalp kırıklığından.

Asla olamayacağını bildiğim bir şeyi istemekten.

Kocamla sonsuza kadar birlikte olmayı istemekten.

BÖLÜM

on dokuz

KALÇAMI KAHVALTI BARINA YASLAYIP KARIMIN KAHVE MAKİNESİNİ parçalara ayırmasını izledim. En azından, yapmaya çalıştığı şeyin bu olduğunu varsayıyordum. Hemen solundaki çekmeceye koyduğum tornavidalardan birini kullanmak yerine, ufak vidayı kahvaltı bıçaklarından biriyle açmaya çalışıyordu.

“Hay ben senin,” diye homurdandı. “Bir parça alüminyuma yenilmeyeceğim.”

“Aslında o paslanmaz çelik,” dedim.

Tara o kadar hızlı döndü ki kahve çekirdeklerinin bulunduğu poşeti tezgâhtan düşürüyordu. “Burada ne yapıyorsun?”

“Burası benim evim.” Kahve makinesine doğru başımı salladım. “Ve öldürmeye çalıştığın şey benim en sevdiğim mutfak aleti.”

“Yukarı çık. Ilaria sana sıkı yatak istirahati verdi.”

Alnım kırıştı. “Ilaria buradaydı mı? Ne zaman?”

“Hatırlamıyor musun?”

“Hayır.”

Gözlerinde o kadar hızlı bir duygu parladı ki onu yakından izlemiyor olsaydım, kaçırdım. Ama ben ne olduğunu anlayamadan dikkatini hemen kahve makinesine geri çevirdi. Ve tam olarak emin olmasam da, gözleri kırgınlıkla parlamış gibiydi.

“Yani çıplak kucına kocaman bir iğne batırdığını hatırlamıyorsun. Yazık.”

“Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama hatırladığım son şey, duşta seni deli gibi becerdiğim ve sonra yatağındaki çarşafı tutuştururken senin adımı haykırmamı sağladığım.” Kahvaltı barından uzaklaşıp arkasına geçtim ve elimi kalçasına koydum. “Bunu tekrarlamayı çok isterim. Senin elime, dilime, aletime boşalmanı izlemek, vücudumun şu anda hissettiği tüm ağrıları unutmama yardımcı olacak.”

Arkasını dönmeye zahmet etmeden beni itti.

“Zatürre oldun. Yatağa geri dön.”

Biraz kafam karışmış bir şekilde, sakalımı kaşıdım. Dün gece onu üzecek bir şey mi yapmıştım? Galada yaşadığımız tartışma yüzünden hâlâ kızgın olamazdı çünkü dilime boşaldıktan sonra benden daha fazlasını istediğinde bu konuyu aştığımızı biliyordum. Hayalarım kadar içine girdiğimde çıkardığı tatlı inlemelerinin melodisi hâlâ kafamda çınılıyordu. Yani, hâlâ kızgın *olabilirdi*. Kadınımla kesinlikle kin tutmayı iyi biliyordu. Ve alaycı olmaktan asla çekinmezdi. Ama bana söyleyecek bir şeyi olduğunda, bunu her zaman yüzüme karşı yapardı. Ama şimdi, göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Aslında, benim haricimde her yere bakmak için elinden geleni yapıyordu.

“Tornavidalar burada.” Yanındaki çekmeceyi açıp kırmızı saplı, düz uçlu tornavidayı çıkardım ve tezgâhın üzerine koydum. “Ne yaptığını sorabilir miyim?”

“Bu şey düzgün çalışmıyor. Çok fazla kireç birikmiş.”

“Önce sirkeyle temizlemeyi denedin mi?”

“Kimsin sen? Martha Stewart mı?” Tezgâhın kenarını tuttu ve yenilmiş gibi başını eğdi.

Bir şeyler yolunda değildi, bunu biliyordum. Koluna uzandım ama o dokunuşumdan uzaklaştı. Hareketleri hızlı ve aniydi, sanki ben vebalıymışım gibi.

“Senin neyin var?” diye bağırdım. “Neden böyle davranıyorsun? Sana dokunmama bile izin vermiyorsun!”

“Çünkü dokunmanı istemiyorum.”

“Ne? Ne zamandan beri?” diye hırladım, bu sürekli itip çekmelerden bıkip usanmıştım. “Aramızdaki bu şey olmuyormuş gibi davranamazsın.”

“Aramızda bir şey olduğu yok!” Dönüp ilk kez gözlerime baktı. “Sadece seksti, DeVille. Sen benim kaşınıtımı giderdin, ben de seninkini. Başka bir şey olmadı,” diye homurdandı. “Ne? Aletinin sihirli falan olduğunu mu sanıyorsun? Nefretle yapılan birkaç turun, ikimizin de bu evliliği kendi isteğimizle yapmadığımızı unutmamı sağlayacağını mı sanıyorsun? Beni resmen şantajla bu evliliğe sokrugunu unutacağımı mı sanıyorsun?”

“Karımı yatağa yapıştırıp becerdiğimde aletimi sihirli buluyor gibiydi.” Ellerimi iki yanından tezgâha koydum. Kaçmaya hazırlanıyor gibi görüldüğü için onu hapsedtim. “Şunu bir netleştirelim. Seviştik ve bunu tekrar yapacağız. Yakında. Ve sık sık. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor mu?”

“Aynen öyle. Şimdi lütfen yukarı çık, DeVille. Bütün gece yüksek ateşin vardı ve Ilaria bulaşıcı olabileceğini söyledi. Senin hastalığını kapmak istemiyorum.”

“Peki. Her neyse.” Buzdolabından bir şişe su alıp öfkeyle mutfaktan çıktım.

Aramızdaki şeylerin farklı olmasını mı bekliyordum? Hayır. Ve hiçbir şeyin değişmesini istemiyordum. O ve ben, başladığımızda olduğumuz yerdeydik. Burnumuzun dibine düşen boktan durumla uğraşıyorduk. O hâlâ benden nefret ediyordu, ben de ondan hoşlanmıyordum. Ve böyle kalmalıydı.

Ayrıca bu kadının sağlıklı bir ilişki kuracak türden biri olmadığı belliydi. Eğer bir anlığına bir şeyleri deneyebileceğimizi sandıysam, sebebi yüksek ateşim olmalıydı. Aklımı toparladığımda daha iyi anlayacaktım. Daha en başından ikimizin büyük bir hata olduğumuzu biliyordum. Onu kabul etmeye zorladığım tüm o kurallarla kontrol altında tutmaya çalışmıştım. O da kurallar konusunda bana tekrar tekrar karşı gelmek için bir yolunu buluyordu. Ben aklımı yitirene kadar çeşit çeşit numaralar yapıyordu.

Ben asla aklımı yitirmezdim. Asla. Hele de bir kadın yüzünden. Her adımda benimle kavgaya eden bir kadın içinse asla. Ya da bana yakın olmak tehlike primi gerektiriyormuşçasına, evli kaldığı her ay için bir milyon dolar talep eden bir kadın için. Ben yeni bir araba teklif ettiğimde lanet bir helikopter alan bir kadın için.

Aptal bir sırıtış yüzümü ele geçirdi. Buna karşı koymak boşunaydı. Benim küçük yaramazım.

Sessizce güldüm ama nefes alırken merdivenlerin dibinde kötü bir öksürük nöbetine daha girdim. Siktir. Dik durmak için korkuluğu kavradım. Bir dakika önce iyiydim, şimdiyse üstümden otobüs geçmiş gibi hissediyordum.

Herhâlde ateşim çok yükselmişti çünkü dün geceye dair hiçbir boku hatırlamıyordum. Tara ile birlikte duşakabinin cam duvarlarını sarstıktan ve aynı performansı yatağında tekrarlayıp yorgunluktan bayıldıktan sonrasını hatırlamıyordum. Uykuya dalmadan önce giyinecek gücüm olmadığını biliyordum, o zaman nasıl olmuştu da tişört ve pijama altıyla uyanmışım?

Merdivenlerin yarısında, yorgun kığım tökezledi çünkü ayağımı kaldırmaya dermanım yoktu. O anda, bulanık bir görüntü zihnimde parladı. Tara alnıma soğuk bir havlu koyuyordu. Bir an oradaydı, bir an sonra yok oldu. Kafamı iki yana salladım. Harika. Artık hayal görmeye başlamıştım. Asla olamayacak şeyleri hayal ediyordum. Karım aşağıda bana karşı hislerini açıkça ortaya koyduğu kadarıyla, beni sağlığıma kavuşturmak şöyle dursun, ölmemi tercih ederdi.

Sonunda kendimi odama sürükleyince, telefonumu arayarak etrafı karıştırdım. Şimdiye kadar düzinelerce e-posta ve cevapsız arama gelmiş olmalıydı ama lanet şey hiçbir yerde yoktu. Belki Tara'nın odasında bir yerdeydi? Az önce aradığım ceket bir kenara atıp yatak odalarımızı birbirine bağlayan kapıya yöneldim.

Yatak yapılmamıştı. Tam da bıraktığım gibiydi. Örtüler büyük bir karmaşa içindeydi. Her iki yastıkta da izler vardı. Yanımda mı uyumuştu? Uyandığımda yatağın diğer tarafı boştu, bu yüzden "benden bulaşan şeyi kapmaktan" korktuğu için başka bir odaya gidip uyumuş olmalıydı. Uzanıp yastığı aldım. Kullanmadığımı

bildiğim yastığı. Ters çevirdim. Dikkatlice inceledim. Sonra, yalnız olduğumdan emin olmak için omzumun üzerinden bakıp yastığı burnuma kaldırdım. Onun kokusu vardı. O şekerli çilek kokusu. Yüzümü yastığın yumuşaklığına gömüp derin bir nefes aldım.

Dudaklar. Nazik ve şehvetli, ağzımın kenarını hassasça okşuyordu. Ellerim ıslak, koyu renkli saçları yavaşça tarıyordu. Parmak uçlarımin üzerinde ipeksi bir şelale vardı. Fısıldanan sözler ve soğuk, çok soğuk su. Yatıştırıcı sözler ve buz gibi, keskin bir acı. Ve sonra, dudaklarımin altında, boynunun sütununu okşarken hissettiğim en lezzetli pürüzsüzlük. Omuzlarıma çarpan sert su damlaları. Ama düşün içinde, yumuşak bir nefesle söylediği adımın yankısı.

Yastığı yatağa geri attım. Kesinlikle hayal görüyordum. Çünkü karımla yaşadığım hiçbir karşılaşmanın şiddetli olmanın dışında olduğunu hatırlamıyordum. Aramızda asla şefkatli bir an olmamıştı. Bana sadece Şeytan ya da DeVille derdi. Kan kaybetmediğim sürece tabii.

Tanrım, çok yorgundum. Ve üşüyordum. Acayip üşüyordum. Kendimi yatağa bırakıp az önce attığım yastığa yüzümü gömdüm.

“Siktir. Yine yanıyorsun...”

Eller. Yüzümü okşuyorlardı. Alnımda ıslak ve serin bir şey vardı. Onu uzaklaştırdım.

“Lanet olsun, Arturo.”

O avuçları hissetmeyi tercih ederdim. Yumuşak ve sıcaklardı. Tanrım, buz gibiydi. Ellerden birini yakalayıp yanağıma bastırdım. Ah, çok daha iyi.

“Ağzını aç. İç.”

Hayır. Hayır, sadece uyumak istiyordum.

“Kahretsin. Hapı almazsan, yine soğuk duş almamız gerekecek ve seni oraya tek başıma sokabileceğimi sanmıyorum.” Kadifemsi bir ses. İkna edici. Ama aynı zamanda çaresiz. “Lütfen, Arturo.”

Hap istemiyordum, içmek istemiyordum ama o şehvetli sese karşı koymam mümkün değildi. İsteddiği hiçbir şeyi reddedemez-

dim. Bu yüzden pes ettim. Soğuk sıvı boğazımdan aşağı akarken boğazım yandı.

“Daha fazla havlu ıslatacağım.”

Hayır! Gitme! Kör bir hâlde uzanıp o sesin sahibini yakaladım. Sireni göğsüme bastırdım. Onu yakınımda tuttum. Çok yakınımda. Çok sıcak. Benimle birlikte.

“Bırak beni. Benim—”

Kafamı iki yana salladım. Hayır! Olmaz. Seni asla bırakmayacağım. “Kal,” dedim boğuk bir sesle. “Tartışma yok.”

“Sayıklarken bile tavırların değişmiyor, DeVille.”

Bundan nefret ediyordum. Bunu yapmasından nefret ediyordum. Soyadımı kullanarak aramıza mesafe koymasından. Buna izin vermiyecektim. Yaklaşmasını istiyordum. Bacağımı üstüne atarak onu kendime doğru çektim. Uzuvarlarımızı birbirine doladım. Bizi bir yaptım.

“Kokuna bayılıyorum,” diye mırıldandım saçlarına doğru. Temiz, meyvemsi kokusunu içime çektim. Tatlı, buruk ve çok lezizdi. Tıpkı kendisi gibi.

“Evet, bunu zaten söyledin. Şimdi lütfen ahtapot kollarını üzerimden çek. Nefes alamıyorum.”

“Küçükken en sevdiğim meyve çilekti. Meyvemsi ve tatlılar, bazen de hafif ekşi olurlar. Mükemmel bir dengeye sahipler, bu da onları harika kılar. Tıpkı senin gibi. Lanet olasıca mükemmel.”

“Bana yürüyen felaket dedin.”

“Öylesin. Sevimli, karşı konulmaz bir şekilde.” Onu daha sıkı sardım ve iç geçirdim. “Çok uykum var. Gitmeyeceğine söz ver. Kal... Benimle.”

“Tamam.”

“Sadece aptal bir ocak,” diye mırıldanarak ocağa baktım. Histeriye kapılmak üzereydim. “Sadece ocağı yak, tencereyi koy ve lanet suyu kaynat.”

Mantıksal olarak, bu aletin birdenbire alev alması ihtimalinin sıfıra yakın olduğunu biliyordum. Gaz olsun ya da olmasın, aletler öylece alev almazdı. Ama korku, mantık dinlemiyordu. Bildiğim ve hissettiğim şeyler birbirinden farklıydı. Ayaklarımı kaldırıp ilerlememi engelliyordu. Sebzeli erişte çorbası için doğradığım malzemeler tezgâhta, suyla doldurduğum tencerenin hemen yanındaydı. Her şey benim kendimi toparlamamı bekliyordu.

Sağlık düşkününü delinin mikrodalgası da yoktu tabii ki. Yani en iyi seçeneğim yoktu. Saygın Şef DeVille'in elektrikli su ısıtıcılarına da karşı olacağı belliydi. Çünkü bu lanet mutfağın her yerini kontrol etmiş, her dolabı aramıştım. İki defa. Hiçbir şey yoktu. Onunla birlikte, son umudum da suya düşmüştü.

Kot pantolonumun arka cebine uzanıp telefonumu çıkardım ve Sienna'yı aradım.

"Tara! Saatlerdir seni arıyorum. Arturo nasıl?"

"İyi," diye boğuk bir sesle cevap verdim. "Ölü gibi uyuyor."

"Ateşi yok mu?"

"Hayır. Son üç saattir yok." *Ehem.* Boğazımı temizledim. "Dinle, musluktan akan sıcak suyla çorba yapabilir miyim? Yani gerçekten çok sıcak suyla?"

"Şey... *Hayırrrrr.*"

Kahvaltı barına yaslanıp gözlerimi kapattım ve iç çektim. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Tara? İyi misin?"

İyi miydim? En son öğle yemeği yemiştim. Dün. Ve dün geceki kısa uykum hariç, yirmi dört saattir uyanıktım. "İyiyim. İyiyim."

"Gelip yardım etmemi ister misin?"

Hmm, ağabeyimin eşinden bir saatten fazla yol gelip bana lanet olası çorba yapmama yardım etmesini istemek, beni yerin dibinde yeni bir seviyeye sokardı. "Gerek yok. Bir değişiklik olursa ararım. Drago'ya selam söyle."

Telefonu bırakıp tekrar ocağa bakmaya başladım. Greta'ya bugün gelmemesini söylemek bir hataydı ama onun zatürreye yakalanması riskini göze almak istememiştim. Arturo'nun bahçede devriye

gezen adamlarından birinden, benim için su kaynatmasını istemeyi düşündüm. Ama sevgili kocamın bunu duyunca kahkahalarla güleceğini hayal edince bu fikrim hemen yok oldu. Belki Ilaria'nın tavsiyesini görmezden gelip ona meyve suyu götürebilirdim?

“Kahretsin.”

Kaderime doğru bir adım daha atarken boğazım tılandı ve yutkunmam zorlaştı. Titrek parmaklarla en yakın göze yaklaşıp saat yönünde çevirdim. Ritmik çıtırtı sesleri mutfaktaki sessizliği bozdu, ânında hafif ama iğrenç gaz kokusu havayı doldurdu. Ocağın gözünden daire şeklinde mavi alev çıktı. Arkamı dönüp kaçmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Anında, yirmi yıl öncesine geri döndüm ve çocukluğumun geçtiği evin duvarlarını saran ateşin görüntüleri gözlerimin önüne geldi. Göğsümde bir çığlık yükseldi. Hayır! Yapamam. Tekrar oraya çekilmeye izin veremezdin.

Gözlerimi kırıştıtarak zihnimdeki sis ve yıkım sahnesini uzaklaştırdım, dikkatimi tencereyi ocağa koymaya verdim.

“Lanet olsun sana, DeVille,” diye homurdandım. Tencere titrek ellerimden kayacak gibi oldu. “Sana da çorbana da ve kahrolası mutfağına da lanet olsun.”

Paslanmaz çelik kabı tam ocak gözünün üzerine düzgünce yerleştirir yerleştirilmez, birkaç adım geri çekilip tencerenin dibini yalayan minik alevi izledim. *Başardım*. Biri bana böyle bir ateşin yanına isteyerek yaklaşacağımı söyleseydi, ona deli der ve yoluma giderken gülerdim.

İçten içe sevinçliydim, kendimle ve zaferimle gurur duyuyordum ama bu mutluluk, kirpiyle buluşan bir balon gibi çabucak patladı. Buna inanamıyordum. Yapmıştım... *Onun* için.

Siktir.

Parmaklarımı saçlarımın arasına geçirip kökünden çektim. Felaket hâldeydim. Ama bu farklıydı. Bu merhametti. O hastaydı!

Arturo'nun ateşi saatlerdir yükselmemişti, bu yüzden en kötüsünün geçtiğini umuyordum. Bu, artık tatlı hezeyanlı saçmalıkların olmayacağı anlamına geliyordu. Kafamı karıştıran şefkatli sözlerin

artık olmayacağı anlamına geliyordu. Arturo DeVille'in gerçekte kim olduğuna dair algımı bulanıklaştıran hiçbir şeyin olmayacağı anlamına geliyordu.

Planıma sadık kalmalıydım. Onu duvarlarımdan dışında ve aptal kalbimden uzak tutmalıydım.

Kendime Şeytan DeVille'e âşık olma izni veremezdim.

Daha da fazla düşmek için kendime müsaade edemezdim.

BÖLÜM

Yirmi

“**G**İNGER BUNUN BEKLEYEMEYECEĞİ KONUSUNDA ISRARcıydı.” Kapımın önünü işgal etmekte olan adam başını iki yana salladı. “CEO olarak, bu belgeyi imzalayabilecek tek kişi Bay DeVille.”

Derin bir nefes alıp adamın kafasına yumruk atma dürtümü bastırmaya çalıştım. “Herhangi bir şeyi okumadan imzalayamaz ve şu anda onu yapacak durumda değil.”

Arturo’nun ateşi son iki gündür tehlike sınırının altında kalmıştı, otuz sekizin biraz altında seyrediyordu. Ateşinin tekrar yükselmesinden endişe duyduğum için, o uyurken odasına gizlice girip temassız termometre ile düzenli olarak ateşini ölçüyordum. Bu hastalık onu gerçekten bitkin düşürmüştü. Adam çok fazla uyuyordu!

“Bunlar hemen imzalanmalı, Bayan DeVille. Don’un emri. Yarın son günmüş.”

“İyi. Saat yedide tekrar gel.” Zarfı elinden alıp kapıyı yüzüne çarptım.

“*Don’un emri,*” diye taklit ederek oturma odasına doğru ağır adımlarla yürüdüm ve kendimi kanepeye bıraktım.

Ilaria dün Arturo’yu kontrol etmeye geldiğinde, ev yapımı hafif yemekler ve bol miktarda sıcak sıvı almanın, bol bol yatak istirah-

tiyle birlikte hızlı iyileşme için çok önemli olduğunu yinelemişti. İlgisine minnettardım ama içimden, *deniyorum, lanet olsun!* diye bağışmak geldi. Saatlerce, her türlü rahatlatıcı çorba ve hızlı tek tencere yemekleri pişirme videoları izlemiştim.

Her iki saatte bir uyanıp Arturo'nun ateşini ölçmek, Sienna'nın yarın teslim edilmesi gereken son taslağını bitirmek için koşturmak ve gaz ocağına yaklaşmak zorunda kaldığım her seferde hafif bir panik yaşamak arasında bir yerlerde, ayakta duramayacak hâle geldim. Ayrıca biraz da çıldırmak üzereydim. Gaz ve yangın konusunda paranoyaklaşınca Greta'yı aradım, Dina'ya olanları ve o zamandan beri ne kadar berbat durumda olduğumu anlattım. O da beni sakinleştirdi ve sonra da yapmayı denediğim çorba için birkaç ipucu verdi. Bütün bunlar, nedense bana kendimi daha da bitkin hissettirmişti. Şimdi ise, Şeytan hâlâ iş göremez durumda olduğu ve en az bir iki gün daha öyle kalacağı belli olduğu için, işlerimin arasına bu sözleşmeyi incelemek de eklenmişti.

“Gidip kapısını çalmalı ve sözleşmeyi ona atmalıyım,” diye mırıldandım. Birkaç ağaç ederinde kâğıdı karıştırdım. Bu aptal sözleşme kaç sayfaydı? Yüz mü?

“Bütün öğleden sonramı onun için bu saçmalığı okumakla geçiremem.” İdari ve hukuki maddeleri özetleyen sayfa sayfa genel hükümler, ardından hizmetlerin kapsamı, zaman çizelgeleri, maliyetler ve son olarak ödeme koşulları ile ilgili ayrıntılar içeren yazılar vardı. Bir tedarik ve satın alma anlaşmasıydı. Drago için çalışırken bunlardan birkaçını incelemiştim ve tüm o küçük yazılarla, bunlar genellikle çok can sıkıcı oluyorlardı.

“Çalışamayacak kadar hasta olması neden beni ilgilendirsin ki? Sonuçta bu onun işi. Bütün bu beyin uyuşturan saçmalıklarla uğraşması gereken kişi o olmalı.” Sehpadan bir kalem alıp daha rahat bir pozisyona geçtim. “Evet, bunu hemen onun için yukarıya götüreceğim.”

Tükenmez kalemimle *Sözleşmenin Yorumlanmasına İlişkin Kurallar* bölümünü tarayarak okumaya başladım:

Aşağıda listelenen herhangi bir Anlaşma belgesinin ifadeleri arasında tutarsızlık, belirsizlik veya çelişki varsa, listede ilk sırada yer alan belgenin ifadeleri, daha sonra listelenen belgelerin ifadeleri üzerinde önceliklidir.

1) Tedarik ve Satın Alma Anlaşmasının maddeleri...

Kaynar suyla yıkandıktan sonra banyodan çıktığımda peşimden buhar da geldi. Son iki gündür uyumak dışında bir şey yapmamıştım ama yine de birkaç gece arka arkaya uykusuz kalmışım gibi hissediyordum ve ölümden dönmüşüm gibi görünüyordum. En azından o korkunç boğaz ağrısı geçmişti ve öksürüğüm de neredeyse durmuştu. Tanrıya şükür.

Yatağa doğru sürünürcesine ilerledim, o yumuşacık döşeğe kendimi bırakmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu ama önce birkaç telefon görüşmesi yapmam gerektiğini biliyordum. Yaklaşınca komodinin üzerinde hâlâ buharı tüten çorba kâsesi olduğunu fark ettim. Hımm. Greta yemeklerimi yatak odamın oturma bölümündeki yazı masasına bırakırdı. Orası rahat ve geniş pencerelerle çevrili olsa da, odanın en uzak köşesindeydi. Şimdiye kadar hastalanmaktan korktuğu için mesafesini korumuştur sanırım.

Çorbanın yanında bir dosya zarfı vardı. Yatağın kenarına oturup paketi aldım. İçinde Gateway'in tedarikçilerinden birinin yenileme sözleşmesi vardı ve en geç yarına imzalanması gerekiyordu. Bu lanet şeyi tamamen unutmuştum. Gözlerimi kısarak belgenin kenarlarına yazılmış karalamaları anlamaya çalıştım. Ginger'ın el yazısı ne zaman bu kadar kötüleşmişti? Bu notları gönderenin ve bu notları bırakanın o olduğunu varsayıyordum.

İlgili bölümlere konsantre olmaya çalışırken, şakaklarımdaki baskı yoğunlaştı. Tanrıya şükür ki Ginger kritik sorunları zaten tespit etmiş ve yapılması gereken düzeltmeleri özetleyen yorumlar

eklemişti. Kötü el yazısını görmezden gelirim, bıraktığı notlar oldukça iyiydi. Ajello'nun asistanının detaylar konusunda bu kadar keskin gözlü olduğunu kim bilebilirdi ki? Normalde altı sayfalık fiyat listesini incelemek bile bir saatimi alırdı ama Ginger'ın notları sayesinde, değerlendirmeyi on beş dakikadan kısa bir sürede bitirebildim ve onun önerdiği değişikliklerde sadece birkaç küçük düzeltme yaptım. Kazandığım zaman ve kurtulduğum baş ağrıları düşününce, gelecekte tüm sözleşmelerimizi incelemesini istemeyi planlamıştım bile.

Telefonumu şarjından çıkarıp alırken bir düzine cevapsız arama ve bir ton da mesaj olduğunu gördüm. Yarı baygın hâlde olduğumu biliyordum ama telefonun çaldığını bile duymayacak kadar mı gitmişim? Ekranı aşağı doğru kaydırduğımda “Rahatsız Etmeyin” modunun açık olduğunu fark ettim. Yine. Ben asla telefonumu sessize almazdım ama son birkaç gündür, ne zaman derin bir uykudan uyansam, bu modun açık olduğunu görüyordum. Daha bu sabah kapatmıştım!

Sözleşmenin bulunduğu zarfı kolumun altına sıkıştırıp aşağı inerken avukatımı aradım.

“Atkinson, Tony'ye sözleşmeyi sana bırakmasını söyleyeceğim. Üzerinde biraz çalışılması gerekiyor,” dedim son basamaktan inerken. “Önerilen değişiklikleri kabul ettiklerinden emin ol ve yarın sabah imzalamam için revize edilmiş versiyonu bana gönder.”

“Tabii,” diye cevapladı. “Değişiklikler küçükse, hiç sorun olmaz. Ah, bugün erken saatlerde sana imar izinleri konusunda ulaşmaya çalıştım...”

Konuşmaya devam ediyordu ama ben mantıklı düşünme yeteneğimi kaybetmişim çünkü tüm dikkatim önümdeki manzaraydı.

Karım kanepede, saçları başının etrafında karışmış hâlde, derin uykudaydı. Giydiği fazlasıyla büyük tişört beline sıyrılıp toplanmıştı, upuzun bacakları, ince kalçalarının ipeksi pürüzsüz cildi ve siyah dantelli külotu açıkça gözler önündeydi. Yanağının hemen altından, dağınık bukleleriyle kısmen gizlenmiş pembe kapaklı, kalın bir kitabın köşesi görünüyordu.

“Seni geri ararım,” diye fısıldadım telefona ve hemen kapattım. Sonra ne olur ne olmaz diye zil sesini kapattım.

Mümkün olduğunca sessizce oturma odasını geçip kanepenin yanına çömeldim ve küçük yaramazımın uyumasını izledim. Koyu renkli buklelerinden bazıları gözlerinin üzerine ve kanepenin kenarına düşmüş, uçları yere kadar uzanıyordu.

Her zaman kısa saçlı kadınları hoş bulurdum. Nedense uzun saçlar bana hiç sofistike gelmezdi. Ancak şimdi, karımın o güzel saçlarını kestğini düşününce öfkeden gözüm dönüyordu. Eğer bunu bilseydi bir saat içinde kuaför koltuğuna oturup uzun saçlarını kestirirdi herhâlde. Bu düşünülemezdi bile! Ama eğer böyle bir fikir aklına bile gelecek olursa, şehirdeki tüm kuaför salonlarını yakıp kül ederdim.

İki gün. Tam iki gündür onu görmemiştim. Şey... Bu tam olarak doğru değildi. Dün gece saat üç civarında uyanmışım. Ve önceki gece de. Sanki çılgın bir iç alarm saati tarafından uyandırılmışım gibi, tavana bakarak onu kontrol etme isteğiyle mücadele etmişim. Tara’yı evime getirdiğimden beri neredeyse her gece yaptığım bir şeydi. Yatakta uzanarak, beni zerre önemsemediğini açıkça belli eden bu kadının güvende ve rahat olduğundan emin olma ihtiyacımı mantıklı hâle getirmeye çalışmışım. Aklıma mantıklı hiçbir şey gelmedi. Sadece aptalca davranıyordum. Bir kadın için. Karım için. Yine de, uykusunda yaptığı gibi yorganını atmadığından emin olmak için odasına gizlice girmiştım. Sadece nazik davranıyordum. Onun aksine. Şu iki günde beni kontrol etmeye zahmet bile etmemişti.

Sözleşmenin bulunduğu zarfı yere attıktan sonra, kollarımı dikkatlice Tara’nın vücudunun altına kaydırıp onu kaldırdım. Evde başka ses duymadığımdan, Greta çoktan eve gitmiş olmalıydı. Karımı yukarı kata taşıırken, boğuk adımlarım dışında sessizlik hâkimdi. Odasına girdiğimde hafifçe kıpırdandı ve yumuşak bir iç çekişle burnunu boynuma dayadı. Adımlarım sendeledi. Olduğum yerde donup kalarak durdum.

Yatağı sadece birkaç adım ötedeydi ama o mesafeyi kapatacak gücü bulamadım. Bu hissi istiyordum. Onu bu kadar yakınımda, bana sarılıp yatmasını istiyordum. Bunun daha uzun sürmesini istiyordum. Hatta sonsuza kadar. Orada, bir saat gibi gelen bir süre boyunca, istemeyerek evlendiğim karımı kollarımda tutarak, olduğum yerde kaldım. En sonunda onu yatağa yatırarak gücü bulduğumda, ânında yoğun bir kayıp hissiyle doldum.

“Küçük cadı,” diye fısıldadım karanlığa doğru. Yorganı üstüne çektim. Başka açıklaması yoktu, o bir büyücü olmalıydı. Bu da tüm o lanet kara kedileri açıklardı! Ve bana sadece bir tür kara büyü yapabiliirdi. Kaçamayacak kadar güçsüz olduğum bir büyü. Kaçmaya dermanımın kalmadığı bir büyü.

Ama yine de, ben ne zaman büyüye inanmaya başlamıştım ki?

BÖLÜM

yirmi bir

TELEFONU KAYMASIN DİYE KULAĞIMLA OMZUMUN ARASINA SIKIŞtırdıktan sonra, tavadaki incecik kesilmiş bonfileyi çevirdim. “Söz konusu bile olamaz.”

Pietro hattın diğer ucunda iç geçirdi. Teğmenlerimden birisi olarak fazla rahat davranıyordu. Bu kayıtsız tavrıyla yakında ilgilenmem gerekecekti.

“On yıldan fazladır *Viperlarla* *çalışıyoruz. Jackson güvenilir biridir. Ödeyecektir,” diye itiraz etti.

“Ödeme her zaman teslimatta yapılır. İstisna olmaz. Para yoksa mal da yok.”

“Ama—”

“Aması falan yok. Hayır kurumu işletmiyoruz. Eğer çetesi malların borçlarını ödeyemezse, sevkiyat başka birine verilecek. İşleri yapış tarzımdan hoşlanmıyorsa siktirip gidebilir.”

“Bir haftadır izinli olduğunu düşünürsek, daha iyi bir ruh hâlinde olman gerekmez mi?”

“Tabii, sadece beş günlüğüne işten uzak kaldım ve her şey güllük gülistanlık oluverdi. Sanki sınırdan doğrudan geçmesi gereken tırla-

* /ng. Engerekler -çn.

rımızdan biri durdurulmadı,” diye tersledim. “Ve lanet olası sözleşmeler zamanında imzalanmadığı için depo kiralama anlaşmasını kaçırmadık. Ah, bir de Carmelo’nun aptal şakalarından biriyle Wang’ı kızdırması var. Şimdi Triad bizi Çin mahallesinden kovmakla tehdit ediyor. O depo aylardır başıma belaydı ve şimdi başladığımız yere geri döndük gibi görünüyor!” Spatulayı lavaboya fırlattım ve içindeki birkaç bardağı kırdım. “İki saat sonra, patronla son sözleşmeleri gözden geçirmek için ofiste olacağım. Önce Wang’la olan bu karışıklığı düzeltmem lazım.”

Pietro boğazını temizledi. “Şey, güvenlik görevlileri içeri alınma- na izin verilmediğini bildirdiler. Don Ajello’nun emriyle zorunlu hastalık iznindesin.”

“Beni dışarıda tutmaya çalışabilirler ama onlara *havamda olmadığımı* söylemelisin.” Telefonu kapatıp tezgâha attım.

“Hiçbir yere gitmiyorsun.”

Arkamı döndüğümde Tara’yı kollarını göğsünde kavuşturarak kahvaltı barına yaslanmış hâlde buldum.

“Sonunda yüzünü göstermeye karar verdin, ha?” diye bağırdım.

Bu ev büyüktü ama karımın günlerce benden kaçmayı becerebileceği kadar büyük olduğunu hiç düşünmemiştim. Özellikle de lanet bir duvarı paylaşan yatak odalarında uyuduğumuz düşünülürse. Benden kaçıyor, sanki ölümün habercisiymişim gibi uzak duruyordu.

En azından Greta beni terk etmemişti. Bana yemek yapıp günde birkaç kez odama getirmişti, her sabah da gazete getiriyordu. Ama hizmetçimin çabalarını ne kadar takdir etsem de, bazen beni bitiren şeyin zatürre mi yoksa onun yemekleri mi olduğunu bilemiyordum. Nedense, yemekleri her zamankinden daha kötüydü. Çorbaları tatsız ve lezzetsizdi. Aslında, neredeyse yenilmezdi. Ama yine de, uyandığımda yazı masamda buharı tüten bir kâse bulduğumda onu rüketiyordum.

“Yatağına geri dön, DeVille.” Tara başını merdivenlere doğru çevirdi.

“Seni hasta edeceğimden mi korkuyorsun?” Mutfak tezgâhına yaslanıp biftekli sandviçimden büyük bir ısırık alırım. “Gerek yok. Dr. Google’a göre, ateş düştükten sonra zatürre bulaşıcı olmaktan çıkıyor.”

“Bildiğim iyi oldu. Yine de gitmiyorsun. *Gerçek* doktorun en az bir hafta çalışmamanı söyledi.”

“Uzun vadeli sağlığım için mi endişeleniyorsun, *gattina*?” Kaşımı kaldırdım. “Numara yapmana gerek yok. Ne düşündüğünü ikimiz de biliyoruz. Kendini gayet açık bir şekilde ifade ettin,” diye hırladım ve yarısı yenmiş sandviçimin olduğu tabağı yanımdaki tezgâha çarparak bıraktım. Olan iştahım da kaçmıştı.

Tara’nın yanından geçip ön kapıya doğru ilerlerken, hafif bir çilek kokusu aldım. Bu koku içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Karımın bir bardak suyu dudaklarıma doğru kaldırdığı görüntü bir anlığına zihnimde belirdi. *Ağzını aç. İç.* Kafamı iki yana sallayarak bu temelsiz düşünceyi kafamdan attım.

Benim savunmasız ve birinin yardımına muhtaç olduğumu bir düşününce... Yemek ve su gibi hayatın temel ihtiyaçları için başka birine bağımlı olmam. Neredeyse gülünçtü.

Hayatımın neredeyse yarısında kendi başımaydım. Yalnız değildim ama kesinlikle kendi kendime yetiyordum. Başka seçeneğim yoktu ve bakmam gereken küçük kız kardeşlerim vardı. Henüz yirmi yaşında, onların hem anneleri hem babaları olmuştum. Ne yaptığımı biliyor muydum? Hayır ama bunun önemi yoktu. Onlar benim sorumluluğumdur. Tek ailemdi. Vazgeçmek daha kolay olabilecekti, hayatta kalmamın, devam etmemin nedeniydiler.

Kaç kez birinin “*Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum,*” dediğini duymuştum? Zor muydu? Hayal bile edemezlerdi. Mesele kız kardeşlerimin ihtiyaçlarını karşılamak değildi. Onlara yemek, barınak ve giyecek sağlamak değildi. Onları sağlıklı ve güvende tutmak, onlara iyi insanlar olmayı öğretmek değildi. Bütün bunları tekrar tekrar yapardım. Gerekirse hayatımın her günü.

Çetin miydi? Evet. Ama zor muydu?

Zor olan, doğduğum hayatı yaşamaktı. Bana bir şey olursa, küçük kız kardeşlerimin başlarına gelebileceklerden sürekli korkmaktı. Bu korku her zaman vardı ve tüyler ürperticiydi. Damokles'in Kılıcı gibi başımın üzerinde asılı duruyordu. Bu korkuyu üstümden atamadım. Ya hapse girersem? Ya ölürsem? Asya ve Sienna koruyucu aileye ya da onları kendi bencilce çıkarları için kullanacak bir Cosa Nostra Aile üyesine gönderilebilirlerdi. İki seçenek de dehşet vericiydi. İkisi de durmadan bana dadanıyordu.

Bu korku, Ajello devralana kadar azalmamıştı. Tamamen ortadan da kalkmamıştı ama ben biliyordum... Salvatore Ajello'nun, bir gün ben artık bunu yapamaz hâle geldiğimde kız kardeşlerimi koruyacağından şüphem yoktu. Bu, mücadeleden vazgeçtiğim anlamına gelmiyordu. Onlar büyüdükçe, onlara bakmak için elimden gelen her şeyi yapmadığım anlamına da gelmiyordu. Bunu yaparken sık sık onları baskı yaparak burunlarından getirmedığım anlamına da. En azından iki kardeşimin de bana söylediği buydu.

Evet, anlıyordum. Mükemmel olmaktan çok uzaktım. Ama hayat, bizi olduğumuz kişiye dönüştürüyordu. Benim durumumda, A tipi kişiliğe* sahip bir pisliğe dönüşmüştüm. Kurallara, azme ve hırsa göre hareket ederdim. Hedeflerime ulaşmamı sağlayan yapı ve istikrara değer verirdim. Her şeyin doğru ve hızlı yapılmasını isterdim ve çoğu zaman başkalarının bunu benim için yapacağına güvenemezdim.

Zatürreden ölmek üzereyken bile.

Yani hayır, bana bakacak birine *ihtiyacım yoktu*. Özellikle de göbek adının Kaos olması gereken şımarık, sözde prensese çünkü nasıl tepki vereceğini veya bir sonraki cümlesinin ne olacağını asla bilemiyordum. Ve benim iyiliğimi gerçekten önemsemesi için hissettiğim bu aptalca arzu, varlığımın her zerresine aykırıydı. Doğrusunu söylemem gerekirse, bu da beni deli ediyordu.

Garaj yolunu geçip SUV'uma doğru yürümeye koyuldum. Her zamanki yerine park edilmişti, verimlilik isteğimi harika bir şekil-

* *A tipi kişilik*; rekabetçi, hırslı, sabırsız, organize ve başarı odaklı kişilik özelliklerini tanımlar. -çn.

de karşılayarak ön kapıyla mükemmel bir şekilde hizalanmıştı. Yaklaştığımda, cebimdeki telefon çalmaya başladı ama dikkatim tamamen arabamdaydı. Kafamı eğip bu resimde neyin yanlış olduğunu anlamaya çalıştım.

Land Rover biraz eğik duruyordu, sanki zemin düz değilmiş gibi. Ama öyle değildi. Öyleyse neden—

Orospu çocuğu!

Bana bakan iki lastik de patlaktı. Hızlanarak aracın etrafından dolaştım ve dört lastiğin de patlak olduğunu doğruladım. Sürücü tarafındaki ön tekerleğin yanında çömelerek lastiğin yan tarafından çıkan kırmızı saplı tornavidayı inceledim.

Böyle bir şey yapmamıştır!

“Tara!” diye bağırarak arkamı döndüm. Rahat bir şekilde ön kapının pervazına yaslanmış karımla göz göze geldik.

“Sana söyledim,” diye bağırdı. “Bugün hiçbir yere gitmiyorsun, DeVille!”

Buraya kadardı! Garaj yolunu geçip doğruca eve koştum. Tara tiz bir çığlık attı ve içeriye koşarak kapıyı arkasından çarptı. Kilidin dönüp de beni dışarıda bıraktığını duymak için tam zamanında yetiştim.

“Senin boynunu kıracağım!” Yumruğumu tahta yüzeye çarptım.

“Tek yapmaya çalıştığım, doktorun talimatlarına uymayı sağlamak.” Sesi, bariyerin arkasından boğuk geliyordu. “Sakin ol. Çekici için gerekli ayarlamaları yaptım. Bugün geç saatlerde gelecek. Yarın, Ilaria’nın yatak istirahati talimatı bittiği için tam zamanında, yepyeni lastiklerle SUV’unu geri alacaksın.”

Alnım kırıştı. Lastiklerimi beni kızdırmak için kesmiş olduğunu düşünmüştüm. “Yani, beni yatakta tutmak için lastiklerimi kesmekten başka bir yol bulamadın mı?”

“Sanırım öyle.”

Şakaklarımı sıkarak başımı iki yana salladım. Bir gülümseme belirmeye başlıyordu, engellemek için elimden gelen çabayı göstersem de yüzümü değiştiriyordu. “Tara... Başka arabalarım da var. Ama

eğer olmasaydı bile, güvenlik görevlilerimizin işe nasıl geldiklerini düşünüyorsun?”

“Bilmem. Otobüsle mi?”

“Arabaları kapıdaki kulübenin hemen yanına park edilmiş durumda.”

“Ya,” diye iç geçirdi.

Sesi o kadar yenilmiş ve kederli geldi ki artık kendimi tutamadım. Kahkahamın kaçmaması için yumruğumu ağzıma tıktım.

“Evet. Yaa,” diye homurdandım, sakın görünmeye çalıştım. “Kapıyı aç.”

“Hayır, açacağımı sanmıyorum.”

“Lütfen.”

Birkaç saniye sessizlik içinde geçti, sonra kilidin tık sesini duydum. Kapı aralandı ama sadece on santim kadar.

“Ne var?” Çilli yüzü aralıktan dışarı baktı.

Gözlerimiz aynı hizaya gelene kadar eğildim ve burnumun ucunu onun burnuna değdirdim. “Land Rover’la bir daha uğraşma, Tara. Anladın mı?”

“Zatürreen tekrar nüksettiğinde seni iyileştirmemi bekleme. Anladın mı, sevgilim?”

“Sanki yaparsın da.”

“Tabii ki yapmazdım. Bankaya fazladan bir milyon dolar yatırsan bile.”

Tam da düşündüğüm gibi.

Gözlerim dudaklarına kaydı ama cebimdeki telefon tekrar çalmaya başladı. Son birkaç dakikada dördüncü kez. Telefonu çıkarıp kulağıma götürdüm. “Ne var?”

“Brooklyn’deki şantiyeye gelmen gerekiyor,” dedi Nino, sesi ciddiydi. “Hemen şimdi.”

“Yoldayım.” Dar bir aralıktan gözlerini kısarak bana bakan karıma baktım. “Akşam yemeğine evde olurum, bizim için bir şeyler alırım. Greta’ya bundan sonra mutfaktan uzak durmasını söyle. Yemekleri hatırladığımdan daha kötü.”

Cevap vermek yerine, kapıyı suratıma kapattı.

“Bu, en uzak uçtaki masaya.” Jelena servis tepsiye iki White Russian koydu. “Hey, seni gördüğüme sevinmediğimden değil ama neden şu anda buradasın?”

Omuz silktim.

“Seksi kocan sonunda yatak odasından çıkıp temiz hava alma- na izin mi verdi? Eğer gerçekten öyle olduysa hiç şaşırmam.” Barın üzerine eğilerek bana sırtıttı ve kaşlarını oynattı. “İtalyanların yatakta canavar olduğu doğru mu?”

“Kesinlikle.” İçeceklerle dolu tepsiyi alıp hızla arkamı döndüm ve dans pistinin karşısına geçtim.

Naos’a geri döndüğüme mutluydum. Birdenbire garsonluk yap- maktan hoşlanmaya başladığımdan değildi ama yine tanıdık bir or- tamda olmak harikaydı. En azından birkaç saatliğine de olsa hayatı- mın kontrolünün bende olduğunu hissetmeye ihtiyacım vardı.

Her zaman böyle erken saatlerde olduğu gibi, yani pazar günü öğleden sonra dördü geçerken, çoğu masa ve kabin doluydu ama dans pisti boştu. Buradaki müşterilerin çoğu için bu iş saatiydi, eğ- lenme vakti değildi. Ama daha sonra işler hareketlenecekti. Gece yarısına doğru buralar coşacaktı, özellikle Drago, motorcuların par- tisi başarılı geçtikten sonra son birkaç ayda bazı kulüp kurallarında gevşemeye gittiği için. Artık perşembe ve pazar günleri gibi daha sa- kin gecelerde, Naos’un daha normal bir gece kulübüne dönüşmesine izin veriyordu. Kardeşimin kulübünün sunduğu güvenli limanı tak- dir eden, suç dünyasının genç ve kıpır kıpır tipleri için bir buluşma noktasıydı. Burada, hayatlarından endişe duymadan rahatlayabilir veya yönetici olarak iş görüşmeleri yapabilirlerdi. Düşman toprakla- rında rakipleriyle buluşarak taviz vermeden ya da kanlı çatışmalara girme riski olmadan.

Naos, New York’taki çeşitli yeraltı örgütlerinin erişimine açık olan tarafsız bir bölgeydi. Tabii Drago’nun kurallarına uydukları ve yüksek fiyatı karşılayabildikleri sürece. Naos’un benzersiz sta-

tüsünün getirdiği güvenlik önlemleri ucuz değildi ve Drago bu küçük güvenli liman hizmetini sunarak muazzam miktarda para kazanmıştı. Güvenlik her zaman sıkıydı. Herhangi bir zamanda, en az on beş ağır silahlı adam mekâna dağılır, tarafsızlığın korunmasını sağlardı. Bu sayede herkes, ister rakip çeteler arasında ateşkes olsun isterse de milyonlarca dolarlık uyuşturucu anlaşmaları olsun, işini özgürce yapabiliyordu. Drago'nun sağladığı koruma, kimsenin boğazının kesilmeyeceğinden emin olmaktı. Gençler içinse, şehirde bir gece geçirip kendilerine garezi olan biriyle karşılaşma endişesi yaşamamaları demekti.

Diğer servis kızlarından biriyle yollarımız kesişti, sonra iki adamın derin bir tartışma içinde olduğu en uzak masaya doğru yöneldim. Siyah takım elbiseli olan sırtı bana dönük oturuyordu. Ama bana dönük oturan diğer adamı hemen tanıdım. Kim olduğunu bilmesem de, onu buralarda birçok kez görmüştüm. Ne tür bir iş yaptığını tahmin etmek pek de zor değildi. Dikkat çekmeyen bir görünümü vardı, basit beyaz gömleğinin yakasından dövmeleeri görünüyordu. Ancak genelde sabah haberlerinde gördüğüm insanların fotoğraflarıyla dolu dosyaları mesleğini açıkça ortaya koyuyordu. Aslında şu anda da önünde işaretli bir dosya vardı.

“İçkileriniz, beyler.” Gülümseyip kokteyl bardaklarını alçak masaya yayılmış sarı klasörün yanına yerleştirdim. İstemedenden dosyanın içindekini gördüm. Tanıdık gelen bir adamın fotoğrafıydı ama onu daha önce nerede gördüğümü çıkaramadım.

“Bayan DeVille,” dedi yanımdaki takım elbiseli. “Ne hoş bir sürpriz.”

O kültürlü sesin sahibine baktığımda ağzım açık kaldı. “Bay Ruffo. Sizi burada görmeyi beklemiyordum. Dünya ne kadar da küçük.”

“Kesinlikle öyle. Nasılsınız? Akşam yemeğimizin ardından yaşadığınız olayda zarar görmediğinizi görmekten memnun oldum. Lütfen kocanıza içten özürlerimi iletin.”

Kaşları kafa karışıklığıyla çatıldı. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Aracınıza yapılan saldırı. Korkarım ki asıl hedef bendim.”

“Ah. Bu... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Umarım bu tür şeyler başınıza çok sık gelmez. Yani, insanların sizi öldürmeye çalışması.”

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ama hiç de samimi görünmüyordu. “Tabii ki olmaz.”

Ya, tabii. Özellikle de yaptığı işi düşünürsek. Bakışlarım bir kez daha dosyaya kaydı ama hedef olduğunu düşündüğüm kişinin fotoğrafı artık ortalıkta değildi.

“Peki... Umarım ikiniz de günün geri kalanım keyifle geçirirsiniz. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, elinizi kaldırmanız yeterli,” dedim ve hızla bara geri döndüm.

Bu sadece şunu kanıtlıyordu. İnsanlar asla göründükleri gibi değildi. Onunla tanıştığımda, Adriano Ruffo’nun tam olarak kendini gösterdiği gibi biri olduğundan emindim. Boston Cosa Nostra ile talihsiz bağları olan nazik, sofistike bir iş adamı. Onlara tamamen şans eseri, belki de aile bağlantıları sayesinde karıştığını düşünmüştüm. Ama işte buradaydı. Birini ortadan kaldırmak için bir tetikçi rutuyordu.

“Arka odaya gitme,” dedi Jelena yaklaşırken. İçkilerle dolu bir tepsi taşıyordu. “Salağın teki bıçak çekmiş, o yüzden adamlarımız ona kuralları hatırlatıyor. Ona dersini vermeleri biraz zaman alabilir. Bu saçmalığı yapıp da paçayı kurtarabileceğini sanıyorsa, malın teki olmalı.”

Omzumu silktim. “Paspaslama görevini başkasının alması gerekecek. Bir saat içinde işim bitiyor ve en sevdiğim topuklu ayakkabılarımı giyiyorum.”

Barın tezgâhını kaldırıp arkasına geçtim. Hâlâ koşuşturmanın ortasında olsam da bir dakikalık huzur için cep telefonumu bıraktığım dolabın yanında çömeldim. Sienna mesaj atmıştı, Arturo ve beni bu akşam yemeğe beklediğini söylüyordu. Hayatta olmazdı. Ona hızlıca bir mesaj atıp Naos’ta akşam vardiyasına girdiğimi haber verdim.

Daha az heyecan verici olan “eğlenceli gerçek” ise sevgili kocamdan gelen on yedi cevapsız aramaydı. Eminim eve erken gelmiş ve

eğitilmiş karısının/evcil hayvanının orada olmadığını görünce kúp-
lere binmişti.

Kendini şanslı saymalıydı. Eğer evde olsaydım, muhtemelen ye-
meğine fare zehri dökmenin cazibesine karşı koyamazdım. O hatta
kuchını yataktan kaldıramazken, ben cehennemi yaşıyor ve tam bir
panik atak geçirmemek için elimden geleni yapıyordum. Mutfaka
girip de Majesteleri Göt Kafa'nın yemeğini yapmak için ocağı her
açtığımda, oradan çıkabilecek miydim emin olamıyordum. Ama ba-
şardım. Peki ne için? Bana dönüp de yemeğinin berbat olduğunu
mu söylemesi için mi?

Evet, biliyordum! Çok da iyi bir aşçı değildim ama başka seçe-
neğim yoktu. Greta ve diğer çalışanları göndermem, yemek sipariş-
lerine izin vermemesi arasında, nankör, mikroplarla dolu bu pisliği
beslemek için bir şeyler yapmam gerekiyordu! Her şeyden de biha-
berdi. Pazartesi gününden beri evde sadece ikimizin olduğunu bile
fark etmemişti. Ona bakanın Greta değil, ben olduğumu bile bilmi-
yordu. Yani, evet... Bugün yüzüne kapıyı daha hızlı kapatmalıydım.
O, gözyaşlarımı görmeden bunu başardığım için minnettardım.

Hâlâ kırgındım. Ve kızgındım. Belki Naos'ta kalıp bir vardiya
daha yapardım, böylece eve gidip onunla yüzleşmek zorunda kal-
mazdım. Hatta bu gece personel odasındaki karyolada yatabilirdim.
Sabaha sırtım ağrırdı ama bu, diğer seçenekten daha iyiydi. Artık
kendime izin vermeyeceğim tek şey, beni umursamadığı belli olan
birine karşı endişe duymaktı. Beni bir daha incitmesine asla izin ver-
meyecektim. Aptal piç.

Ekranı kaydırıp tüm cevapsız arama bildirimlerini sildim. "Siktir
git, Arturo DeVille."

Aniden tavandaki ışıklar söndü ve müzik durdu.

Ne oluyor lan?

Mekâna bir sessizlik çöktü. Oradan buradan birkaç hızlı alınan
nefes sesleri geldi ama o kadardı. Buradaki kalabalık, sebepsiz yere
histerik davranmaya veya alarma geçmeye meyilli değildi.

Zeminin kenarlarındaki acil durum ışıkları yandı.

“Her şey yolunda. Lütfen sakın olun.” Jovan’ın sesi sağımdan bir yerden yankılandı. “Elektrik panomuzda kısa devre olmuş olabilir ve—”

Otomatik silah sesleri havada yankılandı.

Başımın üzerindeki aynalı duvar ve yüzlerce içki şişesi patladı, cam parçaları ve sıvılar sel gibi aktı. Çığlık atıp kollarımla başımı korudum.

Altı saat önce

“Geldiğimde gördüm.”

Güneş gözlüğümü çıkararak önümdeki yıkım sahnesini inceledim. Burası, bir şantiye için bile tam bir karmaşa gibi görünüyordu.

“Bize her kim saldırdıysa, dışarıdan dikkat çekmemek için ellerinden geleni yapmışlar,” diye devam etti Nino. “Dış duvar sağlam ve çok fazla gürültü çıkmış olacağını sanmıyorum.”

“Durum ne kadar kötü?”

“Kötü. Jeneratörün güç kabloları kesilmiş ve ağır makinelerin çoğu kullanılamaz hâle gelmiş. Hidrolik hatlar, devre kartları, dağıtım panelleri. Aklına ne gelirse, hepsini sabote etmişler. Şantiye ofisindeki bilgisayarlar ve diğer elektronik cihazlar un ufak edilmiş.”

“Neden kimse daha önce bildirmemiş?”

“Bugün pazar. Şantiye cuma akşamı saat altı civarında kapatılmıştı. Nöbetçi güvenlik görevlilerimiz vardı. İkisi de öldü.”

Mobil ofis olarak kullanılan konteynerden geçen bir elektrik kablosunun üzerinden atladım. Konteyner, giriş kapısının yakınındaydı ancak şantiyeye girişi engelleyen çevre duvarın oldukça ötesindeydi. Zorla girildiğine dair bir iz yoktu ve kapı kilitli değildi. Ufak alana adımımı attığım anda kan ve bayat yemek kokusu burnuma ulaştı. İki güvenlik görevlisinin cesetleri kan gölü içinde yatıyordu. Her iki adamın da alnının ortasında kocaman delikler vardı. Mesaj

açıktı. Bu bir infazdı. Yerel bir hazır yemek restoranına ait bir paket, eşikten birkaç metre öteye saçılmıştı. İçindekiler yere dökülmüştü, bu da kokuyu açıklıyordu. Saldırgan muhtemelen teslimatçı gibi davranarak içeri girmişti.

“Vardiya saat yedide değişiyor.” Nino ölü adamlara doğru başını salladı. “Eğer bugün gelmeseydim, muhtemelen bu olayı akşama kadar öğrenemezdik.”

“Şantiyenin kapalı olduğu günü seçmeleri tesadüf değil. Amaçları adamlarımızı öldürmek değildi, belli ki başka bir şeydi. Bu çok hassas bir iş, hatta belki de içeriden birinin yardımını gerektiren bir iş. Yeni işe alınan var mı?”

“Kontrol edeceğim.”

“Yap bakalım. Ve isimleri bana gönder.” Konteynerin ortasındaki küçük masaya yaklaştım, iskambil kâğıtlarına ve fiş yığınınına göz attım. “Sadece iki nöbetçi mi vardı?”

“Evet. Sanırım.”

“Burada iki değil, üç deste kart var. Peki, üçüncü oyuncu kimdi?” Gözlerimle odayı taradım. Sığabilecek her yere kutular ve dosya dolapları sıkıştırılmıştı. Fazladan sandalyeler. Parçalanmış bilgisayarlar ve devrilmiş telefonların bulunduğu birkaç masa. Üçüncü bir ceset yoktu. Uzak köşede, dallarından birinde *İşi Hallet* yazılı bir tabela olan yapay bir kauçuk ağacının kısmen gizlediği, banyoya açılan dar bir kapı vardı. “Orayı kontrol ettin mi?”

“Hayır.” Nino, ölü adamlardan birinin bacağına aşır kapıyı açtı. “Siktir.”

“Ne buldun?”

“Karnından vurulmuş. Görünüşe göre... Arturo! Nabızı var.” Ceketime uzandım. “Ilaria’yı arıyorum.”

“Bay DeVille?” Kolumda ve gömleğimin önündeki kan lekelerini gören Tony’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “İyi misiniz?”

“Turp gibiyim.” Ona arabanın anahtarlarını attım. “Arabayı ödünç verdiğin için teşekkürler. Özellikle arka koltuklar için detaylı bir temizlik yapılması gerekecek. Biraz pis. Hesabıma yazdır.”

“Tabii, olur. Ah! Yeni lastikler takılan aracınız geri geldi!” diye seslendi arkamdan.

Gülümsedim. Tatlı karım bu konuda oldukça hayal kırıklığına uğramış olmalıydı.

İçeri girdiğimde, ev doğal olmayan bir şekilde sessiz geldi. Greta’nın ev işlerini yaparken çıkardığı sesler dışında, Sienna evden taşındığından beri böyleydi. Tabii bu ev Tara’nın da evi olana kadar böyleydi.

Merdivenlerin başında durup dinledim. Matkap sesi yoktu. O müstehcen romanlarını okurken dinlemeyi sevdiği fon müziği yoktu. Hiçbir şey yoktu. Tek bir ses bile. Belki de şekerleme yapıyordu? Bu soru aklımda belirirken bile, nedense karımın burada olmadığını biliyordum. Sanki havadaki elektrik farklıydı. Ev birdenbire... Hissizleşmiş gibiydi. Ve kendimi, karımı her zaman çevreleyen kaotik atmosferi özlerken buldum.

Drago’nun evine akşam yemeğine gitmiş olmalıydı. Kız kardeşim bu akşam yemeğe gitmemizi resmen emretmişti. *Aile yemeği. Dördümüz. Mümkün olduğunca çabuk gelin.* Tam bir veletti.

Telefonumu alıp Tara’nın numarasını tuşladım. Telefon bir kez çaldı ve sonra kapandı. Sienna’yı arayıp benimle yaşamamanın ya da onun için atadığım korumaları adlandırdığı şekliyle, “bebek bakıcılarıyla” uğraşmanın ne kadar berbat olduğundan şikâyet ettiğini umdum. Ama o ikisi birleşip voodoo bebekleri yapsa veya fotoğrafıma dart da atsa umursamazdım. Tara’nın alarm durumunda olduğumuzu anlamasına ve koruma konusunda fazla direnç göstermemesine minnettardım.

Bugünkü olay beni daha da gergin hâle getirmişti, şu anda karımın sağ salım evde olmasını tercih ederdim. Ağabeyinin evine kendi başına gitmesinden önce beni beklemesini ister miydim? Elbette isterdim. Üstümü başımı toparlar toparlamaz gidip onu almam gerekecekti. Gömleğimin düğmelerini açarak merdivene yöneldim.

Banyoda yaralı bulduğumuz adamın başka bir güvenlik görevlisi olduğu ortaya çıkmıştı. Özel hastanemize götürene kadar hayatta kalmıştı ve üç saatlik ameliyatın ardından, kurtulması bekleniyordu. Ilaria, ameliyathaneden çıktıktan sonra onunla konuştuğumda adamın şansının yüksek olduğuna dair iyimser görünüyordu. Ancak henüz bilinci yerine gelmemişti, bu yüzden Nino'yu orada bırakıp uyandığında onu sorgulaması için görevlendirmiştım.

Cevaplara ihtiyacım vardı, hem de acilen. Saldırının arkasında kimin olduğunu tahmin etsem de harekete geçmeden önce tamamen emin olmam gerekiyordu. Kanıt olmadan başka bir suç örgütünün peşine düşmek aptallık olurdu. Ama tahminim doğruysa, bu zaten savaşta olduğumuz ve misillememizde haklı olacağımız anlamına gelirdi.

Duşa girmeden önce Tara'yı tekrar aramayı denedim. Hâlâ cevap yoktu. Bu noktada tepem atmaya başladı. Bilerek açmadığından emindim. Evlilik sözleşmemizin kurallarına telefon görgü kurallarını da eklemeliydim. Sanırım yaşayarak öğreniyorduk.

Günün kirini yıkadıktan sonra temiz bir gömlek giyerken telefonum çalmaya başladı. Aklım tamamen karımda ve sinir bozucu beni kızdırma alışkanlığında olduğu için, arayanı kontrol etmeden yeşil tuşa basıp ardından hoparlör simgesine bastım. "Aramalarımı görmezden mi geliyorsun, *gattina*?"

Biri boğazını temizledi. "Güvenlik görevlisi az önce uyandı."

Hayal kırıklığı mideme yumruk gibi indi. Nino'nun aramasını beklemiyordum. Gözlerimi kapatıp aklımı işe verdim.

"Bir şey öğrenebildin mi?"

"Henüz değil. Hâlâ sersemlemiş hâlde. Kendine gelmesi bir saat kadar sürebilir."

"Tamam. Birazdan hastaneye döneceğim. Ben gelmeden önce sana bir şey söylerse, beni ara."

Yatağın üstünden silah kılıfımı ve ceketimi aldım, aşağı inerken bir kez daha Tara'yı aradım. Lanet olası hat, sesli mesaj servisi devreye girene kadar çalmaya devam etti. Mesaj bırakmak yerine Sienna'yı aradım.

“Karım yakın gelecekte telefonlarıma cevap vermeyi düşünüyor mu?”

“Bilemem, Arturo. Ama onunla bu tonda konuşuyorsan, seni engellemeli.”

“Evet, evet. Onu telefona ver.”

“Bunu yapamam, üzgünüm.”

“Lanet olsun, Sienna. Onunla konuşmam lazım.”

“Asıl yapman gereken sersem gibi davranmaya son vermek ve—”
Söyleyeceği şey her ne ise, boğuk çığlığı tarafından yutuldu ve arkadan kıkırtıları geldi. “Kes şunu, Drago! Arturo’yla konuşuyorum.”

“Kapat.” Popov’un boğuk sesi geldi. “Tabii ben bu tatlulukla ziyafet çekerken inlemelerini duymasını istemiyorsan. Kayıtlara geçsin,” diye bağırdı duyayım diye. “Benim bununla hiçbir derdim olmaz, göt herif.”

Tanrım! “Sienna! Tara orada mı?” diye bağırdım Land Rover’a yönelirken.

“Hayır, Arturo,” diye cevapladı ve hatta geri döndü. “Korkarım karını başka bir yerde araman gerekecek. Senin huysuz kıcını bırakıp gitmeye karar verdiyse hiç şaşımam. Hoşça kal.”

Siktir. SUV’nin direksiyonuna geçip geri geri çıkarken Tara’yı tekrar aradım. Cevap yoktu. Neredeydi bu kadın?”

“Tony!” diye bağırdım kapının yanındaki nöbetçi kulübesine varınca. “Karımı gördün mü?”

“Yaklaşık bir saat önce buradan fırlayıp bekleyen bir Uber’e bindi. Nereye gittiğini bilmiyorum. Güvenlik ekibini geri çektiğini söyledi—”

“Ne? Öyle bir şey yapmadım! Aracın plakasını not ettin mi?”

“Hayır. Araç biraz ileride, caddenin diğer tarafına park edilmişti.”

Bunu kasten ayarladığına emindim. “Dışarı çıkıp onu bulmaya çalışacağım. Geri dönerse hemen beni ara.”

Ya o zengin, petrolcü veletle buluşmaya gitmişse? Curtis ya da Conan ya da adı her neyse. Belki de o küçük pislik uyarılarımı dikkate almamış ve tehditlerime rağmen kanma ulaşmaya karar vermişti? Ya da belki Tara bıkmıştı ve Sienna’nın önerdiği gibi, beni terk etmeye karar vermişti? Korumalarını bırakıp gitmesi kesinlikle buna işaret ediyor olabilirdi.

Yolda hızla giderken, telefonumun çalması çalkantılı düşüncelerimi kesintiye uğrattı. Bir an için karımın aradığını umdum ama arayan sadece Nino'ydu.

“Ne var?”

“Adam konuşmaya başladı. Yunanlarmış.” Bu, zaten şüphelendiğim şeyi doğruluyordu.

“Katrakis sırf araziyi kaybettiği için kızarak çoğunlukla kimsenin olmadığı bir yere baskın mı düzenledi? Dürüst olmak gerekirse, bu biraz acınası. Bu arazi onun için bu kadar önemliyse, o yaşlı moruğun inşaat ekipmanlarımızı mahvetmekten daha sert bir şey yapmasını beklerdim.”

“Bu, asıl olayın sadece bir ön hazırlığıydı. Katrakis, kaybettikleri için ve bizim kazandığımız şeyden başka bir tarafı sorumlu tutuyor gibi görünüyor,” dedi Nino sert bir ses tonuyla. “Drago’nun peşindeler.”

“Ne?”

“Adamımız, o pisliklerin ofisi dağıtırken konuştuklarını duymuş. Saldırıdan önce tuvalette olduğu için ilk başta onun orada olduğunu fark etmemişler. Katrakis, borçlarını ödemeleri için onlara bir fırsat vermeden mülkün tapusunu bize sattığı için Drago’nun ona ihanet ettiğine inanıyor.”

O sinsi yılan. Bize araziyi satan yabancı şirketin arkasında Drago’nun olduğunu tahmin etmeliydim. Kız kardeşim o pislikle evli olmasaydı, Katrakis’in onu iyice mahvetmesinden zevk alırdım.

“Drago’ya haber verdin mi?” diye sordum.

“Seni aramadan hemen önce.”

Telefonum başka bir aramanın geldiğini haber verdi, ekrana bakınca Sienna’nın beni aradığını gördüm. Nino’yla olan görüşmemi sonlandırıp Sienna’nın telefonunu açtım.

“Sienna! İyi misin?”

“İyiyiz.” Hafif histerik sesi, arka plandaki gürültü yüzünden neredeyse duyulmuyordu. “Drago buraya bir saldırı olması ihtimaline karşı evi tecride aldı. Ama sen Naos’a gitmelisin!”

“Şu anda kocanın işini kontrol etmekten daha önemli işlerim var. Eminim adamları bu işi halledebilir—”

“Tara orada, seni aptal!” diye bağırdı.

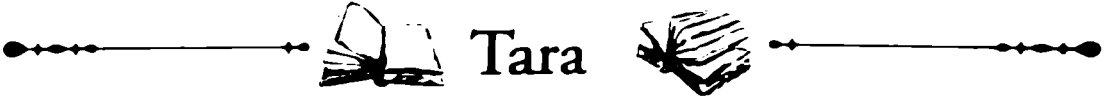
Kalbim atmayı bıraktı. “Ne?”

“Birkaç dakika önce bana mesaj attı. Kulübü aramaya çalıştım ama kimseye ulaşamadım. Kimse telefona cevap vermiyor!”

Ben U dönüşü yapıp gaza asıldığımda tekerlekler ciyaktadı ve cehennemden kaçan bir yarasa gibi yolda uçarak ilerledim.

BÖLÜM

yirmi iki

BARLAR VE RESTORAN GİBİ NORMAL YERLERDE ELLERİNDE SİLAHLARLA serseriler içeri dalınca, histerik çığlıklar olurdu. Naos'ta öyle değildi.

Birisi vurulduğunda çıkan acı dolu inlemeler ve sessiz küfürler dışında, tek duyulan sesler silahların hızlı tıktırıları ve patlama sesleriydi.

“Lanet olası elektriği ne zaman açacaklar?” Jelena, yanımda yer döşemesindeki gizli kapıyı açarken homurdanıyordu. “Ya yanlışlıkla kendi adamlarımızdan birini vurursak? Sig mi, Beretta mı?”

“Beretta, lütfen. Jeneratörü çalıştırmak birkaç dakika sürer.” Bana uzattığı silahı alıp diğerini birkaç metre solumda çömelmiş olan Iliya'ya attım.

“Bu iş bitene kadar ikiniz buradan kıpırdamayın,” diye bağırdı Iliya Sig'i yakalarken. “Sana bir şey olursa Drago beni öldürür. Duydun mu, Tara?”

“Anladım,” diye yalan söyledim.

Barın arkasında sadece iki acil durum ışığı vardı, zemine o kadar yakın yerleştirilmişlerdi ki şarjörü kontrol edebilmek için eğilmem gerekti. Etrafımızda şiddetli bir çatışma olduğu için kaç saldırgan ol-

duğunu anlamak zordu. Sanki orada bulunan herkes aynı anda ateş ediyordu. Eğer bu olay gece geç saatlerde olsaydı, tüm silahlar kulübe girerken güvenli bir şekilde alınmış olurdu ancak kurallara göre Naos, müşterilerinin açılış saatleri ile akşam dokuz civarı arasında silahlarını yanlarında bulundurmalarına izin veriyordu.

“Kimse bir şey göremiyorken bu kadar ateş etmenin bir anlamı var mı ki?” Başımın üstünde birkaç şişe daha patladı; cam ve içki başıma yağmur gibi yağdı. Birden fazla alkollü içkinin kokusu fazlasıyla keskindi, gözlerimi ve burnumu rahatsız etti. Bar tezgâhının arkasına daha da yapıştım ve uyluk kaslarım protesto edercesine ağrırken silahımı hazırladım. Topuklu ayakkabılarla çömelmek gerçekten çok zordu, özellikle de dökülen alkolün oluşturduğu birikintide kaymamaya çalışırken.

Tam tepedeki ışıklar göz kırparak geldiğinde, elinde Uzi olan bir adam tezgâhın üzerinden Jelena’nın olduğu tarafa eğildi. Hiç düşünmeden tepki verdim, kolumu uzatıp onu kafasından vurdum.

Jelena şekilli kaşlarından birini kaldırdı. “Çok hızlıydın. Bizimkilerden biri olmadığına emin misin?”

“Alnında kahverengi bir bandana var.”

Ağabeyim Naos’ta çok katı bir kıyafet kuralı uyguluyordu. Gündelik kıyafetler giyen birinin, çete renkleri bile olsa, girmesine izin verilmezdi.

Kırık şişelerden ve cam parçalarından sakınarak, barın kenarına doğru çömelmiş vaziyette yürüdüm ve mekâna göz attım. Mahremiyet sağlayan ama aslında böyle bir durum için özel olarak yerleştirilmiş kurşun geçirmez buzlu camdan kabin bölmeleri hâlâ sağlamdı. Drago, etrafta zırhlı mobilyalar olması konusunda çok katıydı. Konukların ve kulüp personelinin çoğu bu bariyerlerin arkasına sığınmış, ana giriş yönüne ateş ediyorlardı.

Tavandaki hoparlörlerden biri yere düşerek taş fayansları milyarlarca küçük parçaya ayırdı. Kahretsin, ağabeyim bu yüzden çooooo sinirlenecekti. O fayansları İspanya’dan ithal etmişti.

Görebildiğim kadarıyla, *bizim* tarafta sadece bir kayıp vardı. Tetikçi olduğunu düşündüğüm adamın cesedi, oturduğu kabinin

yanında uzanıyordu. Adriano Ruffo, onun yanında tek dizinin üstüne çökmüş, büyük bir silahla rahatsız edecek kadar rahat bir tavırla saldırganlara ateş ediyordu.

Ancak çete üyeleri o kadar şanslı değillerdi. Üçü girişin yanında, bir diğeri ise biraz daha içeride, dans pistinin kenarında ölü yatıyordu. Sadece biri hâlâ hayatta gibiydi, ana kapıdan birkaç metre uzakta bir taş sütunun arkasına saklanmıştı. İçeriye rastgele ateş ediyor, görüş alanına giren herkesi vurmaya çalışıyordu. Bu, az önce öldürdüğüm adam da dahil olmak üzere altı saldırgan olduğu anlamına geliyordu. Bu tür bir baskın için oldukça küçük bir ekipti. Belki de fazla direniş beklemiyorlardı?

“Tara!” Jelena gömleğimin eteğini tutup beni geriye doğru çekti. “Arkadan daha fazlası geliyor!”

Kahretsin. Yerde kalıp silahımı ileri doğru tuttum ve Jelena’yı takip ederek barın diğer ucuna gittim. Iliya olduğu yere çökmüş, yanındaki kanayan yere elini bastırıyordu.

“Bunu kullan.” Ona dolaptan aldığım bir bar havlusu uzattım ve boynumu uzatıp içki raflarının altındaki ve bar tezgâhının hemen üzerindeki dar boşluktan ileriye süzdüm. Bu boşluk, aynalı duvarın diğer tarafı boyunca uzanan çıkıntıya dizilmiş ekstra malzemelere hızlı erişim sağlıyordu.

Kulübün arka girişi, o duvarın hemen arkasındaki depo odasında, her iki tarafa istiflenmiş bira kasalarının arasına gizlenmiş durumdaydı. Yırtık pırtık kot pantolonlar ve bol kapüşonlular giymiş beş çete üyesi daha o kapıdan içeri giriyordu. Barımızın yerleşimi nedeniyle, ön tarafta bulunanların gelen düşmanları görmesi imkânsızdı. Jelena ve ben yeni tehdidin farkında olan tek kişilerdik ve Jelena da şu anda Iliya’nın kan kaybını durdurmaya çalışmakla meşguldü. Onlar beni öldürmeden önce beş haydudu da vurma şansım ne kadardı? Oldukça zayıftı herhâlde ama denemekten başka seçeneğim yoktu. Zaten bizden üç metreden daha az uzaklıktalardı.

Yeniden eğilip derin bir nefes aldım. Islak dolaplar ve kendi terim yüzünden yapış yapış hissetmeye başladım. Hadi bakalım. Silahı

elimde sıkıca tutup iki Johnnie Walker şişesinin arasındaki boşluktan arka kapıyı hedef alarak ayağa fırladım.

Girişe en yakın iki adam aynı anda yere yığıldı.

Ne?

Gözlerimi kırptırdım ve iki kişi daha yüzüstü yere düştü.

Tam son saldırgan arkasını döndüğü sırada bir el silah sesi daha patladı. Adamın bacakları altında kıvrıldı ve yığılıp kaldı, arkasındaki eşikte siyah takım elbiseli bir figür belirdi. Kolları yanlarında kıvrıktı, her iki elinde de silahı hazırda.

Ben kocama bakarak silahımı indirirken Arturo ölü adamın üzerinden atlayıp bana doğru geldi.

Kulübün ana bölümünde silahlar susmuştu. Ani sessizlikte, kocamın karo zemine çarpan ağır ayak sesleri kulaklarımda gök gürül-rüsü gibi yankılandı. Gözlerini benden ayırmadan silahlarını kılıflarına koydu.

Onu bölme duvarının kenarına ulaşana, sonra da bar tezgâhının kenarından çıkana kadar gözlerimle takip ettim. Birkaç adım daha attı ve tam önümde durdu.

“Aramalarım cevap veremeyecek kadar çok mu eğleniyorsun, Tara sevgilim?”

“Öyle de diyebilirsin. Günün nasıl geçti?”

Arkamdaki insanlarda sessiz bir konuşma patlak verdi, konuşmamızın içeride kalan herkesin dikkatini çektiğini fark ettim. Düzinelerce gözün ağırlığı aniden üzerime çöktü. *Hepsinin* bizi izlediğini hissedebiliyordum ve bu beni çok geriyordu.

“Olaylı.” Arturo ellerini pantolonunun ceplerine soktu. “Hâlâ alarm durumunda olduğumuzu anladığını sanıyordum. Öyleyse burada ne halt ediyorsun? Hem de korumaların olmadan.”

“Naos, şehirdeki en güvenli yerlerden biri olarak kabul edilir, DeVille.”

“Öyle mi? O zaman benim hatam. Demek ki sana ulaşmak için bir düzine eşkıyayı boşuna öldürmüşüm çünkü sen TAMAMEN GÜVENDESİN YA! SENİN DERDİN NE LAN?”

“Bana bağıрма, DeVille!” Gözümün kenarına bir ıslaklık kaydı, bu sinir bozucu adamın önünde soğukkanlılığıma korumaya çalışarak hızlıca sildim. “Beretta’mda neredeyse dolu bir şarjör var ve nasıl yapılacağını çok iyi biliyorum—”

“O KAN mı?”

Elime baktım. Parmak eklemlerimde kırmızı bir leke vardı. Cam parçası çizmişti herhâlde, her şey olup biterken fark etmemiştim. Neyse. “Konuyu değiştir—”

Parmaklarıyla çenemi kavrayıp başımı yana eğdi. “Tara.” Boğazından kısık sesli bir hırıltı çıktı.

“Ben iyiyim.” Elini çektim. “Lafımı kesmeyi bırakır mısın? Bu arada, olay yaratıyorsun. İkimiz de halka açık yerlerde olay çıkmasından ne kadar hoşlanmadığını biliyoruz. Burası berbat hâlde, o yüzden benim— DeVille! Hemen beni yere indir!”

“Hayır,” diye homurdanıp beni depoya doğru taşıdı. “Evimize gidip olayımızı özel olarak çıkaracağız.”

“Delirdin mi sen? Polis yolda ve Iliya’nın tıbbi desteğe ihtiyacı var. Benim—”

“Avukat değilsin. Doktor da değilsin. Sen benim karımsın. Ve şu anda, kanaman var.”

“Sadece lanet bir çizik, Arturo.”

“Ve bu kesinlikle şartlı bir refleks.”

“Ne?”

Depoya girdi ve arka kapının yanındaki malzeme raflarının etrafından dolaştı. İki ceset daha gördüm.

“Sadece ikimizden biri kanadığında adımı söylüyorsun.” Kapıyı tekmeleyerek açıp dışarı çıktı. “Miden bulanıyor mu? Başın ağrıyor mu?”

“Lanet olası bir beyin sarsıntısı geçirmiyorum! Şimdi beni yere indir.”

“Hayır.”

“Niyeymiş o?”

SUV’sinin yanında durdu ve beni ölümcül bir bakışla olduğum yere sabitledi. “Çünkü indirirsem, kulübe geri dönüp seni güvende tutamadıkları için Drago’nun tüm erkek çalışanlarını öldürebilirim.

Zarar da gördün. Çünkü sevgili karım, buraya zamanında yetişemeyeceğim paniğinden hâlâ kurtulamadım. Geldiğimde senin ölmüş ya da ölmek üzere olacağından korktum. Ve şimdi seni ellerimde tuttuğum için, gitmene izin vermeme imkân yok. Ama en çok da, eğer ellerim boşta olursa, korkudan ödümü kopardığın için seni kendi ellerimle boğabilirim.”

Sözlerini duyunca dudaklarım seğirdi. “Şunu bir netleştirelim. Benim için endişelendin. Ama yine de beni öldürmek istiyorsun. Yoksa benim için endişelendiğin için mi beni öldürmek istiyorsun?”

“İkisi de olası,” diye homurdandı ve ağzını ağzıma yapıştırdı.

“Bence,” Tara’nın alt dudağını ısıtıp evin ön kapısını tekmeleyerek kapattım. “Önce yarayı kontrol etmeliyiz.”

“Bir şeyim yok,” derken kemerimin tokasıyla cebelleşiyordu.

Tanrım, bunun doğru olduğunu umuyordum çünkü eğer aletimi *hemen şimdi* içine sokmazsam patlayacaktım. Eve nasıl tek parça hâlinde geldiğimizi bile bilmiyordum. Ya da garaj yolunda sevişmeye başlamadan arabadan eve nasıl geldiğimizi. SUV’den indikten kısa süre sonra ceketim yok olmuştu ve silahlarımın kılıflarının nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Muhtemelen dışarıdaki verandadaydı.

Ama en fazla buraya kadar gelebilmiştik. Tam burada, ön kapıya yaslanarak içine girecektim. Tam şu saniyede. Onun güvende olduğunu kabul etmemin tek yolu buydu. Naos’un otoparkına girdiğim anda zihnimi saran bu yoğun dehşet sisinden çıkmak için. Çok geç kalmış olmaktan korkmuştum. Öldüğünden. Onu kaybettiğimden. Kanıt. Fiziksel kanıtı ihtiyacım vardı. Şu anda kollarımda olmasına, damarlarındaki yaşamı hissetmeye ihtiyacım vardı.

“Ah, ama pek de gerçeği söylemenle tanınmıyorsun.” Çenesini tutup bizi yüz yüze getirdim. “Bir bakalım.”

Berelenmiş dudaklarında küçük bir sırtış belirdi. Başını yana eğerek, şakaklarını daha iyi görebilmem için bana daha iyi bir açı sağladı, tüm bunları yaparken de pantolonumu açmaya devam etti. “Ee? Yaşayacak mıyım?” diye sordu sertleşmiş aletimi çıkarırken.

Yarasına odaklanmaya çalıştım. Eli aletimi okşarken bu neredeyse imkânsızdı. Cennet. Dokunuşu tam bir cennetti. Yara, yüzeysel görünüyordu. Kanama çoktan durmuştu. Yine de, kendini tehlikeye attığı için onu boğazlama isteği içimden gitmedi.

“Eğer izin verirsem, yaşayabilirsin.” Çenesini bırakıp onun yerine mini eteğinin kenarını yukarı çektim. “Ama ağabeyinin güvenlik personeli kesinlikle yaşamayacak.”

“Arkadaşlarıma elini sürmeyeceksin, DeVille.”

Cevap vermek yerine, külotunun lastiğini tutup tek bir hareketle yırttım. Böyle taleplerde bulunmaya hakkı yoktu, özellikle de o insanların beceriksizliği yüzünden ölebilecekken. Kıçını tutup onu kapıya doğru dayadım ve tek bir güçlü itişle ıslak sıcaklığına gömüldüm.

Çığlık attı ama ona zarar vermediğimi biliyordum. Gözleri geriye kayd ve ağzını oynatarak “*Daha fazla,*” dedi. Gürültülü inlemeleri giriş holümüzü doldurup tavandan yankılandı. Kedi gibi mırılda-yışları beni boşaltmak üzereydi. Kabul edilemezdi. Onunla işlem bitmekten çok uzaktı.

Dudaklarını dudaklarımla yakalayıp sol avucumu omurgası ve boynu boyunca kaydurdım ve ardından başını tahta yüzeyden korumak için kafasını kavradım. Sonra aletimi yavaşça dışarı çekip tekrar içine soktum. Ateşli büyücümünden bir başka yüksek inilti çıktı, odada çığlık düzeyine yaklaşan bir yankı oluştu. Bu, ateş ederek kulübün içine girerken kulaklarımda çınlayan silah seslerinin kükremelerini, kırılan camların ve parçalanan enkazın sonsuz kakofonisini neredeyse unutmamı sağladı.

İçine hızla girdim.

Onu yaralı bulmaktan korkuyordum.

Bir daha.

Onu ölü bulmaktan korkuyordum.

Bir daha. Bir daha. Bir daha.

Tara'nın parmakları saçlarımin arasından geçerek tarıyor, tırnakları başımın arkasını çiziyordu. Acıtıyordu ama bu acı iyi bir acıydı. Onun burada olduğunu hatırlatıyordu. İyi olduğunu. Benimle birlikte olduğunu. Benim küçük, yürüyen tehlikem iyiydi.

"Bu evden bir daha asla çıkmıyorsun," diye homurdanırken açımı değiştirdim, dilim onun ağzını aynı şevkle istila ederken, onun sıcaklığına daha da derinlemesine girdim. "Seni yaslayarak becerdiğim bu kapı... Dış dünyaya en yakın olabileceğin yer burası olacak. Gerekirse mıknaş gibi üstüne çektiğin bu felaketlerden uzak tutmak için seni yatağıma zincirleyeceğim."

"Deneyebilirsin." Kurnaz cadı dudaklarıma doğru gülümsedi, sonra dilimi ısırıldı. Sertçe. Doğrudan aletime bir elektrik akımı gönderdi.

Aletimi hızla geri çektim, sadece ucu içeride kaldı. "Benimle dalga geçme, Tara."

"Neden olmasın?" Bacaklarını belime sıkıca sardı ve poposunu kıvrarak beni daha yakına çekmeye çalıştı. Aletimi daha derine girmeye zorlarken topukları belime batıyordu. Bir santim bile kıpırdamadığımda bana bezgin bir bakış attı. Ellerini kollarımdan kaydırıp tırnaklarını gömleğimin üzerinden derime soktu. "Sevişmek aramızda iyi giden tek şey, değil mi Şeytan?"

Onu sarsıp, "Yanılıyorsun!" diye bağırmak istedim. Seks aramızdaki tek iyi şey değildi. Benim arzuladığım tek şey bu değildi. Ama aletim beni yalancı çıkarmak istiyordu. Kalan tüm iradem de çatladı. Kaçmanın mümkün olmadığı yeşil bakışlarına kapıldıkça un ufak oldu. Onun saldırısının gücü altında buharlaştı.

Kıcını sıktım ve aletimi dibine kadar içine daldırdım. "Bana öyle deme."

Kaygan sıklığı beni her zamanki gibi sarmaladı, coşkulu bir ritimle aletimin etrafında kasılıyordu. Yine kendimi tutmak, kalçaları hareket ettirmeye devam edip bu ânı uzatmak benim için bir savaşa dönüştü. Saçlarını bileğime dolayıp avucumda sıktım, o inatçı, alaycı ağzı tüketmek için başını iyice eğdim. Ağzına da içi-

ne saldırdığım yoğunlukla atıldım, aynı anda hem ona sahip oluyor hem de onu cezalandırıyordum. Dudaklarından çıkan her iniltiyle, her nefesle, tüm o tutkulu seslerle kendimi kaybediyor, ondan daha fazlasını almak için gittikçe daha sertçe gidip geliyordum. Biz birleşmek için yaratılmıştık. Vücutlarımız birbirine kusursuzca uyuyordu.

Aramızdaki bu akıl almaz kimya çok tesirliydi. Ona olan doyum-suz açlığım, onu her an becermek istememe neden oluyordu. Ama istediğim tek şey bu değildi. Uzun zamandır da durum böyleydi.

Kahve makinemizi kahvaltı bıçağıyla dağıtmak gibi aptalca şeyler yapmasını izlemek istiyordum. Ya da başka bir kitaplık daha eklemek için alçıpan duvara gereksiz delikler açmasını. Çılgın saçları? Hay sikeyim, bayılıyordum. Saçlarını nasıl çılgın bir şekle sokacağını görmekten hoşlanıyordum. Ve beni şaşırtmak için bulduğu tüm absürt kıyafetleri. Alaycı tavırları. Başlangıçta beni kızdırmaya çalıştığı her ânı... Daha fazlasını istiyordum. Hepsini.

Çünkü onun büyüünün gücünü ancak şimdi anlıyordum. Onun sarsılmaz kararlılığını. Her sabah onun vücudu üzerimdeyken uyanmak istiyordum. Bu mutluluktu. Mutlak mutluluk. Üzerimde uyuması. İstediğim şey buydu, her lanet gün için. Ve gerekirse, sonsuza kadar domuz çevirmelerine kadanırdım. Sinir bozucu akrabalarım katlanırdım. Bilmediğim yemekler denizinde boğulurdum. Eğer bu onun kalması anlamına gelecekse.

Sonsuza kadar kalması.

Ama o asla kalmazdı.

“Cadı,” diye hırlayarak tempomu artırdım.

Aletimin her girişiyle birlikte Tara’nın inlemeleri tam anlamıyla coşku çılgınlıklarına dönüştü. Yüce Tanrım! Öyle güzeldi ki. Kollarımın arasında kızarmış ve kontrolünü kaybetmiş hâldeydi. Bütün vücudu titriyordu. Tırnakları birer pençe gibi sırtıma batıyordu. Karımın zevkin uçurumunun kenarında sallanmasından daha muhteşem bir manzarayı hiç görmemiştim. Hele de onu oraya benim getirdiğimi bilmek...

“Hiç birisi seni kendi nefesinle boğulacak hâle getirene kadar becerdi mi?” diye sordum. “Hiç kimse seni bacaklarından yere kadar akacak kadar ıslak hâle getirdi mi? Getirdi mi?”

“Hayır,” diye nefes nefese cevap verdi.

“Ve benden başka kimse de getirmeyecek. Beni sevmeyebilirsin *gattina* ama şunu bil. Sana dokunmaya cesaret eden her erkeğin aleti-
ni keserim. Ya da sana yaklaşan herhangi bir erkeğin. Sen benimsin.”

Tırnakları omuzlarıma battı, derimden kan damlaları aktı.

“Şimdilik, belki. Ama zamanımız dolduğunda değil.”

“Şimdi. Yarın. Bir yıl sonra. On yıl sonra. Umurumda değil!
Bana ait olanı alabileceğini düşünen her puştı hadım ederim.”

Duruşumu ayarlayarak pozisyonumuzu değiştirdim, kalçalarını
eğerek daha derine ulaşabildim. Daha yakın. Daha da yakınlaşmak
istedim. Fiziksel olarak şu anda olduğumuzdan daha yakın olmak
imkânsız olsa da daha da bağ kurmak istedim.

Dizginlenemeyen çılgılığı boş evin sessizliğini delip geçti. O be-
nim kollarımda güzel bir şekilde dağılırken, çılgınları duvarlardan
yankılandı. Dişlerimi sıkıp kendimi bırakmamaya zorladım, or-
gazmını doyasıya yaşamasına izin vermek ve ondan daha fazla tatlı
inlemeler koparmak istedim. Ancak o zirveden inmeye başladıktan
sonra, ben de kendi doruğuma ulaştım. O inatçı çenesini kavrayarak
karımın içine bir kez daha daldım ve ağzımı onun-
kine yapıştırdım. Ben onu tohumumla doldururken, o da titremeye devam ediyordu.
Onu işaretledim. Onu ele geçirdim. Onu benim olarak ilan ettim.
Bunun bana verdiği zevkle uçtum.

O benim.

Gurur.

Benim.

Zevk.

Benim.

Mutluluk.

Ama sadece kısa bir süre için.

Öfke. Umutsuzluk. İzdırıp.

İpeksi saçlarını avucumda sıkarken yüzümü boynuna gömdüm.
Kokusunu içime çektim. Hâlâ fırsatım varken onu içime doldurdum.

Bu duygulara karşı çok mücadele etmiştim. Ona karşı hissetti-
ğim, içimdeki bu karmaşık ihtiyaçla. Üzerimdeki bu güçlü tutuşuy-

Neva Altaj

la. İkimizi de birlikteliğimizin korkunç bir eşleşme olduğuna ikna etmeyi kendime görev edinmiştim.

Ne kadar aptal, ne kadar kördüm!

Karım benden nefret etsin diye elimden geleni yaparken ben ona umutsuzca âşık olmayı başarmıştım.

BÖLÜM

yirmi üç

“**A**RTURO!” HATTIN DİĞER UCUNDAN SIENNA’NIN ÇIĞLIĞI geldi. “Drago da ben de saatlerdir Tara ile sana ulaşmaya çalışıyoruz! Endişeden ölmeme izin verdiğine inanmıyorum—”

“Benim,” diye fısıldadım telefona. Banyo duvarına yaslanıp çıplak kığım soğuk banyo karolarına değene kadar yere kaydım.

“Tara? Araman ne iyi oldu. Sonunda! Jelena senin iyi olduğunu söylemeye çalışsa da Drago aklını kaybetti. Saatlerdir Arturo’nun evine baskın yapmaya hazır hâlde duruyor, onu uzak tutmak için her şeyi yapmam gerekti. Neden bizi daha erken aramadın?”

“Şey... Telefonumun nerede olduğundan emin değilim. Ama ben iyiyim. İkimiz de iyiyiz. Hemen arayıp haber vermediğim için üzgünüm. Ben... Meşguldüm.”

“Meşgul müydün? Neyle? Bundan daha önemli ne olabilir ki—”

“Ön kapıya dayanıp deli gibi sevişmekle meşguldüm.”

“Ah.” Kısa bir sessizlik oldu. “Tamam, peki... Bu durumda, affedildin.”

“Teşekkürler. Naos’ta durumlar nasıl? Başka yaralanan var mı?”

“Ortalık karışık. Müşteriler arasında bir ölü var, geri kalanlar sadece sıyrıklar. Iliya hariç ama o da iyi olacak. Konuyu değiştirmiyο-

ruz ama kızım. Fazla detaya girmeden... Çünkü o benim ağabeyim ve bu iğrenç... İyi miydi?”

Gözlerimi kapatıp iç çektim. “Arturo ile seks her zaman iyi. Aslında iyiden de öte. Bazen, gerçek olamayacak kadar iyi geliyor.”

“Biliyordum!” diye sevinçle bağırdı. “Zaman geçtikçe onu seveceğini söylemiştim! Çifte cephede yenge olarak kalmamız harika olacak. Drago bunu duyunca çıldıracak gerçi. Sürekli bana, yakında ağabeyimi terk edeceğini söylüyor. Sen lastiklerini patlatınca Arturo’nun delirdiği videoyu gördüm, çok komikti—”

“Ne?” diye fısıldadım. “Ne videosu?”

“Üff. Bunu söylememeliydim.”

“Sienna!”

“Pekâlâ... Becerikli kocam, Mirko’ya Arturo’nun güvenlik kamerasını *hack*letmişti. Lütfen ona kızma, sadece seni kontrol etmek için yaptı.”

“Kontrol etmek mi? Bu da ne demek be, o casusluk yapıyordu—”

“Şey, koşulları göz önüne alırsak, endişelenmişti.” Sienna’nın sesi zar zor duyuluyordu. “Onu bunun için suçlayamazsın.”

“Ne demek istiyorsun? Ne koşulları?”

“Şey... Drago biliyor, Tara.”

“Neyi biliyor?”

“Arturo’nun evlenmek için sana şantaj yaptığını. Ayrıntıları bilmiyor, sadece Ajello’nun ona anlattığı kadarını biliyor. Ki o da pek bir şey anlatmamış. Sadece Arturo ile bir anlaşmanız olduğunu ve Drago’nun bu işe karışmaması gerektiğini söylemiş.”

“Ne?” Mideme ağrı saplandı. “Ne zamandan beri?”

“Düğününden hemen önce.”

Yüzümü avuçlarımın arasma gömdüm. Tabii ya. Drago’yla ilgili bir gariplik olduğunu anlamalıyım. Nişanımız duyurulduktan sonra çok kaygısız davranmıştı.

“Ama artık bunun bir önemi yok, değil mi?” diye devam etti neşeli, cıvılcıvılcı bir ses tonuyla. “İkiniz birbirinize âşık olduğunuz için,

bu artık gerçek bir evlilik sayılır. Ajello'nun müdahalesinin başka bir aşk evliliğiyle sonuçlanacağını kim tahmin edebilirdi?"

Aşk evliliği. Yaa. Kafamı iki yana salladım. Ne saçma bir fikirdi.

"Hiçbir şey değişmedi, Sienna. Arturo ve ben hâlâ birbirimizi çıldırtmaya çalışıyoruz, sadece artık tartışmalarımız yatakta sona eriyor."

"Tanrım, ikinizin kimin daha inatçı olduğunu görmek için yaptığı yarış berabere gidiyor! Neden ikiniz de aptalca davranmayı bırakıp birbirinizle konuşmuyorsunuz? Arturo'ya onun için ne hissettiğini söyle."

"Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum," derken somurtarak burnumu çektim.

"Tabii. Beni kandırabilirdin. Eğer hiçbir şey hissetmeseydin, gecenin bir yarısı ağlamak yerine şu anda koyunları sayıyor olurdun."

Telefonu sıkışım yüzünden telefon kılıfı çatırdadı. "Sevgime karşılık verme becerisinden yoksun bir adama karşı bir şey hissetmeyi reddediyorum."

"Evet de işler öyle yürümüyor kızım. Bilgin olsun, Arturo sana sırlıslıklam âşık."

"Tabii. Bunu gösterme şekli çok garip. Onun kusursuz partner olarak gördüğü kişinin benim tam tersim olduğunu açıklarken sevgisini gerçekten hissedebiliyorum. Tanrı aşkına, nasıl giyineceğime karıştığı bir sözleşme imzalattı! Bu sana *sırlıslıklam âşık* bir adamın yapacağı bir şey gibi mi geliyor, Sienna?"

"Arturo söz konusu olduğunda, evet. Tam da onun yapacağı bir şey," diye iç geçirdi. "Anlaması zor, biliyorum ama o da böyle bir adam. Keşke ikiniz oturup konuşsanız. Duygularınızı itiraf etseniz, belki o zaman—"

"O pisliğe ona âşık olduğumu itiraf etmeyeceğim!" Elim hızla ağzıma fırladı ama çıkan sözleri tutmak için çok geçti. "Şey... Gitmem lazım. Hoşça kal."

Telefonu, sanki lanet şey zehirliymiş gibi yere atıp ayağa kalktım ve resmen banyodan dışarı kaçtım. Ancak olduğum yerde, eşikte duruverdim.

Kocam yatakta yüzüstü yatıyordu, kolunu yanındaki boşluğa doğru uzatmış uyuyordu. Yanında, nefret seksimizin ikinci turunun

ardından yığılıp kaldığımızdan beri neredeyse iki saat boyunca hareketsiz yatıp boşluğa bakarken kullandığım, hâlâ göçük izleri olan yastık duruyordu.

Nefret dolu sevişme. Yaptığımıza böyle demeye devam edebilir miydim? Ondan nefret etmediğimi bilirken?

Kendime daha ne kadar yalan söyleyebilirdim?

Daha ne kadar süre buna inanıyormuş gibi davranabilirdim?

Bu aptalca evliliğe razı olduğumda, hayatımı en fazla bir yıl askıya alacağımı düşünmüştüm. Bu arada, beyaz atlı prensim... Parlak zırhlı şövalyem... Ve sonsuza dek mutlu yaşayacağımız hayatımız, bir yerlerde beni bekliyor olacaktı. Sadece onu bulacağım an biraz gecikecekti, hepsi buydu. Ama korkarım ki bu artık doğru değildi.

İstesem de istemesem de, artık diğer tüm erkekleri Arturo DeVille ile karşılaştıracığımı biliyordum. Ve Şeytan'ın onların yanında sönük kalacağından da emindim. Onca kusuru varken, diğerleri nasıl daha iyi olmasındı ki? Sanki hâlâ 19. yüzyıldaymışız gibi aptalca geleneklere olan saçma bağlılığı gerçekten gülünçtü. Ama aynı zamanda biraz da komikti ve her seferinde ona bunu hatırlatmayı seviyordum. Ama... Geçmişe takılıp kalmış olsa da inançlarına bağlılığı aslında sevimliydi. Ve modern dünyada centilmenliğin bir yeri olduğunu kabul etmezsem ikiyüzlü olurum. Beyefendiliğinden dolayı ona sıfır puan verirdim ama bunu yapamazdım. Bana "cena-ze" çiçekleri getirmiş olsa da. Ayrıca Arturo, muhtemelen onunla dalga geçtiğimi bildiği hâlde, bana ceketini ödünç vermekten hiç gocunmamıştı.

Bir de huysuzluğu vardı. Konu huysuz olmaya gelince, ondan daha yüksek puan alacak birini bulmak imkânsız olurdu. Yine de Arturo'nun huysuz mizacı bile tatlıydı. Kendisi tam bir tiran gibi davranıp patronluk taslıyordu ama başka hiçbir tiranın yapmayacağı yapıyordu. Adam Greta'nın benim için yemek yapmasını ve dışarıdan yemek sipariş vermemi bile yasaklamıştı. Ama yemeklerimi kendisi pişirip duruyordu. Hem de onun hazırladığı hiçbir şey dokunmadığımı bildiği halde.

Yine de, sadece patronunun emriyle benimle birlikte olduğunu hatırlatmakta çok hızlıydı. Sanki bunu sık sık tekrarlamazsa benden hoşlanacağını düşünecekmişim gibi. Tüm bu çabayı harcamasına gerek yoktu, kendisi bana açık açık söylemese de hislerini gayet iyi anlıyordum. Benim nasıl bir felaket olduğumu söylemek için hiçbir fırsatı kaçırmadığına göre, bu gayet açıktı. Gerçi itiraf etmeliydim ki bunu yakışıklı yüzünde oldukça sinir bozucu bir sınıtışla yapıyordu. Gözlerinde asla kötü niyet olmuyordu ama başka bir şey vardı... Farklı bir şey. Sanki sürekli yaptığım hataları... Eğlenceli buluyormuş gibi? Ayrıca hakkını yiyemezdim, yalnız değilsek bu sıkıntılarımı asla dile getirmemişti.

Şimdi bir de bu son olay. Arturo sadece bana ulaşmak için, kim bilir kaç saldırganı öldürdüğü bir çatışmanın içine dalmıştı. Kim böyle bir şey yapardı ki? Yani, Drago'nun yapacağını biliyordum. Tereddüt bile etmezdi. Ama başka birisi? Hele de benim için? Şövalyemden başka birinin böyle bir şey yapacağını hayal dahi edemezdim. Şeytan DeVille'in zırhı kesinlikle *o kadar* parlak değildi. Muhtemelen gösteriş olsun diye yapmıştı.

Neyse ne. Bu benim duygularımı değiştirmezdi. Belki ondan nefret etmiyordum ama ben...Bundan fazlasını inkâr edecektim.

Ayak seslerim kalın halı tarafından bastırıldı, yatağa doğru yürüyüp yorganın altına girdim. Yatak çöktüğü anda Arturo kıpırdandı ve ağaç gövdesi gibi kolunu üstüme atıp beni yanına doğru çekti. Ona izin verdim. Aslında bacağım onunkiyle karışana, yanağım omzuna dayanana, vücutlarımız birbirine geçmiş gibi olana kadar ona sokuldum.

Saf, sıcak bir mutluluktu.

Evet. Kırmızı bayrağın klasik bir örneği. Arturo DeVille işte böyle biriydi.

Hayatımdaki fanteziyi mahveden adam. Çünkü biliyordum... Lanet olsun, biliyordum işte! Birlikte geçirdiğimiz bir yıl sona erdiğinde, mükemmel prensimi aramaya devam ettiğimde... Dünyadaki tüm erkekleri, diğer tüm erkekleri bir şekilde yetersiz bulacaktım. Çünkü Arturo DeVille ile kıyaslanabilecek kimse yoktu.

Karanlık. Daimi gece yarısı. Ay yok. Hiç ışık yok.

Etrafımda gürleyen bir uğultu. Islık çalıyor. Uluyor.

Rüzgâr.

Bir kasırganın ortasındayım. Karanlık bir boşluğun içinde sıkışıp kaldım.

Uzaklar, çok uzaklarda bir davul sesi.

Kalp atışı?

Buradan bir çıkış bulmak için tek umudumun o olduğunu biliyorum.

O ses, fenerim oluyor. Hiçlikten, hissedebildiğim ama göremediğim amansız çılgınlığın içinden beni çağırıyor. Ritmi takip ediyorum. Bu önemli. Benim için her şey demek.

Onu kaybedemem. O yüzden koşuyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum ama davul sesleri kesilmeden oraya varmam lazım. Ritim sessizliğe bürünmeden. Onu kaybedemem.

Yanımdan hızla hava geçiyor. Soğuk. Acı. Isırıyor. Ayaklarımı yerden kesiyor.

Körü körüne koşuyorum ama yavaşlayamıyorum. Tereddüt edemem. Pes edemem.

Hiçbir şeyin beni durdurmasına izin veremem. Acele etmeliyim, yoksa kaybolacağım.

Karanlıktan korktuğum için değil, o ritmik vuruş benim hayatım olduğu için.

Boşluğun içinde, dönen girdabın içinde, arıyorum...

Sıcak, yeşil gözlerin ışığını.

Gözlerim birden açıldı.

“Horlaman bir yük treni kadar gürültülü, DeVille,” diye mırıldandı Tara yanımdan. Saçları yastığın üzerine dağılmıştı, telleri burunumu gıcıklıyordu.

İç geçirdim. Bu çok tuhaf bir rüyaydı. Elimi karımın beline koyup avucumu omurgası boyunca yukarı doğru kaydırdım. “Sanırım buna alışmalısın.”

“Bonus isteyebilir miyim?” Yatakta dönüp yüzünü bana çevirdi. “Müzakerelerimiz sırasında açıklanmayan tehlikeli uyku koşulları nedeniyle çektiğim acılar için yüz bin dolar?”

Dişlerimi sıktım. Yine bu konuyu açmak zorundaydı. “Seni silahlı serserilerden kurtarmak da sözleşmede yoktu ama yine de yaptım.”

“Lütfen. O aptalların beyinlerinden çok cesaretleri vardı ve hiç eğitim almamışlardı. Sen olmasan da muhtemelen başa çıkabilirdik.”

“Tabii, eminim.” Aldığı kesigi daha iyi görmek için alındaki saçları nazikçe çektim.

“Gerçekten endişelendin mi? Kulüpte. Benim için korktuğunu söylemiştin.”

Omurgamdan bir ürperti indi. Korkmuş olduğumu söylemek hafif kalırdı. Ödüm patlamıştı.

“Tabii ki endişelendim. Benim gözetimimdeyken başına bir şey gelseydi, Aile’nin başının ne kadar belaya gireceğini hayal edebiliyor musun? Drago çılgına dönerdi.”

“Saldırı olduğunda Drago’nun kulübündeydim. Suçlanacak biri varsa, o da ağabeyim olurdu.”

Tabii ki o suçlu olacaktı! Aslında öyleydi de. Bunu kolay kolay unutmuyacaktım. Ama bunu Tara’ya itiraf edemezdim.

“Sen benim karımsın, bu yüzden benim sorumluluğumdasın. Bundan sonra, güvenlik ekibin ve ben seninle birlikte olmadıkça aramızdan çıkmayacaksın.”

Gözlerinde öfke parladı. “Beni öylece kilitleyemezsin!”

Yapabilirdim. Ve yapacaktım. Dün gece yaşadığım korkunç şeyleri bir daha yaşamayı reddediyordum. “O kesige bir şey sürmelisin.”

“Yine konuyu değiştirme!”

“Bu tartışmaya açık bir konu değil, Tara. Ağabeyinin kulübünde çalışarak anlaşmamızın şartlarını ihlal ettiğini görmezden gelmeye hazırım ama bunun bir daha olmayacağına dair bana garanti vermelisin.”

“Sen de anlaşman da cehenneme gidebilirsiniz,” diye hurladı ve yataktan atladı.

Gözlerim, yatak odalarımızı birbirine bağlayan kapıya doğru gidişini, giderken de yol boyunca yerden kıyafetlerini toplayışını takip etti. Eşikte durup omzunun üzerinden bana öfkeyle baktı.

“Bu arada, benim kabul ettiğim şey kulüpte *çalışmayacağımdı*.” Yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. “Çalışmak, sunulan hizmetler için ödeme yapılması demektir. Maddi bir karşılık beklemeden sadece yardım ettiğimden, anlaşma şartlarını ihlal etmedim. Ve o belgede bunu tekrar yapmamı yasaklayan hiçbir şey yok. İmzaladığın haldleri daha dikkatli okumalısın, DeVille.”

Kapı, hayretler içindeki yüzüme kapandı.

Duş almak ve işe gitmek için giyinirken geçirdiğim süre boyunca öfkeden kudurdum. Sırf bana gıcıklık olsun diye kendi güvenliğini riske atması kesinlikle kabul edilemezdi! Öyle inatçıydı ki! Onun hayatta mı, yaralı mı yoksa ölü mü olduğunu bilmediğim o anda beni saran korku hâlâ kafamda dolanıp duruyordu. Karımın vücudunun kurşunlarla delik deşik olması ya da kim bilir nereye kaçırılması gibi en kötü senaryolar zihnimde canlanıyordu, bu ezici korku gösterisini durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Midem buruldu ve yediğim son yemeğin kalıntıları tekrar ortaya çıkmakla tehdit etti, geç kalmış olsaydım neler olabileceğini düşününce iki büklüm oldum.

Ceketimi giyerek merdivenden aşağı aceleyle inerken, “Greta!” diye kükredim.

“Efendim, Bay DeVille?” diye seslendi mutfaktan.

“Bu akşam geç saatlere kadar dönmeyeceğim, o yüzden karım için yemek yapma konusundaki yasağını kaldırıyorum. Lütfen ona öğle yemeği için bir şeyler hazırlayabilir misin?”

Köşeden baktı. “Tabii. İsteddiğiniz özel bir şey var mı?”

“O ne istiyorsa sorup onu yaparsın. Ama belki çorba yapmasan iyi olur. Bir haftadır çorba içip durduğu için bıktığından eminim. Bu arada, bana çorba yaptığın için teşekkür ederim. Çok... Besleyicilerdi.”

“Ah hayır, onları ben yapmadım. Kremalı patates çorbasını beğendiniz mi? Bayan DeVille yaparken biraz sorun yaşamıştı.”

Ön kapıya giderken yarı yolda duruverdim. “Ben hastayken çorbaları sen yapmadın mı?”

“Hayır, karınız yaptı. Hastalığınızın bulaşıcı olabileceğinden endişe etti, o yüzden bana bir hafta izin verdi ve eve başka kimsenin girmesine izin vermedi.” Tezgâhı silmeye devam etti ve sonra derin bir nefes aldı. “Zavalıcık. Çok gergindi. Ocak ne zaman garip bir ses çıkarsa beni aradı. Ya da mutfakta gaz kokusu onun beklediğinden daha uzun süre kaldığında. Ocağı elektrikli ocakla değiştirmeyi düşünebilirsiniz, Bay DeVille. Bu ocak, sevgili kız kardeşine olanları ona acı bir şekilde hatırlatıyor olmalı.”

“Kız kardeşi bir bomba patlamasında öldü.”

“Aslında hayır. Bayan DeVille, gazlı ocakları patladıktan sonra çıkan yangında öldüğünü söyledi. Dürüst olmak gerekirse, onun yerinde olsam, muhtemelen bir daha gazlı aletlerin veya herhangi bir alevin yanına yaklaşamazdım. Ama o kız—”

Greta’nın başka ne dediğini duymadım. Onun yerine, merdivenleri koşarak çıkmaya başladım. Cebimdeki çalan telefonu görmezden geldim. Muhtemelen Don arıyordu ama umursamadım bile. Bu da neydi lan? Neden bana söylememişti? Hiç vakit kaybetmeden kapısının önündeydim.

“Tara.”

Tık tık.

“Uyuyorum!” Sinirli, kısa bir cevap. “Git buradan.”

Alnımı beyaz kapıya dayayarak iç çektim. “Neden yalan söyledin? Neden yemeklerimi Greta’nın hazırladığını düşünmeme izin verdin? Ve neden... Neden bana ocakla ilgili sorunun olduğunu söylemedin?”

Kapıya yaklaşırken ayak sesleri yankılandı ve sonra kapıyı biraz araladı. “Yalan söylemedim, DeVille. Sen öyle varsaydın. Tıpkı benim hakkımda başka birçok şeyi varsaydığın gibi.”

“Özür dilerim, *gattina*. Ben... Benden nefret ettiğini sanmıştım.”

“Özürlerini kendine sakla. Özellikle de, senin de çok güzel ifade ettiğin gibi, yemekler berbat olduğu için. Umarım en azından sözleşmeye bıraktığım notlar seni bu kadar hayal kırıklığına uğratmamıştır.”

“Onlar... Harikaydı. Ama onları senin değil, Ginger’ın yazdığını sanmıştım.”

“Hmm. Şey... Belki bir dahaki sefere, sen deli gibi ateşlendiğinde sana o bakabilir, sana zorla ilaç verebilir ve ateşini düşürmek için ağır kıcını soğuk duşa sürükleyebilir.”

Kapı bugün ikinci kez yüzüme çarptı.

Kapının yüzeyine bakakaldım, ne diyeceğimi bilmiyordum, içimde binlerce duygu çalkalanıyordu. Beni boğuyordu. Tüm olanlar halüsinasyon değildi. Ateşin bir ürünü olduğunu sandığım tüm o görüntüler gerçektir. O başından beri oradaydı. Lanet olsun, ben ona aptal bir pislik gibi laflar söylerken, o benim yüzümden ciddi bir şekilde hastalanabilirdi.

Ve gaz ocağı... Siktir! Yemek pişirme konusundaki isteksizliğinin nedenini hiç merak etmemiştim. Bunun onun şımarık tavırlarından biri olduğunu düşünmüştüm. Aklımın ucundan bile geçmemişti... Kahretsin. Günlerdir bana yemek yapıyordu. Tanrım, benim küçük kaosum çok korkmuş olmalıydı ama ona rağmen... Bunu aşmıştı. Benim için. Nankör bir pislik olan benim için.

Gözlerimi kapatıp alnımı tahta yüzeye yasladım. Avuç içlerimi de, sanki o aptal şeyi itip atabilirmişim, aramızdaki lanet bariyeri kaldırmışım gibi kapıya koydum. Ama bizi ayıran kapı değildi. Benim aptalca davranışlarımdı. Bizim...Başladığımız zamandan beri.

“Tara,” dedim boğuk bir sesle.

“Beni rahat bırak!” Boğuk ve biraz kesik kesik olan sözler, önümde duran masif ahşaptan geçip bana ulaştı. “Ve şu lanet telefonu aç! Sinir bozucu.”

“Beni dinliyor musun, Arturo?”

Gözlerimi ellerimden ayırıp Nino’ya baktım. Son bir saati Ajello’nun ofisinde, Yunan örgütü ile başa çıkmak için atacağımız sonraki adımlar hakkında Don’a bilgi vererek geçirmiştik. Ajello’nun telefonu çaldığında, karısıyla konuşmak için ayağa kalkıp uzak köşeye gitti, zihnim yine

daha önce Tara ile aramızda geçen sahneye kaydı. Evden ayrıldığımdan beri düşünebildiğim tek şey bu gibi görünüyordu.

“Pek sayılmaz.” Omzumu silktim. Eve gitme ihtiyacıyla derim kanıncalanıyordu. Tara’ma. Şu anda strateji belirlemek veya işimi yapmak sikimde bile değildi.

Nino konferans masasının diğer tarafından, “Dedim ki, yaşlı Katrakis’i öylece öldüremeyecek olmamız çok kötü,” diye homurdandı. “Mafyada bile siyaset çok boktan bir şey.”

Homurdandım. Brooklyn’deki şantiyede ölen iki güvenlik görevlisi sıradan çalışanlardı, özel bir güvenlik şirketinden geçici olarak tutulan kişilerdi. Kadromuza katmayı düşündüğümüz bir şirketti. Henüz anlaşma tamamlanmamıştı, o yüzden de öldürülen adamların bizden olduğunu iddia edemezdik. Katrakis’in motivasyonu konusunda belirsizlikler vardı. Aile’ye doğrudan bir saldırı olduğuna dair somut bir kanıt olmadan, Yunanlara karşı misilleme yapamazdık.

Suç dünyasında yolunu bulmak zor bir işti. Bu kadar çok oyuncunun böylesine sıkışık olduğu bir yerde, tek bir yanlış hareket, kendinize yarattığınız hareket alanının keyfini sürece kadar uzun süre yaşamanızı ciddi şekilde etkileyebilirdi. Aile’nin refahını tehlikeye atmayacağından emin olmak için, her hareketin sonucu karşılaştırılarak değerlendirilmeliydi. Bunu ben de biliyordum. Bu konuda hiç sorun da yaşamamıştım. Bugüne kadar.

“O orospu çocuğunun omurgasını kıracağım,” diye hırladım. Tara’ya neler olabileceğine dair korku hâlâ midemde bir kaya gibi oturuyordu. Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı düşünmek bile beni delirtiyordu. “Her seferinde tek bir omurunu kırdığımdan emin olacağım. Sonra da Vipers çetesinin geri kalan üyelerini bulup Naos’taki saldırıya katılan her birine aynı şeyi yapacağım.”

“Onlarla uğraşamayacağımızı biliyorsun, Arturo. Ya da Katrakis’e de misilleme yapamayız.”

Evet, biliyordum. Görünüşe göre Vipers çetesinin Yunanlara oldukça borcu varmış. Kokain sevkiyatını ödemek için aldıkları borç para sebebiyle. Bu sabaha kadar bu bağlantının farkında değildik. Katrakis’in onları yönlendirdiğini bilmemize rağmen, yine de yeraltı

dünyasının birbirini yok etmeden bir arada var olmasını sağlayan kurala uymamız gerekiyordu. Bu kural, sadece mağdur tarafın mîsilleme yapabileceğini belirtiyordu. Saldırıya uğrayan Sırplar olduğu için, çeteye veya Yunanlara karşı sadece Drago harekete geçebilirdi. Sırplar bizim iş ortağımız olsa da bu konuda Cosa Nostra'nın eli kolu bağlıydı.

“Umurumda değil.”

“Böylesine güzel ve güneşli bir günde seni bu kadar iyi bir ruh hâlinde görmek ne güzel,” diye kıs kıs güldü Nino. “Evlilik hayatı sana çok yaramış.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Öyle mi? Sana ne kadar mutlu olduğumu göstermek için yine dudağını patlatmamı mı istiyorsun?”

“Hadi ama. O kadar da kötü olamaz.”

Evet, olabilirdi. Şu anda eve gidip küstahlığı yüzünden karımı boğazlamak mı, yoksa onu deli gibi becermek mi istediğime hâlâ karar verememiştim. “Tara’ya, bu durum çözülene kadar yanında ben yokken araziye terk etmesine izin verilmeyeceğini söyledim. Daha ben evden çıkalı beş dakika olmadan güvenliklerden birisi arayıp onun kapıdan sıvışmaya çalıştığını haber verdi.”

“Ona bunu bildirirken çok nazik ve kibar davrandığına şüphem yok.” Nino kollarını başının arkasına atarken sırtı genişledi. “Onu çok sevdiğini ve sadece onun güvenliği için endişe ettiğini de söylediğine eminim. Değil mi?”

“Hayır.” Aslında, eğer ona bir şey olursa Cosa Nostra ile Sırplar arasında çıkabilecek olası sorunları önlemeye çalıştığımı ima etmek için elimden geleni yapmıştım.

“Neden?”

“Bu seni ilgilendirmez, Nino.”

“Siz ikinizin ciddi bir çift terapisine ihtiyacınız var, dostum.”

Burun kemerimi sıktım. Evet, korkarım ki hiçbir ilişki danışmanlığı, benim yaptığım hatayı düzeltmeye yetmezdi. Gururumu bir kenara bırakıp gerçeği itiraf etsem bile... Ona deli gibi âşık olduğumu söylesem bile, bu hiçbir işe yaramazdı. Kadın benden kesinlikle nefret ediyordu. Ona ne söyleyecektim ki? *Aptalın teki*

olduğum için beni affet. Yaptığım her şeyi, seni kendimden uzaklaştırmak istediğim için yaptım. Sana âşık olmaktan kendimi alamadım ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Evet, bu kesinlikle her şeyi düzeltirdi.

Aptallığının nedenini ona nasıl anlatabilirdim? Yıllar boyunca sevgiyi acı ile, kayıp ile ilişkilendirmiştim. Sevdiğin birini kaybetmek, bu dünyadaki herkesin yaşayacağı bir kaderdi ama o sevgi senden en acımasız şekilde koparıldığında, asla iyileşmeyecek kadar derin, pürüzlü bir yara izi bırakırdı. Anne babamı kaybetmiştim. İki kız kardeşimi de neredeyse kaybedecektim, bu da o yarayı yeniden açmıştı. İstediğim son şey, kendime karımı sevme izni vermektir. Sonra da onu kaybetmek. Bu beni mahvederdi. Tamamen yok ederdi. Ruhumu ortadan kaldırırdı.

Tara'nın hayatıma girmesi, hiç beklemediğim bir nakavt yumruğu gibiydi. Daha ilk tanıştığımız anda iptal olmuşum. Ama bunu itiraf edemedim. Kabul edemedim. Onu kaybetme ihtimaliyle yüzleşemedim. İçimde, bunu asla atlatamayacağımı biliyordum. Bu yüzden, kendi yıkımımı önlemek için sevdiğim kadına korkunç şeyler söyleyip yapmıştım. Ne pahasına olursa olsun aşktan kaçınmak için.

"Arturo." Ajello'nun sesi odada yankılanarak beni ürküttü. "Riggo'dan en son ne zaman haber aldın?"

Başımı kaldırıp onun çelik gibi bakışlarıyla karşılaştım. Hâlâ telefonda idi.

"Emin değilim." Hatırlamaya çalışırken alnım kırıştı. "İki, belki üç gün önce. Daha fazla sorumluluk isteyip durarak beni delirtiyordu. Ben de onu Pietro'nun ekibine gönderdim. Katrakis'i takip ederken yardım edebileceğini düşündüm. Ama Pietro bana bir mesaj attı, zaten bu iş için yeterince adamı olduğunu söyledi. Ben de çocuğa başka bir iş bulduğunu düşündüm. Neden sordun?"

"Kız kardeşi, Milene'ye ona ulaşamadığını söylemiş."

"Bu garip. Çocuk çok sinir bozucu olabilir ama her zaman güvenilirirdi." Nino'ya döndüm. "Gözetleme ekibi haber verdi mi?"

"Evet ama bildiğim kadarıyla Riggo onlarla değildi. Katrakis'i tek başına takip etmeye kalkacak kadar aptal olabilir mi?"

İnledim. Bu kesinlikle Riggo'nun yapacağı bir şeye benziyordu. "Adamlarından birine onun arabasındaki GPS'i kontrol etmesini söyleyebilir misin?"

"Buradan kendim yapabilirim."

Ajello başını salladı ve telefon görüşmesine geri döndü, Nino ise dizüstü bilgisayarını açtı. Parmaklarının klavyede çıkardığı hızlı tıkırtılar, patronun ara sıra çıkardığı seslere hafif bir fon müziği karıyordu. Muhtemelen Milene'nin şeytani kedisiyle ilgili başka bir anekdot dinliyordu. Ajello, her hafta yaptığı "o sıska küçük bokudeşme" tehdidini yapmak üzereydi. Ne kadar söylense de sonunda karısını ve onun giderek büyüyen evcil hayvan koleksiyonunu kabul ediyordu.

"Siktir." Nino'nun küfrü odada yankılandı.

"Ne oldu?"

"Riggo'nun arabasındaki ana etiket devre dışı bırakılmış, ben de ikincil GPS'i kullanarak arama yaptım. Yeni başlayanların kullandığı tüm araçlara yedek olarak taktırmıştım." Dizüstü bilgisayarını çevirdi. "Konumuna bak."

Dizüstü bilgisayarını alıp yakına çekti. Ekrandaki haritada, Queen'ste, havaalanının hemen dışında bir yerin üzerinde kırmızı bir işaret görünüyordu.

"Bir depo kompleksi." Kafamı kaldırıp baktım. "Yunanlara ait olan."

BÖLÜM

Yirmi Dört

“E MNİYETTEKİ KAYNAĞIMIZDAN HABER ALDIN MI?” DİYE sordum silahımı kontrol ederken. “Evet.” Nino sağa dönerken başını salladı. “Son yetmiş iki saat içinde Riggo’nun tarifine uyan kimliği belirsiz biri bulunmamış. Yani çocuğun hayatta olmak ihtimali var.”

Dişlerimi sıktım. En iyi ihtimalle bile o olasılık zayıftı. Ama Riggo hayatta olsun ya da olmasın, Katrakis ölü bir adamdı. Cosa Nostra üyesine elini uzattığı anda kendi ölüm fermanını imzalamıştı. Artık, Yunan *stronzonun* peşine düşerek Ajello’yu kızdırma konusunda endişelenmeme bile gerek yoktu. Omurgasını kırmakta sonuna kadar haklı olacaktım.

Bir köşeyi daha dönüp yerel bir nakliye ve dağıtım şirketinin otoparkına girdik. Burası, sürekli hareket hâlinde olan, çok sayıda teslimat kamyonu ile hareketli bir yerdi. Bu, yaklaşmamızı gizlemek için çok uygun olacaktı. Ayrıca, nakliye şirketinin deposunun hemen arkasında bulunan Katrakis’in binasına da yaklaşabilirdik. Güvenlik protokolleri konusunda Nino’nun deli gibi dikkatli olması şansımı zayıd. Riggo’nun arabasına ikinci takip cihazını taktırmamış olsaydı, burayı bulmamız çok daha uzun sürerdi.

“Hâlâ gece olmasını beklememiz gerektiğini düşünüyorum.” Nino arabayı durdurdu. “Bu saatte silahlarla içeri girmek çok riskli. Etrafta çok fazla şahit var ve içeride Katrakis’in kaç adamı olduğunu bilmiyoruz.”

“Adamlarımızı toplamak için zaten çok zaman kaybettik. Hem yakında hava kararacak. Ayrıca tüm bu kamyonlar bize bolca koruma sağlıyor, Belt’in trafiği ve havaalanından gelen gürültü de silah seslerini bastırır.”

Arabadan indiğim sırada, park edilmiş kamyonetlerin arasına altı araç daha park edilmişti. Birden fazla araba kapısının kapanma sesi, uzaktaki gürültülü hareketlilik tarafından bastırıldı. Ağır silahlı yaklaşık iki düzine adamımızın kararlı yüzlerini dikkatle inceledim. Yunan örgütünün tüm gücü deponun içindeyse, silah bakımından ciddi şekilde dezavantajlı durumda kalacağız demekti. Ama bu önemli değildi. Bunu uzun zamandır yapıyorduk.

“Unutmayın, Katrakis benim.”

Adamlar anlayarak başlarını salladılar. Buraya gelmeden önce, saldırı planımızın her ayrıntısını gözden geçirmiştik. Herkes rolünü ve konumunu biliyordu.

İki silahımı da çıkarıp mülkleri birbirinden ayıran sınıra yöneldim.

Bir şeyler yerine oturmuyordu.

Beton zeminde yüzüstü yatan cesedin yanına çömelip onu ters çevirdim. Mermim, piçin sol gözünün hemen üstünden isabet etmişti.

“Tanıdık mı geldi?” Nino yanımdan sordu.

“Hayır.” Dirseklerimi dizlerime dayayıp şahsi depoların sonsuz metal kapılarının sıralandığı uzun, dar koridoru baştan sona süzdüm. “Bu durum hoşuma gitmedi.”

“Evet. Daha fazla direnç bekliyordum.”

İlk saldırdığımız ön büro, yakın zamanda çok daha fazla adamın burada bulunduğu dair kanıtlar gösteriyordu. Odanın her yerine

hâlâ yağlı pizza kutuları ve boş bira kutuları saçılmıştı. Küllükler yarısı içilmiş sigaralarla doluydu ve havada hâlâ sigara dumanı asılıydı. Bütün bunlar, binada küçük bir ordunun bulunduğuna işaret ediyordu.

Ancak ön girişteki, Pietro'nun ekibinin hallettiği iki güvenlik görevlisi ve Nino'nun arka kapıda indirdiği bir güvenlik görevlisi dışında, koridorlarda bir elin parmağını geçmeyecek kadar adamla karşılaşmıştık. Buradaki ölü arkadaşı da sayarsak, toplamda altı kişilerdi. Her birini kontrol ettim ve hiçbirini yaşlı Katrakis değildi. Şantiyeyi ziyaret ettikleri gece, yanında olan beceriksiz koruması da ölüler arasında yoktu.

“Riggo'dan bir iz var mı?” diye sordum.

“Arabası, bağımsız depolardan birinin arkasında bulundu ama kendisinden iz yok. Pietro adamlarımızın yansını binanın uzak ucuna götürdü. Her depoyu arıyorlar.”

Uzun koridordan aşağı, adamlarımızın metal kapıları zorla açtıkları koridora baktım. Bazıları ofiste buldukları cıvata kesicileri veya matkapları kullanarak kilitleri kırarken, diğerleri basitçe kapılara ateş ederek açmayı tercih ediyorlardı.

“Sen sol tarafı al.” Doğrulup sağımdaki en yakın ünitenin kilidine nişan alıp kurşunu sıktım.

Antika mobilyalar. Küfle kaplı ıvır zıvır kutuları. Berbat kokan, eski püskü giysiler. Her üniteyi açarken nefesimi tuttum, Riggo'yu bulmaktan hem korkuyor hem de bulmayı umut ediyordum. Çocuk çoğu zaman baş belasıydı ama ona karşı bir zaafım da vardı. Onun burada olması birçok soruyu akla getiriyordu. Bazı olası cevapları düşünmek istemiyordum. Tahminimce Riggo, Katrakis'i takip ediyordu ve yakalandı. Buraya yaşlı adamla yüzleşmesi için getirildi. Ama neden Cosa Nostra üyesini esir tutma riskini göze alacaklardı ki? Neden önemsiz bir çocuk için intikam riskini göze almışlardı? Tobias Katrakis yeteneklerini kaybetmiş olmalıydı.

“Nino?” diye bağırdım bir kapıyı daha açarken.

“Hâlâ bir şey yok.” Gıcırdayan metal sesinin üzerinden bağırdı. “Pietro'yu dışarıdaki binaları kontrol etmesi için yolladım. Belki onu—*Hassiktir!*”

Dönüp baktığımda, Nino'nun koridorun sonundaki yarısı açık bir kapının altından eğilerek girdiğini gördüm.

"Burada!"

Depoya ulaştığımda, idrar ve kanın kokusu yüzüme çarptı. Daracık odadaki tavan lambası yanmıyordu ama koridordan sızan ışık, kirli zeminde kıvrılmış bedeni aydınlatmaya yetiyordu.

"Onu fena hırpalamışlar," dedi Nino kulağına dayadığı telefona. Diğer eliyle Riggo'nun boynunu kontrol ediyordu. "Nabızı zayıf ama var. Çocuğun bilinci kapalı. Onu hemen kliniğe götürmeliyiz."

Riggo'nun yanına çömedim, Nino Ilaria'ya durumu anlatırken ben de diğer yaralarını kontrol etmeye koyuldum. Çocuğun yüzündeki morluklar ve şişlikler, kafasına birçok darbe aldığını gösteriyordu. Her iki gözü de şişmiş ve kapanmıştı, ağzının ve kaşlarının çevresinde kesikler vardı. Üzerinde gömlek yoktu ve gövdesi, özellikle karnı ve göğsü, daha fazla morlukla kaplıydı. Kurşun yarası yoktu ama iç kanaması olduğu kesindi. Ayrıca sağ başparmağı da yoktu. Alçaklar çocuğu dövmüş, işkence etmiş ve ölüme terk etmişlerdi.

"Biz mi götürüyoruz?" diye sordum.

"Evet. Ilaria direkt oraya gidiyor. Ambulansın gelmesini bekleyemeyeceğimizi söylüyor."

Ben kollarından, Nino da bacaklarından tuttu ve Riggo hiç tepki vermedi. Tam binadan çıkıp Pietro'nun arka girişe getirdiği arabaya doğru gelmek üzereyken çocuk acı içinde inleyerek kıpırdanmaya başladı.

"Aldık seni," diye sakinleştirdim. "Güvendesin Riggo."

"Bay DeVille?" diye hırıltıyla sordu.

"Evet. Sakin ol, seni hemen doktora götüreceğiz. Konuşma."

"Ben... Çok üzgünüm... Bay DeVille." Zayıf bir sesle konuştu. "Yüzük... Yüzük..."

Pietro arabanın kapısını açık tutarken, Nino ve ben Riggo'yu arka koltuğa nazikçe yatırdık. "Şu anda mücevherlerden bahsetmenin sırası değil, dostum."

Başparmağı olmayan eli, bileğimi mengene gibi kavradı. Bu kavrayışın ardındaki güç, onun durumundaki birinden beklediğimden çok daha fazlaydı.

“Onu buldular,” dedi boğuk bir sesle. “Stavros’un yüzüğünü. Bagajımda. Onu... Taşındığımda düşmüş olmalı. Onlar... Onlar bilmek istediler... Nasıl... Oraya geldiğini.”

Gözlerimi kapattım. *Kahretsin.*

“İstemedim, Bay DeVille ama... Sanırım onlara... Her şeyi anlattım.”

“Sorun değil, Riggo.” Eline vurdum. Hiçbir şey değişmedi. Sadece artık Katrakis’in beni öldürmenin peşinde olduğunu biliyordum, ben de bu arada onu bulup öldürmeye çalışıyordum. “Bileğimi bırakabilirsin, seni kliniğe götüreceğiz.”

“Onlar... Bayan Tara’ya zarar vermezler, değil mi?”

Birden kanım dondu. “Ne?”

“Yunan’ın halefini o öldürdü. Ben... Ben onlara sizin söylediğini-
zi duyduğumu söyledim...”

Hiç bilmediğim bir korku beni sardı, eğilip onun her sözünü anlamaya çalıştım. Riggo’nun nefes alışı zorlaştı ve her kelimesi giderek zayıfladı.

“Hepsi... Hepsi gitti...”

“Nereye?” diye bağırdım, omuzlarını sallayarak onu uyanık tutmaya çalıştım. “Nereye gittiler?”

“Ev... Evine... Sizin eve gittiler.”

“Bu akşam film izleyecek havamda değilim, Sienna. Belki yarın gelebilirim?” Telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırdım, böylece ellerim serbest kaldı. “Zaten Riggo ortalarda yok ve Tony’yi beni oraya getirmesi için ikna edemeyeceğimden eminim. Majestelerinin emriyle ‘kilit altında’ olduğumu biliyor.”

“Gerçekten de helikopter değil, araba almalıydın,” diye kıkırdadı Sienna. “Ben de tecritteyim. Drago çıldırmış durumda. Sabah altından beri adamlarını seferber edip Yunanlara saldırı planlıyor.”

Metal kapı kilidinin küçük menteşeli kısmını kapı paneline tutturup matkabı elime aldım. “Bunu yapacağını biliyordum. O

İspanyol yer karoları sınırlı sayıda üretilmişti. Onların yerine yenilerini bulamayacak.”

“Mesele o değil— Tara? Orada mısın? O ses de ne?”

“Kilit takıyorum!” Matkabın sesini bastırmak için bağırdım.

“Ne?”

“Kilerde buldum ve—” Ahşap yüzeyden büyük bir parça koptu. “Ayy.”

“Tara? Ne halt ediyorsun sen?”

İç çekip elektrikli aleti kapattım. Kapının diğer tarafına yaslanıp yere doğru kaydım, ayaklarımı önümde uzattım. “Odamı ağabeyinin odasına bağlayan kapılara asma kilit takıyorum. En azından deniyorum.”

“Peki bunu neden yapıyorsun?”

“Arturo’nun bu gece benim yatağıma girmesini engellemek için. Ya da benim onun yatağına. Birini seç işte.”

“Çünkü?”

“Çünkü o zaman tavşanlar gibi sevişiriz. Bana kendimi bu dünyadan uçmuşum gibi hissettirir. Sonra da kollarında uykuya dalar ve hayatımın en iyi uykusunu çekerim.”

“Ve bu... Kötü mü?”

“Çok kötü.” Beni göremese de başımı salladım.

“İıı... Neden?”

“Aman Tanrım! Keser misin?”

“Kocanla yatmanın ve bundan hoşnut olmanın neden *kötü* olduğunu açıklayınca keserim.”

“Çünkü o benim hayal ettiğim romantik kahraman değil! Benim hayal ettiğim parlak zırhlı şövalye değil! Benim âşık olmam gereken kişi şövalyemdi, Sienna, lanet olası Şeytan değil!” Parmaklarımı saçlarıma geçirip kafa derimi tırmaladım. “Tanrım. Hayatımdaki her şeyi nasıl mahvediyorum? Kendi uydurduğum masalı bile?”

“Tara...”

“Dün gece seni aramadan önce ne yaptığımı bilmek ister misin? Yatakta uyanık yatairken, Arturo’nun yanına kıvrılıp aramızdaki bu şey gerçek olsaydı nasıl olurdu diye hayal ettim. Normal bir şekilde

başlayan mutlu bir evlilik. Belki tanışır ve seninle Drago'nun her zaman ne kadar aşk meşk içinde olduğunuzu görünce ânında bağ kurardık. Randevulara, gerçek randevulara çıkardık! Güldüğümüz, havadan sudan her şey hakkında konuştuğumuz randevulara. Kitaplardan. Onun işinden. Gazetelerini yaşlı bir adam gibi okuduğu için onunla dalga geçerdim.” Ağzımdan hüzünlü bir kahkaha kaçtı. “Yavaş yavaş birbirimizi tanırdık. Ona iş belgelerini nasıl düzenleyeceğini gösterirdim, o da bana yemek yapmayı öğretirdi. Birlikte eğlenirdik. Bir noktada, Arturo beni kötü adamlardan kurtarırdı elbette. Belki dışarıdayken çantamı çalmaya çalışan bir hırsızdan ama benim cesur şövalyem o piçi kovalardı.” Bu sefer, fırlayan kıkırdamam göğsümden kurtulan bir hıçkırıya dönüştü. “Tanrım, bu çok aptalca. Fantezilerimin dışında, böyle bir şeyin olacağını hayal bile edemiyorum. Tek hayal edebildiğim, ağabeyinin kaldırımında durup benim kötü talihime gülmesi.”

“Arturo asla böyle bir şey yapmaz. Kesinlikle kötü adamı sokakta kovalardı,” diye araya girdi Sienna. “Ve onu yakaladığında muhtemelen adamın kollarını ve bacaklarını kırardı. Arturo da seni seviyor, Tara. Biliyorum.”

“Yaa, tabii. Asılsız teorilerini aklında tut ve lütfen yeni hayallerimi bölme. Nerede kalmıştım? Ah, evet. Güzel bir günde, Arturo harika romantik bir yer seçip dizinin üstüne çökerdi. Bir sürü şahidin önünde! Bir sürü, bir sürü şahit. Beni sevdiğini ve bensiz yaşayamayacağını söylerdi. Sonra da onunla evlenmemi, karısı olmamı isterdi.”

Gözlerimi kapatıp, zihnimde o sahneyi canlandırdım. O kadar da zor değildi. Hayal gücüm her zaman harika olmuştu. Arturo, şık takım elbiselerinden birini giymiş, yere diz çökmüş... Şüpheliydi ama olabilirdi. Sonuçta bu da bir gelenektir. Ancak, ne kadar denersem deneyeyim, onun bana o sözleri söylediğini hayal edemiyordum. Ben bile o kadar hayalperest değildim.

“Eğer bu gerçekten olsaydı, sen...” Sienna'nın sesi, hattın diğer ucunda neredeyse bir fısıltı gibiydi. “Evet der miydin?”

“Evet. Derdi—”

Evin dışındaki sessizlik otomatik silah sesleriyle bozuldu.

Kendimi yüzüstü yere attım, ellerimle başımı korudum. Silah sesleri uzaktan geliyor gibiydi, sanki bahçe kapısının ilerisinden. Yine de önlem almazsan serseri bir kurşun gelir seni bulurdu.

“Şey...” dedim düşürdüğüm telefona uzanıp. “Son zamanlarda ağabeyin birini kızdırdı mı?” Yatak odasının yerinde bir pencereye doğru sürünürken nefes nefeseydim.

“Sanmıyorum? Neden? Ayrıca şu lanet matkabı kapatır mısın? Seni zar zor duyabiliyorum!”

“O matkap değil.” Pencerenin kenarından yavaşça göz attım. Ağaç dallarının arasından ve bahçeyi çevreleyen çalı çitinin üzerinden ritmik ışıklar parlayıp sönüyordu, silahların patlamasıyla aynı ritimdelere. Arturo’nun baştan ayağa silahlı adamlarından dördü araç yolundan koşarak bahçe kapısına doğru gidiyorlardı. Bağırışları gecede yankılandı, daha fazla koruma dışarı döküldü. Kimileri arkadaşlarının arkasından koşmaya başladı, diğerleri evde savunma pozisyonuna geçtiler. Tony’nin ön kapının yanındaki taş sütunlardan birinin arkasına çömeldiğini gördüm, otomatik tüfeği hazırda. “Sanırım... Saldırı altındayız.”

“Ne?!” Sienna’nın histerik çılgılığı kulağımda patladı. “Güvenli bir yere gidip kapıyı kilitle. Arturo’yu ara! Drago’ya haber—”

Çılgın bağırışları yarıda kesildi. Kahretsin. Telefonumu şarj etmeyi unutup durmamın bir gün başıma bela açacağını biliyordum. İşe yaramaz tuğlayı yatağın üstüne fırlatıp Arturo’nun yatak odasına fırladım. Arka bahçeye bakan birkaç penceresi vardı. Dün evin güvenliğini artırdığına göre, buralarda en az yirmi adam olmalıydı. Ana kapıdan içeri girmeye çalışanları durdurmak için fazlasıyla yeterliydi.

Mülkü çevreleyen taş duvarlar burayı oldukça geçilmez hâle getiriyordu. İçeri girmenin diğer yolu, garajın arkasındaki duvar boyunca uzanan, mülkün arka tarafında bulunan ağır şekilde güçlendirilmiş çelik kapıydı. Bu kapı neredeyse hiç kullanılmıyordu ve Riggo’nun dediğine göre sadece parmak iziyle açılabilirdi.

Ancak kocamın yatağının yanındaki tavandan yere kadar uzanan pencereye ulaştığımda, zemin ayaklarımın altından kaydı sanki.

Müstakil garaja giden yaprak dökmeyen çalılarının hemen ötesinde, birkaç karanlık silüet eve doğru gizlice yaklaşıyordu. Duvarı aşmışlardı.

Onların beni bulamayacağı bir yere saklanmak için dönüp aranırken, birden aklıma geldi. Greta. Aşağıdaydı. Bugün geç saate kalmıştı. *Kahretsin!* Odadan koşarak çıktım.

Arturo bana silahlarını nerede sakladığını hiç göstermemişti ve kendi silahım da yoktu. Odalarımızı birbirine bağlayan kapıya doğru gidip alet kutusundan çekici kaptım. Çok iyi bir silah sayılmazdı ama hiç yoktan iyiydi herhâlde. Kalbim boğazımda atıyordu ve adımlarımı yumuşak tutmaya çalışarak merdivenden koşarken dakikada bir kilometre hızla çarpıyordu.

Giriş holü boştu, ön kapılar kapalıydı. Zemin kat pencerelerle kaplıyken bunun pek bir faydası yoktu ya, neyse. Koridorda mutfığa doğru koşarken, birden fazla saldırganın camları kırarak içeri girme olasılığını düşünmemeye çalıştım.

Greta'yı lavaboya doğru eğilmiş, kocaman bir tavayı ovarken buldum, kalçaları benim duyamadığım bir müziğe göre sallanıyordu. Her zaman taktığı pembe kulaklıkları kulaklarındaydı. Rahatlayarak iç çektim.

"Greta!" Kabloyu kapıp cihazı sol kulağından çıkardım.

"Bayan DeVille? Ne—"

Dışarıda bir başka silah sesi duyuldu. Bu seferki öncekinden çok daha yakındı. Greta'nın yüzündeki hafif şaşkınlık ifadesi tam bir paniğe dönüştü. Bembeyaz kesildi, ten rengi anında attı.

"Yukarı çıkmalıyız, sessizce. Merak etme. Bir şey olmayacak," diye fısıldadım, söylediklerimin doğru olmasını umuyordum. Ayrıca bunun kulağa biraz olsun güven verici gelmesini de umuyordum.

Başını salladı, tepeden tırnağa titriyor olsa da elimi kemiklerimi kıracak kadar sıkı tuttu. Greta'yı giriş salonuna doğru götürürken çekicinin sapını sıkıca kavradım.

Merdiveni yarılادığımızda, silah sesleri yakından geldi. Bu defa arka bahçeden geliyor gibiydi. Silahların aralıksız takırtılarının arasına yüksek sesli bağırışlar ve kesik sesli emirler karışıyordu. Seslerin arasından Tony'ninkini tanıdım. Saldırganlar ilk düşündüğümünden

daha fazla olmalıydı, Arturo'nun adamları henüz onları durduramamışsa birçok farklı yönden ilerliyor olmalıydılar.

Greta ayakları yere kök salmış bir hâlde donakaldı. Üst kata çıkarken onu resmen arkamdan sürüklemem gerekti.

"Arturo hangi cehennemde?" diye homurdanırken Greta'yı yetiştirmesi için çekmeye devam ettim. "Hâlâ Don'la toplantıda mı? Şimdiye kadar birisi onu aramış olmalı. Tony ya da diğerlerinden biri ona başımıza gelen felaketi anlatmamış olabilir mi? Geri dönüyor olmalı. Ya da belki çoktan gelmiştir ve—"

Olduğum yerde durdum. Eğer kocam buradaysa, muhtemelen dış kapıda demekti. Çatışmanın en yoğun olduğu yerde. Tanrım!

"Greta!" Ona bakmak için döndüm. "Al bunu," deyip çekici eline tutuşturdum. "Yatak odalarından birine gidip kendini içeri kilitle. Pencerelerden uzak dur. Anladın mı?"

"Evet... Ama... Peki siz?"

"Ben iyi olacağım. Telefonun nerede?"

"Telefonum mu?"

"Evet. Nerede?"

"Ben... Mutfakta bıraktım. Sanırım ocağın yanında."

"Tamam. Şimdi git." Onu merdivenlerden yukarı itekledim.

O ikinci katın sahanlığına ulaşır ulaşmaz mutfığa koştum. Arturo'ya ulaşmam lazımdı. Onun iyi olduğunu bilmem *lazımdı*, yoksa kalan aklımı da kaybedecektim.

Greta'nın telefonu tam söylediği yerdeydi. Hayatım buna bağılıymış gibi telefonu kaptım ve Arturo'nun numarasını tuşladım. Bu numarayı ne zaman ezberlediğimi bile bilmiyordum. Telefon çaldı. Ve çaldı. Sonra sesli mesaja geçti.

"Lanet olsun, Arturo!" Tezgâha vurdum ve numarayı tekrar tuşladım. Eğer kendini öldürttüyse, onu boğacaktım. "Aç. Aç. Lütfen aç!"

Silah sesleri ve erkeklerin bağırışları sanki mutfığın duvarlarının hemen dışında gibiydi ama ben tüm bunları engellemeye çalıştım ve sadece çalan sese konsantre oldum. Telefonun aşına olduğum sesi

bir umut veriyordu, ta ki beni tekrar sesli mesaja yönlendirene kadar. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin!

Tekrar aradım.

Tekrar.

Tekrar.

Arkamdan bir yerden camın kırılma sesi gelirken hattan öfkeli bir adamın bağıışı geldi, "NE VAR?"

Rahatladım. Ezici bir rahatlamayla doldum. Hayatımda hiç böyle bir huzur hissetmemiştim.

"İyisin," diye soludum.

Arkamı döndüğümde, o mutluluk veren his kuru bir dal gibi kırıldı. Saf bir dehşet beni boğazlamaya başladı.

"Tara!" Arturo telefonda bağırdı. "Neredesin?"

Konuşamıyordum. Düşünemiyordum. Kalbim atıyor mu ondan bile emin bile değildim. Yere yayılan turuncu alevlere bakakaldım.

"TARA!"

Ateş, sudaki dalgalar gibi hareket ediyor, gölün yüzeyindeki dalgaları andırarak her yöne yayılıyordu. Daha fazla cam kırılırken oturma odasının penceresinden içeri bir şey uçtu. Küçük. Patlayıcı. Anında bir ateş topuna dönüştü. Parlaklık dindiğinde, çarpma noktasından daha fazla alev yayıldı.

Oturma odası artık tamamen alevler içindeydi. Halı. Kanepe. Kitap rafları.

Geliyordu. Ateşin kolları bana uzanıyordu.

Yaklaşıyordu.

Yaklaşıyordu.

Yaklaşıyordu.

Gözlerimi ayıramıyordum. Hareket edemiyordum. Ses çıkaramıyordum.

Dünyam cehenneme döndü.

"Siktir, bebeğim, nerede olduğunu söyle! Senin için geliyorum!"

Nefes alma kabiliyetimi yitirdim. Duman ve onun iğrenç yanık kokusu duyularımı istila edince ciğerlerim durdu. Geçen zamana rağmen, o koku hafızama kalıcı olarak kazınmıştı.

Çatırt.

Daha fazla kırılan pencere.

Çatırt.

Sağımdan bir tane daha.

Çatırt.

Bu mutfaktan geldi.

Alevlerin ayaklarımın etrafında dönmesini bekledim.

Hiçbir şey olmadı. Garipti. Neden alev yoktu?

Camdaki kocaman delikler bir tür mini rüzgâr tüneli oluşturdu. Üzerime doğru bir esinti geldi. Kısa ve rahatsız edici olsa da bu felci atlatmam için yeterli değildi.

Dışarıda gece çökmüştü. Karanlık, ateşin ulaşamadığı her şeyi yutmuştu. Hiçbir şey hareket etmiyordu. O karanlıkta hiçbir şey yoktu. Rüzgâr ve kalbimin çekiç gibi yankılanan sesinden başka hiçbir şey yoktu.

Gözlerimi dikip baktım. Etrafımdaki alevlerin titrek ışıyla aydınlanan, kırık mutfak penceresinin çerçevesini dolduran adamın figürüne baktım.

Stavros'un babası.

Silahını kaldırdı. Bana doğrulttu.

Gülümsüyordu.

"Tara!" Arturo telefonun diğer ucunda bağıırıyordu. Sesinde çaresizlik vardı. Ve çok, çok uzaktı.

Bir şey yapmalıydım, değil mi? Eğilmeliydim. Kaçmalıydım. Sihirli bir şekilde ışınlanmalıydım. Başka seçeneğim var mıydı?

Ama hiçbir şey yapamadım. Net düşünemedim bile. Sanki bedenimin dışında sıkışıp kalmış bir gözlemci gibiydim. Tek bir basit hareketi bile yapamayan bir seyirciydim. Vücudum tam bu pozisyonunda donmuş durumdaydı, telefon kulağıma sıkıca bastırılmıştı ve uzuvlarım bir santim bile kıpırdamıyordu.

Silahın ateşlendiğini bile duymadım. Ateşlendiğini anlamamın tek nedeni hissettiğim yanma hissiydi. Arkamdaki ısı duvarından değil, karnımdaki içimi parçalayan acıdan. Dizlerim tutmadı, bacaklarım güçlerini yitirip kıvrıldı. Fayans zemine yan şekilde düştüm.

Uzandım.

Hareketsizce.

Bir şekilde telefonu kulağıma bastırmayı başardım. Görüş alanım: tamamen alevlere teslim olmuş oturma odasıydı.

“Aynı,” diye fısıldadım. “Yangın. Aynı kokuyor.”

Aracımdan dışarı fırladım, bakışlarım engellenmiş kapının ötesindeki eve ve kurşunlarla delik deşik edilmiş bir aracın kalıntılarına kaydı. İçerideki titreyen turuncu ışıkları, kırık pencerelerden yükselen yoğun dumanları görünce damarlarımdaki kan buz kesti.

Hayır!

Ben öfkeli cehenneme doğru koşarken, çarpan kalbimin gürültüsü kaotik silah seslerini bastırdı.

“Tara!” diye bağırdım telefona. “Evden çıkman lazım. Hemen.”

Bir mermi omzumu sıyrınca kolumdan bir acı geçip gitti. Dikkate almadım. Karşılık vermek için durmadım bile. Yanan evle aramda neredeyse yüz elli metre vardı. Ve karım içerideydi.

“Beni duyuyor musun, Tara? Çıkabilir misin?”

Sığ bir nefes aldı. “Unutamıyorum.” Sesi garip bir şekilde sakin-di. Hatta huzurlu.

“Tara!” diye bağırdım. Bunun, onu içinde bulunduğu bariz sersemlikten çıkaracağını umuyordum. Muhtemelen şokta ve panik hâlindeydi. Greta’nın Tara’nın yatak odasındaki şömineyi yaktığı gece, karım ben ona sarılana kadar olduğu yerde donakalmış gibiydi.

“Bu koku. Bu... Cehennem gibi sıcaklık. Dina’yı kaybettiğimiz gece de aynıydı. Annemle babamı. Yirmi yıl. Yirmi yıl oldu ama unutamıyorum.”

Otomatik silahlı bir adam, sağımda yere diz çökmüş, Tara’nın helikopterini siper olarak kullanıyordu. Şarjörü değiştiriyordu, ateş etmeye hazırlanıyordu. Koşmaya devam ederken onu kafasından vurdum. “Oradan çıkmalısın, *gattina!* Lütfen!”

“Drago önce Dina’yı çıkarmalıydı.” Tara’nın sesi sanki beni duymamış gibi sakin kaldı. “Ben ağladım. O ağlamadı. O da beni seçti. Yanlış kardeşi seçti. Ben daha cesur olsaydım Dina hâlâ hayatta olurdu, o zaman Drago benim yerime onu seçebilirdi.”

Ona ulaşmak için çaresizce, “Tara!” diye bağırdım. Artık ön kapı ile aramda yirmi adımdan az mesafe vardı.

“Her şeyi mahvettim.” Sesi çok zayıf, çok kederliydi. “Zaten her şeyi mahvediyorum.”

Garaj yolunun uzak ucunda, Tony’nin bir kadını destekleyerek evden çıkardığını fark ettim. Bir an için Tara olduğunu düşündüm. Ama hayır, Greta’ydı.

“O nerede?” diye bağırarak onlara doğru koşturdum.

Hizmetçim başını kaldırdı, yüzü solgundu. “O,”öksürdü. “Hâlâ içeride.”

Ezici bir korku kalbimi sıkıştırdı, evimi yok eden alevlerden daha hızlı bir şekilde vücudumun her hücresine yayıldı. Koşmaya başlayarak mesafeyi kapattım ve ön kapıyı tekmeleyip açtım.

Yoğun, siyah duman ve inanılmaz bir sıcaklık yüzüme çarptı. Silahı attım, ceketimin yakasını burnuma kadar çektim ve içeri girdim.

Molotof kokteyllerinin çoğu oturma odasının pencerelerinden atılmış gibi görünüyordu çünkü ön kapının solundaki tüm alan alevler içindeydi. Yangın batı duvarının tamamına yayılmış, perdeleri ve mobilyaları yakmış, tavana kadar çıkmıştı.

Dışarıdaki silah seslerinin yerini seslenmeler aldı ve diğerlerinin arasında Nino’nun sesini tanıdım, benim adımları haykırıyordu. Dışarı çıkmam için bağıırıyordu.

Karım olmadan hiçbir yere gitmeyecektim. İkimizin de bu lanet evde yanıp kül olacağımız anlamına gelse bile.

“Tara! Cevap ver, bebeğim. Neredesin?” Telefona bağırdım ama onun tarafında hiçbir ses yoktu.

Alevler ana merdivenleri geçip zemin katın diğer tarafına doğru ilerliyordu. Her şeyin devasa bir fırına dönüşmesine sadece birkaç dakika kalmıştı ve ben onu göremiyordum! Karımı bulamıyordum! Duman ve kavurucu sıcaklık yüzünden bir bok göremiyordum.

Telefon.

Elimde hâlâ telefon vardı.

Yarı kör hâlde, zar zor telefonu kapatıp hemen tekrar aradım. Ciğerlerim dumanla doldu ve alevlerin çatırtısının, kendi kalbimin gürültüsünün üzerinden telefonun zil sesini duymak için dua ederek sendeledim. İkinci kata erişim, tavandan yere kadar varan ateşle engellenmişti. *Madonna Santa*, lütfen, lütfen yukarıda olmasın.

Yoğun gürültünün arasından zar zor duyulabilen zayıf bir melodi. Mutfağın bir yerinden geliyordu. Arkamı döndüm.

Oradaydı. Kahvaltı barının hemen arkasında, cenin gibi kıvrılmış karım karo zeminde yatıyordu. Tanrıya şükür, alevler henüz ona ulaşmamıştı.

“Tara!” Hayvani bir kükreme göğsümden çıkarken koşup onu kollarımın arasına aldım. Şu noktada yüzünü net olarak göremiyordum ama avucumun altında göğsünün yükseldiğini hissediyordum.

Hayatta.

“Buldum seni bebeğim,” diye fısıldadım. “Seni buldum.”

Değerli yükümü kucaklayarak evimizi yok eden cehennem ateşinin içinden onu geçirip götürdüm. Karımı bulmama izin verdiği için Tanrı’ya ve yukarıdaki tüm azizlere şükrettim. Çok geç kalmadığım için. Bana onu kurtarma şansı verdiği için. O olmazsa, ben de olmazdım.

Dışarı adım attığım anda Nino, “Arturo!” diye bağırarak bana doğru koştu.

“Onu doktora götürmem lazım,” derken bir yandan da gözlerimle vücudunu tarayarak yaralarını kontrol ettim. “Çok fazla duman solmuş ol—”

Kelimeler dudaklarımda kaldı. Panik. Ezici bir panik, bir yük treni gibi çarpıverdi. Gözlerimin önündeki manzara gerçek olamazdı. Kan. Tara’nın güvercin grisi kazağının önü kanla kaplıydı.

“TARA!” diye kükredim.

BÖLÜM

girmi beş

SESLER BİRKAÇ TANE. UZAKTAN GELİYORDU. HERKES AYNI ANDA konuşuyordu. Ne söylediklerini ayırt etmek zordu. Her şey boğuktu, yoğun bir sisle kaplanmış gibiydi. Ancak enerjilerini karıştırmak mümkün değildi. Endişelilerdi. Acele ediyorlardı.

Neredeydim ben? Neler oluyordu?

Özellikle bir ses diğerlerinden daha yüksek çıkıyordu. Çok yüksek. Fazla yüksek. Emirler yağdırıyordu. Bu sesi tanıyordum. Öfkeli, yatıştırıcı, tahrik olmuş hâlini duymuştum. Ama şimdi, bu seste tanıdık olmayan bir şey vardı. Titriyordu. Bazı kelimelerde çatlıyordu. Bu... Tuhaftı. Kocamın sesi asla titremezdi. Tanrım, o iyi miydi?

“Gazla lan, Nino! Daha hızlı git, yoksa yemin ederim seni kendi ellerimle öldürürüm!”

Ah. Tek nefeste birden fazla küfrediyordu. Kötü bir şey olmuştu kesin. Aksi takdirde bu kadar küfretmezdi. En azından etrafta başkaları varken. Bana ederdi çünkü onu çıldırtmakta ustaydım, o normaldi. Sanırım onun içindeki şeytanı ortaya çıkarmayı biliyordum. Diğerlerine karşı her zaman kibardı.

“Siktir. Kanama durmuyor. Siktir, bebeğim, dayan.” Bir el yanağımı okşadı. “Sakun beni terk etmeye kalkma, *gattina*.” Dudaklarını dudak-

lanıma sertçe bastırdı. Titreyen dudaklar. Yine de çok tanıdıktı. Geride bıraktıkları tuzlu tat hariç. “Bizi şu siktiğimin hastanesine götür artık!”

Görüntüler zihnimde belirmeye başladı. Film fragmanlarındaki gibi kısa sahneler. Sesler o kadar karışıktı ki onları olay örgüsüyle ilişkilendiremiyordum. Silah sesleri. Koşma sesleri. Çalan bir telefon. Tekrar tekrar kırılan camlar. Yoğun duman kokusu. Alevler. Parıldayan, kıvrılan, yükselen. Perdelerin üstünde, yerde, duvarlarda. Çok büyüleyici ama aynı zamanda korkutucuydu. Sonra karanlık. Bir adam. Pencerede silahlı bir adam. Acı.

Ne garip. Artık hissetmiyordum.

Acıyı hissetmiyordum. Sıcaklığı hissetmiyordum. Bekle, o gerçek miydi?

“Ne kadar kaldı, Nino?”

“On dakikadan az. Yaraya baskı yapmaya devam et.”

Kocam. Alevlerin ortasında duran kocam. Şeytan’ın kendisi gibi, ateşten hiç etkilenmeden, şiddetli fırtınanın içinden bana doğru koşuyordu. Gerçekten yanan bir eve mi dalmıştı? Beni kurtarmak için? Hayır. Başka bir rüya olmalıydı.

“On dakika, bebeğim.” Dudakları yine dudaklarıminin üzerindeydi. “Dayanman lazım. On dakika daha dayan, oraya varacağız. Lütfen, lütfen dayan.”

Sesi garip geliyordu. Tonu... Yalvarır gibiydi. Arturo’nun daha önce hiçbir şey için yalvardığım duymamıştım. Gözlerimi açtuğimde, görüşüm bulanıklaştı ama üzerime eğilen kocamı seçebildim. Saçları darmadağınaktı, çıldırmış gibi görünen yüzünde siyah ve kırmızı lekeler vardı.

Bok gibi görünüyordu.

“*Gattina?*” diye boğuk bir sesle sordu.

Bana böyle seslenmesini seviyordum. Bir top gibi kıvrılıp mır-lamak istememe neden oldu. Bu çok hoş olurdu çünkü çok, çok üşüyordum. Ve göz kapaklarım çok ağır geliyordu. Şu anda biraz kestirmek çok iyi olurdu.

“Hayır. Hayır! HAYIR!” Parmaklarını ensemden saçlarıminin arasından geçirdi. “Benimle kal. Gözlerini aç, bebeğim!”

İstiyordum. Çok istiyordum. Ama zordu.

“Lütfen, Tara. Bana bak.”

Kahretsin, çok ısrarcıydı.

“Drago’yu öldürürüm!”

Ne?

“Yemin ederim, gözlerini açmazsan ağabeyini öldürürüm.” Sesi o kadar titredi ki kesinlikle çatlıyordu. Bu da tehditkâr havayı biraz bozdu.

“Sen... Palavracısın, Arturo,” diye fısıldadım, göz kapaklarımı biraz araladım.

“Biliyorum.” Başını sallayarak onayladı.

Yüzü çok yakındı. Tam önümdeydi. Biraz sallanıyordu. Hayal görüyor olmalıydım çünkü gözleri kırmızı ve şişkindi, yanaklarında ıslaklık var gibi görünüyordu.

Elim bir ton ağırlığında gibi gelse de son gücümle kaldırdım. Parmaklarımla, sakallarla sertleşen cildini okşadım. Islaktı.

“Neden ağlıyorsun?”

Gülümsedi. Hüzünlü bir gülümsemeydi. Karanlık, ıslak gözlerine hiç ulaşmayan bir gülümseme.

“Hayatımı sensiz hayal edemiyorum, *gattina*. Lütfen, beni terk etme,” dedi boğuk bir sesle.

Parmaklarım dudaklarının üzerinde, o yumuşak, küçük gülümsemenin üzerinde dolaştı. Benim sonsuza kadar mutlu yaşamımın bir parçası olmasını istediğim bir gülümsemeydi.

Işıklar sönmeden önce, “Parlak zırhın görünüyor,” diye fısıldadım.

Bir dakika, kırk yedi saniye.

Sonsuzluk.

Karımın ameliyat masasında kalbi durduktan sonra, cehennemde yandığım süre buydu. Ta ki kalp masajı ve epinefrin ile kalbini

yeniden çalıştırıncaya kadar. Ta ki benim kalbim de yeniden atmaya başlayıncaya kadar.

O öldü.

Karım öldü.

“Bir klempe ihtiyacım var. Hemen!” Ilaria’nın sesi ameliyathanede yankılandı. “Kahretsin. Çok fazla kan kaybediyor. Bir torba daha 0 negatif kan lazım.”

“Elimizde son bir tane kaldı, doktor hanım.”

Kafamı, bu sözleri söyleyen hemşireye doğru çevirdim. “Ne?”

“Elimizdekileri Riggo’ya kullandık. Durumu kritikti, ameliyathaneye kaldırılmadan önce test yapmaya zaman olmadı.”

“O zaman Tara’yı test edin ve ona uygun kanı verin!”

“Zaten yaptık. 0 negatif. Başka kan grubunu alamaz.”

0 negatif. Benim gibi. “Kan alma setini getir,” diye bağırdım. “Benim kanımı alıp ona vereceksiniz.”

“Doğrudan kan nakli yapılmaz, Bay DeVille. Çok riskli. Bağışlanan kan, hastaya verilmeden önce test edilip işlenmelidir.”

“*Karımın* kan kaybından ölmesinden daha mı riskli?” diye bağırdım. “Kiti getirin!”

“Doktor Hanım?” Ilaria’ya korku dolu bir bakış attı.

“Yap,” dedi Ilaria dikkatini işinden ayırmadan. “Sadece bir ünite. O da yaralı ve bundan fazlasını veremez.”

Sandalyeyi çekip ameliyathaneyi gören gözlem penceresinin yanına bıraktıktan sonra sandalyeye çöktüm, ameliyat masasındaki Tara’yı izlemeye devam ederken kolumu sıvamaya koyuldum. Bir teknisyen, kan almak için gerekli malzemelerle birlikte içeri koştu. Her şeyi ayarladıktan ve beni hazırladıktan sonra, iğneyi sol kolumdaki damara soktu. Kan akmaya başladı ve tam gitmek üzereyken diğer kolumu uzattım.

“Şimdi sağ kolumdan,” diye emrettim.

“Ama doktor dedi ki—”

“Yap dedim!”

Teknisyen yutkundu, başını salladı ve başka bir kan alma kiti almak için aceleyle odadan çıktı. Kanın daha hızlı akması için yum-

ruğumu sıkmaya başladım. Yine de süreç acı verecek kadar yavaş ilerliyordu.

Teknisyen ikinci iğneyi batırdı ve ikinci torba yavaşça dolmaya başladı, orada çaresizce oturup Don'un annesinin karımı kurtarmaya çalışmasını izledim. İlk torba dolup da teknisyen onu ameliyathaneye götürüne kadar dakikalar saatler gibi geçti. Durumumu kontrol etmek için geri döndü ve sonunda ikinci dolu torbayı da götürdü.

Geri geldiğinde, "Burada işimizi bitirelim," dedi.

"Hayır. İki ünite daha al. Sonra bir tur daha. Karımın ihtiyacı olan kan ne kadar olursa olsun, onu benden al. Yap şunu."

"Bay DeVille. Tıbbi olarak izin verilen miktarın iki katını bağışladınız. Üstelik yaralı olduğunuzu da göz ardı ediyoruz. Ben bunu yapamam—"

"O iğneyi alırım," dedim boğuk bir sesle, "ve onu senin lanet gözüne saplarım! Dediğimi yap!" Teknisyenin bana damar yolu açarken oturduğu tabureyi tekmeledim ve tabure gözlem odasının diğer ucuna uçup yakındaki duvara çarptı. "Kanımı al! Hemen!"

"Aklım başına topla, Arturo!" Ilaria ameliyathaneden bağırdı, sesi çift yönlü interkom hoparlöründen geldi. "İkinizin de benim elimde ölmenize izin vermeyeceğim."

"Karım ölürse, Ilaria, sana garanti ederim: orada bulunan hiç kimse ameliyathaneden sağ çıkmayacak. Sana yemin ederim." Teknisyene imalı bir bakış attım. "Buna sen de dahilsin."

"Aptalı bağla," diye bağırdı Ilaria. "İstediğin kadar kanını alabilirsin. Lanet olası deli."

İkinci kan torbası dolduğunda, teknisyen yarı histerik bir hâl almıştı. Tansiyonumun düşmesi ve kalp atış hızımın yükselmesi onu iyice tedirgin etmişti. Başım dönüyordu ve nefes alıp verişim sığdı ama bayılmamak için cehennemdeki tüm şeytanlarla savaşıyordum. Aptal kadın, Tara'nın yaşama şansı için kanımın son damlasını bile vereceğimi anlamıyordu.

Görüşüm bulanıklaştı. Tenim terle kaplandı. Ilaria'nın bana damar yoluyla Ringer laktat takılması için bağırdığını duydum. Etrafımda daha fazla insan dolaştıkça, kollarıma daha fazla şey bağ-

landı, gözlerim ameliyathane monitörlerine kilitlendi ve Tara'nın kalp atışlarındaki en ufak bir değişikliği bile dinledim.

Makine her alarm verdiğinde, omurgamdan soğuk bir ürperti geçiyordu ve ömrümden on yıl daha gidiyordu. Yine de karımı görebilmek için izlemeye devam ettim.

Tara, bana geri dön.

“Arturo.” Ilaria'nın sesi beni dalgınlığımdan çıkardı.

Camın arkasından onun gözlerine bakmak için başımı hareket ettirmek bile zor geliyordu. “Evet?”

“Ana kan damarlarında hasar var ve kaburgasının biri çatlamış. Mermi ayrıca sağ akciğerini de sıyırmış. Sonuç olarak üç buçuk ünite kan nakli gerekti...”

Aniden tam bir nefes alamaz hâle geldim.

Yutkundum.

Prognozu bekle.

“İyileşmesi planlandığı gibi ilerlerse, karın onlarca yıl daha senin sinir bozucu davranışlarına katlanmak zorunda kalacak. Ne yazık ki, bunun için ona bir şey yapamam.”

BÖLÜM

yirmi altı

BAŞIMI YANA ÇEVİRİP HASTANE YATAĞIMIN YANINDAKİ SANDAL-
yede yığılıp kalmış adama daha iyi baktım. Bana doğru dönük
duran başı kalçamın yanındaki dar alana dayanmışken, eli
sahiplenici bir şekilde örtüyle kaplı bacağını tutuyordu. Uyuyordu,
düzenli nefes alıp veriyordu. Ama içimden bir ses bu uykunun hu-
zurlu olmaktan çok uzak olduğunu söylüyordu.

Koyu göz torbaları yüzünü bozuyordu, yüzü is ve kurumuş kan le-
keleriyle kaplı, zayıf ve biraz da sararmış görünüyordu. Normalde mü-
kemmeli bir şekilde geriye taranan saçları, her yöne dağılmış karışık bir
yığın halindeydi ve bazı tutamları kurumuş kan olduğundan şüphelen-
diğim bir şeyler birbirine yapışmıştı. Kıyafetleri daha da kötü durum-
daydı. Bir zamanlar bembeyaz olan gömleği artık yırtık pırtıktı, her
tür türlü lekeyle (kir, kan, ter) kaplıydı ve duman kokuyordu. Üzerinde
temiz olan tek şey omzuna ve dirseklerine sarılmış beyaz bandajlardı.

Ne zamandır buradaydı? Ben ne zamandır buradaydım?
Hatırladığım son şey, parmaklarımla yüzünü okşadığım andı.
Gerisi biraz karışık. Saldırı. Yangın. Onun sesi. Evet, arabada...
Bağırıyordu, birine bizi hastaneye yetiştirmesi için ısrar ediyordu.
Ve sonra—

Sesi zihnimde çok net bir şekilde yankılandı. Onu terk etmemem için önce emirleri, sonra yalvarışları. Sözlerini hatırlıyordum. Bensiz yaşayamayacağını söylemişti. Çok ama çok uzun zamandır duymayı arzuladığım bir şeydi. Ama... Ama en çok duymak istediğim sözleri söylememiştir. Beni sevdiğini söylememiştir.

Kelimeler hakkında şunu söyleyeyim. Onları söylemek neredeyse hiç çaba gerektirmezdi. İnsanlar, doğru olsun ya da olmasın, akıllarına gelen her şeyi söylerlerdi. Çoğu zaman, sözler bir durumu birinin lehine manipüle etmek için kullanılırdı. Hayatım boyunca, birkaç erkek yatağa atmak için beni sevdiğini söylemişti. Yalan söylemişlerdi ve bunu biliyordum ama dürüstlermiş gibi davranmıştım. O yanılsamayı istiyordum. Bazen hayal dünyasında yaşamak gayet güzel olabilirdi.

Birine onu sevdiğini söylemek çok kolaydı. Bunu içtenlikle söylemek ve göstermek ise zor olan kısımdı.

Bu adam benim için hayatını tehlikeye atmıştı.

Bu, Arturo'nun bana karşı hisleri olduğunu gösterme şekli miydi? Belki... Beni sevse de henüz bunu dile getiremiyor olduğunu umabilir miydim? Bana daha açık bir şekilde değer verdiğini göstermediğini? Onun bunu yapmasını kesinlikle kolaylaştırmamıştım. Onu, kendisine katlanamadığıma ikna etmek için elimden gelen her şeyi yaparken, sessiz kaldığı için onu suçlayamazdım. Çünkü duvarlarımı indirip ona âşık olduğumu itiraf etmekten çok korkuyordum.

Karşımdaki kapı aralanınca başımı kaldırdım. Bir hemşire, elinde serumla odaya girdi. Arturo'nun etrafından dolaşıp yatağımın yanındaki serum askısına gelirken linolyum zeminde adımları neredeyse hiç ses çıkarmadı.

"Nasıl hissediyorsunuz, Bayan DeVille? Ağrınız veya rahatsızlığınız var mı?" diye fısıldadı ilaçları değiştirirken.

Küçük bir gülümsemeyle başımı iki yana salladım.

"Doktor birazdan sizi kontrole gelecek. Ona kocanızı da kontrol etmesini hatırlatacağım." Çenesiyle Arturo'yu işaret etti. "Siz ameliyattayken yaptığı o hareketin ardından hayati değerleri pek iyi de-

ğildi. Sizi buraya getirdikten kısa bir süre sonra bayıldı. Yanınızdan ayrılmadı. Temizlenmek için bile.”

Yüzümdeki kafa karışıklığını okumuş olmalıydı.

“0 negatif kan stokumuz tükenmişti,” diye açıklamaya başladı. “Bu arada, eğer bilmiyorsanız sizin kan grubunuz bu. Özel bir grup. 0 negatif kan, kan grubu ne olursa olsun herkese verilebilir ancak sizin gibi 0 negatif kan grubuna sahip kişiler sadece bu kan grubunu alabilirler. Bu yüzden, siz ameliyattayken, kocanız,” bakışları Arturo’ya sabitlenirken, saygılı bir tonla devam etti. “Kendisinden kan alıp size verilmesini sağladı. Kocanızın kan grubu sizinkiyle aynı. Bunu bir kere de yapmadı. Dört ünite kan verdi. Bu son derece tehlikeli. Duyduğuma göre, şoka girmeden önce ona sakinleştirici vermek zorunda kalmışlar.” Dudaklarında sakin bir gülümseme belirdi. “Sizi çok seviyor olmalı.”

Konuşamayacak kadar sersemlediğimden, uzaklaşan hemşirenin sırtını izledim. Sonra gözlerim uyuyan kocama döndü. Arturo tüm bu süreçte kıpırdamamıştı bile.

Alnına düşen saç tutamını çekmek için uzandığımda, kolumdaki damar yolundan koluma keskin bir acı yayıldı. Parmaklarım saçlarının her zamanki yumuşaklığı yerine kıtır kıtır bir dokuyla ve isle buluştu. Boğazım sanki günlerdir su içmemişim gibi yandı. Konuşmak imkânsız gibiydi ama hırıltıyla konuşmayı başardım, “Arturo.”

Başını o kadar ani kaldırdı ki kalbim yerinden çıkacaktı. Bakışları hemen benimkilerle buluştu ve sabit kaldı. Yüzündeki tek bir kas bile kıpırdamadı. Gözlerini bile kırpmadı. Sadece... Baktı.

“Arturo?”

Hiçbir şey.

Nefes alıp almadığından bile emin değildim. Yorgun görünen, kan çanağına dönmüş gözleri, o sessiz, çılgın bakışıyla beni deliyor, rahatsız edici bir yoğunlukla yüzümü inceliyordu.

Bu çok tuhaftı.

Elimi yavaşça kaldırıp onun hâlâ uyluğumda duran elinin üzerine koydum. Temas ettiğimiz anda vücudundan şiddetli bir ürperti geçip gitti ama onun dışında hareketsiz kaldı. Sadece... Bana

bakmayı sürdürdü. Ona ne olmuştu? Bir şey olmuş olmalıydı. Son birkaç ayda, bunun Arturo için normal olmadığını bilecek kadar tanımıştım onu. Onun böyle davrandığını hiç görmemiştim. Şu anki ruh hâlini ciddi ciddi sorgulamama neden oldu.

“Şey... Belki bir doktor çağırmalıyız?”

Bu sözüm üzerine gözlerini kırptırdı. Sonra, sanki şok verilmiş gibi sandalyeden fırlayıp odadan koşarak çıktı. Birkaç saniye içinde, beyaz önlüklü, orta yaşlı bir adamı yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak geri döndü. Tek kelime etmeden, nefes nefese kalmış adamı yatağımın yanına bıraktı.

“Senin için demek istedim,” diye mırıldandım. “Ben iyiyim.”

Bir kez daha gözlerini kırptı ve zavallı doktoru odadan dışarı itti. Kapı gürültüyle çarparak kapandı ve Arturo tekrar yanıma geldi. Yavaşça ve dikkatlice elimi kaldırdı, diğer eliyle üstünü kapattı ve sessiz, tuhaf nöbetine devam etti.

“Beni korkutuyorsun, Arturo.”

Elimi daha sıkı tuttu. Yüzlerimizin arasında birkaç santim kalana kadar, çok yavaşça öne eğildi.

“Sen öldün.” Sesi o kadar kısıktı ki fısıltı bile denemezdi. “Bir dakika kırk yedi saniye boyunca kalbin durdu. Ve o yüz yedi saniyenin her birinde, ben binlerce kez öldüm. Bu beni mahvetti, *gattina*.”

Nefesimi tuttum.

Ölümü hiç düşünmemiştim. Yani, ölümden sonra bedenlerimize ve ruhlarımıza ne olacağını hiç düşünmemiştim. Ama hayatımın bu dünyada bir etkisi olup olmayacağını merak ettiğim zamanlar olmuştu. Cevap her zaman aynıydı: Pek değil. Büyük işler başarmamıştım. Geride miras bırakabileceğim hiçbir şey yapmamıştım. Bahsedilebilecek muhteşem başarılarım yoktu.

Çoğu insanın “sevimli bir insan” olarak tanımlayacağı biri olmadığım için, ölümüm muhtemelen pek çok insanı etkilemezdi. Drago ve Keva’yı elbette etkilerdi. Onlar bunu zor atlatırdı. Belki bir avuç arkadaşım da. Jelena. Birkaç ay öncesinde eklenen Sienna. Ve belki de tamircim. O da beni sadece yıllar boyunca eski arabamı tamir

ederek küçük bir servet kazandığı için özlerdi. Rolümü düşününce, durumun böyle olacağını tahmin etmişim.

Ölümümün güçlü Arturo DeVille'i yıkacağı, milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

“Bunu ikinci kez yaşayamam,” diye devam etti titrek bir sesle. “Bunu tekrar yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim. Beni anlıyor musun?”

Şimdi de mallaşmış bir hâlde bakma sırası bendeydi. Ses tonu ve sesindeki titreme beni o kadar sarstı ki başımı sallayarak onaylamaktan başka bir şeyi başaramadım. Konuşurken yıkılmış ve son derece ciddi görünüyordu.

“Güzel.” Aramızdaki mesafeyi kapatıp alınlarımız birbirine değene kadar eğildi. Ellerini yüzüme koyup gözlerini kapattı ve uzun bir nefes verdi. “Tanrım, bebeğim.”

Yüzümü kaldırıp dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. Alt dudağımı dudaklarının arasına çektiğinde, bunu o kadar şefkatle yaptı ki kalbim göğsümde kabardı. Bu, şimdiye kadar paylaştığımız en yumuşak, en nazik öpücüktü herhalde. Beni derinden sarstı.

Dudakları benimkileri okşamaya devam ederken, “Dinlenmen lazım,” diye fısıldadı dudaklarıma. “İlaria birkaç saat sonra muayene etmek için geri gelecek.”

“Tamam.” Yorgundum, biraz sersemlemiştim. Şu anda bir şekerleme yapmak kulağa harika geliyordu. Aldığım ilaçlar bu uyuşukluğa neden oluyordu herhalde. “Drago nerede?” diye sordum uyumak için yerleşmeden önce.

“Bekleme odasında. Güvenlik onu zapt etmek zorunda kaldı ama uyandığında burada olmasını sağlayacağım.”

“Teşekkür ederim.” Göz kapaklarım ağırlaştı

“Sonra imzalaman gereken bazı evraklar var.”

Elbette ölümde bile bürokrasiden kaçış yoktu. “Tabii.”

Yüzümü avucuna gömdüm ve uykuya daldım.

“O orospu çocuğunu öldüreceğim.”

Ağabeyime öfkeyle baktım. “Hayır, öldürmeyeceksin.”

“Onun yüzünden neredeyse ölüyordun!” diye hırladı

İstediğim son şey, Drago’nun on dakika önce hastane odama daldığında olduğu kadar perişan hâlini görmektir. Yüzündeki ifadeyi tarif etmek için “*korkudan ödü patlamış*” demek daha uygun olurdu. Yine de, onun şu anki cinai öfkesiyle uğraşmaktansa o hâliyle uğraşmayı tercih ederdim. Arturo’yu öldürebileceğinden gerçekten endişeleniyordum. Elimi uzatıp onun elini tuttum.

“Hayır. Donup kaldığım için neredeyse ölüyordum. Kaçmak için zamanım vardı ve ön kapıya giden yol daha kapanmamıştı. Yangın başladığı anda evden kaçabilirdim, bunların hiçbirisi yaşanmazdı.” Parmaklarını sıktım. “Herkesi korkuttuğum için özür dilerim.”

Başını iki salladı ve başımın üstünden öptü. “Yine de o piçi döveceğim.”

“Kocama elini sürmeyeceksin. Onu seviyorum, Drago.”

“Bu saçmalığı kesmenin zamanı gelmedi mi sence?” diye homurdandı. “Bu evlilik oyununun arkasında Ajello’nun olduğunu biliyorum. O piç kurusu bana kendisi söyledi. Düğününden birkaç hafta önce beni görmeye geldi ve DeVille ile seni birbirinize yapacağını, böylece ikinizin âşık olacağına dair çılgın fikirler ortaya attı. Tanrım! Kendimi asla affetmeyeceğim, onun saçmalıklarına uymak yerine—”

“Onun yerine benim sorunlarımı mı çözecektin?” diyerek sözünü kestim. “Herhâlde hem Ajello’nun hem de Arturo’nun kellelerini alarak?”

“Aslında aklımda onları deşmek vardı ama kafalarım almak da işe yarardı.”

İçimden uzun ve ağır bir iç çekiş kaçtı. Ciddi olup olmadığını sormama gerek yoktu çünkü ciddi olduğunu biliyordum.

“Arturo ile beni bir araya getiren nedenler önemli değil. Hiçbiri durumu değiştirmez. Onu seviyorum. O da beni seviyor.” Bunu söylerken göğsümde bir sancı hissettim. Arturo aslında beni sevdiğini söylememişti. Eylemlerin sözlerden daha anlamlı olduğunu biliyordum ama yine de... “Bu yüzden kocamın kafasını ait olduğu yerde bırakırsan sevinirim. Teşekkürler.”

“Sana değer veren ve seni koruyan bir erkeği hak ediyorsun, Tara. Seni o kadar çok sevecek ki—”

“Benim için yanan bir binaya girip beni alevlerden bir duvarın arasından taşıyarak kendi hayatını riske mi atacak?” diye sordum. “Tıpkı senin benim için yaptığın gibi? Bunu mu söylemek üzereydin?”

“Evet! Tam olarak bunu—” Cümlesinin ortasında durup bakışlarını kaçırdı. “Hay sikeyim. O orospu çocuğundan nefret ediyorum.”

Dikişlerimden dolayı acı çekmeme rağmen gülmekten kendimi alamadım. “Bu bir rekabet değil, Drago.”

“Doğru.”

“Ve ikiniz bu aptalca sidik yarışını bir kenara bıraksanız, belki de ne kadar benzediğinizi fark edersiniz.”

Bana inanamayan ve tamamen tiksinişmiş bir bakış attı. “Tanrı korusun. Ve bilgin olsun, DeVille’e gerçekten âşık olduğuna hiç inanmıyorum.”

“Hmm... Belki de Mirko’dan yatak odamıza bir kamera kurmasını istemeliyim? Senin dizüstü bilgisayarına canlı yayın yapan bir kamera? Böylece birbirimizi ne kadar sevdiğimizi kendi gözleriyle görebilirsin. O zaman belki ikna olursun?” Yüzümde gülümseme belirmesin diye yanağımın içini ısırdım. “Tabii ki, bir kamera yetmeyebilir. Banyoya da bir tane daha eklemesini isteyeceğim. Ve giriş holüne. Mutfığa da, kesinlikle. Ah, merdiven boşluğuna da! Ayrıca sık sık—”

“Lanet olsun, kes şunu! O pisliğin garaj yolunda kız kardeşimi taciz ettiğini görmek yeterince kötüydü. İkinizin pis şeyler yaptığınız her yeri bilmeme gerek yok. Tanrım!”

“Seks, Drago. S. E. K. S. Karınla yapmalara doyamadığın şey. Ve seks hayatım hakkında daha fazla bilgi istemiyorsan, Mirko’ya güvenlik sistemlerimizle bağlantısını kesmesini öneririm. Ve bilgin olsun, bu çok kötü bir hareketti, ağabey.”

“Bunu düşüneceğim,” diye homurdandı.

“Tamam. Arturo’ya bundan sonra tüm eğlenceli cinsel aktivitelerimizin ön verandada gerçekleşeceğini söyleyeceğim. Buna bayılacak. Temiz hava, içindeki vahşi adamı ortaya çıkarır.”

“Bunu yapmazsın.”

Tek kaşımı kaldırdım.

“Peki.” Dişlerini sıktı. “Bu arada, yakışıklı çocuk nerede?”

“Ilaria onu muayene etmek ve kan tahlillerini alıp kontrol etmek için götürdü. Eğer talimatlarına uymazsa, beni ziyaret etme hakkını kısıtlamakla tehdit etmek zorunda kaldı.”

“Muayeneye ne diye ihtiyacı var ki? Saçlarının her bir telinin yerinde olup olmadığını kontrol etmek için mi?”

“Ha ha! Komik ama hayır. Bana kan nakli yapılsın diye o kadar çok kan bağışlamış ki neredeyse hipovolemik şoka giriyormuş, o yüzden onun iyi olduğundan ve keçi inadının komplikasyonlara yol açmadığından emin olması gerekiyordu.”

Drago, sözlerim onu biraz şaşırtmış gibi bana gözlerini kırptırdı ama yüzündeki şaşkın ifade hızla rahatsızlığa dönüştü. “Ben senin ağabeyimim. Kan bağışı için beni çağırmaları gerekirdi.”

“Tanrı aşkına.” Yukarı doğru bakıp iç çektim. “Kaybol, Drago. Keva’yı içeri gönder.”

Yanağıma bir öpücük kondurdu ve kalkıp gitmek üzereydi ki aklıma bir şey geldi. Alt dudağıma ısırıldım.

“Hey.” Kolunu tuttum. “Sence Dina Arturo’yu sever miydi?”

Dudaklarında sakın bir gülümseme belirdi. “Evet. Bence hoşlanırdı. Ne yazık ki.”

Odayı geçip kapıya doğru yürüdü ama kapıyı açmadan önce aniden döndü. Endişeli ama kabullenmiş gözleri üzerimde dolaştı. Ne düşünüyordu? Dina’yı mı? Geçmişimizi mi? İkimizin de yaptığı seçimlerden pişman mıydı?

“O pisliği gerçekten seviyor musun?”

“Evet. Gerçekten, gerçekten seviyorum.”

Hastane yatağımanın yanındaki komodin lambası, elimdeki kâğıt yığınının yumuşak bir ışık düşürüyor ve bembeyaz kâğıtları hafif sarımsı bir renge boyuyordu. Hastalıklı. Zayıf. Zihnim gözlerimin önünde-

ki metni tam olarak kavrayamıyordu, bu yüzden biraz daha dikkatle baktım. Anlamaya çalışıyordum.

Nasıl bu kadar yanılmış olabilirdim? İlaçların etkisiyle, Arturo'nun sözlerini tamamen yanlış anlayacak kadar mı sersemlemiştim? Bakışlarım sayfanın altına kaydı. Kalın yazılmış bölüm başlığının altına. Tarihe. İsimlerimize. İki satıra odaklandım. Üstteki satırda kocamın düzgün imzası vardı.

Bunu ikinci kez yaşayamam.

Onun beni sevdiğini itiraf ettiğini sanmıştım.

Belli ki yanılmıştım.

Bunu fark etmek göğsüme bir balyoz gibi çarptı ve acı, ameliyatımdan sonra hissettiğim fiziksel rahatsızlıktan bin kat daha büyüktü.

Bu bir ızdıraptı ama çok daha fazlasıydı.

Bunun üzerimde yarattığı etkiyi görmesini istemediğimden, titremesini engellemek için dişlerimi alt dudağıma geçirdim. Sonra başımı kaldırıp Arturo'nun delici bakışlarıyla karşılaştım.

“Boşanmak mı istiyorsun, DeVille?”

“Evet.”

Hemen verdiği cevap, beni tamamen yok eden son darbe gibi hissettirdi. Dosya klasörünün üst kenarına takılmış kalemi alırken ve alttaki boş satıra yerleştirirken ellerimin titremesini saklayamadım. Mürekkep sayfaya mavi renkle aktı ama görüşüm bulanıklaştı, bozuldu ve gördüğüm şeyi kırmızıya dönüştürdü. Zihnimde, şeytanla başka bir anlaşma imzalıyordum. Bu defa, kanımla.

“İşte.” Dosyanın kapağını metnin üzerine çarptım ve dikkatimi o iğrenç şeye odakladım. *Ağladığımı görmesine izin vermeyeceğim.* “Peki ya param? Evliliğimizin her ayı için bir milyon dolar üzerinde anlaşmıştık.”

“Yaptık. Ve şartları ben ihlal ettiğim için, on iki milyonun tamamı bir saat önce hesabına yatırıldı.”

Yutkundum. Zar zor. “Mükemmel. Peki Ajello?”

“Don'u ben hallederim.”

Don'u o halledecek. Harika. “Yüzükler bende kalıyor.”

“Başka türlüşünü kabul etmem. Hatta, öyle yapman için ısrar ediyorum.”

Adi herif. Sırf bu yaptığı için onları eritecektim. “Keşke seninle iş yapmak güzeldi diyebilseydim, DeVille ama...”

“Aynı şekilde.”

Sesinde eğlenceli bir ton vardı. Göt herif eğleniyordu. Tabii ki eğlenecekti. Önce hayatımı mahvetmişti. Şimdi de kalbimi. Ama tabii, onu eğlendirebildiğim için mutluydum. Tanrım, neden buradan defolup gitmiyor, huzur içinde dağılmama izin vermiyordu? Çok mu fazla şey istiyordum? Öyle miydi?

Gözlerim klasöre yapışmış hâlde kaldı ama en sonunda gözümün ucuyla hafif bir hareket yakaladım. Ancak... Gitmiyordu. Ne... O ne yapıyor—?

Başımı hızla kaldırıp Arturo'ya afallamış, gözlerim kocaman olmuş bir hâlde hayretle bakmaktan başka bir şey yapamadım. Yatağımın yanında tek dizinin üstüne çökmüştü. Ben uyurken duş alıp giyinmiş, görünüşe göre şık takım elbiselerinden birini giymişti ve bunu hiç umursamıyormuş gibi hastanenin zemininde diz çökmüştü.

“Ne yapıyorsun?”

“Sabırlı ol, *gattina*,” dedi ve pantolonunun cebine uzandı.

Ona defolup gitmesini söylemek üzereyim ki boğazını temizledi. Gözleri benimkilerle buluştu ve gözlerinde azıcık bile eğlence yoktu. Aslında o bir bakıma—

“Her şeyi mahvettim,” dedi ve gerginmiş gibi elini saçlarının arasından geçirdi. “Hem de nasıl. Aptal olduğum için her şeyi mahvettim. Ve inatçı olduğum için. Ve korktuğum için.” Son kelimedede sesi biraz titredi. “Bir keresinde bana her zaman her şeyi mahvettiğini söylemiştin ama bu doğru değil. Alçıpan duvara delik açmak ya da kahve makinesini kahvaltı bıçağıyla dağıtmak, bu her şeyi mahvetmek değil, bebeğim. Bu sadece kendin olman. Bağımsız ve beceriklisin. Bazı şeyler istediğin gibi gitmeyebilir ama zorluklardan kaçınmıyorsun. Pes etmiyorsun ve senin bu özelliğini seviyorum. Yaptığın her şeyi seviyorum. Tuhaf saç modelleri yapmanı bile. Bir sonraki

çılgın fikrinin ne olacağını görmekten büyük keyif alıyorum ve hayatımın geri kalanında da bunu yaşamaya devam etmek istiyorum.”

Sessizleştii ama henüz bitirmediğini hissediyordum. Gözleri, bana sessizce bir şey söylemeye çalışır gibi gözlerimde dolaştı. Her kelimesini anlamamı istercesine. Sanki dalıştan önce derin bir nefes alıyor gibi. Hava yerine hidrojenle dolu bir odada kibrit çakmaya hazırlanıyor gibi. Ve ben nefes nefese kaldım. Bir sonraki nefesiyle dünyamı paramparça edecek kıvılcımı bekledim. Bir sonraki cümlesini.

“Seni seviyorum, *gattina*.”

B

O

O

M

“Tara, on yıldan fazla bir süredir, kız kardeşlerim dışında, Cosa Nostra Ailesi hayatımdaki en önemli şeydi. Ama sonra sen güzel bir fırtına gibi hayatıma girdin. Benim kıymetli kaosum. Ve senin her şeyi gölgede bıraktığını fark ettim. Aile; eğer bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, senin için onlara ihanet ederdim. Hayatım; senin hayatını kurtarmak için bir saniye bile düşünmeden feda ederdim. Senin için her şeyi feda ederdim, bebeğim, her şeyi. Ve bu düşünce aklımı başımdan aldı. Böyle bir zayıflığa sahip olmak, benim için anlaşılmaz bir şeydi. Ama senin olduğun şey buydu. Benim en büyük zaafım oldun.

“Ve ben de saldırdım. Seni kollarımda, güvende tutmayı ve asla bırakmamayı istediğim hâlde, seni uzaklaştırmaya çalıştım. Çünkü seni seviyorum. Çaresizce.” Derin bir nefes aldı ve cebinden bir yüzük çıkardı, yüzüme doğru kaldırdı. “Çok üzgünüm, Tara sevgilim. Benimle evlenir misin?”

Hızla nefes aldım. Hayret, öfke ve baş döndüren bir mutlulukla dolup taştım. Tüm bu duygular birbirine üstünlük kurmaya çalışırken, ben şu anki yüzüğümünden bile daha güzel olan, ortasında başka bir göz kamaştıran zümrüdün bulunduğu o güzel altın yüzüğe ağzım açık hâlde bakakaldım.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” demeyi başardım. “Az önce elime boşanma kâğıtlarını tutuşturdun!”

“Düzeltmek istiyorum, *gattina*. Hayatımızın her adımının gerçek olmasını istiyorum. Bir gün, çocuklarımız babalarının annelerine diz çöküp evlenme teklif ettiğini duymalı. Onun pisliğin teki gibi davrandığını ve hayatının aşkına onunla evlensin diye şantaj yaptığını değil,” diyerek pis pis güldü. “Ama zaten evli olursak sana nasıl evlenme teklif edebilirim? Lütfen, Tara. Karım olma şerefini bana bahşet.”

Boşanma evraklarımızın olduğu dosyayı alıp kafasına vurdum.

“Bu *evet* demek mi?” Utangaç bir gülümsemeyle gözlerini kısarak baktı.

“Beni hiç umursamayan bir pisliğe âşık olduğumu düşünerek cehennemi yaşadım!” diye bağırdım. “Hayır, Arturo. Bu kesinlikle evet demek *değil*.”

Kafa karışıklığı yüzünden okunmaya başladığında o yaramaz gülümsemesi kaş çatışa dönüştü. Ayağa fırladı, göz hizama gelene kadar eğildi.

“Ne?”

Gülümseme sırası bendeydi. Ceketinin yakasını kavrayıp nefes kesen bir öpücük için onu aşağı çektim.

“Bunu senin için kolaylaştıracığımı sandıysan, *çok* yanıldın, sevgilim.” Dudaklarına gülümsedim. “Bu sefer o *evet*i hak etmelisin.” Dişlerimle alt dudağını hafifçe ısırdım. “Yüzük güzelmiş ama. Alacağım.”

SON SÖZ

Birkaç ay sonra

Milene Ajello'nun doğum günü partisi

New York

HAYIR DEDİĞİNE İNANAMIYORDUM. YİNE.
Banyo kapısını ayağımla itip kapatırken ve kapıyı kilitlerken öpüşmeyi bırakmadım.

“İçimden bir ses, Don’un karısının partisinden kaçmamızdan memnun olmayacağını söylüyor,” dedi Tara nefes nefese. Bir yandan da kemerimle uğraşıyordu.

“Sikime bile takmadığım için özür dilerim.” Kollarımı beline dolayıp onu makyaj masasına doğru taşıdım.

“Bu tavrını yeniden gözden geçirmek isteyebilirsin, sevgilim. Sonuçta onunla iyi geçinmelisin ki tüm iş belgelerini inceleme işini bana devrettiğin için çok kızmasın.”

“Ajello zaten biliyor. Hatta kendi evrak işlerini de sana vereceğinden bahsetti.” Dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. “Artık iş konuşmak yok. Şu anda tek istediğim karımı deli gibi becermek.”

“Eski karın.”

Hırladım. Bu konuyu açıp durmayı çok seviyordu. Bu beni acayip sinirlendiriyordu ve o da bunu çok iyi biliyordu. Ayrıca evrakları vermeyi reddettiğim için boşanmamızın teknik olarak gerçekleşmediğini de biliyordu. Bunların hiçbirisi, beni karımı geri kazanmaya çalışmaktan alıkoymadı. Onunla flört ettim, onunla randevuya çıktım, en sevdiği yemekleri yaptım, ki artık her akşam yemeklerimi yemekle hiçbir sorun yaşamıyordu ve durmadan evlenme teklifimi kabul etmesi için onu ikna etmeye çalışıyordum. Bu sefer zorlama yoktu. Sadece sevgim vardı.

Hastanede yaptığım ilk deneme de dahil olmak üzere, tam on dokuz kez şansımı denemiştim. Saat, tarih veya yer ne olursa olsun, cevap hep *hayır, hayır, hayır* oldu.

Çılgın ailesi ve arkadaşlarının önünde sormanın işe yarayacağını düşünerek ağabeyinin evindeki *Preslava* kutlaması sırasında denemiştim. *Preslava*, temelde *Slavanın* başka bir versiyonuydu ancak misafir sayısı daha azdı. Ne yazık ki domuz çevirme de vardı. Yine de elli kişinin önünde diz çöküp Tara'ya evlenme teklif ettim. O da reddetti. Ama yüzüğü aldı. Sinir bozucu kadın. O gün, tekliften sonrasında her şey biraz felakete dönüşmüştü. Karımı etkilemeye çalışırken, domuz çevirme görevimi bir kenara bıraktım. Sonunda domuz yanıp kül oldu. Bu da Drago ile parti çadırının ortasında kavgaya tutuşmamıza neden oldu ve Keva'nın o özel gün için hazırladığı pastayı devirip üzerinde yuvarlanmamıza kadar gitti. Kimin galip geldiği pek önemli değildi. Sanırım herkes eğlenceyi keyifle izlemişti, kalabalığı eğlendirmeye gelen iki palyaço muamelesi görmüştük. Birisi bir sonraki aile etkinliği için istek listesi yapmaya başlamıştı.

Bu da beni raktik değiştirmeye itti. Bir sonraki evlilik teklifimi, Tara'nın Manhattan'daki en sevdiği restoranlardan birinde akşam yemeği yerken yaptım. Daha lüks bir mekânın Tara'yı daha açık hâle getireceğinden emindim, özellikle de ona sevdiği kitaplardaki bir sahneyi hatırlatırsa. Hatta arka planda en sevdiği şarkıyı çalması için bir yaylı dörtlüsü bile tuttum. Etrafımızdaki insanlar alkışlayıp tezahürat yaparken, o bana o çılgınca güzel gülümsemesini gösterdi. Ama o coşku, onun kesin *hayır* cevabıyla hızla kesildi.

Onunla evlenmek için bir sonraki denemem operada, ilk iki perdenin sonrasında gelen arada oldu. Sonra yerel kitapçıda, o tarihi müstehcen kitaplar bölümünü karıştırırken. Sinemada. İç çamaşırı dükkânının önünde.

Hayır, Arturo. Hayır. Hayır, filmi bölmeyi bırak. Hayır. Olay çıkarıyorsun.

On dokuz kez! Tek dizimin üstündeyken kalbimi ortaya koydum. Her denemem olumsuz bir cevapla karşılandı. Ama her seferinde yüzüğü kabul etti. Bu noktada, Roma'daki kuyumcuma sürekli sipariş veriyordum. Her birkaç haftada bir, yeni, özel yapım bir zümrüt yüzük.

Ona sunduğum tüm nişan yüzükleri, yeni inşa ettiğimiz evimizin yatak odasındaki şifonyerin üzerinde sıralanmış durumdaydı. Tara'yı beni seçmesi için ikna etmekteki tüm başarısız girişimlerimin üzücü bir kanıtıydı. Onlara her baktığımda, gülmek mi yoksa birini öldürmek mi istediğime karar veremiyordum. Tek kurtuluşum ne miydi? Tara, ona verdiğim ilk yüzüğü hiç çıkarmamıştı. Ya da ona verdiğim alyansı. İkisi de her zaman narin parmağında duruyordu.

"Öpücük izi bırakma," dedi Tara boynuma fısıldayarak. "Ve lütfen, bu sefer kıyafetimi mahvetmemeye çalış."

"Söz veremem."

Giydiği pembe elbise dardı ama bir şekilde, kumaşı yırtmadan eteğini beline kadar çekmeyi başardım. Külot giymemişti. Mükemmel. Çıplak kıcını mermerin üzerine yatırıp aletimi çıkardım.

"Belki de aklını ve iradeni kaybedene kadar seni becermeliyim." Yumuşak ve ipeksi saçları, sırtının yarısına kadar uzanıyor, muhteşem dalgalardan bir şelaleyi andırıyordu. Kafasının arkasından bir avuç saçını kavradığımda, teller parmaklarımın arasından kaydı. "Seni sınırına kadar zorlamalıyım, evlilik teklifime, benimle yeniden evlenmeye *evet* diyene kadar seni orada tutmalıyım."

Dudaklarına yaramaz bir gülümseme yayıldı, bir kez daha onun bu kadar nefes kesici olmasıyla sersemledim.

“İlginç bir strateji.” Tezgâhın kenarını kavrayarak geriye yaslandı ve bacaklarını genişçe açtı. “Kesinlikle denemelisin, sevgilim.”

“Belki denerim.” Tek bir yumuşak hareketle içine girdim. Evim. Mutluluk buydu.

Avucumu narin boynu boyunca ilerlettiğimde avucumun altındaki derisi öyle ipeksiydi ki. Kusursuz. Kusursuzdu. Tıpkı her yeri gibi. Kalçamın açısını değiştirip daha derine daldım, sonra geri çekilip sadece iki santimi içerde bıraktım. İçine acımadan girdikten sonra neredeyse tamamen çıkarmamı ve birden dalmamı seviyordu.

Ama bu gece değil. Bu gece, en sonunda ağrıyan zavallı aletim patlasa da benimle evlenmeyi kabul ettirecektim. Parmaklarımın altında nabızı hızlandı, göğsünün ritmik şekilde yükselip alçaldığını hissettim. *Evet bebeğim, evet.*

Diğer elimi uyluğuna kaydırıp vücutlarımızın arasma soktum, parmaklarımı kıvrımları üzerinde gezdirip tatlı, şişmiş klitorisine kadar çıkardım. Başparmağımın her dokunuşuyla titreyen, hassas, ufak bir nokta. Tara çok ıslaktı, vücutlarımız çarpukça çıkan ses odayı dolduruyordu. Gürültülü ve müstehcen. Buna bayılıyordum. Tahrik oluşunun kokusu beni çıldırtıyordu. Acıktırıyordu. Daha fazlasına özlem duyuyordum. Hızımı artırıp daha hızlı girip çıkardım ama onun sınıra çok yaklaştığını hissettiğimde geri çekildim.

Keskin tırnakları boynuma battı, saatlerce derimde kırmızı, hilal şeklinde izler kalacaktı. Beni kendisine ait olarak damgalıyordu. Bu gerçekten gerekli değildi. Vahşi kedimi gördüğüm andan itibaren ona aittim ve son nefesimi verene kadar ona ait olacaktım.

“Belki teklifimi yeniden düşünmek istersin?” Dişlerimi çenesinin kenarına, sonra narin boğazına, göğüslerinin kıvrımlarına sürttüm.

“Hayır.” Cevabı, net bir kelime yerine uzun bir inilti olarak çıktı. Lanet olsun.

Tekrar hareket ettim, açıyı bir kez daha değiştirdim. Kalçalarımı daha sert, daha hızlı çarptım. İç duvarları beni sıkıca kavrayıp menegene gibi sıkarken, yapabildiğim kadar derine girdim. Tavan lambaları, güzel göğüslerine parlak bir ışık saçıyordu. Şu anda elbisesinin korsesinden taşmak üzere olan göğüslerinin üzerine. Kadınıma

yapmak istediğim her şeyi yapmak için yeterli elim olmadığı için içimden küfrettim. Her yerine dokunmak istiyordum. Hepsine aynı anda. Sağ göğsünü tutup hafifçe yoğurmak için boğazını bırakmak zorunda kaldım. Göğsünü sıkışımı, girip çıkışımın ritmine uydurdum.

“Bunu saatlerce sürdürebilirim.” Yalan söylüyordum. Omurgamın dibindeki o karıncalanma hissi çoktan yayılmaya başlamıştı, beni uçurumun kenarına doğru itiyordu. Kendimi tutmaya, onun zevkini uzatmaya çalıştım ama sevişmemizin tatlı, sarhoş edici kokusu beni sararak kararlılığımı azalttı.

“Yalancı,” diye nefes nefese kulağıma fısıldadı. “İkimiz de biliyoruz ki kararlılığını toza dönüştürebilirim, tek yapmam gereken bu.”

Dişleri boynumla omzum arasındaki yumuşak dokuya battı ve vücudumun her yerine elektriksel bir şok gönderdi. Birden her şey değişti. Dizlerini tutup onu daha fazla açtım ve sonra kendini kaybeden bir adam gibi sikmeye başladım.

İnlerken sırtını bana doğru kıvrırdı. Ben ona sahip olurken, onun günahkâr dudaklarından muhteşem sesler çıktı. Her darbemle birlikte içindeki kaslar sikimin etrafında kasılıyordu. Patladı. Titreyerek, sarsılarak, tatminin dalgalarını aşarak adımı haykırdı.

Benim. Sadece benim.

Dişlerimi sıkarak içinden çıktım, sıcaklığının ani kaybıyla dizlerimin üstüne çökecektim. Yüzünü ellerimin arasına alıp hafifçe puslanmış gözlerini benimkilere bakmaya ikna ettim. Vücudumdaki her kas gergindi. İçine geri girme ihtiyacı çok güçlüydü. İnkâr edilemez, içgüdüsel bir dürtüydü. Onu dölümle doldurmak, tamamen damgalamak istiyordum. Ama aynı zamanda anlamasını da istiyordum.

“Seni bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum, *gattina*,” dedim boğuk bir sesle. “Her şeyden. Anlayabiliyor musun?”

Zümrüt rengi gözleriyle bana bakarken dudakları titredi. Daha önce kaç kez söylediği önemli değildi, bu sefer sessiz kalabileceği korkusu beni boğuyordu. Sonunda bizim için her şeyi mahvettiğim şüphesi içimi yiyordu. Onun sözlerini duymam lazımdı, yoksa ölebilirdim.

“Ben de seni seviyorum, Arturo.”

Rahatlama, hayat veren bir yağmur gibi vücuduma yayıldı. Her söylediğinde, içimden bir şok dalgası geçiyordu. Bir inilti çıkararak amına tekrar daldım, o kadar derine ve o kadar güçlü girdim ki neredeyse o anda boşalıyordum.

Tara'nın tutkulu çılgılığı banyoda yankılandı. Çok yüksek sesliydi ve ziyafet salonundaki herkesin duyduğundan emindim. Müzik, sohbet ve her şeye rağmen. Titremeler vücudunu sararken kollarımda darmadağın oldu. Yine. Ona sıkıca sarıldım, zaten sonsuza kadar tutma niyetindeydim. Onu güvende ve korunaklı bir şekilde kollarımda tutacaktım.

O çıktığı zirveden inmeye başladığında içine girip çıkmaya, kendi boşalmamı arayışa devam ettim. Sadece iki defa gidip gelmek beni oraya ulaştırdı. Taşaklarım gerildi, sıcak benim içinde patlayıp da onu tohumlarımla doldururken kükredim.

Benim cadım.

Benim kıymetli, küçük kaosum.

Bir ay sonra

Piazza Navona, Roma

Meydanın ortasına yaklaşırken her tarafımı çevreleyen asırlık binaların ihtişamı nefesimi kesti. Topuklu sandaletlerimin tabanının altındaki parke taşları, öğlen güneşiyle ısınmıştı. Her yerde turist grupları toplanmıştı, sesleri farklı dillerin uyumlu uğultusuna karışıyordu. Havada hafif bir kavrulmuş kestane kokusu vardı ve hafif esinti, yakındaki kafelerden gelen taze ekmeğin lezzetli aromasını taşıyordu.

Roma'da olduğuma inanamıyorum!

“Bu gördüğüm en güzel şey,” diye fısıldadım manzarayı içime çekerek.

“Kesinlikle katılıyorum,” dedi Arturo arkamdan.

Arkamı döndüğümde, onu taş duvara yaslanmış, beni izlerken buldum. Öncesinde otel odamızda ceketini bırakmıştı, dışarı çıkar-ken giymemeyi tercih etmişti. Gömleğinin kollarını kıvrımış, üstten iki düğmesini açmıştı. Açık yakasından bronzlaşmış göğsünü, o çok seksi köprücük kemiklerini ve altın haç taktığı boynunu gözler önüne seriyordu.

Erkeğime bakarken Naos'taki o çok da uzak olmayan günü hatırladım. O zaman, ona doğru yürürken dikkatimi çeken şey kolyesine vuran ışıkların parıltısıydı, güneş ışınları değil. Bu kadar ay geçtikten sonra bile hâlâ nefesimi kesme gücüne sahipti.

“Neden bu hafta sonu o kadar yer içinden Roma'ya gelmemizde ısrar ettiğini açıklayacak mısın?” diye sordum.

“Geçen hafta, Drago Sienna'yı tatile götürceğini söyledikten sonra, seni hiç eğlenceli bir yere götürmediği için onunla alay ettin.” Duvardan uzaklaşıp yavaş, avcı adımlarıyla bana doğru yaklaştı. “Ve onu kızdırmayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Bu yüzden, onlardan önce bir tatili hak ettiğini düşündüm,” diye güldü. “Otel resepsiyonunda ona bir kartpostal bıraktım, öncelikli posta olarak gönderilmesini istedim.”

“Ajello ile komplo kurduğu için Drago'ya hâlâ kızgın mısın? Yoksa hâlâ Yunanların mülkünü sana kasten sattığını, başımıza gelen her şeyi onun başlattığını mı düşünüyorsun?”

“Her ikisi de. Ama ayrıca ondan hoşlanmıyorum.”

“Bunu daha önce konuştuk, Arturo.”

“Hı hı. Ama o manyak herif hâlâ kendisinin Sienna'yı, benim seni sevdiğimden daha çok sevdiğini düşünüyor.”

“İkiniz de bu çocukça davranışları bırakmalısınız. Kimin kimi daha çok sevdiği, gülünç bir rekabet konusu.” İç çektim. Sanırım bu, tartışmaya devam ettikleri diğer saçmalıklardan daha iyiydi. Sienna ve ben, ağabeylerimiz arasındaki süregelen düşmanlığı çözmeye çalışıyorduk. Şu âna kadar pek başarılı olamamıştık. Drago, benim vurulup neredeyse ölmemden Arturo'yu sorumlu tutuyordu. Arturo ise, Drago iş anlayışını biraz daha geliştirmiş olsaydı, tüm bu karmaşa hiç yaşanmazdı diye ısrar ediyordu. Yani

Yunanların ipoteğini kötüye kullanma konusunda. “Stavros’un babasından haber var mı?”

Arturo’nun yüzü öfkeyle buruştu. “Hayır. O orospu çocuğu ortadan kaybolmuş gibi görünüyor ve kimse yerini bulamıyor. Ama eninde sonunda ortaya çıkacaktır. Ve çıktığında, ölümünün yavaş ve son derece acı verici olmasını sağlayacağım.” Bir eliyle yanağımlı okşarken, diğer elini kalbimin üzerine koydu. “O geceyle ilgili kâbuslar hâlâ bana dadanıyor. Seni neredeyse kaybediyordum.”

“Ben iyiyim. Buradayım. Seninle birlikteyim.” Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımda dudaklarına bastırdım.

Alt dudağımlı dişlerinin arasına çekti ama sonra yüzünde oldukça eğlenceli bir ifadeyle tek dizinin üzerine çöktü.

“Roma’yı seçmemin bir başka nedeni de kuyumcunun burada olması. Böylece, bir kez daha ‘hayır’ dediğinde, hemen yeni yüzüğü alıp sana tekrar teklif edebilirim.” Kıkırdayarak kadife kutudaki zümrüt yüzüğü aramızda kaldırdı. “Benimle evlenir misin, *gattina*?”

Her teklif edişinde olduğu gibi kalbim kuş kanadı gibi çırpındı. Hatalarını düzeltmeye çalışıyordu ve buna evlenmeye karar vermeden önce hiç almadığım romantik bir evlilik teklifiyle başlamıştı. Kabul ettiğimde, yeminlerimizi yenilemeyi istiyordu. Birbirimize aşk sözcükleri söylememizi ve bu sefer ikimizin de içtenlikle dile getirmemizi istiyordu. Bugüne kadar ondan fazla kez evlilik teklifi yapmıştı, belki yirmiye yakındı. Açıkçası saymayı bırakmıştım. Ama artık zamanı gelmişti. Kendini yeterince affettirmişti.

Gülümseyerek yüzüğe uzandım. Uzun zamandır beklenen *ever* cevabı dudaklarımdan çıkmak üzereyken, Arturo’nun bakışları birden yana kaydı. Gözlerindeki neşe, arkamdaki bir şeye bakarken hayal kırıklığına dönüştü.

“Benimle dalga geçiyorsun herhâlde.”

“Ne?” Etrafıma bakındım ama bir şey göremedim. “Anlamadım... Ne oluyor?” Ben ağzım açık ona bakarken Arturo ayağa kalktı, İtalyanca küfretti ve sonra yüzüğümü cebine geri koydu. “Hey! Versene şunu!”

“Olmaz. Şu küçük bok nasıl beceriyorsa beni her yerde takip ediyor. Bunu bizim için mahvedecek kötü şansa izin vermeyeceğim.”

“Neyden bahsediyorsun sen?”

“Şundan.” Çenesiyle sağdaki bir şeyi işaret etti.

Bakışlarım gösterdiği yere çevrildi. Gözlerimi turist gruplarının arasında gezdirdim. Aradım, aradım. Ta ki bir restoranın yanındaki işlemeli bir çöp kutusuna denk gelinceye kadar.

Çöp kutusunun üstünde, arka bacağına teki havada dik duran, sıska bir kara kedi oturuyordu. Kendi kucığını şiddetle yalayan bir kedi.

Kahkahamı bastırmak için elimi ağzıma kapattım. Başarısız oldum. Yüce Arturo DeVille’e güldüm. Erkeğim batıl inançlı mıydı?

“Neden kıkırdıyorsun? Bu komik değil,” diye homurdandı.

Başımı iki yana sallayarak gömleğinin önünü kavradım ve öpmek için onu aşağı çektim.

“Yüzüğü ver işte,” diye mırıldandım dudaklarına doğru.

“Hayır,” diye soludu.

Geri çekildim. “Ne demek hayır?”

“Mükemmel olsun istiyorum. Ve bu kesinlikle öyle değil.”

“Ama ben tam—”

Ağzını benimkine yapıştırıp sözlerimin kalanını ağzıma tıkiverdi.

Bir süre sonra

New York

“Evet, acil olduğunu biliyorum patron.” Kapıyı ayağımla kapatıp market poşetlerini mutfığa taşıdım. Eve gelirken acele ettiğimden, yarın Tara’ya yapmayı öğreteceğim lazanyanın malzemelerini almayı neredeyse unutuyordum. Ajello kulağımda konuşurken, her şeyi çabucak yerleştirip karımı aramaya çıktım. “Tara sözleşmeyi çoktan inceledi ve didik didik etti. O pislikler, başlangıçta anlaştığımızdan

daha yüksek bir oran eklemeye çalıştılar ve gecikme maddesine bir ceza eklediler. Sanırım bizim fark etmeyeceğimizi düşündüler. Bir bakacağım—”

Merdivenlerin ortasında duruverdim, gözlerime inanamadım. Üst kattan merdivenlere su akıyor ve küçük bir şelale gibi merdiven sahanlığından aşağı dökülüyordu.

“Seni sonra ararım.” Telefonu kapattım.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken, ayakkabılarımın tabanları akan suyun içindeydi, ayaklarım hızla ıslanıyordu. Sızıntının kaynağını bulmak için koridorda ilerlerken, saçma sapan vıcık vıcık ses sinirimi bozdu.

“Tara!” Yatak odamıza daldım. “Bebeğim, burada ne oluyor?”

“Şey, merhaba sevgilim.” Karım kapı aralığından yüzünü uzatıp utangaç bir şekilde gülümsedi. “Erken gelmişsin. Ofise geri dönüp bir saat sonra tekrar denesene. Ya da belki üç saat sonra. Yarın daha iyi olur.”

Islak saçlarını başının üstünde toplanmıştı, birkaç tel saç pembe yanaklarına ve alnına yapışmıştı. Giydiği gri tişört sırlıklam olmuş, göğüsleri ve karnıyla bütünleşmişti. Bugün sütyen giymemişti. Ne şanslıydım.

“Sanırım kalacağım.”

“Kesinlikle olmaz!” Banyo kapısıyla yarattığı en dar aralıktan çıkıp kapıyı kapattı, sonra Yeraltı Dünyası’na geçişi koruyan Kerberos gibi kapıya yaslandı. “Tesisatçı yolda, her şey hemen düzelecek. Bittiği gibi sana mesaj atarım.”

Yüzümde bir gülümseme belirdi ama içime atıp dudağımın içini ısırdım. Ceketimi çıkarıp dibinden suyu emmeye başlayan koltuğun arkasına attım, su basmış zemini geçtikten sonra eğilip karımı öptüm.

“Ne yaptın, Tara hayatım?” diye fısıldarken alt dudağını ısırdım. “Küveti doldurup unuttun mu?”

“Hayır. Lavabonun altındaki boru damlıyordu,” diye açıklarken üstüme urmanıp bacaklarını belime doladı. “Gününün toplantılarla ve işlerle dolu olduğunu ve eve geldiğinde yorgun olacağını biliyor-

dum. O yüzden sorunu senin halletmeni istemedim ve kendim düzeltmeye çalıştım. Ama... Planladığım gibi gitmedi.”

“Bir bakabilir miyim?”

Hayal kırıklığıyla iç çekerek yüzünü boynumun kıvrımına gömdü. “Lütfen, bakma. Felaket hâlde.”

“O kadar da kötü değildir herhâlde.” Tutuşumu değiştirip Tara’yı kaydırdım, böylece bir elimle kışını desteklerken diğer elimle banyo kapısının koluna uzanabildim.

Ve tam bir kaosa açılan portalın kapısını açtım.

Su, lavabonun altındaki çatlak borudan, gayzer gibi neredeyse her yöne fışkırıyordu. En büyüğü karşı duvara çarpıyor, oradan sekererek sıçrayan su damlaları her şeyi ıslatıyordu, açık lavabonun hemen yanında yarısı suya batmış olan alet kutum da dahildi.

“Ben... Lavabonun altındaki vanayı kapatmaya çalıştım ama bir şey yapmış olmalıyım çünkü vana kolu kırıldı gibi,” diye devam etti minicik bir sesle. Yüzü hâlâ boynum ve omzum arasındaki boşluğa gömülü hâldeydi. “Çok üzgünüm. Bu karışıklığı düzeltereğime söz veriyorum.”

Alnını öptüm, sonra parmaklarımla çenesini tutup başını eğerek gözlerimizin buluşmasını sağladım. “Önemli değil.”

“Önemli, Arturo. Yeni döşeme ne olacak? Ahşap parke. Ve bütün ev daha yeni yenilenmişti. Mobilyalar ne olacak? Ve...”

Ben suyla ıslanmış zeminde ilerleyip suyun en yoğun sıçrayan kısmından kaçınarak onu havlu dolabına doğru taşıırken, o endişelerini hızlı bir şekilde sıralamaya devam ediyordu. En güvenli yer gibi görüldüğü için karımı tezgâhın üzerine oturttum.

“...tabii tamir edilebilirse. Kahretsin. Ya evdeki tüm boruları değiştirmemiz gerekirse?”

Cebime uzanıp küçük, kadife kutuyu çıkarırken sırtıma su sıçradı. Roma’dan döndüğümüzden beri bu kutuyu yanımda taşıyor, mükemmel anı bekliyordum.

Mükemmel. Hayatımdaki tek mükemmel şey karımdı. Onunla birlikte her şey mükemmel oluyordu.

“Ya sigorta bunu karşılamazsa? Ve— Arturo? Ne yapıyorsun? Dizinin üstünden kalk. Sırılsıklam oluyorsun!”

Sırıtarak yüzüğü ona uzattım. “Benimle evlenir misin, Tara sevgilim?”

Bana şaşkın şaşkın baktı. “Gerçekten mi, Arturo? Şimdi mi soruyorsun?”

“Gerçekten. Zamanlama bundan daha mükemmel olamaz.” Omzumu silktim.

“Fark etmediysen, büyük bir su tesisatı felaketinin ortasındayız.”

“Fark ettim. Ee? Karım olur musun, benim kıymetli küçük kaosum?”

Dudakları düz bir çizgiye dönüştü ve uzun bir süre boyunca bana baktı, sonra şaşkın yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. O güzel yeşil gözleri yaşlarla doldu ve başını sallayarak onaylamaya başladı.

“Evet,” diyerek burnunu çekti, sonra elini kaldırdı. “Seninle evlenirim.”

Ohh be, çok şükür!

Yüzüğü, onun için seçtiğim ilk yüzüğün yanına gelene kadar parmağına kaydırđım. İlk yüzüğü ona verdiğimde zihnim bu inanılmaz kadının benim için ne kadar değerli olduğunu tam olarak anlamamıştı ama kalbim onun paha biçilemez olduğunu çoktan anlamıştı.

İki zümrüt yüzük alyansın üzerinden birleşip hafif eğik bir sonsuzluk sembolü oluşturduğunda ayağı kalktım ve karımı kollarımın arasına alıp yatak odamıza taşıdım.

“Şey... Gelecekteki çocuklarımıza bu ânı anlatırken büyük su kaçağından ve selden bahsetmesek olur mu? Sadece Roma’da seninle evlenmeyi kabul ettiğimi söyleyebiliriz,” dedi ben onun ıslak tişörtünü çıkarırken.

Gülümseyip dudaklarını istila ettim.

“Kesinlikle olmaz.”

BÜ ŞİRADA BOSTON'DA

Ruffo Şirketler Grubu Genel Merkezi

Liman Bölgesi

SÜREKLİ KAFATASIMA VURAN AĞRI ŞAKAKLARIMDA ZONKLADI, lanet beynim bu baskı altında lapaya dönmüş gibi geliyordu. Burun kemerimi sıkıp ofis sandalyemde arkama yaslandım, tamamen hareketsiz kalırsam bu migrenin çabuk geçeceğini umuyordum. Acı verici bir saat için kendimi hazırladığım sırada, kapımın sert bir şekilde çalınması ağrımı daha da artırdı.

“Harika,” diye iç geçirdim.

Geç saat ve kapalı kapının arkasından bile duyulan garip, boğuk inlemeler göz önüne alındığında, gelen sadece bir kişi olabilirdi. Kuryem.

Migrenim için hiçbir işe yaramasa da burnumu ve şakaklarımı bir kez daha sıktıktan sonra sandalyemde dik oturdum.

“Gir.”

Kapı açıldığında omzuna kadar gelen yağlı saçları ve seyrek, gri sakalları olan orta yaşlı bir adam görüldü. Ayaklarının dibinde de kıvrılmış, sızlanan bir piç vardı. Nasıl oluyorsa ağzına pis bir bez parçası tıkulmuş olmasına rağmen, dayak yemiş sızlanan adamın sesleri kafamda gök gürültüsü gibi yankılandı.

“Paketinizi getirdim,” dedi sakallı adam. Sesinde hafif bir Fransız aksanı vardı; telaffuzu düzgündü ve hırpani görünüşüyle hiç uymuyordu. “Buyurun bakalım.”

Sözünü vurgulamak istercesine, sızlanan adamı ensesinden yakaladı ve eşikten içeri itti. Bağlanmış ve ağzı tıkanmış zavallı yerde yuvarlandı.

Başımı yana eğip en yeni malının durumunu değerlendirdim. Bayılmış gibiydi. Bakışlarım kuryeye kaydı, onu baştan aşağı inceledim. Kirli, yırtık pırtık giysilerinin durumuna bakınca, en az bir haftadır sokaklarda uyuduğunu tahmin ederdim. Gerçekten öyle miydi acaba?

“Bu yeni.” Bakışlarımı saçlarına çevirdim, en az bir aydır su ve sabun görmemiş gibi görünüyordu. “Özellikle sahte sakalı beğendim.”

Adamın gözleri kısılıp ufacık kaldı. Gizlenmesindeki tek kusur gözleriydi. İnsanlar kendileriyle ilgili birçok şeyi değiştirebilirdi ama gözlerindeki bakış onları ele verirdi. Kuryenin gözleri netti. Gençti. Çok gençti. Derinliklerinde parlayan bir ateşle bana bakıyordu. Vahşi bir alev. Henüz duygularını kontrol etmeyi öğrenmemişti. Bu da onun şaşırtıcı derecedeki aldatma becerilerine daha çok dikkat çekiyordu. Buna, yüzüne ustaca uyguladığı makyaj da dahildi. Beceriyle yaptığı maskesi, onu gerçek yaşından iki kat fazla gösteriyordu.

“Ee? Ödeştik mi?” diye hırladı.

“Evet. Ödeştik, Zacharie.” Başımı salladım ve gözlerimin arkasında patlayan delici ağrıyla birlikte bunu yaptığımı ânında pişman oldum. “Benim için tam zamanlı çalışma teklifimi yeniden düşündün mü?”

“Hayır. Yeni işverenimden memnunum.”

Cık cıkıldım. Katur inadı vardı. Tıpkı babası gibi. Ve sadıktı. Daha fazla çabalamalı ve çocuğu Çin hapisanesinden çıkarmak için lanet Sicilyalıyı alt etmeliydim. “Tamam, De Santi’ye tebriklerimi ilet. Kendine oldukça değerli bir varlık kazandı.”

Çocuğun gözleri şaşkınlıkla parladı. “Bu, herkesin bildiği bir bilgi değil.”

“Bilgi satmaya istekli ajanlar ve bunu ödeyebilecek imkânı olan taraflar olduğu sürece, tüm bilgiler elde edilebilir. Bunu unutma.”

Zacharie Allard ayrıldıktan sonra, tavandan yere kadar pence-relere doğru yürüdüm ve gece ışıklarla aydınlanan Boston silüetini seyrettim. Teslimatım hâlâ ofisimin ortasında kıvrılmış duruyordu ve korkunun leş kokusuyla ortalığı kokutuyordu.

Aylar ve küçük bir servet gerekmişti ama kaynaklarım sonunda Tobias Katrakis'i Atina'da bir çöplükte saklanırken bulmuştu. Onu Atlantik'in bu tarafına getirmek için özel bir uçak ayarlamak için epey bir nakit daha harcamıştım. Buna değmişti. Yaşlı tefecinin New York'ta işe yarayabileceği kesin olan epey bağlantısı vardı, ondan alabileceğim bilgiler, onu avlayıp getirmek için harcadığım tüm parayı telafi edecekti. Sonra bir de bonus vardı. Cosa Nostra'nın ikinci adamı, karısını öldürmeye teşebbüs eden Yunan'ın kellesini istiyordu. Bu avantajı nasıl kullanacağımı hâlâ düşünüyordum ama elimde epey iyi bir kozum olacaktı.

Saatime baktım. Kalıp hemen sorgulamaya başlamak çok cazip geliyordu. Ancak son zamanlarda önceliklerim değişmiş gibiydi. Pantolonumun cebinden telefonumu çıkarıp aşağıdaki güvenlik görevlisine mesaj gönderdim. Çalışanlarım hızlı hareket etmelerini beklediğimi biliyorlardı, o yüzden çok geçmeden Katrakis'i almak için burada olacaktı.

Yunan kendine gelmeye başlıyordu, bu izin verebileceğim bir şey değildi. Şu anda aklına çılgınca fikirler gelmesini istemezdik.

Yarı baygın adama yaklaşıp yanına çömeldim. Genç Zacharie Allard onu epey hırpalamıştı ama Katrakis söz konusu olduğunda hâlâ bir risk vardı. Ve riskleri azaltmanın değerini gayet iyi anlı-yordum.

Ayağını sağ elimle tutup sol elimi ayak bileğinin hemen üstüne yerleştirdim. Biraz baskı uyguladıktan sonra odada bir çatırtı yankı-landı. Hemen ardından, kemiğinin kırılması talihsizliğini yaşayan zavallı sersemin çığlığı geldi.

Bu iş görürdü.

Doğrulup ofisi geçtim, kapıya doğru giderken ceketimi aldım.

Her zaman pragmatik biriydim. Sağlıksız takıntılar, arzular ve önemsiz hayallerin hayatımda yeri yoktu. Bunlar, hırslarına ulaşmak için daha yukarıyı hedef alamayan sıradan adamlar içindi. Çok kolay etkilenir, dikkatleri dağılır, işe yaramaz hâle gelir, kurguyu gerçekten ayıramazlardı.

Bu yüzden de bu yeni, açıklanamayan ve her şeyi tüketen takıntıyı anlamak benim için imkânsızdı. Bu büyülenme hissi, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kurtulamadığım bir şeye benziyordu. Bir bağımlı gibi, bir kere daha denemenin beni bağımlılığımından çıkarmaya yeteceğini düşünüp duruyordum. Ancak durmadan yanıldığım ortadaydı.

Her şey tek bir selofanla sarılmış şekerlemeyle başlamıştı. Bir İtalyan kurabiyesi. Bana uzattığında yarısı ezilmişti. Yine de, üç renkli dolgu katmanları hâlâ belirgindi. Hâlâ cezbediciydi. Büyülüydü.

Gökkuşağı.

Onun adının sembolü.

Iris.

BONUS SAHNE 1 - KAÇIRILMA

Bu sahne Kurt'un bakış açısından.

Aşağıdaki hikâyenin mantıklı gelmesi için 5. Kitabı okumanız ve internet sitemde de bulunan önceki bonus sahneyi (Kurt) okumanız gerekmektedir.

KURT

Çın...

Bir gözümü araladım.

Ses zar zor duyuluyor olsa da kilitte bir anahtarın döndüğünü anladım. Aşk kuşları şimdiden geri mi dönüyordu? İyi olurdu aslında, bu koltuktan bıkip usandım. Kötü Olan, Milene'yi şık bir randevuya çıkarmadan önce çatı katının tüm kapılarını kapatıp beni oturma odasında mahsur bıraktı. Bilerek yaptığına eminim. Yatak odalarına girmemi istemiyor. Yumuşak yataklarının üzerindeki kabarık yastıkları paylaşmayacak kadar açgözlü. Sıçan kurusu.

Ön kapı sessiz bir tıkırtıyla kapandı.

Evet, geri geldiler.

Gözlerimi iyice kapatıp Kötü Olan'ın şarj aletini karnımın altına iyice sakladım ki fark edemesin. Tüysüz et parçası bütün oyuncaklarımı elimden almayı çok seviyor. Ama bunu gerçekten seviyorum.

Öyle güzel çiğnedim ki. Uzun olan şey artık neredeyse düz. Pastırma gibi.

Ahhh... Pastırmayı da ne severim! Ton balığını sevdiğim kadar. Ama sevimli Milene geçen ay beni diyetle soktu. *Tıss.* Hepsi o sürtük veteriner yüzünden. İnsanima fazla kilolu olduğumu söyledi. Fazla kilolu! Ben? Ne cüretle bana hakaret eder? Beslenme planımda değişiklik falan yapmam gerekmiyor. Daha fazla ton balığı ve pastırma anlamına geliyorsa başka tabii. Ben erkek kedilerin en mükemmel örneğiyim. Güçlü, çevik ve bakımlıyım! Her gün taşaklarımı ve kıcırmı yalıyorum. Fazla kilolu bir kedi bunu yapabilecek esnekliğe sahip olabilir mi hiç?

Tık. Tık.

Boynumu uzatıp giriş holüne doğru baktım, yaklaşan ayak seslerini dinledim. Oda karanlık ama benim için fark etmez. Görüşüm pençelerim kadar keskin ve işitme duyum metro faresininkinden daha iyi. En ufak bir gıcırta bile kaynağını belirlemem için yeterli. Ve bu ayak sesleri çok düzgün. Kötü Olan'ın yürüyüşü değil. Milene'nin ayak sesleri olmayacak kadar ağır.

Davetsiz misafir!

Tüy yumakları aşkına! Bir sorunumuz var!

Alarm! Alarm! Alarm!

Koltuğun arkasına, oradan da kitaplığın üstüne zıpladım. Hareketlerim hızlı ve zarif, kesinlikle şişman bir kedinin yapabileceğinin çok ötesinde. (Beni aksine ikna edemezsiniz. Video kanıtını gördüm. Milene'nin telefonunun ekranına sıkışmış şişman kedilerin kaydını. Hatta bazılarının adı... Cheezburger falan. Utanç verici, utanç verici diyorum!)

Ama şimdi, dünyadaki daha az mantıklı kedilerin yaptığı kötü seçimleri düşünmek için zaman yok. Gözlem noktama vardım. Kulak kesildim. Bekledim.

Tık. Tık.

Tuhaf, siyah bir kıyafet giymiş, Kötü Olan'ın bazen televizyonda izlediği delillerden birine benzeyen bir adam köşeden döndü, sinsice

odaya girdi. Durup karanlıkta etrafına bakındı, sonra kemerinden bir şey çıkardı.

Bir silah!

Mayday! Mayday! Mayday!

Silahı var!

Pireler aşkına! Aptal Kötü Olan, sığınağını korumaktansa tüm günler içinden bugün Milene'yi randevuya çıkardı. İşe yaramaz! İçgüdüğü hiç yok.

Tık.

İzinsiz giren adamın elinden bir ışık huzmesi uzandı ve odayı köşeden köşeye taradı.

Amanın. Bir el feneri.

Kitaplığın üstüne uzanıp tamamen hareketsiz durdum. Bu garip davetsiz misafirin benim bölgame burnunu sokmasını izlerken, bıyığını bile oynatmadım.

Hırsız mı? Çekmeceleri açmıyor, hiçbir şeyi çıkarmıyor. Suikastçı mı? Kötü Olan'ın düşmanı tarafından, Milene'nin kocasını ortadan kaldırması için mi gönderilmişti?

Lanet olsun, ne kadar da şanssızım!

Bir saat önce gelmeliydin, aptal! Kötü Olan gitmeden önce!

Etrafta dolaşıp her köşeyi ve deliği kontrol eden adamı izlemeye devam ettim. Mobilyanın altına, perdelerin arkasına, hatta kanepelerinin arasına. Bir şey mi arıyor ki bu?

O zaman suikastçı değil.

Garip incelemesini bitirdiğinde, meraklı adam telefonunu çıkarıp mutfığa doğru yöneldi.

"Fred," diye cihazına sessizce konuştu. "Oturma odasında olması gerektiğinden emin misin? Çünkü burada yok. Geri kalan yerleri de kontrol etmeli miyim?"

Adam çok uzakta olduğu için cevabını duyamıyorum ama bu cevap bir tür talimattı herhalde çünkü davetsiz misafir dolaba doğru ilerledi. Benim dolabıma!

O bir hırsız!

“Tamam. Deneyeceğim.” Dolabın içine uzanırken başını salladı. Çok iyi tanıdığım bir kutuyu çıkardı. Onu tezgâhın üzerine koydu. Açtı.

Ne oluyor lan? Aptal soygununun ortasında bir şeyler mi atıştırmak istedi? Neyse. Kimse benim inime davetsiz giremez. Kimse yemeğimi çalamaz! Onunla derhâl ve acımasızca yüzleşeceğim. Ben— Siktir! Aynı Kötü Olan gibi düşünmeye başladım. Bu berbat. Konumuza dönelim.

Saklandığım yer ile aç hırsız arasındaki mesafeyi gözetledim. Onun sırtına atlamak için kaç sıçrama yapmam gerektiğini hesapladım. Bunun için gereken gücü gözden geçirdim— Dur bir dakika, bu harika koku da neyin nesi?

Nam, nam, nam! Ton balığının efsanevi kokusu havayı doldurdu.

Dokuz can adına! Ağzımdan salyam akıyor ya. Haftalardır tatsız tuzsuz şeyler yemiş ve hiç ödül maması almamıştım, bu ağız sulandıran kokuyu içime çekmek bile mırlama motorumu devreye sokmak istememe neden oldu.

“Gel pisi pisi...”

Davetsiz misafir ton balığı kutusunu mutfak zeminine bıraktı.

Hayır. Onu görmezden gel. Bu bir tür tuzak.

Yabancılardan balık almaması gerektiğini herkes bilir.

Ama köpek taşakları aşkına, böyle bir koku yok. Bak beni yoldan çıkarıyor. Yoldan çıkarıyor.

Bu zorla yaptırdığı aptalca diyet midemi bezelye kadar bıraktı zaten. Açlıktan ölen bir kediden ne kadar dayanması beklenebilir ki? Mmm... Belki sadece koklamalıyım? Bu istenmeyen ziyaretçiyi ortadan kaldırmaya odaklanmadan önce, gücümü geri kazanmak için hızlıca bir ısırık alsam mesela.

Cennet gibi kokudan sarhoş olmuş bir şekilde, adamı gözden çıkardım. Kim olduğu ya da neyin peşinde olduğu artık umurumda değil, bana ne? Burnumun peşinden giderek kitaplığın üstünden atladım ve ziyafete doğru koştum.

Mükemmel parçalanmış ton balığından aldığım ilk ısırık saf mutluluk. O kadar lezzetli ki, aceleyle yutmak isterken neredeyse boğulacağım.

Ulvi bir şey bu. O kadar lezzetli ki—

Kalın, ağır bir kumaş başımın üzerine indi.

MIYAVVV. TISSSS. HRRR

“Yakaladım seni!”

“Tanrı aşkına, Marv! Şu şeyi sakınleştirebilir misin? Araba kullanmaya çalışıyorum!”

“Sence ben ne yapmaya çalışıyorum?” diye bağırdı kedikaçıran. Tuzağın içinde çırpınıyor, tıslayarak ve tırnaklayarak çıkmaya çalışıyordum. “Çuval fazla dayanmayacak. Lanet bir kafes getirmeliydik!”

Kafes ha! Bu ne cüret! Bir kez daha öfkeli bir miyavlama çıkardım ve tırnaklarımı bu kancığın kasığı olduğunu umduğum yere sapladım. Bu aptal bez torba benim kusursuzca sivrileştirilmiş tırnaklarıma engel teşkil edemez. Son iki günümü Kötü Olan’ın yatak direğinde onları keskinleştirmek için boşa harcamadım ya.

“Siktir! Küçük bok tırnaklarını taşaklarıma geçirdi!”

Bingo!

Çantanın içindeki dar alanın izin verdiği ölçüde pozisyonumu değiştirerek, kumaşı tekrar deldim.

Aracın içinden acı dolu bir çığlık yankılandı.

“Hay sikeyim!” Davetsiz misafir Marv inledi.

Ha! Al sana, seni aşırı gelişmiş hamam böceği! Sadece senin için, özel bir taşak delme seansı daha.

Gerçi heyecanım kısa sürdü çünkü pislik herif beni kucağından itince kafa üstü yere düştüm. *Off!*

Sıçan kuyrukları adına, kediçırıldığıma inanamıyorum! Bu pislikler beni Kötü Olan’dan fidye istemek için mi kaçırdılar? Beni insanlarımdan çalmak için bir komplo mu bu?

O mankafayı gördüğüm ve kokusunu aldığım anda onun kötü biri olduğunu hissetmiştim. Bir keresinde şehir parkında koşarak yanından geçtiğim, güneşte kurumuş at boku gibi kokuyordu.

“Sözleşmeyi siktir et.” Yine Marv. “Öldürelim gitsin. Bu şeytanın dölünü bir yere atmak için ta eyalet dışına kadar sürmek istemiyorum.”

Dondum kaldım. Tüylerim anında havaya kalktı.

Öldürmek mi?

Beni mi?

“İyi düşündün, Marv. Yapacağımız şey—”

Tekerlekler ciyakladı, sonra araba duruverdi. Bir şeye çarpıp durana kadar bez çantanın içinde yuvarlandım. Fırsatı boşa harcamak için bir o yana, bir bu yana kendimi atıp bir kaçış yolu bulmaya çalıştım. Bir şey olmadı. Özgürlük yolum sıkıca bağlanmıştı.

“Bu insanların sorunu ne lan? Bu pislik az önce önümü kesti! Bizi neredeyse yoldan çıkardı!” Fred bağıırıyordu.

“Siktir, dostum. Bu o.” Marv’ın sesi biraz histerik geldi. Etrafındaki koku yeni bir şeye dönüştü. “Burada ne işi var lan? Siktir, bu tarafa geliyor. İşleri batırdık mı?”

“Ah... Merhaba. Bir sorun mu var—?”

Keskin bir vızıltı havayı yırttı, hemen ardından bir tane daha geldi. Hareketsiz ve sessiz kaldım. Neler olduğunu duymak için kulaklarımı diktim.

Birisi kapıyı gıcirtıyla açtı, sonra içinde bulunduğum çanta yerden kaldırıldı. Hayır! Neler oluyor? Kediçiranlar tarafından kediçiriliyor muyum?

Eh, savaşmadan pes edecek değilim!

TISS. HRR. HIRRR. TISS.

Çantanın kumaşını tırmalayarak etrafta çılginca hareket ettim.

“Kes şunu!” diye emir veren alçak bir ses geldi. “Lanet olası deli kedi.”

Kötü Olan?

Uzun, sevinçli bir miyavlama kaçtı. Kurtarıyorum!

O çantanın ağzını açarken, rahatlama ve huzursuzluk arasında gidip gelerek sabırla bekledim. Yakında Milene’ye geri döneceğim için çok heyecanlandım ama düşmanım tarafından kurtarılmak bir şekilde aşağılayıcı.

Evet, biliyorum. İkiye karşı birdi ama onları yenebilmeliydim. Milene ile geçirdiğim rahat hayat beni çok yumuşattı. Kahretsin, bir insanın beni kurtardığı haberi sokaklarda yayılırsa, itibarım mahvolurdu. Sokak Kedileri Cemiyeti’nden atılırdım.

Çantanın kenarları sonunda gevşedi. Titreyip uzuvlarımı gerdim ve kafamı dışarı çıkardım. Çıktığım anda da Kötü Olan ile yüz yüze geldim. Gaspçı.

Amma oyalandın! diye miyavlayıp pençemi çenesine doğru salladım. Ama etten çubuk tam zamanında çekildi.

“Seni almalarına izin vermeliydim.” Ellerini karnımın etrafına dolayarak beni kaldırıp bir yandan diğer yana çevirdi. “Sana zarar verdiler mi?”

Evet! Öz güvenimi paramparça ettiler, sonra sen geldin ve tamamen gömdün! Bana yardım etmeye nasıl cüret edersin, insan? Kendimi kurtarmayı başarabilirdim! Eninde sonunda.

“İyi görünüyorsun. Tamam. Hadi eve gidelim, küçük haşere.”

Haşere mi? Ben mi? Belki de kediçiranlarla kalmalıyım. Onların benim değerimi daha iyi anladıkları belliydi.

Kötü Olan beni taşıırken, boynumu uzatıp kafamı çevirerek kediçiranlara baktım ve neden beni kaybettikleri için telaşlanmadıklarını merak ettim. Ancak her iki kırma köpek de koltuklarında çökmüş durumdaydı ve alınlarının ortasında benzer kırmızı lekeler vardı.

Ölmüşler miydi?

Kötü Olan onları öldürdü!

Benim için ha?

Çenemi biraz daha yukarı kaldırıp daha onurlu bir poz aldım. Tabii ki onları öldürdü. Kimse Ajello ailesiyle uğraşamaz ve ben de bu kedi sürüsünün değerli bir üyesiyim. Vazgeçilmezim. Yerim doldurulamaz. Riggs sayılmaz tabii ki.

O kedi bir utanç kaynağı. Milene’nin bunu fark etmesine memnunum. Bir daha aynı hatayı yapmayacaktır. Bizim yuvada tek bir lider kedi var, o da benim!

“Artık uslu durmalısın, haşere,” dedi Kötü Olan. Direksiyona geçtikten sonra beni yolcu koltuğuna bıraktı. “Artık sırf eğlence için aşırırmak yok. Yarın sabahtan itibaren, bir grup yavru kedinin ağabeyi olacaksın. Milene kendini zor tutuyor.”

Hayııııııı!

BONUS SAHNE 2 - AŞK ÇURUSU

Radyo Sunucusu: Herkese iyi akşamlar. Ben James Williams, bu haftaki *Aşk Hemen Köşe Başında* programına hoş geldiniz. Bu akşam stüdyomuzda özel bir konuğumuz var. Ancak, işinin hassas yapısı nedeniyle gerçek adını sizlerle paylaşamıyoruz. Bunun yerine ona Don diyeceğiz.

Seni burada ağırladığımıza sevindim Don!

... [*Radyo dalgaları üzerinden dinleyicilere sadece sessizlik karşılık veriyor.*]

Konuk: Merhaba.

Radyo Sunucusu: Bayanlar ve baylar, lütfen ona kızmayın. Don'un biraz gergin olduğunu düşünüyorum. Yayına çıkmadan önce bana daha önce hiç radyo programına katılmadığını söyledi.

Hadi başlayalım. Bu akşamki programa katılma davetimizi neden kabul ettiğini bize anlatır mısın? Anladığım kadarıyla büyük bir holdingi yönetiyorsun, bu yüzden zamanının çok kısıtlı olduğuna şüphem yok.

Konuk: Doğru. Buraya şantajı uğradığım ve zorlandığım için geldim.

Radyo Sunucusu: Olamaz! Zorla mı? Hiç bilmiyordum. Biraz daha ayrıntılı anlatır mısın?

Konuk: İş ortaklarımdan biri, programına katılmamın faydalı olacağını düşündü. Ne yazık ki, bu saçma fikri eşime de anlattı. Eşim bu fikri beğendi. Ve beni bunu yapmaya zorladı.

Radyo Sunucusu: Ah, o da dinliyor mu? Merhaba Bayan Don! Size sevgilerimi gönderiyorum ve—

Bam!

Konuk: Bu sana küçük bir uyarı, James. Benim dışımda hiç kimse karıma sevgilerini gönderemez. Anladın mı? Bir dahaki sefere, sadece morarmış bir gözle yetinmeyeceğim. Anladın mı?

Radyo Sunucusu: Kesinlikle. [*Inleme.*] Yüzde yüz.

Konuk: Devam edebilirsin.

Radyo Sunucusu: Şey... Evet, tabii. Karına çok âşık görünüyorsun, Don. Bu program ilişki tavsiyeleri vermek üzerine olduğu için, belki birkaç bilgece söz paylaşabilirsin? Dinleyicilerimize hayatının aşkıyla nasıl tanıştığını ve ona kur yaparken yaşadıklarını anlat. Senin için işe yarayan belirli şeyler var mı, ya da farklı yapmayı dilediğin şeyler?

Konuk: Tamam. Eskiden çalıştığı hastanenin otoparkında tanıştık. Kısa bir karşılaşmaydı, yaklaşık on dakika sürdü. Ama bu, onu bana ait yapmak için ne gerekiyorsa yapacağımı anlamam için fazlasıyla yeterli bir süreydi.

Radyo Sunucusu: Kulağa çok romantik geliyor. Söylesene, ilk hamlen neydi?

Konuk: Arka plan araştırması yaptım ve sonra onu gözlemledim.

Radyo Sunucusu: Ah, sevdiği şeyleri ve vakit geçirmekten hoşlandığı yerleri mi öğrendin? Çok tatlı. Günümüzde birini tanımak için yeterince çaba gösteren insan yok bence. Resmen anlık tatmin kültüründe yaşıyoruz, sence de öyle değil mi?

Konuk: Hayır. Güvenlik şefime onun hakkında kapsamlı bir araştırma yaptırdım ve onu 24 saat izleyebilmem için kamera sistemi ayarlamasını istedim.

Radyo Sunucusu: Iıı... Yani... Onu... Takip mi ettin?

Konuk: Evet.

... [Öhhö. Öhö. Öhö.] ... [Sunucu biraz sorun yaşıyor gibi görünüyor. Eğitimli ilk yardım personeli hazır bekliyor.]

Konuk: Bu kesinlikle işe yarayan şeylerden biriydi. İstedğin sonucu elde etmek için, tüm ilgili bilgileri toplamak ve analiz etmek önemlidir, James. Seçtiğin kişiyi daha iyi anladığında, hedeflerine ulaşmak çok daha kolay olur. Bu yaklaşımı kesinlikle tavsiye ederim.

Radyo Sunucusu: Şey... Tamam. Anlıyorum. Geleneksel yöntemlerin savunucusu değilsin. Mesela çiçek vermek gibi.

Konuk: Denedim.

Radyo Sunucusu: Ya, denedin mi? Nasıl gitti? Ve ona ne aldın? Güller mi?

Konuk: Çiçekçide bulunan her şeyi. Ama benim hatam not yazmamak oldu. Bu yüzden benim gönderdiğimi anlamadı. Bu, dinleyicilerin için bir ders olmalı. Çiçeklerle birlikte her zaman imzalı bir kart ekleyin.

Radyo Sunucusu: Bu çok iyi bir tavsiye. Peki, sevgilini çiçeklerle etkilemek başarısız olunca, sonrasında ne denedin?

Konuk: Dairesine gizlice girip buzdolabını doldurdum.

Radyo Sunucusu: Hım. İlginç. Beklediğim cevap bu değildi. Peki bunu neden yaptın?

Konuk: Yeme alışkanlıkları son derece sağlıksızdı. Kameralardan, onu buzdolabından sağlıksız yiyecekler çıkarırken veya fast food siparişlerini yerken her gördüğümde irkiliyordum.

Radyo Sunucusu: Kameralar mı? Onun evinde mi? Bu yasa dışı değil mi, Don?

Konuk: Sorunun bir amacı var mı?

Radyo Sunucusu: Şey, hayır. Sadece merak ettim. Devam edelim. Müstakbel eşin senin ona... Şey... İlgi duyduğunu biliyor muydu? O dönemde ikiniz yüz yüze görüştünüz mü?

Konuk: Hayır. Bir süre sonra, nihayet yüz yüze görüşmemiz için doğru zamanın geldiğine karar verdim. Bu, bir sapığın ona yönelik istenmeyen takibini artırması ve "hayır" cevabını kabul etmemesiyle aynı zamana denk geldi.

Radio Sunucusu: *Başka* bir takipçisi mi vardı? Yani, senden başka.

Konuk: Evet. Ama neyse ki bu sorun çabucak çözüldü. Adamı vurduğumda, başka bir erkeğin kadınına takip etmenin yanlış olduğunu çabucak anladı. Bu durumda tavsiyem, tüm iğrenç sapıkların icabına en hızlı şekilde bakmak olacaktır.

Radio Sunucusu: Ama... Sen de onu takip ettin. Onun haberi olmadan onu izledin.

Konuk: Ben müstakbel eşimin iyi olduğundan emin oluyordum. Tamamen farklı durumlar.

Radio Sunucusu: Anlıyorum. Peki sonraki karşılaşmanızda? Sana hemen âşık oldu mu, yoksa onun sevgisini kazanmak için çaba sarf etmen mi gerekti? Evlenme teklifinden önce ne kadar süre çıktınız?

Konuk: Bir kez çıktık ve ertesi gün evlendik.

Radio Sunucusu: Bir gün mü? Bir kez çıktıktan sonra seninle evlenmeyi kabul mü etti?

Konuk: Bunda şaşırılacak bir şey yok. İnsanları ailelerini yok etmekle tehdit ederseniz hemen hemen her şeyi yapmaya meyilli olurlar. Flört etmek için mükemmel ikna becerilerine sahip olmak çok önemlidir. Sanırım bu benim en büyük gücüm.

Radio Sunucusu: Anlıyorum. Bildiğim iyi oldu. Şey... Anladığım kadarıyla, epeydir evlisiniz. Yani, sonunda size karşı hisler beslemeye başladı diye düşünüyorum?

Konuk: Tabii ki.

Radio Sunucusu: Cidden mi? Yani... Onun sevgisinden nasıl emin olabiliyorsun? Bunu büyük bir jestle mi gösterdi, yoksa—

Konuk: Benim için kurşun yedi. Bu senin için yeterince büyük bir jest mi, James?

Radio Sunucusu: Vay canına! Bu... Çok büyük bir şey. Şey... Onu vuran kişiye ne olduğunu sorabilir miyim?

Konuk: Biraz fileto işlemi yapıldı.

Radio Sunucusu: Ne demek istediğini tam anlamadım.

Konuk: Hiç, bir balığın içinin boşaltılıp fileto haline getirildiğini gördün mü?

Radyo Sunucusu: Birkaç kez, tabii.

Konuk: O zaman ne demek istediğimi anladın.

...

Yapımcı: James, hâlâ *canlı* yayındayız.

Radyo Sunucusu: [*Ehem*] Doğru. Peki, zamanımız neredeyse doldu. Ben... Ah... Sana bir sorum daha var, Don. Karısına çok âşık olan bir adam olarak—

Konuk: Bu laf hafif kalır.

Radyo Sunucusu: Tabii ki. Bunu görebiliyorum. Söylesene, karında hoşuna gitmeyen bir şey var mı? Belki bir takıntı falan?

Konuk: Karım mükemmelliğin vücut bulmuş hâli. Onunla ilgili her şeye tapıyorum. Kurt hariç.

Radyo Sunucusu: Kurt mü?

Konuk: Onun arızalı kedisi.

O küçük şeytanı gırtlaklamak istediğim zamanlar oluyor. Ne yazık ki karım o lanet şeyi seviyor. O sevdiği için de, kedisinden büyük bir tutkuyla nefret ediyor olsam bile ona hiçbir şekilde zarar veremem. Onu etkisiz hâle getirmek için yaptığım tüm girişimler de başarısızlıkla sonuçlandı. Kaçsın diye kapıları açık bıraktım. Pencereleri de. Hiçbir işe yaramadı. Hatta kaçırma ve zorla yerini değiştirme numarası bile.

Radyo Sunucusu: Karının kedisini kaçırmaya mı çalıştın?

Konuk: Saçmalama. Ona elimi bile sürmem dedim ya. Dikkatini vermiyor muydun?

Radyo Sunucusu: Şey...

Konuk: Profesyonel bir ekip tuttum. Birinci sınıf paralı askerler. Her şey en ince ayrıntısına kadar planlanmıştı. Karımı romantik bir akşam yemeğine çıkardım, evin güvenlik görevlilerine bir gece izin verdim ve faillere eve girme imkânı sağladım. Tek yapmaları gereken içeri girip lanet kediyi almak ve eyalet dışına çıkarmaktı. Kolay işti.

On beş dakika içinde o küçük haşereyi güvenli bir şekilde ele geçirdiler. Onlar otoyoldan şehir dışına çıkarken bana onay telefonu geldi. Karım ve ben hâlâ ana yemeğimizi yiyorduk—

Radyo Sunucusu: Aman Tanrım! Gerçekten karının kedisini kaçırttın!

Konuk: Bu çok saçma. Telefonu kapattım ve karıma acil bir işim olduğunu söyleyerek masadan kalktım. Sonra kaçırانları yakaladım ve onlardan kurtuldum.

Radyo Sunucusu: Bir dakika. “Onlardan kurtuldum” derken ne demek istiyorsun? Yoksa gerçekten...

Konuk: Tabii ki yaptım. Ve bunu yaptıktan sonra, o haşereyi eve getirdim. Karıma, Kurt’ü veterinerine götürmem gerektiğini ama onu gereksiz yere endişelendirmek istemediğimi söyledim. [Ehem.] Eğer dinliyorsan, *cara mia*, çok üzgünüm.

Radyo Sunucusu: Bekle, bekle. Seni tam anlamadım, Don. Zaten en baştan kaçırانları *sen* tuttun! Sonra onları *takip edip*... Kurtuldun mu? Kediye aldıkları için?

Konuk: Neden kafan karışık anlamadım, James. Bu çok basit. Kimse karımın kedisini kaçıramaz. Ya da bundan paçayı kurtaramaz.

